CĂRȚI ROMANTICE

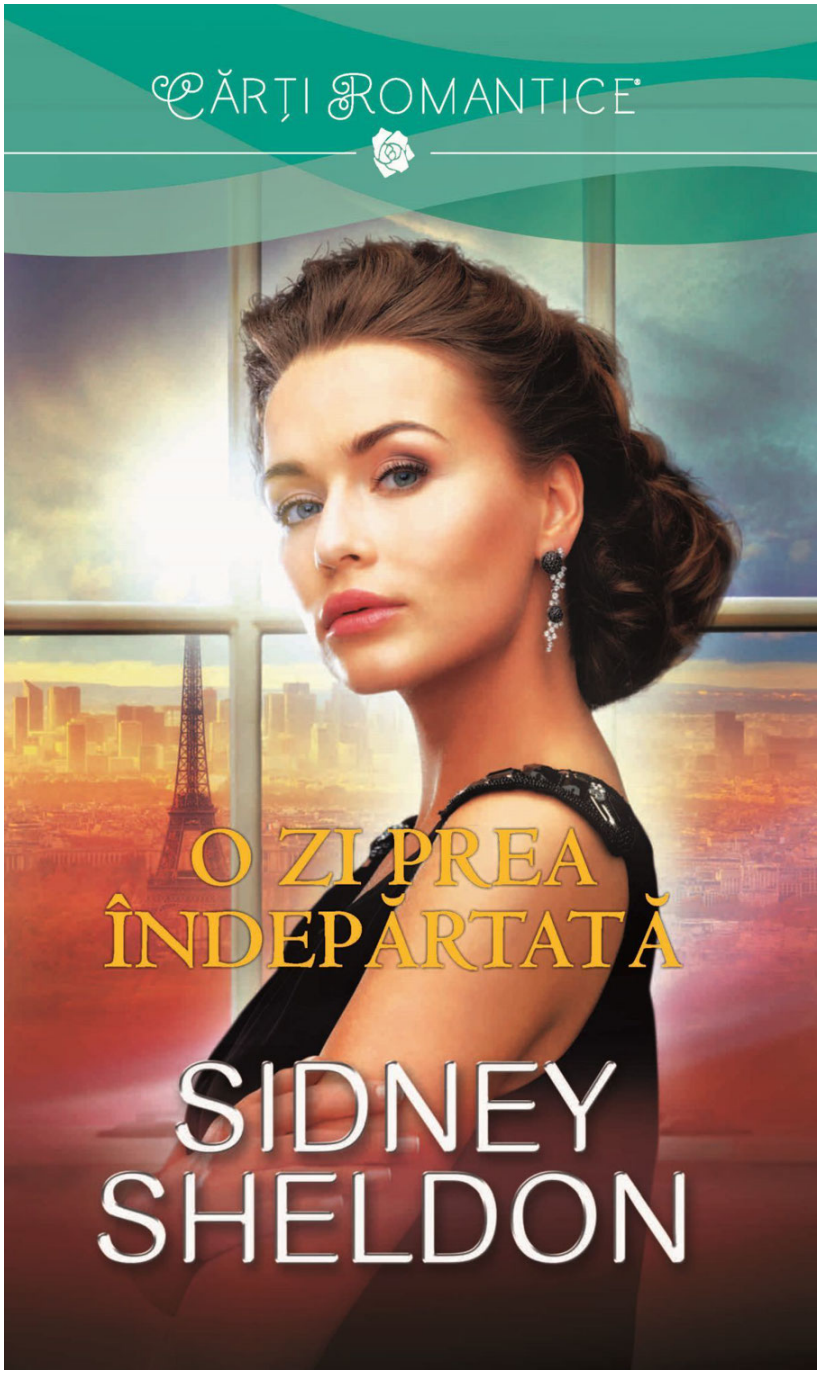

O ZI PREA ÎNDEPĂRTATĂ

SIDNEY SHELDON

CĂRȚI ROMANTICE

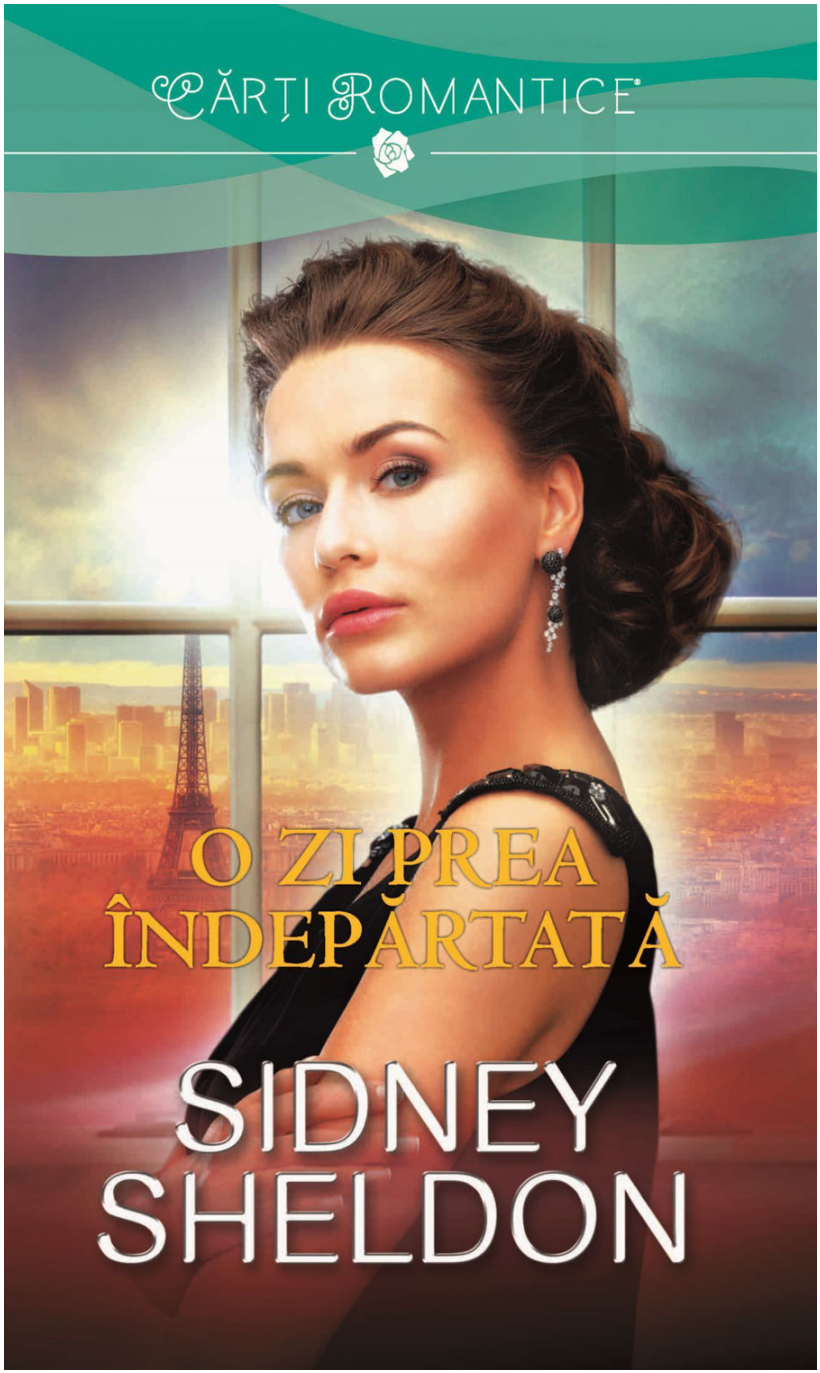

O ZI PREA ÎNDEPĂRTATĂ

SIDNEY SHELDON

Sidney Sheldon

O zi prea îndepărtată

Traducere din limba engleză

Roxana Olteanu

LIRA

2016

If Tomorrow Comes

Sidney Sheldon

Copyright © 1985 Sheldon Family Limited Partnership,

succesorul drepturilor şi intereselor lui Sidney Sheldon

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@lira.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro/lirabooks.ro

O zi prea îndepărtată

Sidney Sheldon

Copyright © 2016 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Florentina Tudor

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

ISBN ePUB: 978-606-33-1789-7

ISBN PDF: 978-606-33-1790-3

ISBN Print: 978-606-33-0365-4

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Pentru Barry, cu dragoste

capitolul 1

New Orleans

Joi, 20 februarie, ora 23.00

Ea își scoase hainele încet, visătoare și, după ce se dezbrăcă, își alese un neglijeu roșu, ca să nu se vadă sângele. Doris Whitney aruncă o ultimă privire prin dormitor, ca să se asigure că încăperea plăcută, care îi devenise așa de dragă în ultimii treizeci de ani, era curată și aranjată. Deschise sertarul unei mese care se afla lângă pat și scoase cu grijă pistolul. Era negru, lucios și groaznic de rece. Îl așeză lângă telefon și începu să formeze numărul fiicei sale din Philadelphia. Ascultă în receptor sunetul îndepărtat al soneriei. Și apoi se auzit un „alo“ moale.

— Tracy... am vrut să-ți aud glasul, iubito.

— Ce surpriză plăcută, mamă.

— Sper că nu te-am trezit.

— Nu. Citeam. Mă pregăteam să mă culc. Eu și Charles voiam să ieșim în oraș să luăm masa, dar e prea urât afară. Aici ninge tare. Acolo cum e?

„Dumnezeule mare, vorbim despre vreme când eu am atâtea să-i spun. Și nu pot“, se gândi Doris Whitney.

— Mamă? Mai ești la telefon?

Doris Whitney se uită pe fereastră.

— Plouă. Și se gândi: „Ce melodramatic de potrivit. Ca într-un film de Alfred Hitchcock“.

— Ce se aude? întrebă Tracy.

Un tunet. Cum era așa de adâncită în gândurile ei, Doris nici nu își dăduse seama. În New Orleans era furtună. „Va ploua întruna“, spusese meteorologul. „Optsprezece grade la New Orleans. Spre seară ploile se vor transforma în vijelii. Aveți grijă să vă luați umbrelele.“ Ea nu va mai avea nevoie de umbrelă.

— A tunat, Tracy. Se strădui să pună o notă de voioșie în vocea ei. Spune-mi ce mai e prin Philadelphia.

— Mamă, mă simt ca o prințesă din povești. Vocea ei căpătă o nuanță gravă, de parcă ar fi făcut un anunț oficial. Stanhope, din Chestnut Hill, oftă ea. Sunt o adevărată instituție. Am niște fluturi în stomac de mărimea unor dinozauri.

— Nu-ți face probleme. Se vor îndrăgosti de tine, iubito.

— Charles spune că nu contează. El mă iubește. Iar eu îl ador. De-abia aștept să mă întâlnesc cu el. Este fantastic.

— Sunt convinsă.

Ea nu-l va cunoaște niciodată pe Charles. Nu va ține niciodată în brațe un nepot. „Nu. Nu trebuie să mă gândesc la asta.“

— Își dă seama ce norocos e că te are, scumpa mea?

— Îi spun eu mereu, râse Tracy. Destul despre mine. Spune-mi ce faci tu. Cum te simți?

„Ești perfect sănătoasă, Doris“, au fost cuvintele doctorului Rush. „O să trăiești o sută de ani.“ Una dintre micile ironii ale vieții.

— Mă simt perfect. „Când vorbesc cu tine.“

— Nu ți-ai făcut nici un prieten? o tachină Tracy.

De când murise tatăl lui Tracy, în urmă cu cinci ani, Doris nici măcar nu luase în calcul să se mai întâlnească vreodată cu un alt bărbat, cu toate îndemnurile lui Tracy.

— Nici un prieten. Schimbă subiectul. Slujba cum e? Îți place la fel de mult?

— La nebunie. Pe Charles nu-l deranjează să mă duc la serviciu și după ce ne căsătorim.

— Asta e minunat, scumpa mea. Pare să fie un bărbat foarte înțelegător.

— Este. O să vezi și tu.

Se auzi bubuitura puternică a unui tunet, ca o replică din culise. Era timpul. Nu mai era nimic de spus, doar un adio final.

— La revedere, iubita mea.

Avu grijă să-și stăpânească vocea.

— Ne vedem la nuntă, mamă. Te sun imediat ce eu și Charles stabilim data.

— Da.

Mai era totuși ceva de spus, la sfârșit.

— Te iubesc foarte, foarte mult, Tracy.

Și Doris Whitney așeză cu grijă receptorul în furcă.

Luă pistolul în mână. Era un singur mod în care să facă asta. Repede. Puse pistolul la tâmplă și apăsă pe trăgaci.

capitolul 2

Philadelphia

Joi, 21 februarie, ora 8.00

Tracy Whitney ieși din holul blocului în care locuia direct în zloata cenușie, care cădea cu imparțialitate, atât pe limuzinele elegante, conduse pe Market Street de șoferi în uniformă, cât și pe casele părăsite, acoperite cu tablă, înghesuite în mahalalele din nordul Philadelphiei. Ploaia spăla limuzinele și înmuia mormanele de gunoi așezate grămadă în fața caselor neîngrijite. Tracy Whitney se ducea la serviciu. O luă cu pas vioi către est, pe Chestnut Street, spre bancă, abia reușind să se abțină să cânte în gura mare. Era îmbrăcată cu un impermeabil galben aprins, cizme și o pălărie de ploaie, tot galbenă, care abia îi cuprindea părul bogat și lucios, de culoarea castanei. Avea douăzeci și cinci de ani, un chip inteligent, gura cu buze pline, senzuale, ochi strălucitori, care se puteau schimba într-o clipă de la un verde-deschis, ca mușchiul de pădure, într-un jad întunecat, și un trup bine întreținut, atletic. Pielea ei căpăta o gamă de nuanțe care mergea de la alb translucid la trandafiriu, în funcție de starea ei, dacă era furioasă, obosită sau bucuroasă. Mama ei îi spusese odată: „Sincer, copila mea, câteodată nici nu te recunosc. Ai în tine toate culorile vântului“.

Acum, când Tracy mergea pe stradă, oamenii întorceau capul și îi zâmbeau, invidioși pe fericirea care se citea pe fața ei. Ea le întorcea zâmbetul.

„E de-a dreptul indecent pentru cineva să arate așa de fericit“, se gândi Tracy Whitney, totuși. „Mă căsătoresc cu bărbatul pe care îl iubesc și o să am un copil cu el. Ce-aș putea să-mi doresc mai mult?“

Când se apropie de bancă, Tracy se uită la ceas. Opt și douăzeci.

Ușile băncii Philadelphia Trust and Fidelity nu se deschideau pentru angajați decât peste zece minute, dar Clarence Desmond, vicepreședintele senior al băncii, care avea în subordine departamentul internațional, deja închidea alarma exterioară și deschidea ușa. Lui Tracy îi plăcea să urmărească acest ritual matinal. Rămase în ploaie, așteptând, în timp ce Desmond intră în sediul băncii și încuie ușa în urma lui.

Peste tot în lume băncile își iau tot felul de măsuri de siguranță oculte, iar banca Philadelphia Trust and Fidelity nu făcea excepție. Rutina era întotdeauna aceeași, mai puțin semnalul de securitate, care se schimba săptămânal. Săptămâna asta semnalul era ca transperantele să fie trase doar pe jumătate, ceea ce le indica angajaților care așteptau în fața băncii că înăuntru este în curs de desfășurare o verificare, că nu există intruși ascunși în zonă, gata să îi ia ostatici pe angajați. Clarence Desmond inspecta toaletele, debaralele, seiful și spațiul unde se păstrau cutiile de valori. Numai după ce era el absolut convins că nu era nimeni ridica storurile, dând semnalul că totul era în regulă.

Primul care era lăsat înăuntru era întotdeauna contabilul senior. El se instala la locul său, lângă butonul de alarmă, unde stătea până când intra și ultimul angajat, după care încuia ușa.

Fix la ora 8.30, Tracy intră în holul elegant, împreună cu colegii ei de serviciu, își scoase impermeabilul, pălăria și cizmele și, ascunzându-și amuzamentul, îi ascultă pe ceilalți cum se plâng de vremea ploioasă.

— Vântul ăsta nenorocit mi-a zburat umbrela, se plângea unul. Sunt ud până la piele.

— Am văzut două rațe care înotau pe Market Street, glumit casierul-șef. Meteorologul a zis că mai așteptăm încă o săptămână ca asta. Mi-ar fi plăcut să fiu în Florida.

Tracy zâmbi și se duse la locul ei. Era șefa departamentului de transferuri electronice. Până de curând, transferul banilor de la o bancă la alta, sau dintr-o țară în alta, fusese un proces lent și complicat, care presupunea completarea a nenumărate hârtii și care depindea de felul în care funcționa serviciul poștal din diferite țări.

Odată cu apariția computerelor, situația se schimbase radical, așa că acum se puteau transfera instantaneu sume enorme de bani. Datoria lui Tracy era să extragă transferurile făcute în timpul nopții și să le dirijeze spre alte bănci. Toate tranzacțiile se făceau cu ajutorul unui cod de acces, care se schimba regulat pentru a preveni spargerile. Zilnic, milioane de dolari virtuali treceau prin mâinile lui Tracy. Era o muncă fascinantă, sângele care alimenta arterele tuturor afacerilor de pe glob, și, până când Charles Stanhope al III-lea apăruse în viața ei, activitatea bancară fusese cel mai plăcut lucru din lume pentru ea. Banca Philadelphia Trust and Fidelity avea o mare secție internațională, și în pauza de prânz, Tracy vorbea cu colegii ei din departament despre activitățile din fiecare dimineață. Îi plăceau mult discuțiile astea.

Deborah, șefa de la contabilitate, anunță:

— Acum am finalizat un împrumut sindical de un milion de dolari pentru Turcia...

Mae Trenton, secretara vicepreședintelui, spuse pe un ton confidențial:

— La ședința de consiliu de azi-dimineață s-a hotărât să se acorde un împrumut pentru o bancă din Peru. Garanția e de cinci milioane de dolari...

John Creighton, șovinul băncii, adăugă:

— Am înțeles că o să trecem și la salvarea mexicanilor, cu un împrumut de cincizeci de milioane. Emigranții ăia n-ar merita nici un cent...

— Interesant e, rosti Tracy meditativ, că exact țările care spun că America este preocupată numai de bani sunt întotdeauna primele care ne cer împrumuturi.

Acesta era și subiectul pe care ea și Charles avuseseră prima ceartă.

Tracy îl întâlnise pe Charles Stanhope al III-lea la un simpozion pe teme economice, unde el era principalul invitat pentru a ține un

discurs. Conducea o firmă de investiții fondată de străbunicul său, iar compania lui făcea o bună parte din afaceri cu banca la care lucra Tracy. După discursul lui Charles, ea se ridicase și demontase analiza făcută de el referitoare la posibilitățile țărilor din lumea a treia de a plăti sumele exorbitante pe care le împrumutau de la diverse bănci comerciale de pe tot globul sau de la guvernele occidentale. La început, Charles fusese amuzat, apoi intrigat de tânăra frumoasă din fața lui. Discuția lor continuase și la masă, la vechiul restaurant Bookbinder's.

La început, Tracy nu fusese cine știe ce impresionată de Charles Stanhope al III-lea, chiar dacă știa că este considerat cea mai bună partidă din Philadelphia. Charles avea treizeci și cinci de ani, era bogat și plin de succes, provenind din una dintre cele mai vechi familii din Philadelphia. Cam 1,78 înălțime, păr rar, de culoarea nisipului, ochi căprui și niște maniere pedante, serioase – era, după părerea lui Tracy, un bogătaș plicticos.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Charles se aplecase spre ea peste masă și îi spusese:

— Tatăl meu e convins că i-au schimbat copilul la spital.

— Poftim?

— Sunt un reacționar. Din întâmplare, nu cred că banii sunt începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor și nu cred că pot să fie scopul vieții. Dar te rog să nu-i spui niciodată asta tatălui meu.

Avea o simplitate așa de fermecătoare, încât o cucerise. Se gândea cum ar fi să fii căsătorită cu cineva ca el – o adevărată instituție.

Tatăl lui Tracy muncise toată viața să pună la punct o afacere pe care cei din familia Stanhope ar fi considerat-o neînsemnată.

„Familiile Stanhope și Whitney nu au cum să se amestece", se gândise Tracy. Ulei și apă. Iar familia Stanhope era uleiul. „Și ce tot vorbesc despre asta ca o tâmpită. Am ceva orgoliu. Mă invită un bărbat la masă, iar eu deja mă întreb dacă m-aș mărita sau nu cu el. Probabil că nici nu ne vom mai vedea vreodată."

Charles spusese:

— Sper că ești liberă mâine-seară, să iei cina cu mine...

Philadelphia era un caleidoscop amețitor de lucruri care puteau fi văzute sau făcute. Sâmbăta seara, Tracy și Charles se duceau la balet sau să-l vadă pe Riccardo Mutti dirijând Orchestra Philadelphia. În cursul săptămânii explorau New Market și colecția unică de magazine din Society Hill. Mâncau brânză friptă la o masă pe trotuar de la Gino's și luau masa la Café Royal, unul dintre cele mai exclusiviste restaurante din Philadelphia. Făceau cumpărături în Head House Square și hoinăreau prin Muzeul de Artă Philadelphia sau Muzeul Rodin.

Tracy se oprea în fața statuii Gânditorului. Îl privea pe Charles și zâmbea.

— Tu ești!

Charles nu era mare amator de sport, dar lui Tracy îi plăcea, așa că în fiecare dimineață ea făcea jogging pe faleza West River Drive sau pe malul râului Schuylkill. Sâmbăta la prânz avea oră de t'ai chi ch'uan, și, după o oră de antrenament, epuizată, dar euforică, se întâlnea cu Charles în apartamentul lui. El era un bucătar gourmet și îi plăcea să pregătească pentru amândoi mâncăruri exotice, cum ar fi bistilla marocană, guo bu li, niște găluște specifice nordului Chinei, sau tahine de poulet au citron.

Charles era cea mai meticuloasă persoană pe care Tracy o cunoscuse vreodată. Odată întârziase cincisprezece minute la întâlnirea pe care și-o dăduseră pentru cină, iar nemulțumirea lui îi stricase toată seara. După întâmplarea asta, ea își jurase să nu mai întârzie niciodată.

Tracy avea foarte puțină experiență sexuală, dar i se părea că Charles face dragoste cu ea în același fel în care își trăiește și viața: meticulos și foarte corect. La un moment dat, Tracy dorise să fie îndrăzneață și neconvențională în pat, dar Charles fusese așa de șocat, încât începuse să se întrebe și ea dacă nu cumva este o

maniacă sexuală.

Sarcina apăruse pe neașteptate, și, când se întâmplase, Tracy fusese cuprinsă de neliniște. Charles nu adusese niciodată vorba despre căsătorie, iar ea n-ar fi vrut ca el să se simtă obligat să se însoare cu ea din cauza copilului. Nu era sigură că ar fi putut să facă avort, dar alternativa era la fel de dureroasă. Oare ar fi putut să crească un copil fără ajutorul tatălui său? Și oare ar fi fost corect față de copil lucrul acesta?

Într-o seară, după cină, se hotărâse să-i dea vestea lui Charles. Pregătise o mâncare de fasole acasă la ea și, tulburată cum era, o arsese. Când scosese de la cuptor fasolea și carnea arse și le pusese pe masă, uitase tot discursul pe care și-l repetase de atâtea ori în minte și izbucnise necontrolat:

— Îmi pare tare rău, Charles. Eu... sunt însărcinată.

Urmase o tăcere insuportabil de lungă, și, tocmai când Tracy era pe punctul de a vorbi, Charles zisese:

— Ne căsătorim, bineînțeles.

Tracy fusese cuprinsă de o senzație enormă de ușurare.

— Nu vreau să crezi că... Nu ești obligat să te căsătorești cu mine, să știi.

El ridicase mâna, s-o oprească.

— Vreau să mă căsătoresc cu tine, Tracy. O să fii o soție minunată. Apoi adăugase, încet: Desigur, mama și tata vor fi puțin surprinși.

Și zâmbise, după care o sărutase. Tracy îl întrebase încet:

— De ce vor fi surprinși?

Charles oftase.

— Draga mea, mă tem că nu prea știi în ce te bagi. Cei din familia Stanhope se căsătoresc întotdeauna... cum să spun eu, cu ghilimele – „cu cei de teapa lor“. Elita Philadelphiei.

— Și deja ți-au ales o soție, ghicise Tracy.

Charles o luase în brațe.

— Asta nu contează absolut deloc. Contează pe cine am ales eu. O să luăm cina cu mama și cu tata vinerea viitoare. E timpul să-i cunoști.

*

Cu cinci minute înainte de ora nouă, Tracy deveni conștientă de schimbarea nivelului de zgomot din bancă. Angajații începuseră să vorbească mai repede, să se miște mai iute. Ușile băncii se deschideau peste cinci minute, și totul trebuia să fie gata.

Prin fereastra din față, Tracy vedea clienții înșirați la rând pe trotuarul de afară, așteptând în ploaia rece.

Tracy se uită cum gardianul băncii termină de distribuit formularele goale, de depunere și de retragere în adânciturile de metal de pe cele șase mese așezate în mijlocul băncii. Clienții fideli primeau formulare cu un cod personalizat, pe o bandă magnetică în josul hârtiei, astfel încât, la fiecare depozit, computerul îl distribuia automat în contul respectiv. Dar de cele mai multe ori, clienții veneau fără formulare de acasă și le completau pe cele standard.

Paznicul se uită la ceasul de pe perete și, când limba minutarului ajunse la ora 9, se duse la ușă și o descuie.

Ziua bancară începuse.

Timp de câteva ore, Tracy fusese mult prea ocupată cu computerul ca să se mai gândească și la altceva. Trebuia să verifice de două ori fiecare transfer, ca să se asigure că are codul corect. Când un cont trebuia să fie debitat, ea îi introducea numărul, suma și banca la care urmau să fie tranferați banii. Fiecare bancă avea numărul ei de

cod, iar numerele acelea se aflau pe o listă confidențială, pe care se găseau codurile de la aproape toate băncile mari din lume.

Dimineața trecu pe nesimțite. Tracy își propusese ca în pauza de prânz să se ducă să-și aranjeze părul, așa că își făcuse programare la Larry Stella Botte. Era un stilist scump, dar merita, fiindcă voia să arate foarte bine pentru părinții lui Charles. „Trebuie să-i fac să mă placă. Nu îmi pasă pe cine au ales ei“, se gândi Tracy. „Nimeni n-ar putea să-l facă mai fericit pe Charles ca mine.“

La ora 13.00, când Tracy se pregătea să-și pună impermeabilul, Clarence Desmond o chemă în biroul lui. Desmond era întruchiparea personajului „directorul important“. Dacă banca ar fi folosit reclame publicitare, el ar fi fost imaginea perfectă pentru acele reclame. Îmbrăcat într-un stil conservator, cu un fel de aer solid, autoritar, puțin învechit, părea o persoană de încredere.

— Ia loc, Tracy, spuse el. Se mândrea că știe prenumele fiecărui angajat. Urâtă vreme, nu?

— Da.

— Ei, asta e. Oamenii au și acum nevoie de bancă.

Desmond epuizase subiectele de conversație. Se aplecă spre ea peste birou.

— Am înțeles că tu și Charles Stanhope v-ați logodit.

Tracy fu surprinsă.

— Nici măcar nu ne-am anunțat logodna. Cum de...

Desmond zâmbi.

— Orice face cineva din familia Stanhope e o știre. Sunt foarte bucuros pentru tine. Presupun că vei lucra în continuare la noi. După luna de miere, bineînțeles. Nu am vrea să te pierdem. Ești una dintre cele mai bune angajate ale noastre.

— Am discutat cu Charles, și amândoi am fost de acord că m-aș simți mult mai bine dacă aș lucra în continuare.

Desmond zâmbi, satisfăcut. Stanhope and Sons era una dintre cele mai importante firme de investiții din comunitatea financiară, și ar fi fost o minunată achiziție dacă ei și-ar fi făcut toate tranzacțiile exclusiv prin banca lui. Se lăsă iar pe spătarul fotoliului.

— Când o să te întorci din luna de miere, Tracy, să știi că te așteaptă o frumoasă avansare, ca și o mărire substanțială de salariu.

— O, vă mulțumesc! E minunat.

Știa că muncise mult pentru asta, așa că simți și un fior de orgoliu. Nu mai putea de nerăbdare să-i spună lui Charles. Se părea că zeii își propuseseră să facă totul pentru a o copleși de atâta fericire.

Părinții lui Charles Stanhope locuiau într-un conac vechi, impresionant, din Rittenhouse Square. Era un punct de reper al orașului, pe lângă care Tracy trecuse adesea. „Iar acum, o să facă parte din viața mea“, se gândi ea.

Era emoționată. Coafura ei frumoasă se turtise din cauza umezelii. Își schimbase rochia de patru ori.

Oare ar trebui să se îmbrace simplu? Formal? Avea și ea o ținută Yves Saint Laurent, pe care o cumpărase de la Wanamaker’s cu mari economii. „Dacă mă îmbrac cu ea, vor crede că sunt extravagantă. Pe de altă parte, dacă mă îmbrac cu vreo rochie ieftină, de la Post Horn, o să creadă că fiul lor a făcut o mezalianță. O, la naiba, oricum o să creadă asta“, decise Tracy. În cele din urmă alese o fustă simplă de lână cenușie și o bluză albă de mătase, iar la gât își puse un lănțișor subțire de aur pe care i-l trimisese mama ei de Crăciun.

Ușa conacului fu deschisă de un valet îmbrăcat în livrea.

— Bună seara, domnișoară Whitney.

„Valetul știe cum mă cheamă. Ăsta e un semn bun? E semn rău?“

— Îmi permiteți să vă iau haina?

De pe ea curgea apă pe covorul lor persan.

O conduse apoi printr-un hol de marmură care părea de două ori mai mare decât banca. Tracy se gândi, panicată: „Dumnezeule, m-am îmbrăcat absolut nepotrivit! Trebuia să-mi pun rochia Yves Saint Laurent“. Când intră în bibliotecă, începu s-o mănânce glezna de la dres și se trezi față în față cu părinții lui Charles.

Charles Stanhope senior era un bărbat cu o înfățișare gravă, trecut de șaizeci de ani. Avea ochii căprui, la fel ca fiul lui, o bărbie fermă, o șuviță de păr alb, iar lui Tracy îi plăcu din prima clipă. Era bunicul perfect pentru copilul ei.

Mama lui Charles arăta impresionant. Era mai degrabă scundă și cam îndesată, dar, cu toate acestea, ținuta ei avea ceva regal. Părea serioasă și de încredere, se gândi Tracy. O să fie o bunică minunată.

Doamna Stanhope întinse mâna.

— Draga mea, ce bine îmi pare că ai venit la noi. I-am cerut lui Charles să ne lase câteva clipe singuri cu tine. Nu te deranjează?

— Bineînțeles că n-o deranjează, declară tatăl lui Charles. Ia loc... Tracy, nu?

— Da, domnule.

Cei doi se așezară pe o canapea, în fața ei. „De ce am impresia că mă aflu în fața inchiziției?“

Tracy parcă auzea vocea mamei sale: „Scumpo, Dumnezeu nu îți va da niciodată ceva ce nu poți duce. Tu nu trebuie să faci decât pas după pas“.

Primul pas pe care îl făcu Tracy fu un zâmbet timid, care nu îi ieși deloc, fiindcă exact în clipa aceea simți cum dresurile îi alunecau până la genunchi. Încercă să ascundă asta cu mâna.

— Deci! Vocea domnului Stanhope era veselă. Tu și Charles vreți să vă căsătoriți.

Cuvântul „vreți“ o cam tulbură pe Tracy. Era clar că Charles le

spusese că se vor căsători.

— Da, răspunse ea.

— Tu și Charles nu vă cunoașteți de prea mult timp, nu-i așa? întrebă doamna Stanhope.

Tracy își reprimă resentimentele. Era adevărat. Avea să fie un interogatoriu.

— Ne cunoaștem de suficient de mult timp ca să ne dăm seama că ne iubim, doamnă Stanhope.

— Vă iubiți? murmură domnul Stanhope.

— Ca să fiu foarte sinceră, domnișoară Whitney, vestea pe care ne-a dat-o Charles a fost un șoc pentru mine și pentru tatăl lui, spuse doamna Stanhope. Zâmbi matern. Desigur, Charles ți-a vorbit despre Charlotte? Observă expresia de pe fața lui Tracy. Înțeleg. Ei bine, el și Charlotte au crescut împreună. Au fost întotdeauna foarte apropiați și... în fine, cinstit vorbind, toată lumea se aștepta ca anul acesta să-și anunțe logodna.

Nu era nevoie să i-o descrie pe Charlotte. Tracy putea să și-o închipuie foarte bine. Erau vecini. Bogată, cu aceeași descendență socială ca și Charles. Toate școlile de elită. Iubea caii și câștiga curse.

— Povestește-ne despre familia ta, sugeră domnul Stanhope.

„Dumnezeule, asta-i o scenă dintr-un film de groază“, se gândi Tracy zăpăcită. „Eu sunt personajul jucat de Rita Hayworth, când se afla la prima întâlnire cu părinții lui Cary Grant. Simt nevoia să beau ceva. În filmele vechi, întotdeauna te salvează valetul, care vine cu o tavă de băuturi.“

— Unde te-ai născut, draga mea? întrebă doamna Stanhope.

— În Louisiana. Tatăl meu a fost mecanic.

Nu era cazul să spună și asta, dar nu se putuse abține. Era mândră de tatăl ei.

— Mecanic?

— Da. A înființat o mică fabrică în New Orleans și a dezvoltat-o până a devenit una dintre cele mai importante din branșă. Acum cinci ani, când a murit, mama a preluat afacerea.

— Și ce produce această... ăăă... companie?

— Țevi de eșapament și alte piese pentru automobile.

Domnul și doamna Stanhope schimbară o privire și rostiră la unison:

— Înțeleg.

Tonul lor o făcu pe Tracy să se încordeze. „Mă întreb cât va dura până o să pot să încep să-i iubesc?“ își spuse ea. Se uită la figurile lipsite de simpatie din fața ei și, spre oroarea ei, începu să turuie stupid:

— O să vă placă mama mea. E frumoasă, inteligentă și plină de farmec. Ea e din sud. E micuță, desigur, cam de înălțimea dumneavoastră, doamnă Stanhope...

Cuvintele lui Tracy se risipiră, strivite de tăcerea apăsătoare. Chicoti prostește, încet, apoi se potoli sub privirea fixă a doamnei Stanhope. Domnul Stanhope fu cel care rosti cu o figură impenetrabilă:

— Charles ne-a informat că ești însărcinată.

O, cum și-ar fi dorit Tracy să nu fi fost! Atitudinea lor era clar dezaprobatoare. Se comportau de parcă fiul lor nu avea nimic de-a face cu tot ce se întâmplase. De parcă era o rușine. „Acum știu ce ar fi trebuit să am pe mine“, se gândi Tracy. „Un semn făcut cu fierul roșu.“

— Nu înțeleg cum în ziua de azi..., începu doamna Stanhope, dar nu mai apucă să termine, fiindcă în clipa aceea Charles intră în cameră.

Tracy nu-și amintea să fi fost mai fericită în viața ei la vederea

cuiva.

— Ei, rosti el, voios. Vă înțelegeți bine?

Tracy se ridică și fugi în brațele lui.

— Foarte bine, dragul meu.

Îl ținu strâns lângă ea, gândindu-se: „Slavă Domnului că Charles nu e ca părinții lui. Niciodată n-ar putea să fie așa. Sunt încuiați, snobi și reci“.

În spatele lor se auzi o tuse discretă, a valetului care stătea în ușă cu o tavă plină de pahare. „O să fie bine“, își spuse Tracy. „Filmul ăsta o să aibă un final fericit.“

Mâncarea era excelentă, dar Tracy era prea emoționată ca să mănânce. Discutară despre operațiuni bancare, politică și despre starea tristă a națiunilor, și totul fu foarte impersonal și politicos. Nu rosti nimeni cuvintele „l-ai păcălit pe fiul nostru să se însoare cu tine“. Dacă era să fie corectă, se gândi Tracy, aveau tot dreptul să fie și ei preocupați în legătură cu femeia cu care urma să se căsătorească fiul lor. Într-o bună zi, Charles va moșteni firma, și era important să aibă o soție potrivită. Și, promise Tracy în gând, va avea.

Charles o prinse delicat de mâna cu care ea tot răsucea un șervețel pe sub masă și îi făcu discret cu ochiul. Tracy simți că prinde aripi.

— Eu și Tracy am prefera o nuntă restrânsă, spuse Charles, și după aceea...

— Prostii! îl întrerupse doamna Stanhope. În familia noastră nu se fac nunți restrânse, Charles. Sunt zeci de prieteni care vor să vină la nunta ta. Se uită la Tracy, evaluându-i silueta. Poate ar trebui să începem să trimitem invitațiile chiar de acum. Și, după un moment de gândire: Asta, dacă sunteți și voi de acord.

— Da. Da, desigur.

„O să fie deci o nuntă. Nu știu de ce m-am îndoit, de fapt.“

Doamna Stanhope continuă:

— Unii invitați vor veni din străinătate. O să fac eu aranjamentele să stea aici, în casă.

Domnul Stanhope întrebă:

— V-ați hotărât unde plecați în luna de miere?

Charles zâmbi.

— Asta rămâne secret, tată. O strânse ușor de mână pe Tracy.

— Și cât aveți de gând să stați în luna de miere? continuă doamna Stanhope interogatoriul.

— Vreo cincizeci de ani, răspunse Charles.

Iar Tracy îl adoră pentru asta.

După cină trecură în bibliotecă pentru un brandy, iar Tracy se uită în jur, la camera veche, cu lambriuri de stejar, cu rafturile pline de cărți îmbrăcate în piele, cu două tablouri de Corot, un mic Copley și un Reynolds. Pentru ea nu ar fi avut nici o importanță dacă Charles n-ar fi avut bani deloc, dar trebuia să recunoască în sinea ei că urma să fie un mod de viață foarte plăcut.

Era aproape miezul nopții când Charles o conduse acasă cu mașina în micul ei apartament din Fairmount Park.

— Sper că seara asta nu a fost prea dificilă pentru tine, Tracy. Mama și tata sunt cam scorțoși uneori.

— A, nu, au fost drăguți, minți Tracy.

Era sfârșită de tensiunea în care își petrecuse seara, dar când ajunse la ușa apartamentului, îl întrebă:

— Vrei să intri, Charles?

Simțea nevoia să stea puțin în brațele lui. Ar fi vrut ca el să-i spună:

„Te iubesc, draga mea. Nimeni din lumea asta n-o să ne poată despărți“.

El zise însă:

— Mă tem că nu pot în seara asta. Am o dimineață grea mâine.

Tracy își ascunse dezamăgirea.

— Desigur. Înțeleg, dragul meu.

— Ne auzim mâine.

O sărută scurt și ea se uită cum dispare pe hol.

Apartamentul era luminat de flăcări puternice și vuia de zgomotul alarmei de incendiu care spărsese brusc liniștea nopții. Tracy sări în sus din patul ei, amețită de somn, încercând să simtă fum prin întunericul camerei. Soneria se auzea în continuare, și Tracy își dădu seama că suna telefonul. Ceasul de pe noptieră arăta ora 2.30. Primul ei gând, stârnit de panică, fu că s-a întâmplat ceva cu Charles. Smulse receptorul din furcă.

— Alo?

O voce masculină, îndepărtată, întrebă:

— Tracy Whitney?

Ea șovăi. Dacă ăsta era un telefon obscen...

— Cine e la telefon?

— Locotenent Miller de la Departamentul de Poliție din New Orleans. Sunteți Tracy Whitney?

— Da.

Inima începuse să-i bată tare.

— Mă tem că am o veste foarte proastă pentru dumneavoastră.

Mâna ei se încleștă pe receptor.

— E vorba despre mama dumneavoastră.

— A fost... a avut vreun accident?

— A murit, domnișoară Whitney.

— Nu! țipă.

Era un telefon obscen. O farsă cu care cineva încerca s-o sperie. Mama ei nu avea nimic. „Te iubesc foarte, foarte mult, Tracy."

— Îmi pare rău să vă dau o asemenea vestea, rosti vocea.

Era adevărat. Era un coșmar, dar era adevărat. Nu putea să vorbească. Creierul și limba îi înghețaseră. Auzi vocea locotenentului.

— Alo?... Domnișoară Whitney? Alo?...

— Vin cu primul avion.

Stătea în bucătăria micuță a apartamentului și se gândea la mama ei. Era imposibil să fie moartă. Întotdeauna fusese așa de energică, de plină de viață. Avuseseră o relație atât de apropiată, plină de iubire. Încă de când era copil, Tracy putuse să se ducă la mama ei cu orice problemă, să discute cu ea despre școală sau despre băieți, și, mai târziu, despre bărbați. Când tatăl lui Tracy murise, apăruseră o mulțime de oferte, fiindcă erau mulți care voiau să îi cumpere afacerea. Îi oferiseră lui Doris destui bani cât să poată trăi toată viața fără griji, dar ea refuzase cu încăpățânare să vândă.

— Tatăl tău a clădit afacerea asta. Nu pot să arunc așa toată munca lui.

Și o păstrase înfloritoare.

„O, mamă", se gândi Tracy. „Te iubesc așa de mult. Niciodată nu îl vei mai întâlni pe Charles și n-o să-ți vezi nepotul." Și începu să

plângă în hohote.

Își făcu o cafea și rămase lângă ea în întuneric până se răci. Își dori cu disperare să-l sune pe Charles și să-i spună ce se întâmplase, să fie alături de ea. Se uită la ceasul din bucătărie. Era 3.30 și nu voia să-l trezească; o să-l sune din New Orleans. Se întreabă dacă acest lucru le va afecta planurile de nuntă și se simți imediat vinovată de gândul acesta. Cum putea să se gândească la așa ceva într-un moment ca acesta? Locotenentul Miller îi spusese: „Când ajungeți aici, luați un taxi și veniți la poliție“. De ce la poliție? De ce? Ce se întâmplase?

Stând în aglomerația din aeroportul din New Orleans, așteptându-și valiza printre alți călători agitați, care se împingeau, Tracy simțea că se sufocă. Încercă să se apropie de banda de recuperare a bagajelor, dar nimeni n-o lăsa să treacă. Devenea tot mai agitată, înspăimântată de ce avea să vadă în scurtă vreme. Încerca tot timpul să-și spună că poate nu era decât o confuzie, dar cuvintele acelea îi răsunau în minte: „Mă tem că am o veste proastă pentru dumneavoastră... A murit, domnișoară Whitney... Îmi pare rău să vă dau o asemenea veste...“

După ce își recuperă în sfârșit valiza, Tracy luă un taxi și îi dădu adresa pe care i-o spusese locotenentul la telefon:

– South Broad Street, 715, vă rog.

Șoferul îi zâmbi în oglinda retrovizoare.

— La polițai, nu?

Nicio conversație. Nu acum. Mintea lui Tracy era mult prea tulburată.

Taxiul o luă spre est, către Lake Pontchartrain Street. șoferul sporovăia întruna.

— Ați venit pentru marele spectacol, domnișoară?

Ea nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbește, dar spuse în

gând: „Nu, am venit pentru moarte“. Auzea ca prin vis turuiala șoferului, dar nu înțelegea ce spune. Stătea țeapănă pe banchetă, fără să vadă locurile cunoscute pe lângă care treceau în viteză. Numai când se apropiară de Cartierul Francez, Tracy deveni conștientă de larma tot mai mare. Era zgomotul produs de o mulțime de oameni care parcă înnebuniseră și care scandau ceva, furioși.

— Doar până aici pot să vă duc, o informă șoferul.

Și abia atunci Tracy înălță capul și se uită în jur. Era o priveliște incredibilă. Sute de mii de oameni care strigau, cu măști pe față, îmbrăcați în dragoni, aligatori gigantici și zei păgâni, umpleau străzile și trotuarele cu o larmă nebună și cacofonică. Era o explozie dementă de trupuri, muzică, pancarte și dansuri.

— Ar fi bine să coborâți până nu-mi răstoarnă mașina, spuse șoferul. Nenorocitul ăsta de Mardi Gras.

Evident. Era februarie, perioada în care tot orașul sărbătorea începutul Postului Mare. Tracy dădu drumul taxiului și rămase pe trotuar, cu valiza în mână, iar în clipa următoare fu luată pe sus de gloata care țipa și dansa. Era un spectacol obscen, un sabat al vrăjitoarelor negre, un milion de furii care o sărbătoreau pe mama ei. Valiza îi fu smulsă din mână și dispăru. Un bărbat gras, cu o mască de drac, o luă în brațe și o sărută. Un cerb o strânse de sâni și un panda uriaș o apucă pe la spate și o ridică în aer. Ea se zbătu și încercă să fugă, dar fu imposibil. Era înghițită în mulțime, prinsă în capcană, inclusă în mulțimea care cânta și dansa. Înaintă odată cu gloata care mergea cântând, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nu avea scăpare. Când reuși să se desprindă în sfârșit de ei și să intre pe o stradă liniștită, era în pragul isteriei. Rămase acolo așa mult timp, rezemată de un stâlp de iluminat, respirând adânc, ca să-și recapete în cele din urmă controlul. Apoi se îndreptă spre secția de poliție.

Locotenentul Miller era un bărbat între două vârste, cu o figură obosită, asprită de vreme, și părea sincer încurcat de situația în care se afla.

— Îmi pare rău că nu am putut să vin la aeroport, îi spuse el lui Tracy, dar tot orașul a înnebunit. Am căutat prin lucrurile mamei dumneavoastră și nu am găsit pe altcineva la care să sunăm.

— Vă rog, domnule locotenent, spuneți-mi cum... ce s-a întâmplat cu mama mea.

— S-a sinucis.

Tracy simți un fior de gheață pe șira spinării.

— Nu se poate... e imposibil! De ce să se sinucidă? Avea atâtea motive să trăiască.

Vocea ei răgușise brusc.

— A lăsat un bilet pentru dumneavoastră.

Morga era rece, indiferentă și înspăimântătoare. Tracy fu condusă pe un coridor lung și alb către o încăpere mare, sterilă și goală, și dintr-odată își dădu seama că de fapt nu era goală. Era plină cu morți. Cu moarta ei.

Un asistent îmbrăcat în halat alb se duse spre un perete, trase de un mâner și scoase un fel de sertar uriaș.

— Vreți s-o vedeți?

„Nu! Nu vreau să văd un corp lipsit de viață așezat într-o cutie.“ Voia să plece cât mai repede de aici. Voia să se întoarcă în timp cu câteva ore, atunci când auzise alarma de incendiu. „Să fi fost mai bine o alarmă de incendiu, nu telefonul, nu mama mea moartă.“ Tracy se apropie încet, și fiecare pas parcă o durea. Apoi se uită în jos la trupul fără viață al celei care o născuse, care o hrănise, care râsese împreună cu ea, care o iubise. Se aplecă și o sărută pe mama ei pe obraz. Obrazul era rece și gumos.

— O, mamă, șopti Tracy. De ce? De ce-ai făcut asta?

— Va trebui să facem o autopsie, zise asistentul. Așa cere legea,

când e vorba despre sinucideri.

*

Biletul pe care îl lăsase Doris nu oferea nici un răspuns.

Draga mea Tracy,

Te rog să mă ierți. Am dat greș și nu am putut suporta ideea că aș putea să devin o povară pentru tine. Așa e cel mai bine. Te iubesc așa de mult.

Mama

— O, Doamne!

— Mai e ceva. Mama ta a primit o înștiințare de la Procuratură, în care i se aducea la cunoștință că e acuzată de fraudă și riscă să intre la închisoare. Aceea a fost ziua în care a murit, de fapt, cred eu.

Tracy clocotea de o furie inutilă.

— Dar nu trebuia decât să le spună adevărul... să le explice ce a făcut bărbatul acela.

Bătrânul maistru clătină din cap.

— Joe Romano lucrează pentru un anume Anthony Orsatti. Orsatti conduce tot orașul New Orleans. Am descoperit prea târziu că Romano a mai făcut asta și cu alte companii. Chiar dacă mama ta l-ar fi dat în judecată, ar fi durat ani de zile până să-i poată dovedi vinovăția, și n-ar fi avut atâția bani.

— De ce nu mi-a spus?

Era un strigăt de durere, un strigăt pentru durerea mamei sale.

— Mama ta a fost o femeie orgolioasă. Și, pe urmă, ce puteai să faci? Nimeni nu putea să facă nimic.

„Te înșeli“, îi spuse Tracy în gând, înverșunată.

— Vreau să-l văd pe Joe Romano. Unde aș putea să-l găsesc?

Schmidt îi răspunse sec:

— Las-o baltă. Nu ai idee ce puternic este.

— Unde locuiește, Otto?

— Are o proprietate în apropiere de Jackson Square, dar n-o să te ajute cu nimic dacă te duci acolo, Tracy, crede-mă.

Tracy nu răspunse. Era copleșită de un sentiment până acum absolut necunoscut: ura. „Joe Romano va da socoteală pentru că mi-a ucis mama“, își jură ea.

capitolul 3

Avea nevoie de timp. Timp să gândească, timp să-și plănuiască următoarea mișcare. Nu putea suporta gândul să se întoarcă în casa aceea pustie, așa că se cază la un mic hotel de pe Magazine Street, departe de Cartierul Francez, unde parada continua și acum. Nu avea bagaj, iar recepționerul o anunță bănuitor, din spatele tejghelei:

— Va trebui să plătiți în avans. Costă douăzeci de dolari pe noapte.

Din camera ei, Tracy îl sună pe Clarence Desmond să-i spună că nu va putea veni la serviciu câteva zile. El își ascunse nemulțumirea la auzul acestei vești.

— Nu-ți face griji, îi spuse el. O să găsesc pe cineva să-ți țină locul până te întorci.

El spera că ea nu va uita să-i spună lui Charles Stanhope cât de înțelegător fusese.

Următorul telefon i-l dădu lui Charles.

— Charles, dragul meu...

— Unde naiba ești, Tracy? Mama a încercat să dea de tine toată dimineața. Voia să te invite la prânz. Aveți o grămadă de aranjamente de făcut împreună.

— Îmi pare rău, dragul meu. Sunt în New Orleans.

— Unde?! Ce faci în New Orleans?

— Mama mea... a murit.

Cuvintele i se opriră în gât.

— Ah. Tonul vocii lui se schimbă instantaneu. Îmi pare rău, Tracy.

Probabil că s-a întâmplat pe neașteptate. Era destul de tânără, nu-i așa?

„Era foarte tânără“, se gândi Tracy nefericită. Și spuse cu voce tare:

— Da. Da, era tânără.

— Ce s-a întâmplat? Tu ești bine?

Nu știa de ce, dar parcă nu-i venea să-i spună lui Charles că a fost vorba de o sinucidere. Ar fi vrut cu disperare să țipe în gura mare și să spună tuturor ce îi făcuseră mamei ei, dar se abținu. „E problema mea“, se gândi ea. „Nu pot să arunc povara asta pe umerii lui Charles.“

— Nu-ți face griji pentru mine, dragul meu.

— Vrei să vin la tine, Tracy?

— Nu. Mulțumesc. Mă descurc. Mâine o înmormântez. Luni mă întorc la Philadelphia.

După ce închise, se întinse pe patul din camera de hotel, cu gândurile vraiște. Începu să numere plăcile de ipsos din tavan care izolau fonic camera. „Una... două... trei... Romano... patru... cinci... Joe Romano... șase... șapte... o să plătească.“ Nu avea nici un plan. Nu știa decât că n-o să-l lase pe Joe Romano să scape nepedepsit pentru ce făcuse, că o să găsească o modalitate de a-și răzbuna mama.

Tracy părăsi hotelul după-amiaza târziu și merse pe Canal Street până când ajunse la o casă de amanet. În spatele ghișeului, într-un fel de cușcă cu zăbrele se afla un bărbat cu o înfățișare cadaverică și cu niște ochelari de soare verzi, demodați.

— Vă ajut cu ceva?

— Vreau... vreau să cumpăr un pistol.

— Ce fel de pistol?

— Păi, un... ăăă... revolver.

— Vreți un .32, un .45, un...

Tracy nu avusese niciodată în mână un pistol.

— Un... .32 cred că e bine.

— Am un Smith and Wesson frumos de calibru .32, la 229 dolari, sau un Charter Arms de .32 la 159...

Nu avea atâția bani la ea.

— Ceva mai ieftin nu aveți?

El ridică din umeri.

— Mai ieftin de atâta e doar o praștie, cucoană. Să-ți zic ceva. Îți dau treijdoiul cu o sută cincizeci și-ți mai dau și o cutie de gloanțe.

— Bine.

Tracy îl privi cum se duce la o masă din spatele lui, pe care se afla un adevărat arsenal, și luă de acolo un revolver. Îl aduse și îl puse pe tejghea.

— Știi să tragi cu el?

— Trebuie să... apeși pe trăgaci.

El mormăi ceva.

— Vrei să-ți arăt cum să-l încarci?

Ea voia să spună că nu, că nici nu voia să-l folosească, voia doar să sperie pe cineva cu el, dar își dădu seama ce stupid ar suna.

— Da, vă rog.

Tracy se uită cum bagă gloanțele în încărcător.

— Mulțumesc.

Scotoci în geantă, apoi îi numără banii vânzătorului.

— Am nevoie de un nume și de o adresă pentru poliție.

Tracy nu se gândise la asta. A-l amenința cu arma pe Joe Romano era un act criminal. „Dar el este criminalul, nu eu.“

Ochelarii verzi ai bărbatului îi colorau ochii în galben palid când se uită la ea.

— Numele?

— Smith. Joan Smith.

El notă pe o fișă.

— Adresa?

— Dowman Road. Dowman Road 32.

El spuse fără să se uite la ea.

— Nu există numărul 32 pe Dowman Road. Ar însemna că e în mijlocul apei. Mai bine zicem 5020.

Împinse fișa în fața ei. Ea semnă „Joan Smith“.

— Asta e tot?

— Asta e tot.

El îi împinse cu atenție pistolul din cușcă. Tracy se uită fix la el, apoi îl puse în geantă, se întoarse și ieși repede din magazin.

— Hei, cucoană, strigă el după ea. Nu uita că pistolul e încărcat!

Jackson Square se află în inima Cartierului Francez, cu frumoasa catedrală St. Louis tronând în mijloc, ca o binecuvântare. Casele și curțile vechi, elegante, din piață sunt protejate de zgomotul infernal al traficului prin garduri vii înalte și de magnolii grațioase. Joe Romano locuia într-una dintre aceste case.

Tracy așteptase lăsarea întunericului ca să pornească. Parada

ajunsese pe Chartres Street, și, de la depărtarea aceea, Tracy mai auzea ecourile vagi ale zarvei care o luase pe sus, în ajun.

Rămase ascunsă în umbră, studiind casa, iar greutatea pistolului în geantă îi amintea în permanență de existența lui. Planul pe care îl concepuse era simplu. O să încerce să discute cu Joe Romano, să-i ceară să declare tuturor nevinovăția mamei. Dacă va refuza, îl va amenința cu pistolul și îl va sili să scrie o declarație. O să ducă declarația la locotenentul Miller, iar acesta îl va aresta pe Romano, iar numele mamei ei va fi din nou neîntinat. Ar fi dat orice să fi fost și Charles aici, cu ea, dar era mai bine să se descurce singură. Charles nu trebuia să fie amestecat în povestea asta. O să-i spună după ce se va termina totul și Joe Romano o să fie în spatele gratiilor, acolo unde merita. Se apropia un trecător. Tracy așteptă până când acesta o depăși și strada rămase din nou pustie.

Porni spre casă și apăsă butonul soneriei. Nu răspunse nimeni. „Probabil e la vreun bal din acelea private care se dau de Mardi Gras. Dar eu nu pot să aștept“, se gândi Tracy. „Nu pot să stau până vine el acasă.“ Deodată se aprinse lumina pe verandă, ușa din față se deschise și un bărbat ieși. Apariția lui fu o surpriză pentru Tracy. Se aștepta să vadă un monstru sinistru, pe fața căruia să se citească răutatea. În loc de asta, se trezi în fața unui bărbat frumos, cu o figură plăcută, care semăna foarte bine cu un profesor universitar. Vocea lui era joasă și amabilă.

— Bună ziua. Pot să vă ajut cu ceva?

— Sunteți Joe Romano?

Vocea îi tremura.

— Da. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Avea maniere calde, prietenoase. „Nici nu e de mirare că mama a fost păcălită de omul ăsta“, se gândi Tracy.

— Aș vrea... să stăm de vorbă, domnule Romano.

El o studie o clipă.

— Desigur. Poftiți în casă.

Tracy intră într-un living plin de mobilă superbă, veche. Joseph Romano trăia bine. „Pe banii mamei mele“, se gândi Tracy cu amărăciune.

— Tocmai voiam să-mi pregătesc ceva de băut. Ce-ați dori să beți?

— Nimic.

El o privi curios.

— Despre ce vreți să stăm de vorbă, domnișoară...

— Tracy Whitney. Sunt fiica lui Doris Whitney.

El o privi o clipă absent, apoi pe fața lui trecu o undă de recunoaștere.

— A, da. Am auzit ce s-a întâmplat cu mama dumneavoastră. Păcat.

Păcat! El îi provocase moartea și tot ce putea să spună era „păcat“.

— Domnule Romano, Procuratura pare să creadă că mama era vinovată de fraudă. Știți că nu e adevărat. Aș vrea să mă ajutați să-i reabilitez numele.

El ridică din umeri.

— Nu discut niciodată afaceri de Mardi Gras. E împotriva religiei mele. Se duse la bar și începu să amestece două băuturi. Cred că o să vă simțiți mai bine dacă beți ceva.

Nu îi mai rămânea nimic de făcut. Tracy deschise geanta și scoase pistolul. Îl îndreptă spre el.

— O să-ți spun eu ce mă va face să mă simt mai bine, domnule Romano. Mărturia ta, în care să spui exact ce i-ai făcut mamei mele.

Joseph Romano se întoarse spre ea și văzu pistolul.

— Ai face bine să lași pistolul ăla, domnișoară Whitney. Poate să se descarce.

— O să se descarce sigur dacă nu faci exact cum îți spun eu. O să

scrii pe hârtie cum ai jefuit compania, cum ai băgat-o în faliment și cum ai împins-o pe mama spre sinucidere.

El se uita acum cu mai multă atenție la ea, cu ochii întunecați de îngrijorare.

— Înțeleg. Și dacă refuz?

— Atunci o să te omor.

Simțea cum îi tremură pistolul în mână.

— Nu pari o criminală, domnișoară Whitney. Acum venea încet spre ea, cu paharul în mână. Vocea lui era caldă și sinceră. Nu am nici o legătură cu moartea mamei tale și, crede-mă, eu...

Îi aruncă băutura în față. Tracy simți arsura ascuțită a alcoolului în ochi și, în clipa următoare, pistolul îi zbura din mână.

— Baba aia a ținut secret, spuse Joe Romano. Nu mi-a zis ce bunăciune de fată are.

O imobilizase, ținându-i strâns brațele, iar Tracy nu mai vedea nimic și era îngrozită. Încercă să se smulgă din mâinile lui, dar el o lipi cu spatele de perete, împingându-se în ea.

— Ai tupeu, păpușă. Îmi place asta. Mă excită.

Vocea lui era răgușită. Tracy simțea cum se împinge în ea și încercă să se răsucească, dar el o ținea mult prea strâns.

— Ai venit în căutare de ceva adrenalină, ha? Ei, păi asta o să-ți dea ție Joe.

Ea vru să țipe, dar nu reuși decât să gâfâie.

— Dă-mi drumul!

El îi sfâșie bluza.

— Hei! Ia te uită ce țâțe, șopti el. Începu s-o ciupească de sfârcuri. Hai, luptă-te cu mine, păpușă, șopti el. Mor după asta.

— Dă-mi drumul!

El o strângea și mai tare, și pe ea o durea. Simți că o silește să se așeze pe podea.

— Pun pariu că nu ți-a tras-o niciodată un bărbat adevărat, spuse el.

Acum era peste ea, cu corpul lui greu deasupra ei, iar mâinile lui se plimbau pe coapse. Tracy îl îmbrânci orbește și simți cum degetele ating pistolul. Îl apucă, și apoi se auzi brusc o detunătură asurzitoare.

— Ah, Doamne! țipă Romano.

Strânsoarea mâinilor lui slăbi brusc. Printr-o ceață roșie, Tracy văzu plină de groază cum cade de pe ea, alunecând pe podea, chircit pe o parte.

— M-ai împușcat... curvă ce ești. M-ai împușcat...

Tracy împietrise, nici nu se mai putea mișca. Simțea că îi vine rău, și ochii ei erau orbi și o dureau groaznic. Reuși să se ridice în picioare, se întoarse și porni împiedicându-se prin cameră, până ajunse la o ușă. O deschise. Era baia. Bâjbâi până la chiuvetă, o umplu cu apă rece și își spălă ochii până când durerea se mai potoli și privirea începu să i se limpezească. Se uită în oglinda dulăpiorului. Ochii îi erau injectați și aveau o căutătură nebună. „Dumnezeule mare, am ucis un om.“ Fugi înapoi în living.

Joe Romano zăcea pe podea, și sângele se prelingea din el pe covorul alb. Tracy se aplecă asupra lui, cu fața albă precum ceara.

— Îmi pare rău..., rosti ea năucită. N-am vrut să...

— Ambulanța...

Respirația lui era horcăită.

Tracy se repezi la telefonul de pe birou și sună la Urgențe. Când vru să vorbească, vocea ei era sugrumată.

— Vă rog trimiteți o ambulanță imediat. Adresa este: Jackson

Square 421. Un bărbat a fost împușcat.

Puse receptorul în furcă și se uită în jos spre Joe Romano. „O, Doamne“, se rugă ea, „te rog, nu-l lăsa să moară. Știi că nu am vrut să fac asta... să-l omor“. Îngenunche lângă trupul lui, pe podea, să vadă dacă mai trăiește. Ochii lui erau închiși, dar încă respira.

— Ambulanța e pe drum, promise Tracy.

Apoi fugi.

Încercă să nu fugă, ca să nu atragă atenția, ținându-și jacheta strâns, ca să nu i se vadă bluza sfâșiată. La vreo patru străzi distanță, încercă să oprească un taxi. O depășiră vreo șase, încărcate de pasageri fericiți, care râdeau. În depărtare, Tracy auzi sirena ambulanței care se apropia, iar peste câteva secunde trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre casa lui Joe Romano. „Trebuie să plec de aici“, se gândi Tracy. În fața ei, opri un taxi din care coborâră câțiva oameni. Tracy fugi spre el, speriată să nu-l scape.

— Sunteți liber?

— Depinde. Unde vreți să mergeți?

— La aeroport.

Își ținu respirația.

— Urcați.

Pe drum spre aeroport, Tracy se gândi la ambulanță. Dacă ajunsese prea târziu și Joe Romano murise? Ar însemna că era o criminală. Pistolul îl lăsase în casă, iar amprentele ei erau peste tot. Ar fi putut să declare la poliție că Romano încercase s-o violeze și că arma se descărcase din greșeală, dar nu ar fi crezut-o niciodată. Ea cumpărase arma care se afla lângă Joe Romano. Cât timp trecuse oare? O jumătate de oră? O oră? Trebuia să plece din New Orleans cât mai repede posibil.

— V-a plăcut carnavalul? o întrebă șoferul.

Tracy înghiți în sec.

— Eu... da.

Își scoase oglinda din geantă și încercă să se aranjeze puțin. Fusese o proastă să încerce să-l facă pe Romano să mărturisească. Nimic nu ieșise bine. Cum ar putea să-i explice lui Charles ce se întâmplase? Știa ce șocat avea să fie, dar după ce o să-i explice, o să înțeleagă. Charles o să știe ce era de făcut.

Când taxiul ajunse la aeroportul internațional New Orleans, Tracy se minună: „Oare doar azi-dimineață am fost aici? Toate astea s-au întâmplat într-o singură zi? Sinuciderea mamei sale... oroarea să fie luată pe sus de carnaval... omul acela care horcăia „M-ai împușcat, curvă ce ești...“

Când Tracy intră în terminalul Plecări, i se părea că toată lumea se uită la ea acuzator. Asta poate face o conștiință vinovată, se gândi ea. Ar fi vrut să existe vreo posibilitate să afle ce s-a întâmplat cu Joe Romano, dar nu avea idee la ce spital fusese dus și pe cine ar putea să întrebe. „O să fie bine. Mă voi întoarce împreună cu Charles pentru înmormântarea mamei, iar Joe Romano o să fie bine.“ Încercă să-și scoată din minte imaginea bărbatului care zăcea pe covorul alb, într-o baltă de sânge. Trebuia să se întoarcă repede la Charles.

Tracy se apropie de ghișeul Delta Airlines.

— Vreau un bilet dus pentru următorul avion spre Philadelphia, vă rog. Turist.

Funcționara de la ghișeu își consultă computerul.

— Următorul zbor este 304. Aveți noroc. Mai am un loc liber.

— La ce oră pleacă avionul?

În timp ce Tracy deschidea geanta, simți, mai degrabă, decât văzu doi polițiști în uniformă care o încadraseră. Unul dintre ei întrebă:

— Tracy Whitney?

Inima ei stătu o clipă. Ar fi fost stupid să nege.

— Da...

— Sunteți arestată.

Iar Tracy simți oțelul rece al cătușelor închizându-se cu zgomot peste încheieturile ei.

Totul parcă se derula cu încetinitorul, și parcă era vorba despre altcineva. Tracy parcă se vedea dusă prin aeroport, prinsă în cătușe de mâna unui polițist, iar trecătorii se opreau și întorceau capul după ea. Fu băgată într-o mașină de poliție alb cu negru, care avea un grilaj de oțel ce separa bancheta din spate de restul mașinii. Autovehiculul porni în viteză, cu luminile roșii aprinse și cu sirenele pornite. Ea stătea înghesuită pe bancheta din spate, încercând să se facă nevăzută. Era o criminală. Joseph Romano murise. Dar fusese un accident. Le va explica ea ce se întâmplase. Era imposibil să nu o creadă. Trebuiau s-o creadă.

Secția de poliție unde a fost dusă Tracy se afla în districtul Algiers, în vestul orașului New Orleans, și era o clădire întunecată și sumbră, care sugera disperare. Camera de primire era plină de personaje dubioase – prostituate, pești, tâlhari și victimele acestora. Tracy fu dusă rapid la biroul ofițerului de gardă.

Unul dintre polițiștii care o aduseseră spuse:

— Femeia aia, Whitney, sergent. Am prins-o la aeroport, voia să fugă.

— Nu am vrut să...

— Scoate-i cătușele.

I le scoaseră. Tracy prinse glas.

— A fost un accident. N-am vrut să-l omor. A vrut să mă violeze și...

Nu putea să-și controleze tonul isteric al vocii.

Sergentul de la birou o întrebă scurt:

— Ești Tracy Whitney?

— Da. Eu...

— Închideți-o.

— Nu! Stați puțin, pledă ea. Trebuie să sun pe cineva. Eu... am dreptul să dau un telefon.

Sergentul mormăi în spatele biroului.

— Știi bine care-i procedura, ha? De câte ori ai mai fost la pârnaie, păpușă?

— N-am mai fost. Dar așa...

— O să dai telefonul. Trei minute. Ce număr vrei?

Era așa de tulburată, încât nu își mai amintea numărul de telefon al lui Charles. Nu își amintea nici prefixul pentru Philadelphia. Era oare 251? Nu. Nu era ăsta. Începu să tremure.

— Haide. Nu stau aici toată noaptea.

Doi unu cinci. Ăsta era!

— Doi – unu – cinci – cinci – cinci – cinci – nouă – trei – zero – unu.

Sergentul de la birou formă numărul și îi întinse receptorul lui Tracy. Auzea cum sună. Și sună. Nu răspunse nimeni. Charles probabil plecase acasă.

— A expirat timpul, spuse sergentul.

Dădu să-i ia telefonul din mână.

— Vă rog, stați puțin! țipă ea.

Dar apoi își aduse aminte că Charles își închidea noaptea telefonul

ca să nu fie deranjat. Ascultă soneria care suna în gol și își dădu seama că nu are cum să ia legătura cu el.

Sergentul o întrebă:

— Ai terminat?

Tracy se uită la el și răspunse, sfârșită:

— Am terminat.

Un polițist îmbrăcat doar în cămașă o luă pe Tracy și o duse într-o cameră unde i se luară datele și amprentele, apoi pe un coridor, într-o celulă în care o închise, singură.

— Mâine ai audiere, îi spuse polițistul.

Apoi plecă și o lăsă singură.

„Nimic din toate astea nu e adevărat“, se gândi Tracy. „Este doar un vis oribil. O, Doamne, te rog, fă să nu fie adevărat.“

Dar mirosul puturos al patului din celulă era real, și veceul turcesc din colț era real, și gratiile erau reale.

Orele din noaptea aceea se târau, parcă nesfârșite. Dacă ar fi putut să-l găsească pe Charles. Avea nevoie de el acum mai mult decât avusese vreodată nevoie de cineva toată viața ei. „Ar fi trebuit să-i spun de la început. Dacă i-aș fi spus, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.“

La ora 6.00, un paznic plictisit îi aduse lui Tracy micul dejun, care consta într-o cafea călduță și un terci de ovăz rece. Nu putu să se atingă de ele. Stomacul i se crispase cu totul. La ora 9.00 o femeie veni după ea.

— E timpul să plecăm, scumpo.

Descuie ușa celulei.

— Trebuie să dau un telefon, spuse Tracy. Este foarte...

— Mai târziu, replică femeia. Nu cred că vrei să-l faci pe judecător să te aștepte. E un scârbos afurisit.

O escortă pe Tracy de-a lungul coridorului, apoi ieșiră pe o ușă care dădea într-o sală de judecată. Un judecător în vârstă stătea la masă. Capul și mâinile lui aveau tresăriri imperceptibile, scurte. În fața lui stătea procurorul, Ed Topper, un bărbat slăbuț, în jur de patruzeci de ani, cu părul grizonant tuns perie și cu niște ochi negri, reci.

Tracy fu condusă spre un scaun, și, în clipa următoare, aprodul anunță:

— Statul împotriva lui Tracy Whitney, iar Tracy se trezi că se apropie de masa judecătorului. Acesta studia o foaie de pe birou, mișcându-și capul în sus și-n jos.

Acum. Acum era momentul ca Tracy să explice cuiva cu autoritate ce se întâmplase cu adevărat. Își strânse mâinile una într-alta, ca să nu mai tremure.

— Domnule judecător, nu a fost o crimă. L-am împușcat, dar a fost un accident. Nu am vrut decât să-l sperii. A vrut să mă violeze și eu...

Procurorul o întrerupse:

— Domnule judecător, nu văd de ce trebuie să mai pierdem timpul onoratei curți. Femeia aceasta a intrat în casa domnului Romano, înarmată cu un revolver de calibru .32, a furat un tablou de Renoir în valoare de o jumătate de milion de dolari și, când domnul Romano a dat peste ea, l-a împușcat cu sânge-rece și l-a lăsat acolo să moară.

Tracy simți cum îi fuge sângele din obraji.

— Ce... despre ce vorbiți acolo?

N-avea nici un sens ce spunea el.

Procurorul continuă:

— Avem pistolul cu care l-a rănit pe domnul Romano. Cu amprentele ei pe el.

Rănit! Înseamnă că Joseph Romano era în viață! Nu omorâse pe nimeni.

— A fugit cu tabloul, domnule judecător. Acum probabil e ascuns. Din acest motiv, statul solicită reținerea lui Tracy Whitney pentru tentativă de omor și jaf armat, cu o cauțiune în valoare de o jumătate de milion de dolari.

Judecătorul se întoarse spre Tracy, care rămăsese șocată.

— Ești reprezentată de avocatul din oficiu?

Ea nici măcar nu îl auzi. Judecătorul ridică vocea:

— Ai avocat?

Tracy scutură din cap.

— Nu, eu... ce... ceea ce a spus omul acesta nu e adevărat. Eu niciodată...

— Ai bani să plătești un avocat?

Exista fondul acela al angajaților de la bancă. Mai era și Charles.

— Eu... nu, domnule judecător, dar nu înțeleg...

— Curtea va numi un avocat din oficiu pentru tine. O să rămâi în arest, iar cauțiunea e stabilită la cinci mii de dolari. Cazul următor.

— Stați! Este o greșeală! Eu nu sunt...

Nu își mai amintea cum fusese scoasă de acolo.

Numele avocatului desemnat de curte era Perry Pope. Avea aproape patruzeci de ani, fața inteligentă și ciupită de vărsat și niște ochi albaștri, blânzi. Tracy îl plăcu din prima clipă.

Intră în celula ei, se așeză pe pat și spuse:

— Ei! Ai reușit să faci ceva senzație, având în vedere că n-ai stat decât douăzeci și patru de ore în oraș. Zâmbi. Dar ai noroc. Tragi prost cu pistolul. Nu e decât o rană superficială. Romano o să supraviețuiască. Scoase din buzunar o pipă. Te deranjează?

— Nu.

Umplu pipa cu tutun, o aprinse și o studie pe Tracy.

— Nu arăți ca un criminal înrăit obișnuit, domnișoară Whitney.

— Nu sunt criminală. Jur că nu sunt.

— Convinge-mă, spuse el. Spune-mi ce s-a întâmplat. De la început. Pe îndelete.

Tracy îi povesti. Totul. Perry Pope rămase liniștit și îi ascultă povestea, fără să spună vreun cuvânt până la final. Atunci se rezemă de peretele celulei, cu o expresie sumbră.

— Ce nemernic! rosti încet Pope.

— Nu știu despre ce vorbesc ei. În ochii lui Tracy se citea nedumerirea. Nu știu nimic de nici un tablou.

— E foarte simplu. Joe Romano te-a folosit drept țap ispășitor, așa cum a făcut și cu mama ta. Ai nimerit într-o capcană.

— Tot nu înțeleg.

— Atunci dă-mi voie să-ți explic. Romano o să ceară despăgubiri de jumătate de milion de dolari asigurărilor pentru acel Renoir pe care îl ține ascuns undeva, și o să-i și primească. Compania de asigurări o să te urmărească pe tine, nu pe el. După ce se vor liniști lucrurile, o să vândă tabloul pe piața neagră și o să mai facă încă o jumătate de milion, mulțumită acțiunii tale negândite. Chiar nu ți-ai dat seama că o confesiune obținută sub amenințarea pistolului nu valorează nimic?

— Dar... cred că da. Dar m-am gândit că, dacă aș putea să scot

adevărul de la el, cineva ar începe niște cercetări.

Pipa se stinsese. O aprinse din nou.

— Cum ai intrat în casă?

— Am sunat la ușă, iar domnul Romano m-a poftit în casă.

— Nu asta e și povestea lui. În spatele casei e un geam spart, pe unde pretinde el că ai intrat. A declarat la poliție că te-a prins când voiai să fugi cu tabloul și că atunci când a încercat să te oprească, tu l-ai împușcat și ai fugit.

— E o minciună!

— Dar e minciuna lui, casa lui și pistolul tău. Măcar știi cu cine ai de-a face?

Tracy clătină din cap, amuțită.

— Atunci dă-mi voie să-ți prezint eu situația, domnișoară Whitney. Orașul ăsta este controlat la sânge de familia Orsatti. Nimic nu se întâmplă fără acordul lui Anthony Orsatti. Dacă vrei un aviz să construiești o clădire, să pavezi o stradă, să faci afaceri cu fete, cu pariuri sau cu droguri, te duci la Orsatti. Joe Romano a început ca ucigaș plătit pentru Orsatti. Acum este cel mai important individ din organizația lui. Se uită la ea cu uimire. Și tu ai intrat în casă la Romano și ai scos arma în fața lui.

Tracy stătea acolo, amorțită și epuizată. Într-un târziu, îl întrebă:

— Tu crezi povestea mea?

El zâmbi.

— Normal că o cred. Este prea stupidă ca să nu fie adevărată.

— Poți să mă ajuți?

— O să încerc, zise el încet. Aș da orice să-i văd pe toți în spatele gratiilor. Ei dețin tot orașul și cam toți judecătorii. Dacă ajungi la proces, o să te îngroape așa de adânc, încât n-o să mai vezi

niciodată lumina zilei.

Tracy se uită la el, năucită.

— Dacă ajung la proces?

Pope se ridică și începu să se plimbe prin celula minusculă.

— Nu vreau să ajungem în fața juraților, fiindcă, te rog să mă crezi, vor fi jurații lui. Există un singur judecător pe care Orsatti nu a putut să-l cumpere. Numele lui este Henry Lawrence. Dacă aș reuși să aduc cazul în fața lui, sunt aproape sigur că aș putea să negociez ceva pentru tine. Nu e neapărat etic, dar o să vorbesc personal cu el. Îi urăște pe Orsatti și pe Romano la fel de mult ca mine. Acum tot ce trebuie să facem e să aducem cazul în fața lui.

Perry Pope făcu aranjamentele ca Tracy să îl poată suna pe Charles. Tracy auzi vocea cunoscută a secretarei lui.

— Biroul domnului Stanhope.

— Harriet. Tracy Whitney la telefon. Este...

— Ah! Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră, domnișoară Whitney, dar nu am găsit nici un număr de telefon. Doamna Stanhope este foarte nerăbdătoare și vrea să faceți împreună niște aranjamente pentru nuntă. Ar fi bine s-o sunați cât mai curând posibil...

— Harriet, aș putea să vorbesc cu domnul Stanhope, te rog?

— Îmi pare rău, domnișoară Whitney. A plecat la Houston, la o întâlnire. Dacă îmi dați numărul dumneavoastră, sunt sigură că o să sune aici foarte curând.

— Eu...

În nici un caz nu putea să-i ceară s-o sune la închisoare. Nu înainte de a putea să-i explice cum stau lucrurile.

— Eu... o să revin eu cu un telefon.

Puse încet receptorul în furcă.

„Mâine“, se gândi Tracy îngrijorată. „O să-i explic mâine lui Charles.“

În după-amiaza aceea, Tracy fu mutată într-o celulă mai mare. Primi o porție caldă de mâncare delicioasă de la Galatoire's și, la scurtă vreme după aceea, un buchet de flori cu un bilețel. Tracy deschise plicul și scoase hârtia dinăuntru.

Capul sus, o să-i frângem pe nenorociți.

Perry Pope

În dimineața următoare, el veni în vizită. Din momentul în care îi văzu zâmbetul acela pe față, știu că are vești bune.

— Am avut noroc, exclamă el. Tocmai m-am întâlnit cu judecătorul Lawrence și cu Topper, procurorul. Topper a țipat ca un isteric, dar am reușit să îți obțin o înțelegere.

— O înțelegere?

— I-am spus judecătorului Lawrence toată povestea ta. A acceptat să pledezi vinovată.

Tracy se uită la el, șocată.

— Să pledez vinovată! Dar nu sunt...

El ridică mâna.

— Ascultă-mă. Dacă pledezi vinovată, scutești statul de cheltuielile presupuse de un proces. L-am convins pe judecător că nu ai furat tu tabloul. Știe cine este Joe Romano și are încredere în mine.

— Dar... dacă pledez vinovată, întrebă Tracy încet, ce-o să pățesc?

— Judecătorul Lawrence o să-ți dea trei luni de închisoare cu...

— Închisoare!

— Așteaptă puțin. O să suspende sentința și în perioada de probă o să poți pleca în afara statului.

— Dar asta înseamnă... că o să am cazier.

Perry Pope oftă.

— Dacă ajungi să fii judecată pentru jaf armat și tentativă de omor în cursul jafului, ai putea primi zece ani.

Zece ani de închisoare!

Perry Pope se uită la ea, răbdător.

— Este decizia ta, continuă el. Eu nu pot decât să-ți dau un sfat în legătură cu ce ar fi mai bine. Este un miracol că am obținut asta. Trebuie să le dau răspunsul acum. Nu ești obligată să accepți. Ai putea să ceri un alt avocat și...

— Nu.

Știa că omul acesta este onest. În situația dată, după ce ea se comportase nebunește, făcuse tot ce era posibil s-o ajute. Dacă ar fi putut numai să vorbească cu Charles. Dar trebuia să dea răspunsul acum. Probabil că trebuia să se considere norocoasă că scapă doar cu trei luni de închisoare cu suspendare.

— O să... o să accept, spuse Tracy.

Cuvintele îi ieșiră cu dificultate din gură.

El încuviință din cap.

— Ești o fată isteață.

Nu i se permise să dea telefon înainte de a fi dusă la tribunal. Ed Topper stătea într-o parte, lângă ea, iar Perry Pope în partea

cealaltă. La masă stătea un bărbat cu trăsături distinse, în jur de cincizeci de ani, cu fața netedă, fără riduri și cu un păr des, aranjat frumos.

Judecătorul Henry Lawrence îi spuse lui Tracy:

— Curtea a fost informată că acuzata vrea să-și schimbe pledoaria, din nevinovat, în vinovat. Este corect?

— Da, domnule judecător.

— Toate părțile sunt de acord?

Perry Pope încuviință din cap.

— Da, domnule judecător.

— Statul este de acord, domnule judecător, spuse procurorul.

Judecătorul rămase tăcut multă vreme. Apoi se aplecă peste masă și se uită în ochii lui Tracy.

— Unul dintre motivele pentru care o mare țară cum e a noastră se află într-o stare așa de jalnică este că suntem plini de viermi care mișună pe străzi și cred că pot să facă orice. Oameni care își bat joc de lege. Anumite sisteme judiciare îi cocoloșesc pe acești infractori. Ei bine, în Louisiana nu e așa. Atunci când cineva care comite o infracțiune încearcă să omoare cu sânge-rece un om, noi credem că acela trebuie să primească o pedeapsă pe măsură.

Tracy începu să simtă primele semne de panică. Se întoarse să se uite la Perry Pope, dar acesta se uita fix la judecător.

— Acuzata a recunoscut că a încercat să-l ucidă pe unul dintre cei mai importanți cetățeni ai acestei comunități – un bărbat cunoscut pentru actele lui caritabile și frumoase. Acuzata l-a împușcat în timp ce fura un obiect de artă în valoare de o jumătate de milion de dolari. Vocea lui se aspri. Ei bine, această instanță o să aibă grijă să nu se poată bucura de banii aceștia – nu pentru următorii cincisprezece ani, fiindcă vreme de cincisprezece ani o să fii încarcerată la penitenciarul de femei din Louisiana de Sud.

Tracy simți că se învârte camera cu ea. Se afla în mijlocul unei farse teribile. Judecătorul era doar un actor care juca acest rol, dar nu rostea replicile care trebuiau. N-ar fi trebuit să spună cuvintele acelea. Se întoarse să-i spună asta lui Perry Pope, dar el nu se uita la ea. Își îndesa niște hârtii în servietă și, pentru prima oară, Tracy observă că unghiile lui erau roase. Judecătorul Lawrence se ridicase și acum își aduna hârtiile de pe masă. Tracy rămăsese acolo, amorțită, incapabilă să priceapă ce i se întâmplă.

Un aprod se apropie de ea și o luă de braț.

— Vino cu mine, îi spuse.

— Nu! țipă Tracy. Nu, vă rog! Se uită la judecător. Este o greșeală îngrozitoare, domnule judecător. Eu...

Și, în timp ce aprodul o strânse mai tare de braț, Tracy își dădu seama că nu era nici o greșeală. Fusese păcălită. Aveau s-o distrugă.

Exact așa cum o distruseseră și pe mama ei.

capitolul 4

Știrea despre delictul lui Tracy Whitney și despre sentința primită de ea apăru pe prima pagină din New Orleans Courier, însoțită de o fotografie făcută la poliție. Apoi fu transmisă rapid pe marile rețele de cablu și preluată de ziarele din toată țara, iar atunci când Tracy fu scoasă din sala de judecată pentru a fi transferată la penitenciarul de stat, fu întâmpinată de o mulțime de reporteri. Își ascunsese fața, umilită, dar nu avusese nici o scăpare în fața camerelor de filmat. Joe Romano era un subiect important de știre, iar un atentat la viața lui, comis de o hoață frumoasă, era o știre și mai bună. Tracy avea senzația că este înconjurată de dușmani. „Charles o să mă scoată de aici“, își spunea ea întruna. „O, Doamne, te rog, fă ca Charles să mă scoată de aici. Nu se poate să nasc copilul nostru în închisoare.“

Abia în după-amiaza următoare sergentul de serviciu îi permise să dea un telefon. Răspunse Harriet.

— Biroul domnului Stanhope.

— Harriet, la telefon Tracy Whitney. Aș vrea să vorbesc cu domnul Stanhope.

— Doar o clipă, domnișoară Whitney. Simți ezitarea din vocea secretarei. Să văd... dacă domnul Stanhope e în birou.

După o așteptare lungă și chinuitoare, Tracy auzi în sfârșit vocea lui Charles. Era gata să izbucnească în plâns de bucurie.

— Charles...

— Tracy? Tu ești, Tracy?

— Da, dragul meu. Oh, Charles, am încercat să te sun de-atâtea ori...

— Am crezut că o iau razna, Tracy! Ziarele sunt pline de povești nebune despre tine. Nu pot să cred ce se spune acolo.

— Nimic nu este adevărat, dragul meu. Nimic. Eu...

— De ce nu m-ai sunat?

— Am încercat. N-am reușit să dau de tine. Eu...

— Unde ești acum?

— Sunt la... sunt la închisoare, în New Orleans. Charles, vor să mă bage în închisoare pentru ceva ce n-am făcut.

Spre oroarea ei, izbucni în plâns.

— Stai puțin. Ascultă-mă. În ziare se spune că ai împușcat un om. Nu e adevărat, nu?

— L-am împușcat, dar...

— Deci e adevărat.

— Nu e așa cum pare la prima vedere, dragul meu. Nu e deloc așa. Pot să-ți explic tot ce s-a întâmplat. Eu...

— Tracy, ai pledat vinovată pentru tentativă de omor și furt de tablouri?

— Da, Charles, dar asta fiindcă...

— Doamne, Dumnezeule, dacă aveai așa mare nevoie de bani, trebuia să discuți cu mine... Să încerci să ucizi pe cineva... Nu-mi vine să cred. Nici părinților mei nu le vine să creadă. Ești pe prima pagină în Philadelphia Daily News în dimineața asta. E prima oară când numele familiei Stanhope este asociat cu un asemenea scandal.

Din furia stăpânită care se simțea în vocea lui, Tracy își dădu seama cât de afectat era Charles. Își pusese atâtea speranțe în el, iar el era de partea ei. Abia își stăpâni glasul, să nu țipe.

— Dragul meu, am nevoie de tine. Te rog, vino aici. Tu poți să

rezolvi situația asta.

Urmă o tăcere lungă.

— Nu mi se pare că ar fi prea multe de rezolvat. Odată ce ai recunoscut că ai făcut toate astea. Familia mea nu-și poate permite să fie amestecată în așa ceva. Sunt convins că îți dai seama. A fost un șoc groaznic pentru noi. Este clar că n-am știut cine ești.

Fiecare cuvânt al lui era ca o lovitură de ciocan. Tot universul se prăbuși peste ea. Se simțea așa de singură, cum nu se mai simțise niciodată. Nu mai avea la cine să apeleze, nu mai avea pe nimeni.

— Dar... dar copilul?

— Va trebui să faci ce crezi tu că e mai bine pentru copilul tău, spuse Charles. Îmi pare rău, Tracy.

Și legătura se întrerupse.

Ea rămase acolo, cu receptorul mort în mână.

Un prizonier din spatele ei spuse:

— Dacă ai terminat cu telefonul ăla, scumpo, aș vrea și eu să-mi sun avocatul.

După ce Tracy fu dusă înapoi în celula ei, gardiana îi dădu instrucțiuni.

— Să te pregătești, că mâine pleci. La ora cinci o să vină să te ia.

Avu și un vizitator. Otto Schmidt părea să mai fi îmbătrânit cu câțiva ani de la ultima lor întâlnire. Părea bolnav.

— Am venit doar să-ți spun cât de rău ne pare și mie, și soției mele. Știm că, indiferent ce-a fost, nu a fost vina ta.

Dacă ar fi auzit asta de la Charles!

— Eu și soția mea vom merge mâine la înmormântarea lui Doris.

— Mulțumesc, Otto.

„Mâine o să ne îngroape pe amândouă“, se gândi Tracy nefericită.

Noaptea nu dormi deloc, rămânând culcată pe patul acela îngust din celulă, cu ochii în tavan. În mintea ei se derula conversația cu Charles, iar și iar. Nici măcar nu îi dăduse șansa să-i explice.

Trebuia să se gândească la copil. Citise despre femei care nasc în închisoare, dar poveștile acelea i se păruseră așa de îndepărtate, de parcă ar fi fost vorba despre oameni de pe o altă planetă. Și acum i se întâmpla ei. „Va trebui să faci ce crezi tu că e mai bine pentru copilul tău“, îi spusese Charles. Voia să aibă acest copil. „Și totuși“, se gândi ea, „n-o să mi-l lase. Mi-l vor lua, pentru că o să stau în închisoare cincisprezece ani. Cel mai bine ar fi să nu știe nimic de mama lui“.

Plânse.

La ora cinci dimineața, în celula lui Tracy intrară un gardian și o gardiană.

— Tracy Whitney?

— Da.

Rămase și ea surprinsă de sunetul vocii ei.

— Prin ordinul Tribunalului penal din statul Louisiana, Secția Orleans, vei fi transferată la Penitenciarul de femei Louisiana de Sud. Să mergem, scumpo.

Fu condusă pe un coridor lung, pe lângă celule pline de deținuți. Se auziră o serie de strigăte.

— Cale bătută, scumpo...

— Spune-mi mie unde ai ascuns tabloul ăla, Tracy, iubito, și îșI promit că fac banii pe din două cu tine...

— Dacă te duci la casa mare, întreabă de Ernestine Littlechap. O să aibă mare grijă de tine...

Tracy trecu apoi pe lângă telefonul la care vorbise cu Charles. „La revedere, Charles."

Ieși apoi în curte. Acolo aștepta, cu motorul pornit, autobuzul galben, cu gratii la ferestre, pentru transportul deținuților. Vreo șase femei erau deja în autobuz, păzite de doi gardieni înarmați. Tracy se uită la fețele tovarășelor ei de drum. Una era sfidătoare, alta era plictisită; celelalte păreau disperate. Viața lor de până acum se apropia de sfârșit. Erau niște proscrise, iar acum erau duse către niște cuști în care aveau să fie închise ca niște animale. Tracy se întrebă oare ce crime comiseseră și dacă era vreuna nevinovată, ca ea, și apoi se întrebă ce vedeau ele oare pe fața ei.

Drumul spre închisoare părea că nu se mai termină, în autobuz era cald și mirosea urât, dar Tracy nu-și dădea seama de nimic. Se închisese în ea și nu mai era conștientă de prezența celorlalți pasageri, și nici de câmpurile bogate și verzi pe lângă care treceau. Era într-un alt timp, într-un alt spațiu.

Era micuță, și venise la mare cu mama și cu tatăl ei, iar tata o punea pe umeri și intrau așa în ocean, și când ea începuse să țipe, tatăl ei spusese: „Nu fi copil, Tracy", și o aruncase în apa rece. Când apa îi trecuse deasupra capului, ea se speriase și începuse să se înece, iar tatăl ei o scosese din apă, și apoi o aruncase iar, și din clipa aceea căpătase frică de apă...

Amfiteatrul facultății era plin de studenți, de părinți și de rude. Ea era șefă de promoție. Ținuse un discurs de cincisprezece minute, încărcat de elan idealist, referiri inteligente la trecut și visuri strălucitoare de viitor. Decanul îi înmânase cheia Phi Beta Kappa. „Vreau să ți-o dau ție", îi spusese Tracy mamei sale, iar mândria care se citea pe fața acesteia era superbă...

„Plec la Philadelphia, mamă. Am găsit acolo o slujbă la bancă."

Annie Mahler, prietena ei cea mai bună, o chemase acolo. „O să-ți

placă Philadelphia, Tracy. Are tot felul de chestii culturale. E un oraș frumos și sunt puține femei. Vreau să zic, bărbații de aici sunt chiar flămânzi! Pot să-ți găsesc și ție un loc la banca unde lucrez eu...“

Charles făcea dragoste cu ea. Ea se uita la umbrele care se mișcau pe tavan și se gândea: „Câte fete n-ar vrea să fie în locul meu?“ Charles era o partidă extraordinară. Iar ea se simțise imediat rușinată că se gândise la asta. Îl iubea. Îl simțea în ea, cum începea să se miște din ce în ce mai repede, gata să explodeze, și gemuse: „Ești gata?“, iar ea mințise și spusese că da. „Ți-a plăcut?“ „Da, Charles.“ Și se gândise: „Asta a fost tot?“ Și din nou sentimentul de vinovăție...

— Tu! Cu tine vorbesc. Ești surdă, ce naiba? Să mergem!

Tracy înălță capul și văzu că este în autobuzul galben al închisorii. Se oprise într-o curte împrejmuită cu un zid înalt și sumbru. Deasupra lui erau nouă rânduri de sârmă ghimpată, care înconjurau cele două sute de hectare de câmp și de pădure ale Penitenciarului de femei Louisiana de Sud.

— Dă-te jos, îi ceru gardianul. Am ajuns.

Aici era iadul.

capitolul 5

O gardiană îndesată, cu față imobilă și cu părul vopsit castaniu ca samurul se adresa nou-venitelor:

— Unele dintre voi o să stați aici o bună bucată de vreme. Nu există decât o cale să rezistați, și aceea este să uitați de lumea de afară. Puteți să vă ispășiți pedeapsa ușor sau greu. Aici avem reguli, și voi o să urmați aceste reguli. Noi vă spunem la ce oră vă treziți, când trebuie să munciți, când trebuie să mâncați și când să mergeți la toaletă. Dacă încălcați regulile astea, o să ajungeți să preferați să muriți. Nouă ne place să fie liniște aici și știm cum să ne descurcăm cu cine vrea să ne facă necazuri. Ochii ei o priviră pe Tracy în treacăt. Acum o să vă duceți la examenul medical. După aceea la duș, apoi vi se va repartiza o celulă. Dimineață veți primi sarcinile de muncă. Asta-i tot.

Dădu să se întoarcă. O fată palidă, care stătea lângă Tracy, spuse:

— Scuzați-mă, vă rog, aș putea...

Gardiana se răsuci la ea, cu fața plină de furie.

— Tacă-ți fleanca! Vorbești numai dacă ești întrebată, ai înțeles? Asta e valabil pentru toate, jigodiilor.

Tonul ei, ca și cuvintele, o șocară pe Tracy. Gardiana le făcu semn altor două gardiene, care stăteau în spatele camerei.

— Scoateți-le pe curvele astea nenorocite de aici.

Tracy se trezi mânată de la spate, scoasă din cameră, odată cu celelalte, pe un coridor lung. Prizonierele fură băgate apoi într-o încăpere cu faianță albă de sus până jos, unde un bărbat între două vârste, gras, cu un halat murdar, stătea lângă o masă de examinare.

Una dintre gardiene strigă:

— Alinierea! și le aranjă în șir indian.

Bărbatul îmbrăcat în halat zise:

— Eu sunt doctorul Glasco, doamnelor. Dezbrăcarea!

Femeile se uitară una la alta, șovăitoare. Una dintre ele întrebă:

— Până unde să ne...

— Nu știți ce înseamnă să vă dezbrăcați? Scoateți-vă dracului hainele – toate.

Femeile începură să se dezbrace încet. Unele erau rușinate, altele erau furioase, iar altele erau indiferente. La stânga lui Tracy era o femeie spre cincizeci de ani, care tremura violent, iar la dreapta era o fată groaznic de slabă, care nu părea să aibă mai mult de șaptesprezece ani. Pielea ei era plină de coșuri.

Doctorul îi făcu semn femeii care era în capul șirului.

— Întinde-te pe masă și pune picioarele în suporturi.

Femeia șovăi.

— Hai. Ții tot rândul pe loc.

Ea făcu ce i se spusese. Doctorul îi introdus în vagin un specul și, în timp ce o consulta, o întrebă:

— Ai vreo boală venerică?

— Nu.

— O să vedem noi imediat.

O altă femeie îi luă locul pe masă. În timp ce doctorul se pregătea să o consulte cu același instrument, Tracy țipă:

— Stați puțin!

Doctorul se opri și se uită surprins la ea.

— Ce e?

Toată lumea se uita la Tracy. Ea spuse:

— Dar... n-ați sterilizat instrumentul acela.

Pe fața doctorului Glasco apăru încet un zâmbet rece.

— Ia te uită! Avem aici un ginecolog. Ți-e frică de microbi, da? Treci la coada rândului.

— Poftim?

— Nu pricepi limba engleză? Treci la coadă.

Tracy, fără să înțeleagă de ce, trecu la coadă.

— Acum, dacă nu te deranjează, spuse doctorul, o să continuăm.

Introduse instrumentul în vaginul femeii de pe masă, și, brusc, Tracy își dădu seama de ce o trimisese la coadă. Avea să le examineze pe toate cu același specul nesterilizat, iar ea avea să fie ultima dintre intervenții. Simțea cum fierbe furia în ea. Ar fi putut să le controleze separat, dar special făcuse asta, ca să le lezeze demnitatea. Iar ele îl lăsau să facă ce vrea. Dacă ar fi protestat toate... Venise și rândul ei.

— Pe masă, domnișoară doctor.

Tracy ezită, dar nu avea încotro. Se urcă pe masă și închise ochii. Simți cum el îi desface picioarele, apoi simți oglinda rece în interiorul ei, căutând și apăsând-o dureros. Intenționat dureros. Strânse din dinți.

— Ai sifilis sau gonoree? o întrebă doctorul.

— Nu.

Nu avea de gând să-i spună de copil. Nu acestui monstru. O să discute despre asta cu directorul închisorii. Simți cum trage afară oglinda cu duritate. Doctorul Glasco își punea acum niște mănuși de cauciuc.

— Bine, zise el. Acum aliniați-vă și aplecați-vă în față. O să vă verificăm fundurile simpatice.

Fără să-și dea seama, Tracy spuse:

— De ce faceți asta?

Doctorul Glasco o privi fix.

— O să-ți spun eu de ce, doctorițo. Fiindcă gaura fundului e o ascunzătoare perfectă. Am o colecție întreagă de marijuana și cocaină pe care am scos-o din fundul unor doamne ca tine. Acum apleacă-te.

Și apoi le luă la rând, băgându-și degetele, anus după anus. Tracy era scârbită. Simți cum i se adună în gât fierea și începu să icnească.

— Dacă vomiți aici, te bag cu fața în borâtură. Se întoarse către gardiene. Duceți-le la duș. Put ca naiba.

Cu hainele în brațe, deținutele dezbrăcate fură duse pe un alt coridor într-o altă încăpere, mare, de beton, cu vreo douăsprezece nișe deschise, unde se aflau dușurile.

— Lăsați hainele în colț, le ordonă o gardiană. Și treceți la duș. Folosiți săpunul dezinfectant. Vă curățați bine din cap până în picioare, și vă spălați părul cu șampon.

Tracy intră sub duș, pe podeaua de ciment. Jetul de apă era rece. Se spălă cât putu de bine, gândindu-se: „Niciodată n-o să mai fiu curată. Ce fel de oameni sunt ăștia? Cum pot să trateze așa niște ființe umane? N-o să pot rezista așa cincisprezece ani“.

O gardiană strigă la ea:

— Hei, tu, de acolo! Timpul a expirat. Ieși odată!

Tracy ieși de sub duș; o altă deținută intră în locul ei. I se dădu un prosop subțire, uzat, cu care își șterse parțial corpul.

După ce ieși de sub duș și ultima deținută, fură încolonate și duse într-o magazie mare, plină de rafturi pe care se aflau haine, păzite

de o deținută latinoamericană care le lua măsura și le dădea câte o uniformă cenușie. Tracy și celelalte deținute primiră două uniforme, două perechi de chiloți, două bustiere, două perechi de pantofi, două cămăși de noapte, o centură sanitară, o perie de păr și o sacoșă de rufe. Gardienele rămaseră pe loc și se uitară la deținute cum se îmbracă. După ce terminară, fură mânate spre o altă încăpere, unde un deținut monta un aparat de fotografiat pe un tripod.

— Vă așezați cu spatele la perete.

Tracy se duse la perete.

— Fața la cameră.

Se uită direct în obiectiv. Clic.

— Întoarce capul la dreapta.

Se supuse. Clic.

— La stânga.

Clic.

— La masă.

Masa avea pe ea un set de imprimare a amprentelor. Degetele lui Tracy fură rostogolite pe un tampon cu cerneală, apoi presate pe o fișă goală.

— Mâna stângă. Mâna dreaptă. Șterge-te cu cârpa. Ești terminată.

„Are dreptate“, se gândi Tracy, amorțită. „Sunt terminată. Sunt un număr. Fără nume, fără chip.“

O gardiană arătă cu mâna spre ea.

— Whitney? Directorul închisorii vrea să te vadă. Vino cu mine.

Inima lui Tracy începu să bată mai tare. Charles făcuse totuși ceva pentru ea! Evident că nu o abandonase, nici ea nu l-ar fi abandonat

pe el într-o asemenea situație. Numai din cauza șocului se purtase așa cu ea. Acum avusese timp să se gândească și își dăduse seama că încă o mai iubește. Vorbise cu directorul și îi explicase ce greșeală teribilă se făcuse. Urma să-i dea drumul.

Fu dusă pe un alt coridor și trecură printr-o ușă zăbrelită, păzită de gardieni și gardiene. Trecu apoi și de o altă ușă, iar Tracy era gata să fie trântită la pământ de o deținută. Era uriașă, cea mai mare femeie pe care o văzuse Tracy în viața ei – peste 1,80 și probabil cântărea mai mult de o sută treizeci de kilograme. Avea o față plată și pătată și niște ochi galbeni de fiară. O prinse de braț, să nu cadă, și îi strivi sânii cu mâna.

— Hei! îi spuse femeia gardianei. Avem un peștișor proaspăt. Ce-ar fi să mă pui cu ea?

Avea un pronunțat accent suedez.

— Îmi pare rău. Deja a fost repartizată, Bertha.

Amazoana o mângâie pe Tracy pe față. Ea se feri, iar femeia uriașă începu să râdă.

— Nu-i nimic, littbarn. Marea Bertha o să te vadă mai târziu. Avem destul timp. Nu pleci nicăieri.

Ajunseră la biroul directorului. Tracy era gata să leșine de bucurie. Oare era și Charles acolo? Sau își trimisese avocatul?

Secretarul directorului dădu din cap spre gardiană.

— O așteaptă. Stați aici.

Directorul George Brannigan stătea la un birou jupuit, studiind niște hârtii. Avea vreo patruzeci și ceva de ani și era un bărbat subțire, cu un aer frământat, o figură delicată și ochi căprui, înfundați în orbite.

Directorul Brannigan se ocupa de Penitenciarul de femei Louisiana de Sud de cinci ani. Venise aici ca un penalist modern, plin de zel

idealist, hotărât să facă schimbări majore în sistemul penitenciar. Toate închisorile din țară erau supraaglomerate și aveau personal insuficient. Mii de infractori erau ținuți zi și noapte fără să facă altceva decât să-și alimenteze ura și să-și plănuiască răzbunarea. Era un sistem brutal, prost, dar asta era.

O sună pe secretară.

— Bine. Trimite-o încoace.

Gardianul deschise ușa de la birou, și Tracy intră.

Directorul Brannigan se uită la femeia din fața lui. Îmbrăcată în uniforma mohorâtă de penitenciar, cu fața descompusă de oboseală, Tracy Whitney era la fel de frumoasă. Avea un chip pur, drăgălaș, și directorul Brannigan se întrebă cât timp va mai rămâne așa. Era interesat în mod special de această deținută, fiindcă citise în ziare despre cazul ei și îi studiase dosarul. Faptul că Joe Romano era cel care o acuzase făcea ca această condamnare să pară și mai suspectă. Dar directorul nu era decât un simplu custode al unor trupuri. Nu avea cum să intervină în sistem. El era sistemul.

— Te rog, ia loc, spuse el.

Tracy se bucură să stea jos. Genunchii i se înmuiaseră. Aștepta ca el să îi vorbească despre Charles și să-i spună cât o s-o mai țină acolo.

— M-am uitat pe dosarul tău, începu directorul.

Charles îl rugase probabil să facă asta.

— Văd că o să stai la noi multă vreme. Ai o sentință de cincisprezece ani.

Lui Tracy îi luă ceva timp ca să înțeleagă ce îi spunea el. Ceva era îngrozitor de aiurea.

— Nu ați... nu ați vorbit cu Charles?

De tulburare, începuse să se bâlbâie. El se uită la ea fără să înțeleagă.

— Charles?

Și atunci ea își dădu seama. Simți că i se strânge stomacul.

— Vă rog, spuse ea. Vă rog, ascultați-mă. Sunt nevinovată. Nu ar trebui să fiu aici.

De câte ori auzise el asta? De sute de ori? De mii de ori? „Sunt nevinovată.“

— Instanța te-a găsit vinovată, zise. Cel mai bun sfat pe care pot să ți-l dau e să încerci să te ții departe de probleme. Dacă accepți termenii încarcerării, o să fie mult mai simplu pentru tine. Ceasuri nu există în închisoare, numai program.

„Nu pot să stau închisă aici cincisprezece ani“, se gândi Tracy, cuprinsă de disperare. „Vreau să mor. Te rog, Doamne, lasă-mă să mor. Dar nu pot să mor, nu-i așa? Ar însemna să-mi omor copilul. Este și copilul tău, Charles. De ce nu mă ajuți?“ Aceea fu clipa în care începu să-l urască.

— Dacă ai probleme deosebite, spuse directorul Brannigan, adică, dacă pot să te ajut cu ceva, poți să vii la mine.

Chiar când pronunța cuvintele astea, își dădea seama ce goale sunt de conținut. Ea era tânără, frumoasă și proaspătă. Femeile-bărbat din pușcărie se vor repezi la ea ca niște fiare sălbatice. Nici măcar nu avea vreo celulă mai sigură în care s-o bage. Aproape toate aveau câte o zdrahoană care controla tot. Directorul Brannigan auzise zvonuri despre violuri care aveau loc la dușuri, în toalete, sau noaptea, pe coridoare. Dar erau doar zvonuri, fiindcă după aceea victimele erau întotdeauna mute. Sau moarte.

Directorul Brannigan continuă pe un ton amabil:

— Dacă te porți frumos, ai putea să fii eliberată peste doisprezece ani sau...

— Nu!

Era un țipăt jalnic, disperat. Tracy simți că pereții biroului încep s-o apese. Se ridicase în picioare, țipând. Gardiana intră repede și o

prinse de braț.

— Ia-o ușor, îi ordonă directorul Brannigan.

Rămase în picioare, neputincios, și se uită cum Tracy era scoasă afară din birou.

Tracy fu dusă printr-un labirint de coridoare și trecu pe lângă celule pline de deținute de toate felurile. Erau negre și albe, brune și galbene. Toate se uitau la Tracy când trecea prin fața lor și strigau la ea cu tot felul de accente. Tracy nu pricepea nimic din țipetele lor.

— Cafea proaspătă...

— Carte proaspătă...

— Marfă proaspătă...

— Boarfă proaspătă...

Abia când Tracy ajunse în celula ei înțelese ce cuvinte scandau femeile: Carne proaspătă.

capitolul 6

În Corpul C erau șaizeci de femei, câte patru în celulă. Toți ochii o urmăreau de după gratii în timp ce era dusă pe coridorul lung și urât mirositor, iar expresiile acelor fețe variau: arătau indiferență, poftă și chiar ură. Avea senzația că merge pe sub apă, într-un ținut ciudat, necunoscut, ca un extraterestru într-un vis care se derulează cu încetinitorul. Gâtul o ustura de atâta țipăt închis în trupul ei. Vizita la directorul închisorii fusese ultima ei speranță. Acum nu mai avea nimic. Nimic în afară de perspectiva de a rămâne captivă în acest purgatoriu timp de cincisprezece ani, perspectivă care îi paraliza creierul.

Gardiana deschise ușa unei celule.

— Treci înăuntru!

Tracy clipi des și se uită în jur. În celulă erau trei femei care o priveau fără un cuvânt.

— Mișcă! îi ordonă gardiana.

Tracy șovăi, apoi păși în celulă. Auzi ușa trântindu-se în spatele ei.

Ajunsese acasă.

În celula înghesuită abia aveau loc patru paturi suprapuse, o masă micuță pe care se afla o oglindă crăpată, patru dulăpioare și un veceu turcesc în colț.

Colegele ei de cameră se uitau fix la ea. O portoricană sparse tăcerea:

— Se pare că avem o coleguță nouă.

Vocea ei era joasă și hârâită. Ar fi fost frumoasă dacă n-ar fi avut o

cicatrice lungă și palidă, lăsată de un cuțit, de la tâmplă până la gât. Ziceai că e o fată de paisprezece ani, asta până când îi vedeai ochii.

O mexicancă între două vârste, care stătea pe vine, îi spuse:

— Que suerte verte! Ce plăcere să te vedem. De ce te-au închis, querida?

Tracy era prea paralizată ca să poată răspunde.

Cea de-a treia femeie era negresă. Avea aproape unu optzeci înălțime, niște ochi înguști și atenți și o mască rece și dură. Avea capul ras și craniul îi lucea negru-albăstrui în lumina palidă.

— Ăla-i patul tău, acolo, în colț.

Tracy se îndreptă spre pat. Salteaua era mizerabilă, pătată de secrețiile a dumnezeu știe câte ocupante anterioare. Nici nu îi venea s-o atingă. Dădu glas fără să vrea repulsiei pe care o simțea:

— Eu... nu pot să dorm pe salteaua asta.

Mexicanca grasă zâmbi.

— Nu ești obligată să dormi acolo, păpușă. Hay tiempo. Poți să dormi pe patul meu.

Tracy deveni brusc conștientă de limbajul aluziv care se folosea în celulă, și asta o făcu să simtă aproape fizic o lovitură. Cele trei femei se uitau la ea, fix, de parcă ar fi fost dezbrăcată în fața lor. Carne proaspătă. Brusc se simți îngrozită. „Nu e așa“, se gândi Tracy. „O, Doamne, fă să nu fie așa.“ Reuși să-și regăsească vocea.

— Cu cine aș putea să vorbesc să-mi dea o saltea curată?

— Cu Dumnezeu, mârâi negresa. Dar n-a mai venit de mult pe aici.

Tracy se întoarse să se uite din nou la saltea. O grămadă de gândaci mari și negri se plimbau pe ea. „Nu pot să stau aici“, își zise Tracy. „O să-mi pierd mințile.“

De parcă i-ar fi citit gândurile, negresa spuse:

— Mergi cu valul, păpușă.

Tracy parcă auzea ce-i spusese directorul: „Cel mai bun sfat pe care pot să ți-l dau e să încerci să te ții departe de probleme“.

Negresa continuă:

— Eu sunt Ernestine Littlechap. Arătă cu bărbia spre femeia cu cicatricea lungă. Asta-i Lola. E din Puerto Rico, iar grăsana asta e Paulita, din Mexic. Tu cine ești?

— Eu... sunt Tracy Whitney.

Era gata să spună: „Am fost Tracy Whitney“. Avea senzația de coșmar că îi dispare propria identitate. Avu un spasm de greață și se prinse de marginea patului ca să poată sta în picioare.

— De unde vii, păpușă? o întrebă femeia cea grasă.

— Îmi pare rău, eu... nu prea pot să vorbesc.

Brusc, simțea că nu mai poate sta în picioare. Se lăsă să cadă pe marginea patului mizerabil și își șterse broboanele reci de transpirație de pe față cu mâneca. „Copilul meu“, se gândi ea. „Trebuia să-i fi spus directorului că sunt însărcinată. O să mă mute într-o celulă mai curată. Poate chiar o să mă lase să stau singură în celulă.“

Auzi pași pe coridor. O gardiană trecu prin fața celulei. Tracy se repezi la ușă.

— Scuzați, spuse ea, trebuie neapărat să vorbesc cu directorul. Eu sunt...

— Îl trimit imediat încoace, replică gardiana peste umăr.

— Nu înțelegeți, eu sunt...

Gardiana se îndepărtase. Tracy își duse la gură pumnii încleștați, ca să-și împiedice țipătul.

— Ești bolnavă, ceva, păpușă? o întrebă portoricana.

Tracy clătină din cap, incapabilă să vorbească. Se întoarse la patul ei, se uită o clipă la el, apoi se întinse încet pe saltea. Era un gest de disperare, de capitulare. Închise ochii.

Aniversarea de zece ani fusese cea mai frumoasă zi din viața ei. „O să luăm masa la Antoine's", o anunțase tatăl ei.

La Antoine's! Era un nume care sugera un alt univers, un univers de frumusețe, strălucire și bogăție. Tracy știa că tatăl ei nu are prea mulți bani: „Anul viitor o să putem pleca în vacanță" era refrenul constant în casa ei. Și acum se duceau la Antoine's! Mama lui Tracy îi pregătise o rochiță nouă, verde.

„Ia uite ce frumusețe", spusese bucuros tatăl ei. „O să fiu însoțit de cele mai frumoase fete din New Orleans. Toți bărbații mă vor invidia."

Antoine's fusese exact cum își imaginase Tracy că o să fie, ba chiar mai mult. Era un tărâm de poveste, împodobit cu eleganță și bun-gust, cu fețe de masă albe ca zăpada și cu farfurii strălucitoare, cu desene de argint și de aur și cu monogramă. „E un palat", se gândise Tracy. „Pun pariu că aici vin și regi, și regine." Era mult prea agitată ca să poată mânca, mult prea preocupată să se uite la bărbații și la femeile din jur, care erau așa de frumos îmbrăcați. „Când o să cresc mare", și își spusese Tracy, „o să vin în fiecare seară la Antoine's, cu mama și cu tata".

— Nu ai mâncat nimic, Tracy, îi spusese mama.

Și, ca să-i facă plăcere, Tracy se forțase să ia câteva furculițe de mâncare. Aduseseră și un tort pentru ea, cu zece lumânări pe el, iar ospătarii îi cântaseră „Mulți ani trăiască", și ceilalți oameni din restaurant se întorseseră spre ei și aplaudaseră, iar Tracy se simțise ca o prințesă. De afară se auzea clopotul tramvaiului care trecea pe stradă.

Clopotul se auzea tare și insistent.

— Ora cinei, anunță Ernestine Littlechap.

Tracy deschise ochii. Se auzeau ușile celulelor trântindu-se în tot corpul de clădire. Tracy zăcea în continuare pe pat, încercând cu disperare să se agațe de trecut.

— Hei! Hai la haleală, zise tânăra portoricană.

Numai când se gândea la mâncare simțea că i se face rău.

— Nu mi-e foame.

Paulita, mexicanca grasă, îi spuse:

— Es llano. E simplu. Nu interesează pe nimeni dacă ți-e foame sau nu. Toată lumea tre' să meargă la masă.

Afară, deținutele se aliniau pe coridor.

— Ai face bine să te scoli, altfel o pățești, o avertiză Ernestine.

„Nu pot să mă mișc", se gândi Tracy. „Stau aici."

Colegele ei ieșiră din celulă și se așezară pe două rânduri. O gardiană scundă și îndesată, cu părul decolorat cu perhidrol o văzu pe Tracy întinsă pe pat.

— Tu! se răsti. N-ai auzit soneria? Afară!

— Nu mi-e foame, mulțumesc, spuse Tracy. Aș vrea să rămân aici.

Ochii gardianei se holbară de uimire. Năvăli în celulă și se îndreptă spre patul în care zăcea Tracy.

— Cine pizda mă-tii te crezi tu? Vrei să fii servită la pat? Mișcă-ți curul la aliniere. Aș putea să-ți fac raport pentru asta. Dacă se mai întâmplă o dată, te duci direct la carceră. Ai înțeles?

Ea nu înțelegea. Nu înțelegea nimic din ce i se întâmplă. Se săltă cu greutate din pat și se așeză în rând cu celelalte deținute. Nimeri alături de negresă.

— De ce trebuie să...

— Taci din gură! mârâi Ernestine printre dinți. Nu e voie să vorbești în linie.

Femeile porniră pe coridorul îngust și mohorât, trecură prin două rânduri de uși securizate și ajunseră într-o sală enormă, plină de mese mari și scaune de lemn. Era o tejghea lungă de servire, pe care se aflau tăvi aburinde, iar deținutele se aliniau în fața ei să-și ia mâncare. Meniul zilei era alcătuit dintr-o tocană apoasă de ton, fasole verde fleșcăită, o cremă palidă și, la alegere, cafea slabă sau băuturi sintetice de fructe. Deținutele își puneau în farfuriile de tablă mâncarea neapetisantă, avansând una după alta prin fața tejghelei, unde deținutele care serveau strigau continuu: „Lăsați coada să meargă... următoarea... lăsați coada să meargă... următoarea...“

După ce Tracy își primi porția, rămase acolo blocată, neștiind unde să se ducă. Se uită în jur s-o vadă pe Ernestine Littlechap, dar negresa dispăruse. Tracy se îndreptă spre masa la care stăteau Lola și Paulita, mexicanca grasă. La masa aceea mai erau douăzeci de femei, care începuseră să înfulece mâncarea cu poftă de lup. Tracy se uită în farfuria ei, apoi o împinse mai încolo, fiindcă simțea că i se urcă fierea în gât.

Paulita se întinse și îi luă farfuria din față.

— Dacă n-ai de gând s-o mănânci, o mănânc eu.

Lola îi spuse:

— Hei, tre’ să mănânci, altfel n-o să reziști aici.

„Nu vreau să rezist“, se gândi Tracy disperată. „Vreau să mor.“ Cum puteau femeile astea să accepte să trăiască așa? De cât timp erau oare aici? Luni? Ani? Se gândi la celula fetidă și la salteaua ei împuțită și îi veni să urle. Își încleștă fălcile, ca să nu scoată nici un sunet.

Mexicanca tocmai îi spunea:

— Dacă o să te prindă ei că nu mănânci, te bagă la carceră. Sesiză nedumerirea care se citea pe fața lui Tracy. La groapă – la izolare.

Nu ți-ar plăcea. Se aplecă spre ea. Ești prima oară la pușcărie, ha? Păi o să-ți vând un pont, querida. Ernestine Littlechap e șefă aici. Poartă-te frumos cu ea și te-ai scos.

La treizeci de minute după ce femeile intraseră în sală, se auzi soneria și ele se ridicară. Paulita șterpeli o păstaie care mai rămăsese într-o farfurie pe masă. Tracy se duse lângă ea, în linie, și porniră pe drumul de întoarcere spre celule. Cina se terminase. Era ora patru după-amiază – mai erau cinci ore lungi de îndurat până la stingerea luminilor.

Când Tracy ajunse în celulă, Ernestine Littlechap era deja acolo. Tracy se întrebă, curioasă, unde o fi fost în timpul cinei. Se uită la veceul din colț. Simțea o nevoie disperată să-l folosească, dar nu îi venea s-o facă de față cu toate aceste femei. Ar fi vrut să aștepte să se stingă luminile. Se așeză pe marginea patului.

— Am înțeles că n-ai mâncat nimic la masă, zise Ernestine Littlechap. Asta-i o prostie.

Cum de știa ea asta? Și de ce i-ar păsa?

— Cum aș putea să ajung la director?

— Faci o cerere scrisă. Gardienele se șterg la fund cu ea. Consideră că toate curvele care vor să ajungă la director nu fac decât să le dea bătăi de cap. Se apropie de Tracy. Îs o groază de chestii care pot să te bage în belea aici. Îți trebuie o pretenară care să te ferească de belele. Îi zâmbi, dezvelindu-și un dinte de aur din față. Cineva care se descurcă în jungla asta.

Tracy se uită în sus, la chipul zâmbitor al negresei. I se părea că plutește undeva, aproape de tavan.

Era cea mai înaltă creatură pe care o văzuse vreodată.

„E o girafă“, îi spusese tatăl ei.

Erau la grădina zoologică din Audubon Park. Lui Tracy îi plăcea parcul acela la nebunie. Duminica se duceau acolo să asculte concertele unor formații, după care mama și tata o duceau la acvariu sau la zoo. Se plimbau agale și se uitau la animalele din cuști.

„Dar lor le place să stea închise, tati?“

Tatăl ei râsese. „Nu, Tracy. Au o viață foarte frumoasă. Sunt îngrijite, li se dă mâncare, și nici un dușman nu poate ajunge la ele.“

Lui Tracy i se păreau nefericite. Ar fi vrut să deschidă cuștile acelea și să le dea drumul. „Mie nu mi-ar plăcea să stau așa închisă“, se gândise ea.

*

La ora 20.45, soneria de avertizare răsună în toată pușcăria. Colegele de celulă ale lui Tracy începură să se dezbrace. Tracy rămase nemișcată.

Lola îi spuse:

— Ai cinșpe minute să te pregătești de culcare.

Femeile se dezbrăcaseră și își puseseră cămașa de noapte. Gardiana cu părul decolorat trecu prin fața celulei. Se opri când o văzu pe Tracy întinsă pe pat.

— Dezbracă-te! îi ordonă ea. Se întoarse spre Ernestine. Nu i-ai spus?

— Ba da. I-am spus.

Gardiana se întoarse iar spre Tracy.

— Avem noi ac de cojocul belelelor ca tine, o avertiză ea. Aici faci

ce ți se spune, altfel e vai de curul tău.

Gardiana se îndepărtă. Paulita o sfătui:

— Ai face bine s-o asculți, păpușă. Bătrâna Pantaloni de Fier e tare a dracului.

Tracy se ridică din pat și începu să se dezbrace încet, cu spatele la celelalte. Își scoase toate hainele, în afară de chiloți, și își trase cămașa de noapte pe cap. Simțea ochii femeilor ațintiți asupra ei.

— Ai corp frumos, comentă Paulita.

— Da, mișto, spuse și Lola.

Tracy se simți scuturată de un frison.

Ernestine se apropie de Tracy și se uită la ea.

— Noi suntem prietenele tale. O să avem grijă de tine.

Vocea ei era răgușită de excitare. Tracy se trase la o parte, îngrozită.

— Lăsați-mă în pace! Toate. Eu nu sunt... nu sunt așa.

Negresa chicoti.

— O să fii exact cum vrem noi să fii, păpușă.

— Hai tiempo. E timp destul.

Luminile se stinseră.

Întunericul era dușmanul lui Tracy. Stătea pe marginea patului, cu tot corpul încordat. Simțea, efectiv, cum celelalte așteaptă să se arunce pe ea. Sau era numai imaginația ei? Era așa de îngrozită de tot ce se întâmpla, încât peste tot vedea numai amenințări. Poate că ele încercau doar să fie prietenoase, iar ea vedea numai aluzii sinistre în toate gesturile lor. Auzise și ea de relații homosexuale în închisori, dar astea trebuie să fie excepții, nu reguli. Era imposibil

să fie permis în închisoare un asemenea comportament.

Totuși, era o îndoială sâcâitoare. Se hotărî să rămână trează toată noaptea. Dacă auzea că încearcă vreuna ceva, striga după ajutor. Gardienele aveau datoria să aibă grijă să nu li se întâmple ceva deținutelor. Încercă să se liniștească, să-și spună că nu are de ce să-și facă probleme. Trebuia numai să fie atentă.

Rămase pe marginea patului, în întuneric, atentă la orice sunet. Auzi cum femeile se duseră pe rând la veceu și apoi se întoarseră în paturile lor. Când Tracy nu mai putu să reziste, se duse și ea la toaletă. Vru să tragă apa, dar nu mergea. Mirosul era insuportabil. Se întoarse repede în patul ei și se așeză. „O să se lumineze în curând“, se gândi ea. „Mâine-dimineață o să cer audiență la director. O să-i spun de copil. O să mă mute în altă celulă.“

Corpul îi era încordat și cuprins de spasme. Se întinse pe pat și după câteva secunde simți ceva mișcându-se pe gât. Își înăbuși un țipăt. „Trebuie să stau în fund până dimineață. Dimineață o să fie altceva“, își zise. Timpul o să treacă, minut cu minut.

La ora 3.00 nu mai reuși să țină ochii deschiși. Adormi.

Se trezi cu o mână care îi acoperea gura și cu alte două mâini care o apucaseră de sâni. Încercă să se ridice în fund și să țipe, dar simți cum i se sfâșie cămașa și chiloții. Mâinile se strecurară între picioare, forțând-o să le desfacă. Tracy se lupta disperată, încercând să se ridice.

— Stai ușor, șopti o voce din întuneric, și nu pățești nimic.

Tracy trase cu piciorul spre locul de unde se auzea vocea. Nimeri în plin.

— Carajo! Să i-o tragem curvei, icni vocea. Pune-o pe podea!

În fața lui Tracy se izbi un pumn cu putere, și un altul în stomac. Cineva se urcase pe ea și o ținea imobilizată la pământ, înăbușind-o, în timp ce alte mâini nerușinate o violau.

Tracy reuși o clipă să se elibereze, dar una dintre femei o prinse iar și o dădu cu capul de gratii. Simți că îi curge sânge din nas. Fu aruncată pe podeaua de ciment, cu mâinile și picioarele imobilizate. Tracy se lupta nebunește, dar nu putea să le țină piept la toate trei. Simți pe trupul ei mâinile lor reci și limba lor fierbinte. Picioarele îi erau desfăcute și un obiect tare și rece fu introdus în ea. Se zbătu neputincioasă, încercând disperată să strige. Pe gura ei ajunsese un braț, iar Tracy își înfipse dinții în el, mușcând cu toată puterea.

Se auzi un țipăt înăbușit.

— Curva dracului!

Niște pumni se izbiră de fața ei... simți că se înează tot mai mult în durere și, până la urmă, nu mai simți nimic.

O trezi zgomotul soneriei. Era culcată pe podeaua de ciment a celulei, dezbrăcată. Cele trei colege erau în pat.

Pe coridor, Pantaloni de Fier striga:

— Scularea!

Când gardiana trecu pe lângă celula lor, o văzu pe Tracy întinsă pe podea într-o baltă de sânge, cu fața învinețită și cu un ochi umflat.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

Descuie ușa și intră.

— Cre' că a căzut din pat, sugeră Ernestine Littlechap.

Gardiana se apropie de Tracy și o împinse cu piciorul.

— Tu! Scoală-te!

Lui Tracy i se părea că vocea vine de la mare distanță. „Da", se gândi ea, „trebuie să mă scol; trebuie să ies de aici". Dar nu putea să se miște. Corpul ei țipa de durere.

Gardiana o apucă pe Tracy de umeri și o ridică în fund, iar Tracy aproape că leșină de durere.

— Ce s-a întâmplat?

Cu singurul ochi cu care mai vedea niște siluete încețoșate, Tracy își dădu seama că cele trei colege de celulă așteaptă tăcute răspunsul ei.

— Eu... eu...

Tracy încercă să vorbească, dar nu reușea să articuleze nimic. Încercă încă o dată, și un soi de instinct atavic o făcu să spună:

— Am căzut din pat...

Gardiana izbucni:

— Nu le suport pe astea care fac pe deșteptele. Ia să te ducem noi la carceră să înveți și tu puțin respect.

Era un fel de uitare, o întoarcere la stadiul de embrion. Era singură în întuneric. Nu era nici un fel de mobilier în celula îngustă din pivniță, numai o saltea subțire și uzată care era pusă pe podeaua de ciment. O gaură dezgustătoare în podea servea drept toaletă. Tracy zăcea acolo, în întuneric, fredonând în gând muzică country, melodii pe care le învățase de la tatăl ei cu mult timp în urmă. Nu avea idee cât de mult mai are până să-și piardă mințile.

Nu știa prea bine nici unde se află, dar asta nu conta. Numai suferința corpului ei brutalizat conta. „Cred că am căzut și m-am lovit, dar mama o să aibă grijă de mine.“ O strigă cu voce spartă „mamă“ și, când văzu că nu răspunde, adormi la loc.

Dormi patruzeci și opt de ore, iar chinul se transformă în durere, și apoi durerea se transformă în amorțeală. Tracy deschise ochii. Era înconjurată de nimic. Era așa de întuneric, încât nu vedea nici măcar conturul celulei. Amintirile o copleșeau. O duseseră la doctor. Parcă îi auzea vocea: „O coastă ruptă și o mână fracturată. O să le punem în ghips... zgârieturile și vânătăile arată rău, dar o să

treacă. A pierdut copilul...“

— O, copilul meu, șopti Tracy. Mi-au ucis copilul.

Și plânse. Plânse moartea copilului ei. Plânse pentru ea. Plânse pentru toată lumea asta bolnavă.

Tracy zăcea pe salteaua subțire, în întunericul rece, și era încărcată de o ură așa de mare, încât îi zguduia corpul la propriu. Gândurile se aprinseră și arseră, până când mintea i se goli de toate sentimentele, mai puțin unul: răzbunarea. Nu răzbunarea împotriva colegelor ei de celulă. Ele erau tot victime, la fel ca ea. Nu; voia să se răzbune pe bărbatul care îi făcuse asta, care îi distrusese viața.

Joe Romano: „Baba aia a ținut secret. Nu mi-a zis ce bunăciune de fată are...“

Otto Schmidt: „Joe Romano lucrează pentru un anume Anthony Orsatti. Orsatti conduce tot orașul New Orleans“.

Perry Pope: „Dacă pledezi vinovată, scutești statul de cheltuielile presupuse de un proces“.

Judecătorul Henry Lawrence: „Vreme de cincisprezece ani o să fii încarcerată la Penitenciarul de femei din Louisiana de Sud“.

Aceia erau dușmanii ei. Și mai era și Charles, care nici măcar nu stătuse s-o asculte: „Dacă aveai așa mare nevoie de bani, trebuia să discuți cu mine... Este clar că n-am știut cine ești... Va trebui să faci ce crezi tu că e mai bine pentru copilul tău...“

„O să-i facă să plătească. Pe fiecare dintre ei.“ Nu avea idee cum o să facă asta. Dar știa că o să se răzbune. Mâine. Dacă ziua de mâine va mai exista.

capitolul 7

Timpul aici nu mai avea sens. Nu era niciodată lumină în celulă, așa că nu era nici o diferență între zi și noapte, și nu avea nici cea mai vagă idee de cât timp se afla la izolare. Din când în când, printr-o fantă aflată în partea de jos a ușii, i se punea mâncare. Lui Tracy nu îi era foame, dar se străduia să mănânce până la ultima îmbucătură. „Trebuie să mănânci, altfel nu o să reziști aici.“ Acum înțelesese asta; știa că o să aibă nevoie de toate forțele ca să facă ceea ce plănuise. Se afla într-o situație pe care oricine ar fi considerat-o disperată: închisă pentru cincisprezece ani, fără bani, fără prieteni, fără nici un fel de ajutor. Dar în interiorul ei era o fântână nesecată de putere. „O să supraviețuiesc“, se gândi Tracy. „O să-mi înfrunt dușmanii cu mâinile goale, scutul meu va fi curajul.“ Va supraviețui așa cum o făcuseră și strămoșii ei. În ea curgea sânge amestecat, englez, irlandez și scoțian, și moștenise de la ei toate calitățile: inteligența, curajul și voința. „Strămoșii mei au supraviețuit foametei, epidemiilor și inundațiilor, iar eu am să ies din asta.“ Erau acolo cu ea în celula infernală ciobanii și vânătorii, fermierii și comercianții, doctorii și profesorii. Fantomele trecutului, și fiecare dintre ele era o părticică din ea. „N-o să vă dezamăgesc“, șopti Tracy în întuneric.

Începu să-și plănuiască evadarea.

Tracy știa că primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-și recapete forțele. Celula era mult prea strâmtă pentru exerciții mai complicate, dar era suficient de mare pentru t’ai chi ch’uan, arta marțială veche de secole prin care războinicii se pregăteau de luptă. Fiecare mișcare purta un nume și avea o anumită semnificație. Începu cu războinica „lovire a demonilor“, apoi făcu mai ușoara „adunare a luminii“. Mișcările erau fluide, grațioase, și se făceau foarte lent. Fiecare gest venea din tai tien, centrul fizic, și toate mișcările erau circulare. Tracy parcă auzea vocea instructorului ei:

„Aprinde-ți chi-ul, energia ta vitală. Începe prin a fi greu ca un munte, și apoi devino ușor ca un fulg“. Tracy simțea chi-ul trecându-i prin degete și se concentră până când întreaga ei ființă era atentă doar la mișcările acelea străvechi.

„Apucă pasărea de coadă, prefă-te în cocor alb, respinge maimuța, înfruntă tigrul, lasă-ți mâinile să se prefacă în nori prin care să circule apa vieții. Lasă șarpele alb să se strecoare și să călărească tigrul. Țintește tigrul, adună-ți chi-ul și întoarce-te la tan tien, la centru.“

Ciclul complet dura o oră, și, după ce îl încheia, Tracy era epuizată. Repetă același ritual, în fiecare dimineață și în fiecare după-amiază, până când corpul ei începu să se întărească.

Când nu își antrena corpul, Tracy își antrena mintea. Stătea întinsă în întuneric, făcând în gând complicate ecuații din matematică, operațiuni bancare imaginare, recita poezii, își rememora replici din piesele de teatru pe care le jucase în facultate. Era o perfecționistă, și atunci când primise un rol la care trebuia să folosească diferite accente, începuse să studieze accentul săptămâni la rând, până să se joace piesa. La un moment dat o abordase un căutător de talente, ca să-i ofere o audiție la Hollywood. „Nu, mulțumesc. Nu visez la lumina reflectoarelor. Nu e pentru mine“, îi spusese Tracy.

Vocea lui Charles: „Ești principalul titlu din numărul de dimineață al Daily News“.

Tracy dădu la o parte amintirea lui Charles. Erau uși în mintea ei care deocamdată trebuiau să rămână închise.

Jucă singură un joc: Numește trei lucruri pe care este imposibil să le predai cuiva.

Să înveți o furnică diferența dintre catolici și protestanți.

Să faci o albină să înțeleagă că pământul se învârte în jurul soarelui.

Să explici unei pisici diferența dintre comunism și democrație.

Dar cel mai mult se gândea la cum avea să-i distrugă pe fiecare dintre dușmanii ei. Își amintea de un joc din copilărie. Dacă țineai

mâna sus, puteai să acoperi soarele. Asta făcuseră cu ea. Ridicaseră o mână și îi acoperiseră viața.

Tracy nu avea idee câte deținute fuseseră îngenuncheate de carceră, și nici nu ar fi contat pentru ea.

În a șaptea zi, când ușa celulei se deschise, Tracy fu orbită de lumina care năvăli brusc înăuntru. Un gardian stătea în fața ușii.

— În picioare. Te duci înapoi în celula ta.

Se întinse să-i dea lui Tracy o mână de ajutor, dar, spre uimirea lui, ea se ridică în picioare cu ușurință și ieși din celulă fără să aibă nevoie de ajutor. Alte deținute ieșeau de aici fie îngenuncheate, fie sfidătoare, dar aceasta nu era nici așa, nici așa. Avea un fel de aură de demnitate în jurul ei, un fel de încredere în sine care nu se vedea în locul acesta. Tracy rămase puțin în lumină, ca să-și obișnuiască ochii treptat. „Ce cur frumos“, se gândi gardianul. „Dacă o cureți nițel, poți s-o duci oriunde. Pun pariu că ar face orice pentru niște favoruri.“

Rosti cu voce tare:

— O fată frumușică, așa cum ești tu, n-ar trebui să treacă printr-asta. Dacă ai fi prietena mea, aș avea grijă să nu se mai întâmple așa ceva.

Tracy se întoarse spre el și, când văzu expresia din ochii ei, abandonă repede ideea.

Gardianul o duse sus și o predă unei gardiene. Gardiana adulmecă în aer.

— Doamne, ce puți. Du-te și fă un duș. O să dăm foc la hainele alea.

Dușul rece i se păru minunat. Tracy își spălă părul cu șampon și se frecă bine cu săpunul aspru de leșie. După ce se șterse și se îmbrăcă în haine curate, gardiana care o aștepta îi spuse:

— Directorul vrea să te vadă.

Ultima dată când Tracy auzise cuvintele astea, crezuse că înseamnă eliberarea. Nu va mai fi niciodată așa de naivă.

Directorul Brannigan stătea lângă fereastră când Tracy intră în biroul lui. Se întoarse spre ea și spuse:

— Stai jos, te rog.

Tracy trase un scaun.

— Am fost plecat la Washington, la o conferință. M-am întors abia azi-dimineață și am văzut raportul cu ce s-a întâmplat. Nu trebuia să fii dusă la carceră.

Ea se uita la el, cu o expresie care nu lăsa să se vadă nimic. Directorul își aruncă ochii pe o hârtie de pe birou.

— Potrivit acestui raport, ai fost abuzată sexual de colegele de celulă.

— Nu, domnule.

Directorul Brannigan dădu din cap, înțelegător.

— Înțeleg că ți-e teamă, dar eu nu pot să permit ca deținuții să facă legea în închisoare. Vreau să le pedepsesc pe cele care ți-au făcut asta, dar am nevoie de mărturia ta. O să am grijă să nu ți se întâmple nimic. Acum vreau să-mi spui exact ce s-a întâmplat și cine este responsabil.

Tracy se uită în ochii lui.

— Eu am fost de vină. Am căzut din pat.

Directorul o studie atent o vreme, și ea vedea clar dezamăgirea care i se așternuse pe față.

— Ești chiar sigură că...

— Da, domnule.

— N-o să te răzgândești?

— Nu, domnule.

Directorul Brannigan oftă.

— Bine. Dacă asta e decizia ta. O să te transfer într-o altă celulă, unde...

— Nu vreau să fiu transferată.

El se uită surprins la ea.

— Adică vrei să te întorci în aceeași celulă?

— Da, domnule.

Era năucit. Poate se înșelase în privința ei; poate ea provocase toată povestea aia. Numai Dumnezeu știe ce gândesc și ce fac deținutele astea nenorocite. Ar fi vrut să se transfere la o închisoare mai bună, mai zdravănă, de bărbați, dar soția lui, Amy, și fiica lui cea mică voiau să rămână aici. Locuiau într-o vilă aranjată, iar locurile din jurul fermei închisorii erau foarte frumoase. Pentru ele era ca și cum ar fi locuit la țară, dar el era nevoit să se descurce cu femeile astea nebune douăzeci și patru din douăzeci și patru.

Se uită la tânăra femeie din fața lui și îi spuse, stânjenit:

— Foarte bine. Încearcă să te ferești de probleme pe viitor.

— Da, domnule.

Revenirea în celulă fu cel mai dificil lucru pe care Tracy trebuise să-l facă vreodată. Din clipa în care păși înăuntru, fu asaltată de amintirea ororilor întâmplate. Colegele ei de celulă erau plecate la muncă. Tracy se întinse pe pat, cu ochii în tavan. La un moment dat, bâjbâi cu mâna pe cadrul metalic al patului și reuși să desprindă de acolo o piesă de metal. O puse sub saltea. Când sună soneria care anunța masa, la ora 11.00, Tracy fu prima care ieși pe coridor.

În sala de mese, Paulita și Lola erau așezate la o masă în apropiere de intrare. Ernestine Littlechap nu se vedea nicăieri.

Tracy se duse la o masă unde nu cunoștea pe nimeni, se așeză și mâncă toată mâncarea aceea lipsită de gust. Își petrecu singură în celulă toată după-amiaza. La ora 14.45, colegele ei de cameră se întoarseră.

Paulita îi zâmbi lui Tracy, surprinsă.

— Deci te-ai întors la noi, păsărică frumoasă. Ți-a plăcut ce ți-am făcut, ai?

— Bine. Mai avem și altceva pentru tine, spuse Lola.

Tracy nu dădu nici un semn că ar auzi bătaia lor de joc. Era atentă numai la negresă. Ernestine Littlechap era motivul pentru care Tracy se întorsese în celula asta. Nu avea încredere în ea. Nici cât negru sub unghie. Dar avea nevoie de ea.

„O să-ți vând un pont, querida. Ernestine Littlechap e șefă aici...“

În noaptea aceea, când sună soneria de avertizare cu cincisprezece minute înainte de stingere, Tracy se ridică din pat și începu să se dezbrace. De data aceasta fără nici o rușine. Se dezbrăcă, iar mexicanca scoase un fluierat lung și admirativ, uitându-se la sânii plini și fermi, la coapsele lungi și fine, albe. Lola gâfâia. Tracy își puse cămașa de noapte și se întinse pe pat. Luminile se stinseră. Celula se cufundă în întuneric.

Trecură așa treizeci de minute. Tracy stătea în întuneric, ascultându-le celorlalte respirația.

Din partea cealaltă a celulei, Paulita spuse în șoaptă:

— Mama o să-ți arate în seara asta iubirea adevărată. Scoate-ți cămașa de noapte, păpușă.

— O să te învățăm să mănânci păsărici, și o să faci asta până când o să înveți s-o faci cum trebuie, chicoti Lola.

Negresa totuși nu spunea nimic. Tracy simți un curent de aer și știu

că Lola și Paulita vin spre ea, dar era pregătită. Luă bucata de metal, o strânse în mână și o repezi cu toată puterea, lovind-o direct în față pe una din femei. Se auzi un urlet de durere, iar Tracy lovi și spre cealaltă siluetă, pe care o văzu prăbușindu-se la podea.

— Mai apropiați-vă de mine o dată și vă omor, zise Tracy.

— Curvă!

Tracy le auzi că vin din nou spre ea și ridică bucata de metal.

Vocea lui Ernestine răsună deodată din întuneric.

— Ajunge! Lăsați-o în pace.

— Ernie, îmi curge sânge. O să-i trag una...

— Fă, în pizda mă-tii, cum spun eu.

Urmă o tăcere lungă. Tracy auzi cum cele două femei se întorc la paturile lor, respirând gâfâit. Tracy rămase întinsă, tensionată, gata de următoarea mișcare.

— Ai tupeu, păpușă, spuse Ernestine Littlechap.

Tracy nu zise nimic.

— N-ai ciripit la director. Ernestine râse încet în întuneric. Dacă ciripeai, acum erai carne moartă.

Tracy o credea.

— De ce nu l-ai lăsat să te ducă în altă celulă?

Deci știa și asta.

— Am vrut să mă întorc aici.

— Da? De ce?

Era o urmă de surprindere în vocea lui Ernestine Littlechap. Acesta era momentul pe care îl așteptase Tracy.

— Pentru că tu o să mă ajuți să evadez.

capitolul 8

Gardiana veni la Tracy și o anunță:

— Ai un vizitator, Whitney.

Tracy se uită mirată la ea.

— Un vizitator?

Cine putea să fie? Și deodată își dădu seama. Charles. Venise totuși la ea. Dar acum era prea târziu. Nu fusese acolo atunci când avusese nevoie de el cu disperare. Ei, altă dată n-o să mai aibă nevoie de el. Sau de altcineva.

Tracy o urmă pe gardiană pe coridorul care ducea spre sala de vizite.

Intră. La masa micuță de lemn stătea un bărbat absolut necunoscut. Era unul dintre cei mai urâți oameni pe care îi văzuse ea vreodată. Era scund, cu un corp androgin, plini de rotunjimi, un nas lung și turtit și o gură mică, cu o expresie de amărăciune. Fruntea lui era înaltă și bombată, iar ochii căprui păreau imenși din cauza ochelarilor cu lentile groase. Nu se ridică.

— Numele meu este Daniel Cooper. Directorul mi-a dat permisiunea să vorbesc cu tine.

— Despre ce? întrebă Tracy, suspicioasă.

— Sunt investigator la AIPA – Asociația Internațională de Protecție și Asigurare. Renoir-ul care a fost furat de la domnul Joseph Romano a fost asigurat la noi.

Tracy respiră adânc.

— N-am cum să vă ajut. Nu l-am furat eu.

Se răsuci și porni spre ușă. Dar cuvintele lui Cooper o opriră:

— Știu asta.

Tracy se întoarse și se uită la el precaută, cu toate simțurile treze.

— Nu l-a furat nimeni. Vi s-a făcut o înscenare, domnișoară Whitney.

Tracy se lăsă să alunece încet pe scaun.

Daniel Cooper fusese implicat în acest caz cu trei săptămâni în urmă, atunci când fusese convocat de superiorul său, J.J. Reynolds, la sediul AIPA, în Manhattan.

— Am o sarcină pentru tine, Dan, îi spuse Reynolds.

Daniel detesta să-i spună cineva Dan.

— O s-o scurtez.

Reynolds voia s-o scurteze, fiindcă Daniel Cooper îl făcea să se simtă ciudat. De fapt, toată lumea din companie se simțea ciudat în preajma lui Cooper. Era un om special – straniu, așa cum spuneau cei mai mulți. Daniel Cooper nu vorbea niciodată despre el. Nimeni nu știa unde stă, dacă e căsătorit sau dacă are copii. Nu socializa cu nimeni și niciodată nu lua parte la petrecerile firmei sau la ședințe. Era un singuratic, și unicul motiv pentru care Reynolds îl suporta era că individul se dovedise un adevărat geniu. Era un buldog, care în loc de cap avea un computer. Daniel Cooper recuperase de unul singur mai multe bunuri furate decât toți angajații firmei la un loc și descoperise cele mai multe fraude în asigurări. Reynolds ar fi vrut să-și dea seama ce naiba era cu acest Cooper. Simplul fapt că stătea față în față cu bărbatul acesta care îl privea cu ochii lui căprui de fanatic îl făcea să se neliniștească.

Reynolds continuă:

— Una dintre companiile care fac parte din clientela noastră a asigurat un tablou cu o poliță în valoare de o jumătate de milion de

dolari și...

— Renoir. New Orleans. Joe Romano. O femeie pe nume Tracy Whitney a fost acuzată și condamnată la cincisprezece ani de închisoare. Tabloul nu a fost recuperat.

„Nemernicul naibii!“ se gândi Reynolds. „Dacă ar fi fost altul, aș fi zis că vrea să se dea mare.“

— Exact, mormăi Reynolds, aprobator. Femeia aia, Whitney, a ascuns undeva tabloul, și noi vrem să-l recuperăm. Ocupă-te de asta.

Cooper se întoarse și ieși din birou fără un cuvânt. Reynolds se uită după el și se gândi, pentru a nu-știu-câta oară: „Odată și odată tot o să găsesc punctul sensibil al nemernicului“.

Cooper traversă biroul în care lucrau cincizeci de angajați, cot la cot – programe de computer, redactare rapoarte, răspuns la telefon. Era un balamuc. Când trecu pe lângă unul dintre birouri, un coleg îi spuse:

— Am auzit că ți-a dat cazul Romano. Ce noroc ai! New Orleans este...

Cooper merse înainte fără să-l asculte. De ce nu-l lăsau în pace? Altceva nu cerea de la ei, dar întotdeauna îl sâcâiau cu curiozitatea lor.

Devenise un joc pentru cei din birou. Erau hotărâți să-l scoată din rezerva lui misterioasă și să afle cine este cu adevărat.

— Unde iei masa vineri seară, Dan?

— Dacă nu ești căsătorit, eu și Sarah putem să-ți facem cunoștință cu o fată minunată, Dan...

Nu își dădeau seama că nu are nevoie de nici unul dintre ei – că nu vrea să aibă de-a face cu ei?

— Haide, doar un păhărel...

Dar Daniel Cooper știa unde puteau să ducă toate astea. Un pahărel nevinovat ducea apoi la cină, după cină trebuia să înceapă o prietenie, iar prietenia ducea la confidențe. Mult prea riscant.

Daniel Cooper trăia o groază mortală că într-o bună zi cineva avea să descopere trecutul său. „Să nu dezgropi morții“ era ceva ce nu se aplica în viața de zi cu zi. Morții nu rămâneau niciodată îngropați. La doi-trei ani, câte un ziar de scandal dezgropa iar vechea poveste, și atunci Daniel Cooper dispărea mai multe zile. Acelea erau singurele ocazii când se îmbăta.

Daniel Cooper ar fi putut să-i dea non-stop de lucru unui psihiatru dacă ar fi fost capabil să își expună emoțiile, dar el nu reușise până acum să discute cu nimeni despre trecut. Singura dovadă palpabilă pe care o mai păstra din ziua aceea oribilă, petrecută cu mult timp în urmă, era o hârtie decolorată și îngălbenită de ziar, pe care o ținea sub cheie în camera lui, undeva unde n-ar fi putut nimeni s-o găsească. Din când în când o scotea și se uita la ea, ca o formă de pedeapsă, dar fiecare cuvânt din articolul acela era întipărit cu litere de foc în mintea lui.

Făcea duș sau baie de cel puțin trei ori pe zi, dar nu se simțea niciodată curat. Credea cu tărie că iadul există și iadul e foc, și știa că singura lui salvare pe pământ era expierea, ispășirea. Dorise să se angajeze la poliție, în New York, dar după ce fusese respins fiindcă era mai scund cu zece centimetri, devenise detectiv particular. Se considera un vânător aflat pe urmele celor care încalcă legea. Era răzbunarea lui Dumnezeu, instrumentul care aducea mânia Domnului pe capul nelegiuiților. Era singurul mod în care își putea răscumpăra trecutul și singurul mod în care se putea pregăti pentru viața veșnică.

Se întrebă dacă ar mai avea timp să facă un duș înainte de a lua avionul.

Prima escală pe care o făcu Daniel Cooper fu la New Orleans. Petrecu în oraș cinci zile, și, înainte de a pleca, aflase tot ce trebuia să știe despre Joe Romano, Anthony Orsatti, Perry Pope și judecătorul Henry Lawrence. Citi și stenogramele de la audierea și

pronunțarea sentinței lui Tracy Whitney. Îl intervievă pe locotenentul Miller și află despre sinuciderea mamei lui Tracy. Vorbi cu Otto Schmidt și află cum fusese falimentată compania familiei Whitney. În toate aceste întâlniri, Daniel Cooper nu își notă nici un cuvânt, dar putea să redea conversațiile cuvânt cu cuvânt. Era 99% convins că Tracy Whitney este o victimă nevinovată, dar pentru Daniel Cooper, procentajul acesta nu era acceptabil. Luă avionul spre Philadelphia și stătu de vorbă cu Clarence Desmond, vicepreședintele băncii la care lucrase Tracy Whitney. Charles Stanhope al III-lea refuzase să se întâlnească cu el.

Acum, când Cooper se uita la femeia care stătea pe scaun în fața lui, era convins sută la sută că ea nu avea nimic de-a face cu furtul tabloului. Era gata să scrie asta în raportul lui.

— Romano ți-a făcut o înscenare, domnișoară Whitney. Mai devreme sau mai târziu, oricum ar fi declarat că s-a furat tabloul acela. S-a întâmplat însă ca dumneata să apari la momentul potrivit și i-ai ușurat situația.

Tracy simțea cum i se accelerează bătăile inimii. Omul acesta știa că este nevinovată. Probabil avea suficiente probe împotriva lui Romano ca s-o absolve pe ea de orice vină. Ar putea să vorbească cu directorul sau cu guvernatorul și s-o scoată din coșmarul ăsta. Brusc, simți că nu mai poate să respire.

— Atunci o să mă ajuți?

Daniel Cooper se uită zăpăcit la ea.

— Să te ajut?

— Da. Să obțin o grațiere sau...

— Nu.

Cuvântul o lovi ca o palmă.

— Nu? Dar de ce? Dacă știi că sunt nevinovată...

Cât de proști pot fi oamenii?

— Misiunea mea s-a încheiat.

Primul lucru pe care îl făcu Cooper după ce ajunse la hotel fu să se dezbrace și să facă un duș. Se frecă bine din cap până în picioare și lăsă să curgă peste el apa clocotită aproape o jumătate de oră. După ce se șterse și se îmbrăcă, se așeză și începu să-și scrie raportul.

Către: J.J. Reynolds

Dosar nr. Y-72-830-412

De la: Daniel Cooper

Subiect: Deux Femmes dans le Café Rouge, Renoir – ulei pe pânză

Concluzia mea este că Tracy Whitney nu este implicată în nici un fel în furtul tabloului. Cred că Joe Romano a încheiat polița de asigurare cu intenția de a înscena un furt, ca să colecteze asigurarea și să vândă apoi din nou tabloul pe piața neagră, iar la ora aceasta probabil că tabloul nu se mai află în țară. Întrucât tabloul este foarte cunoscut, mă aștept ca el să apară în Elveția, țară care are legi blânde și cumpărători de bună-credință. Acolo, dacă un cumpărător declară că a cumpărat o operă de artă cu bună-credință, autoritățile elvețiene îi permit să păstreze obiectul respectiv, chiar dacă e furat.

Recomandare: Întrucât nu există nici o dovadă concretă a vinovăției lui Romano, clientul nostru va trebui să-i deconteze polița. Ar fi inutil să se încerce apoi recuperarea tabloului sau obținerea de daune de la Tracy Whitney, din moment ce ea nici măcar nu știe de existența tabloului și nici nu deține bunuri, din câte am verificat eu. În plus, ea va fi încarcerată timp de cincisprezece ani la Penitenciarul de femei Louisiana de Sud.

Daniel Cooper se opri o clipă și se gândi la Tracy Whitney. Probabil că bărbații o consideră frumoasă. El se întreba, fără să fie cu adevărat interesat, cum își vor pune amprenta asupra ei cei cincisprezece ani de închisoare. Nu era problema lui.

Daniel Cooper semnă memoriul și se gândi dacă ar avea oare timp să mai facă un duș.

capitolul 9

Bătrâna Pantaloni de Fier o trimisese pe Tracy Whitney la spălătorie. Din cele treizeci și cinci de activități pe care le puteau susține deținutele, spălătoria era cea mai rea. Camera enormă, fierbinte, era plină de șiruri de mașini de spălat și de scânduri de călcat, iar grămezile de rufe murdare care soseau acolo păreau nesfârșite. Încărcarea și descărcarea mașinilor de spălat și cărarea coșurilor de rufe la secția de călcătorie era o treabă la care nu-ți foloseai mintea, dar care îți rupea spatele.

Munca începea la ora 6.00 dimineața, iar deținutele aveau voie să facă o pauză de zece minute la două ore. La finalul celor nouă ore de muncă, aproape toate erau gata să cadă din picioare de oboseală. Tracy munci mecanic și nu vorbi cu nimeni, adâncită în gândurile ei.

Când Ernestine Littlechap auzi de sarcina pe care o primise Tracy, remarcă:

— Bătrâna Pantaloni de Fier se ține de capul tău.

— Pe mine nu mă deranjează, răspunse Tracy.

Ernestine Littlechap era uluită. Asta era o cu totul altă femeie decât fetișcana îngrozită care fusese adusă aici în urmă cu trei săptămâni. Ceva o schimbase, iar Ernestine Littlechap murea de curiozitate să știe ce anume.

În cea de-a opta zi de muncă la spălătorie, la puțin timp după prânz, la Tracy veni o gardiană:

— Am ordin să te transfer de aici. Ai fost repartizată la bucătărie.

Cea mai râvnită muncă din închisoare.

În penitenciar se pregăteau două rânduri de mâncare: deținutele

primeau carne tocată, crenvurști, fasole sau tocănuri necomestibile, în timp ce masa pentru gardieni și ceilalți angajați ai penitenciarului era pregătită de bucătari profesioniști. Printre felurile de mâncare pregătite de ei se numărau friptură, pește proaspăt, cotlet, pui, legume și fructe proaspete și deserturi apetisante. Deținutele care lucrau la bucătărie aveau acces și la aceste produse, iar ele profitau din plin de acest lucru.

Când Tracy se prezentă la bucătărie, nu fu deloc surprinsă s-o vadă acolo pe Ernestine Littlechap. Tracy se apropie de ea.

— Mulțumesc.

Reuși cu greu să pună o notă prietenoasă în cuvintele ei. Ernestine mormăi ceva, dar nu zise nimic.

— Cum ai reușit s-o convingi pe bătrâna Pantaloni de Fier?

— Nu mai e aici.

— Cum s-a întâmplat asta?

— Avem noi sistemul nostru. Dacă gardianul e tare de cap și ne face necazuri, scăpăm de el.

— Vrei să spui că directorul vă ascultă pe voi...

— Căcat! Ce treabă are directorul?

— Atunci cum ați...

— E simplu. Când gardianul de care vrei să scapi e în tură, încep să apară belele. După aia apar plângerile. Una a reclamat că Pantaloni de Fier a luat-o de păsărică. A doua zi, alta o acuză de brutalitate. După aia una zice că i-a dispărut ceva din celulă – un aparat de radio, de exemplu – și ce să vezi, se găsește aparatul în camera lui Pantaloni de Fier. Bătrâna Pantaloni de Fier dispare. Nu gardienele conduc pușcăria, noi o conducem.

— De ce ești aici? o întrebă Tracy.

Nu o interesa deloc povestea ei. Important era să stabilească o

relație de prietenie cu ea.

— Nu din vina lui Ernestine Littlechap, să fii tu sigură. Aveam o groază de fete care lucrau pentru mine.

Tracy se uită la ea.

— Adică erau...

Șovăi.

— Curve? Ernestine râse. Nah. Făceau curățenie pe la case mari. Aveam o agenție și io le angajam. Aveam pe puțin douăj' de fete. Bogătașii găsesc greu fete bune. Am făcut o grămadă de reclame fițoase prin ziarele cele mai tari, și ei mă sunau, și io le trimiteam fete. Fetele puneau mâna pe casă și, când stăpânul era la muncă sau pleca din oraș, adunau tot, și argintărie, și bijuterii, și blănuri, tot ce le pica în mână, și după aia o tăiau. Ernestine oftă. Dacă ți-aș zice ce bani negri învârteam, nici nu ți-ar veni să crezi.

— Și cum te-au prins?

— Soarta nenorocită, păpușă. O fată de-a mea servea masa în casa primarului, și printre invitați s-a nimerit și o babă la care fata lucrase mai demult și o curățase. Când polițaii au pus furtunul pe ea, fata mea a început să ciripească și a spus toată poezia, și uite așa a pățit biata Ernestine.

Erau singure lângă un cuptor.

— Nu pot să mai rămân aici, șopti Tracy. Trebuie să rezolva ceva afară. Mă ajuți să evadez? O să...

— Apucă-te de tocat ceapa. În seara asta facem tocană irlandeză.

Și se îndepărtă.

Era incredibil cum circulau zvonurile în închisoare. Deținutele știau tot ce urmează să se întâmple cu mult înainte de a se întâmpla. Niște deținute, care erau numite „șobolani de ghenă“, adunau

bucățile de hârtie din rapoartele rupte, trăgeau cu urechea la telefon, citeau corespondența directorului, și toate informațiile erau interpretate cu atenție și trimise mai departe deținutelor cu greutate. Ernestine Littlechap era în capul listei. Tracy aflase cât de mult era respectată Ernestine de gardiene și de deținute. Din clipa în care deținutele aflaseră că Ernestine devenise protectoarea lui Tracy, toată lumea o lăsase în pace. Tracy aștepta cu teamă ca Ernestine să înceapă să-i facă avansuri, dar negresa cea mare păstra distanța. De ce? se întreba Tracy.

La numărul 7 din regulamentul de zece pagini care fusese citit noilor deținute, se spunea: „Orice formă de sex este strict interzisă. Nu vor fi mai mult de patru deținute într-o celulă. E interzis ca într-un pat să stea mai mult de o deținută în același timp“.

Era o diferență flagrantă între realitate și ce se spunea acolo, încât deținutele numeau broșura „cartea de bancuri a închisorii“. Săptămânile treceau, și Tracy se uita cum alte deținute – pești – veneau zilnic în închisoare, și ritualul era același întotdeauna. Cele care erau la prima infracțiune și care erau normale din punct de vedere sexual nu aveau nici o șansă. Intrau în închisoare intimidate și speriate, iar acolo le așteptau femeile-mascul. Drama se juca în etape bine planificate. Într-o lume înfricoșătoare și ostilă, femeia-mascul era prietenoasă și apropiată. O invita pe victimă în sala de recreere, unde se uitau împreună la televizor, și când aceasta o lua de mână, deținuta cea nouă îi permitea, de teamă să nu-și supere unica prietenă. Nou-venita observa rapid că celelalte deținute nu o băgau în seamă și, pe măsură ce dependența ei de femeia-mascul creștea, crește și intimitatea, până când, în final, era gata să facă orice ca să nu piardă această unică prietenie.

Cele care refuzau să cedeze erau violate. Nouăzeci la sută din femeile care intrau la închisoare erau obligate să întrețină raporturi homosexuale – cu voia sau fără voia lor – în primele treizeci de zile. Tracy era oripilată.

— Cum pot autoritățile să permită așa ceva? o întrebă ea pe Ernestine.

— Ăsta e sistemul, îi explică aceasta, și la fel e în toate pușcăriile. N-ai cum să desparți o mie două sute de femei de bărbații lor și să te aștepți că o să stea fără să o tragă cuiva. Noi nu violăm doar pentru sex. Violul se face și pentru putere, ca să se vadă imediat cine-i șeful. Peștii noi care vin aici sunt ținte pentru toate care vor să le facă poștă. Dacă vor protecție, tre' să devină nevasta unui bărbătuș. Așa nu se mai ia nimeni de ele.

Tracy avea motive să creadă că aude cuvintele unui expert.

— Și nu-s numai deținutele, continuă Ernestine. Și gardienele îs la fel de rele. Vine una aici care ia droguri. Intră în vrie și vrea să se înțepe. Transpiră și tremură ca dracu'. Ei, gardiana poate să-i facă rost de heroină, dar gardiana vrea și ea la schimb ceva, înțelegi? Așa că peștele se culcă cu gardiana și ea îi face rost de droguri. Gardienii sunt și mai răi. Ei au cheile de la celule, și n-au decât să vină în toiul nopții și să ia păsărici gratis. Poa' să te lase și gravidă, dar poa' să-ți facă multe favoruri. Vrei o ciocolată sau o vizită de la iubitul tău, culcă-te cu gardianul. Îi spune troc și se face în toate pușcăriile din țară.

— E oribil!

— E supraviețuire.

Lumina din plafonul celulei se reflecta în scăfârlia cheală a lui Ernestine.

— Știi de ce nu e voie să ai gumă de mestecat aici?

— Nu.

— Fincă înainte fetele o băgau în broască, ca să nu se închidă ușa de tot, și noaptea ieșeau și se duceau în vizită una la alta. Noi respectăm doar regulile care vrem noi. Fetele care reușesc să iasă de aici or fi ele proaste, dar îs niște proaste deștepte.

Idilele din închisoare se înmulțeau pe zi ce trecea, iar eticheta dintre parteneri era și mai strictă decât afară. Într-un univers artificial, se creau personaje – armăsari și neveste – care se jucau.

Armăsarii preluau rolul bărbatului într-o lume în care nu existau bărbați. Își schimbau și numele. Lui Ernestine i se spunea Ernie; Tessie devenise Tex, Barbara devenise Bob, Katherine era acum Kelly. Armăsarul își tăia părul sau se rădea în cap și nu făcea nici o treabă. Nevasta trebuia să spele, să curețe și să calce pentru armăsarul ei. Lola și Paulita se băteau cu ferocitate pentru atențiile lui Ernestine, și fiecare se străduia s-o întreacă pe cealaltă.

Gelozia era sălbatică și ducea deseori la violență, iar dacă nevasta era surprinsă uitându-se după un alt armăsar sau vorbind cu el în curtea închisorii, spiritele se încingeau. Scrisorile de dragoste circulau permanent prin închisoare, livrate de șobolanii de ghenă.

Scrisorile se împătureau într-un triunghi, căruia i se spunea zmeu, ca să poată fi ascuns mai ușor în sutien sau în pantof. Tracy văzuse cum se transmit zmeiele de la o femeie la alta, în sala de mese sau în drum spre locul de muncă – se ciocneau ca din greșeală și schimbau plicul pe nesimțite.

În tot acest timp, Tracy văzuse și deținute care se îndrăgosteau de gardiene. Era o iubire născută din disperare, neputință și obediență. Deținutele depindeau complet de gardienele lor: cu mâncarea, cu bunăstarea și uneori cu viața. Tracy își permitea să nu simtă nimic pentru nimeni.

Sex se făcea zi și noapte. Putea să fie la duș, la veceu, în celule, iar noaptea se putea face sex oral printre gratii. Nevestele de gardiene erau eliberate noaptea, ca să meargă în camera acestora.

După ce se dădea stingerea, Tracy se întindea pe patul ei și își acoperea urechile cu mâinile, ca să nu mai audă nimic.

Într-o noapte, Ernestine scoase de sub pat o cutie de Rice Krispies și începu să le arunce pe coridor, în fața celulei. Tracy auzea cum deținutele din celelalte celule fac același lucru.

— Ce se întâmplă? întrebă Tracy.

Ernestine se întoarse spre ea și o repezi:

— Nu-i treaba ta! Stai acolo în pat. Stai dracului în patul tău.

După câteva minute se auzit dintr-o celulă din apropiere, în care se afla o nou-venită, un urlet îngrozit.

— O, Doamne, nu! Nu! Te rog, lasă-mă.

Tracy știa ce se întâmplă și simțea că i se face rău. Urletele continuară așa, până când, în cele din urmă se transformară într-un plâns disperat și sfâșietor. Tracy strânse tare din ochi, plină de o furie arzătoare. Cum puteau niște femei să facă așa ceva unei alte femei? Crezuse că șederea la închisoare o făcuse mai dură, dar dimineața următoare obrajii ei aveau urme uscate de lacrimi.

Era hotărâtă să nu-i arate ce simte lui Ernestine. O întrebă pe un ton indiferent:

— Și pentru ce erau cerealele?

— Ăsta e sistemul nostru de avertizare. Dacă gardienele încearcă să ne ia prin surprindere, noi le auzim când se apropie.

Tracy află după puțin timp și de ce numesc deținutele timpul petrecut la închisoare „a merge la facultate“. Închisoarea era o experiență educativă, numai că tot ce învățau acolo deținutele nu era prea ortodox.

Închisoarea era plină de experte în cele mai variate infracțiuni posibile. Acolo se făceau schimburi de experiență, legate de metode de înșelătorie, furt din magazine sau tâlhărirea bețivilor. Se puneau la curent cu ultimele metode de șantaj și făceau schimb de informații privitoare la spioni sau la polițiști sub acoperire.

Într-o dimineață, când se aflau în curtea de recreere, Tracy auzi cum o deținută mai în vârstă dă lecții de furt de buzunare unui grup de tinere fascinate.

— Adevărații profesioniști sunt în Columbia. Au și o școală la Bogota, care se numește școala celor zece clopote, și acolo dai două mii cinci sute de parai ca să te învețe să fii hoț de buzunare. Atârnă un manechin din tavan, care are un costum cu zece buzunare pline de bani și bijuterii.

— Și care-i șmecheria?

— Șmecheria este că de fiecare buzunar e agățat un clopoțel. Nu absolvi școala dacă nu ești în stare să golești buzunarele alea fără să sune nenorocitul ăla de clopoțel.

Lola oftă.

— Am fost odată cu un tip care mergea printre oameni îmbrăcat cu un impermeabil, cu mâinile la vedere, și care golea buzunarele la toți într-o veselie.

— Și cum naiba reușea?

— Mâna dreaptă era de cauciuc. Scotea mâna lui adevărată printr-o despicătură a hainei și îi lucra pe toți la portofele și la genți.

În camera de recreere, educația continua:

— Mie îmi place să fur din cușete, spuse o veterană. Te plimbi prin gară până apare vreo babă care vrea să-și pună o valiză sau un pachet mai mare în cușeta de bagaje. Tu o ajuți să le pună și după aia îi dai cheia. Numa' că e cheia de la o cușetă goală. După ce pleacă, tu te duci, golești cușeta și o tai.

În curte, într-o altă după-amiază, două deținute condamnate pentru prostituție și deținere de droguri vorbeau cu o nou-venită, o fată simpăticuță, care nu părea să aibă mai mult de șaptesprezece ani.

— Nici nu mă mir că te-au prins, dragă, o mustră cea mai în vârstă. Înainte să fixezi prețul cu John, trebuie mai întâi să vezi dacă nu are armă, și să nu-i spui niciodată ce o să faci pentru banii ăia. Fă-l să spună el ce vrea de la tine. Că dacă e polițai, te-a prins, ai înțeles?

Cealaltă veterană adăugă:

— Da. Și să te uiți întotdeauna la mâini. Dacă vreun gorobete îți zice că e muncitor, vezi dacă are bătături la mâini. Asta-i chestia pe care tre' s-o știi. O grămadă de polițai d-ăștia se îmbracă în salopete, dar nu se gândesc și la mâini, și când te uiți la ele, vezi că sunt fine.

Timpul trecea, nici prea repede, nici prea încet. Pur și simplu, trecea. Tracy se gândi la cugetarea Sfântului Augustin. „Ce e timpul? Dacă nu mă întreabă nimeni, știu. Dar dacă trebuie să explic, nu mai știu.“

Rutina programului nu se schimba niciodată:

4.40 a.m. Soneria de avertizare

4.45 a.m. Trezirea și îmbrăcarea

5.00 a.m. Micul dejun

5.30 a.m. Revenirea în celulă

5.55 a.m. Soneria de avertizare

6.00 a.m. Alinierea pentru plecarea la lucru

10.00 a.m. Mișcare în curte

10.30 a.m. Masa de prânz

11.00 a.m. Alinierea pentru plecarea la lucru

3.30 p.m. Masa de seară

4.00 p.m. Revenirea în celulă

5.00 p.m. Sala de recreere

6.00 p.m. Revenirea în celulă

8.45 p.m. Soneria de avertizare

9.00 p.m. Stingerea

Regulile erau inflexibile. Toate deținutele trebuiau să meargă la masă, erau interzise discuțiile în rând. Era interzis să deții mai mult

de cinci produse cosmetice în micul dulăpior. Patul trebuia făcut înainte de micul dejun și trebuia păstrat frumos toată ziua.

Penitenciarul avea muzica lui specială: soneriile răsunătoare, târșâitul pașilor pe podeaua de ciment, bubuitul ușilor de fier, șoaptele diurne și țipetele nocturne... hârâitul aspru al aparatelor de emisie-recepție din dotarea gardienilor, zăngănitul tăvilor din sala de mese. Și peste toate, sârma ghimpată, zidurile înalte, singurătatea, izolarea și atmosfera pătrunzătoare de ură.

Tracy devenise o deținută model. Corpul ei reacționa automat la sunetele rutinei din închisoare: la gratiile care se lăsau în fața celulei la orele serii și care se ridicau la orele dimineții; la soneria care le convoca la muncă și la cea care le anunța încheierea programului.

Trupul lui Tracy era captiv în locul acesta, dar mintea ei era liberă să facă planuri de evadare.

Deținutele nu aveau voie să dea telefoane, însă aveau dreptul să primească din afară două telefoane de cinci minute pe lună. Tracy primi un telefon de la Otto Schmidt.

— Am considerat că ai vrea să știi, spuse el, stânjenit. A fost o înmormântare foarte frumoasă. M-am ocupat eu de plăți, Tracy.

— Mulțumesc, Otto, eu... Mulțumesc.

Nici unul din ei nu mai avea ce să spună. Altcineva nu a mai sunat-o.

— Fato, ai face bine să uiți de lumea de afară, o avertiză Ernestine. Nu te așteaptă nimeni acolo.

„Te înșeli“, îi răspunse în gând Tracy, întunecată.

Joe Romano.

Perry Pope.

Judecătorul Henry Lawrence.

Anthony Orsatti.

Charles Stanhope al III-lea.

În curtea interioară, la ora de exerciții, o întâlni din nou pe Marea Bertha. Curtea era un spațiu întins, pătrat, străjuit de o parte de zidul exterior al închisorii și de cealaltă parte de un zid interior. Deținutele aveau voie în curte treizeci de minute în fiecare dimineață. Era unul dintre puținele locuri în care ți se permitea să vorbești, și deținutele se adunau grupuri-grupuri și schimbau ultimele noutăți și bârfe înainte de masa de prânz. Când Tracy ieși prima oară în curte, avu brusc un sentiment de libertate și își dădu seama că era din cauza spațiului deschis. Putea să vadă soarele, sus pe cer, norii cumulus și, undeva departe, pe cerul albastru, auzea bâzâitul unui avion care zbura în libertate.

— Tu! Te-am căutat, se auzi o voce.

Tracy se întoarse și o văzu pe suedeza uriașă care dăduse peste ea în prima zi de închisoare.

— Am auzit că ți-ai luat o negresă de bărbat.

Tracy vru să treacă mai departe. Marea Bertha o apucă de braț cu o mână de fier.

— Nimeni nu trece pe lângă mine, suflă ea. Poartă-te frumos, littbarn.

O lipi cu spatele de perete, îndesându-se în ea cu trupul ei uriaș.

— Lasă-mă în pace.

— Ție îți trebuie o linsoare bună. Pricepi ce zic? Și io o să ți-o dau. O să fii doar a mea, älskade.

O voce cunoscută hârâi în spatele lui Tracy:

— Ia mâna de pe ea, javră!

Ernestine Littlechap apăruse acolo, cu pumnii strânși, cu ochii strălucitori, iar soarele se reflecta în țeasta ei cheală.

— Nu ești destul de bărbat pentru asta, Ernie.

— Sunt destul de bărbat pentru tine, izbucni negresa. Mai pune tu o dată mâna pe ea, și îți mănânc fundul la micul dejun. Fript.

Dintr-odată atmosfera părea încărcată de electricitate. Cele două amazoane se uitau una la cealaltă cu priviri încărcate de ură. „Sunt gata să se omoare din cauza mea“, se gândi Tracy. Și apoi își dădu seama că toată treaba asta avea prea puțin de-a face cu ea. Își amintea ce-i spusese la un moment dat Ernestine: „Aici ori bați, o tragi, ori o iei în mână. Tre’ să te ții bine, altfel crăpi“.

Marea Bertha se retrase un pas. Îi aruncă lui Ernestine o privire plină de dispreț.

— N-am nici un zor. Se uită la Tracy cu ochi pofticioși. O să stai aici o groază, păpușă. Și io la fel. Ne mai vedem noi.

Se întoarse pe călcâie și plecă.

— E o nenorocită. Mai ții minte infirmiera aia din Chicago care și-a omorât toți pacienții? I-a îndopat cu cianură și s-a uitat la ei cum crapă? Ei, asta e scârba care a pus ochii pă tine, Whitney. Că-cat! Tre’ să te păzească cineva să nu te facă. N-o să se lase cu una, cu două.

— Mă ajuți să evadez?

Se auzi soneria.

— Ora de haleală, spuse Ernestine Littlechap.

În noaptea aceea, întinsă pe patul ei, Tracy se gândi la Ernestine.

Cu toate că nu mai încercase s-o mai atingă de atunci, Tracy tot nu avea încredere în ea. Nu putuse nici o clipă să uite ce îi făcuseră ea și colegele ei. Dar avea nevoie de negresă.

După masa de prânz, deținutele aveau voie să petreacă o oră în sala de recreere, unde puteau să se uite la televizor, să stea de vorbă sau să răsfoiască ultimele reviste și ziare. Tracy frunzărea o revistă, când îi atrase atenția o fotografie. Era o poză de nuntă, care îi înfățișa pe Charles Stanhope al III-lea și pe noua lui soție, ieșind din biserică braț la braț, râzând. Imaginea aceea o lovi pe Tracy ca un pumn. Vederea acelei fotografii, a zâmbetului fericit de pe fața lui Charles, la început o umplu de durere, apoi de o furie rece. Odată, plănuise să-și petreacă viața alături de acest bărbat, iar el îi întorsese spatele, îi lăsase s-o distrugă, îi lăsase copilul să moară. Dar asta fusese demult, într-un alt loc, într-o altă lume. Aceea era fantezie. Asta era realitatea.

Tracy închise revista, nervoasă.

În zilele de vizitare puteai să-ți dai seama care dintre deținute aveau prieteni sau rude care veneau să le vadă. Deținutele făceau duș, se schimbau de haine și se machiau. De obicei, Ernestine se întorcea din camera de vizitare zâmbitoare și veselă.

— Ăla al meu, mereu vine să mă vadă, îi spuse ea lui Tracy. O să mă aștepte până ies de aici. Știi de ce? Fincă io îi dau lui ce nu-i dă nici o femeie.

Tracy nu putu să-și ascundă nedumerirea.

— Adică... sexual?

— Normal că da. Ce se întâmplă aici n-are nici o treabă cu ce-i afară. Aici avem și noi nevoie câteodată să ținem în brațe un trup cald – cineva care să te atingă și să-ți spună că te iubește. Tre' să simțim și noi că e cineva care ține la noi cât de cât. Nu contează că nu e adevărat sau că nu durează prea mult. Asta-i tot ce avem. Dar când o să ies afară – Ernestine zâmbi larg – o să ajung o maniacă sexuală, auzi tu?

Era ceva ce o nedumerea pe Tracy. Își luă inima în dinți și deschise

subiectul:

— Ernie, tu mă tot protejezi. De ce?

Ernestine ridică din umeri.

— Să mor dacă știu.

— Chiar aș vrea să știu. Tracy își alese cuvintele cu mare grijă. Toate celelalte... prietene ale tale... îți aparțin. Ele fac tot ce le spui tu să facă.

— Păi dacă nu vor să umble p-aici doar cu juma' de cur, tre' s-o facă.

— Dar cu mine nu-i așa. De ce?

— Te plângi?

— Nu. Sunt curioasă.

Ernestine stătu o clipă să se gândească.

— OK. Tu ai ceva ce vreau și io. Văzu expresia pe care o căpătase chipul lui Tracy. Nu, nu chestia aia. De-astea găsesc peste tot, păpușă. Tu ai clasă. Adică clasă ca lumea, adevărată. Ca la cucoanele alea pe care le vezi prin Vogue sau Town and Country, îmbrăcate la patru ace și care beau ceai din ceainice de argint. Tu de-acolo vii. Asta nu e lumea ta. Nu știu cum ai intrat în căcaturile alea pe afară, dar pot să pun pariu că te-a fraierit vreunul. Se uită la Tracy și spuse, aproape cu timiditate: Io nu prea am avut de-a face cu multe fufe mai acătării. Tu ești una de-astea. Se întoarse cu spatele, așa că ultimele ei cuvinte abia se auziră: Și îmi pare rău de copilu' tău. Pă bune...

În noaptea aceea, după ce se dădu stingerea, Tracy șopti în întuneric:

— Ernie, trebuie să evadez. Ajută-mă. Te rog.

— Vreau să dorm, la naiba! Închide gura acum, ai priceput?

Ernestine o inițiie pe Tracy în limbajul argotic al pușcăriei. În grupurile de femei, Tracy putea să audă: „Bărbătușul ăsta a scăpat cureaua de la roată și acum tre' s-o hrănești cu linguriță cu coadă lungă...“

„Era mică, dar au prins-o în viscol și un polițai dropsat a dat-o pe mâna măcelarilor. Asta i-a poprit ușa. Tai-tai, fluturaș.“

Pentru Tracy era ca și cum ar fi ascultat cum vorbesc niște marțieni.

— Ce înseamnă „ușă“ și „fluturaș“?

— N-ai învățat și tu nimic? „Ușă“ înseamnă amnistie. „Fluturaș“, adică ziua eliberării.

Tracy știa că nu va aștepta să vină nici una dintre ele.

Confruntarea dintre Ernestine Littlechap și Marea Bertha avu loc a doua zi, în curte. Deținutele jucau softball, supravegheate de o gardiană. Marea Bertha, care era la bătaie și trebuia să pareze două lovituri, lovi tare mingea la a treia aruncare și fugi spre prima bază, pe care o apăra Tracy. Marea Bertha se izbi de ea, o trânti la pământ, după care se urcă pe ea. Mâinile ei se strecurară între picioarele lui Tracy, și îi șopti:

— Nimeni nu mă refuză pe mine, curvă. La noapte vin la tine, littbarn, și o să ți-o trag de o să-ți meargă fulgii.

Tracy se lupta disperată să scape de ea. Brusc, simți că Marea Bertha e ridicată de pe ea. Ernestine o apucase de gât și acum o sugruma.

— Curvă nenorocită ce ești! țipa Ernestine. Ți-am spus doar!

Își încleștă degetele ca niște gheare și i le băgă în ochi.

— Am orbit! urlă Marea Bertha. Am orbit!

O apucă de sâni pe Ernestine și începu să tragă. Cele două femei se pocneau și se zgâriau, în timp ce patru gardiene porniră în fugă spre ele. Le trebuiră cinci minute să le despartă. Amândouă fură duse la infirmerie. Abia noaptea, târziu, Ernestine se întoarse în celulă. Lola și Paulita dădură fuga la ea s-o mângâie.

— Te simți bine? o întrebă în șoaptă Tracy.

— Al dracului de bine, îi răspunse Ernestine.

Vocea îi suna înfundat, și Tracy se întrebă cât de grav o fi fost rănită.

— Ieri mi-au aprobat ușa. O să ies din căcatul ăsta. Însă tu ai o problemă. Javra aia n-o să te mai lase în pace de acum. În nici un caz. Și după ce o să se sature să ți-o tragă, o să te omoare.

Rămaseră așa, în întuneric, fără să mai spună nimic. Într-un târziu, Ernestine vorbi din nou:

— Poate că ar fi cazu' să vedem cum putem să te scoatem dracului de aici.

capitolul 10

— Mâine n-o să mai ai guvernantă, o anunță directorul Brannigan pe soția lui.

Sue Ellen Brannigan se uită uimită la el.

— De ce? Judy s-a purtat foarte bine cu Amy.

— Știu, dar și-a ispășit sentința. Dimineață îi dau drumul.

Își luau micul dejun în căsuța lor confortabilă, unul dintre avantajele slujbei lui Brannigan. Printre alte beneficii se numărau un bucătar, o menajeră, un șofer și o guvernantă pentru fiica lor, Amy, care avea aproape cinci ani. Toți angajații erau deținuți de încredere. Când Sue Ellen Brannigan venise aici în urmă cu cinci ani, fusese cam neliniștită la gândul că va locui pe terenul penitenciarului și foarte îngrijorată că în casa ei vor fi atâția oameni care erau infractori condamnați.

— Cum poți să fii sigur că nu ne vor jefui sau că n-o să ne taie gâtul într-o noapte? îl întrebase ea atunci.

— Dacă fac asta, îi promisese Brannigan, o să le fac raport.

Reușise s-o înduplece pe soția lui, fără s-o liniștească, dar temerile lui Sue Ellen se dovediseră a fi neîntemeiate. Deținuții de încredere erau dornici să facă impresie bună și să-și reducă perioada de pedeapsă cât mai mult, așa că erau foarte conștiincioși.

— Abia mă obișnuisem cu ideea că Judy se ocupă bine de Amy, se plânse doamna Brannigan.

Îi dorea tot binele lui Judy, dar îi părea rău că pleacă. Cine știe ce fel de femeie avea să fie următoarea guvernantă? Auzise atâtea povești sinistre despre ce puteau să facă niște străini unor copii.

— Și te-ai gândit la cine ar putea să vină în locul ei, George?

Directorul își bătuse mult capul. Erau vreo zece deținute care ar fi fost potrivite pentru îngrijirea fiicei lor. Dar nu reușea să și-o scoată din minte pe Tracy Whitney. Era ceva la cazul ei care îl tulbura foarte tare. Cincisprezece ani fusese criminalist și se mândrea că are calitatea de a evalua corect deținuții. Unele dintre condamnatele din închisoarea lui erau infractoare înrăite, altele erau la închisoare pentru crime pasionale sau pentru că cedaseră unor tentații de moment, dar directorului Brannigan i se părea că Tracy Whitney nu se încadrează în nici una dintre aceste categorii. Nu faptul că pretindea că e nevinovată îl tulbura – așa spuneau toți deținuții. Dubios era din cauza cui ajunsese Tracy Whitney la închisoare. Directorul fusese numit în funcție de o comisie civică din New Orleans, care era condusă de guvernatorul de stat, și, cu toate că refuzase cu încăpățânare să se implice în politică, îi cunoștea pe toți actorii. Joe Romano era un mafiot, iepurele lui Anthony Orsatti. Perry Pope, avocatul care o apărase pe Tracy Whitney, se afla pe statul lor de plată, la fel ca și judecătorul Henry Lawrence. Condamnarea lui Tracy Whitney mirosea de la o poștă a înscenare.

Acum directorul Brannigan luase o decizie. Îi spuse soției sale:

— Da. M-am gândit la cineva.

În bucătăria închisorii era un mic separeu în care se afla o masă cu blat de pal melaminat cu patru scaune, singurul loc în care puteai să găsești o intimitate cât de cât rezonabilă. Ernestine Littlechap și Tracy stăteau acolo, în pauza lor de zece minute, la o cafea.

— Cre' că ar fi cazul să-mi zici de ce te zorești așa să ieși afară, îi spuse Ernestine.

Tracy ezită. Oare putea avea încredere în Ernestine? Nu avea de ales.

— Sunt niște... niște oameni care mi-au făcut niște lucruri, mie și familiei mele. Vreau să ies ca să pot să le-o plătesc.

— Da? Și ce ți-au făcut?

Cuvintele lui Tracy ieșeau cu greutate, și fiecare dintre ele era o picătură de durere.

— Ei mi-au ucis mama.

— Care ei?

— Nu știu dacă numele lor îți spun ceva. Joe Romano, Perry Pope, un judecător pe nume Henry Lawrence, Anthony Orsatti...

Ernestine se uita la ea cu gura căscată.

— Doamne Iisuse Hristoase! Tu-ți bați joc de mine, fato?

Tracy fu surprinsă.

— Ai auzit de ei?

— Dacă am auzit?! Cine n-a auzit? Nu se mișcă nimic în New Orleansul ăsta nenorocit dacă nu vrea Orsatti sau Romano. Nu poți să te pui cu ei. Te zboară ca pe o muscă.

Tracy spuse fără nici o intonație:

— Deja m-au zburat.

Ernestine se uită în jur, ca să se asigure că nu ascultă nimeni.

— Tu ori ești nebună, ori ești cea mai bătută în cap ființă pă care am văzut-o în viața mea. Vorbești de unii pe care n-ai cum să-i atingi! Clătină din cap. Las-o baltă. Cât mai repede!

— Nu. Nu pot. Trebuie să ies de aici. Crezi că aș putea?

Ernestine tăcu multă vreme. Când în sfârșit începu să vorbească, zise:

— Vorbim în curte.

Erau în curte, singure într-un colț.

— Au fost doișpe evadări din cloaca asta, îi spuse Ernestine. Două deținute au fost împușcate, omorâte. Alelalte zece au fost prinse și aduse înapoi.

Tracy nu făcu nici un comentariu.

— Turnul e păzit douăspatru din douăspatru de gardieni cu mitraliere, niște nenorociți dați dracului. Dacă scapă careva, își pierd slujbele, așa că te omoară cum te văd. Toată pușcăria e înconjurată de sârmă ghimpată, iar dacă reușești să treci de ea și scapi de mitraliere, au câini de vânătoare care pot să urmărească și o bășină de țânțar. La câțiva kilometri de aici e o unitate de la Garda Națională, și când evadează de aici vreun deținut, trimit de acolo elicoptere cu mitraliere și reflectoare. Nu interesează pe nimeni că te recuperează vie sau moartă, fato. Ba li se pare că mai bine ar fi moartă. Așa își iau și alții gândul de la fugă.

— Dar sunt totuși oameni care mai încearcă, spuse Tracy, încăpățânată.

— Ăia care au încercat au avut și ajutor de afară – prieteni care au venit cu arme, cu bani și cu haine. Au adus mașini cu care să fugă. Făcu o pauză, pentru efect. Și tot i-au prins.

— Pe mine nu mă vor prinde, afirmă Tracy, hotărâtă.

O gardiană se apropie de ele și strigă la Tracy:

— Directorul Brannigan vrea să te vadă. Acum.

*

— Avem nevoie de cineva care să aibă grijă de fiica noastră cea mică, spuse directorul Brannigan. E decizia ta. Nu ești obligată să accepți dacă nu vrei.

„Cineva care să aibă grijă de fiica noastră cea mică.“ Așa ar putea să evadeze mai ușor. Dacă ar lucra în casa directorului, ar putea să afle

mai multe despre configurația închisorii.

— Da, spuse Tracy. Mi-ar plăcea să fac asta.

George Brannigan era încântat. Avea senzația ciudată și absolut nejustificată că îi datora ceva acestei femei.

— Bine. Se plătește cu șaizeci de cenți pe oră. Banii vor fi depuși într-un cont la sfârșitul fiecărei luni.

Deținuții nu aveau voie să umble cu bani, și tot ce câștigau li se dădea la eliberare.

„La sfârșitul lunii nu voi mai fi aici“, se gândi Tracy, dar, cu voce tare, spuse:

— E foarte bine.

— Poți să începi de mâine-dimineață. Gardianul-șef îți va da amănunte.

— Mulțumesc, domnule director.

El se uită la Tracy și vru să mai adauge ceva. Dar nu prea știa ce să spună. Așa că zise:

— Asta-i tot.

Când Tracy îi dădu vestea lui Ernestine, negresa spuse gânditoare:

— Înseamnă că te fac deținut de încredere. O să poți fugi din pușcărie. O să-ți fie mai ușor așa.

— Ce-ar trebui să fac? întrebă Tracy.

— Ai trei variante, dar toate sunt riscante. Prima este să te strecori. Pui gumă de mestecat noaptea în gaura broaștei de la celulă și de la ușile din coridor. După aia te strecori în curte, arunci o pătură peste sârma ghimpată, sari și fugi.

Cu câinii și cu elicopterele după ea. Tracy parcă auzea deja

gloanțele de la mitralierele paznicilor vâjâindu-i pe la urechi. Se cutremură.

— Și alte variante?

— A doua e să ieși în forță. Adică să ai un pistol și să iei un ostatic. Dacă te prind, îți mai agață o tinichea de coadă.

Văzu expresia nedumerită a lui Tracy.

— Adică îți mai dau între doi și cinci ani.

— Și a treia?

— Să pleci ușor. Asta-i valabilă pentru deținuții de încredere, când sunt la muncă. Când ieși afară, fato, mergi și nu te mai oprești.

Tracy se gândise la varianta asta. Fără bani și mașină, fără un loc în care să se ascundă, n-avea nici o șansă.

— Până să ajung la primul colț, își vor da seama că am fugit și vor veni după mine.

Ernestine oftă.

— Nu există plan perfect de evadare, fato. De-aia n-a plecat nici unul de-aici.

„Eu voi pleca“, își jură Tracy. „Voi pleca.“

În dimineața în care Tracy fu dusă acasă la directorul Brannigan se împlineau cinci luni de când era închisă. Se gândea cu emoție la întâlnirea cu soția și cu fiica directorului, fiindcă voia cu disperare slujba asta. Avea să fie poarta ei spre libertate.

Tracy intră în bucătăria mare și cochetă și se așeză. Simțea cum îi curg broboane de sudoare de sub brațe. În ușă apăru o femeie îmbrăcată într-o rochie de casă de un roșu stins.

— Bună dimineața, zise ea.

— Bună dimineața.

Femeia dădu să se așeze, dar apoi se răzgândi și rămase în picioare. Sue Ellen Brannigan era o femeie de treizeci și ceva de ani, blondă, cu o figură plăcută, și avea un aer ușor absent. Era subțirică și agitată, și nu prea știa cum să se poarte cu personalul acela format din deținuți. Oare ar trebui să le mulțumească pentru ceea ce fac sau ar trebui doar să le dea ordine? Ar trebui să fie prietenoasă cu ei sau să-i trateze ca pe niște deținuți? Sue Ellen încă nu se obișnuise cu ideea că trebuie să trăiască în mijlocul unor consumatori de droguri, hoți și criminali.

— Eu sunt doamna Brannigan, spuse ea. Amy are aproape cinci ani, și știi ce activi sunt copiii la vârsta asta. Mă tem că va trebui s-o supraveghezi tot timpul.

Se uită la mâna stângă a lui Tracy. Nu era nici o verighetă acolo, dar în ziua de azi, desigur, asta nu însemna nimic. Mai ales în clasele inferioare, se gândi Sue Ellen. Făcu o pauză și întrebă cu delicatețe:

— Tu ai copii?

Tracy se gândi la copilul ei nenăscut.

— Nu.

— Înțeleg.

Sue Ellen era puțin încurcată de tânăra aceasta. Nu era deloc așa cum se așteptase. Avea ceva aproape elegant.

— O aduc imediat pe Amy.

Ieși repede din cameră.

Tracy se uită în jur. Era o casă destul de mare, curată și frumos mobilată. I se părea că nu mai văzuse de ani de zile o casă obișnuită. Era o parte din altă lume, din lumea de afară.

Sue Ellen se întoarse în cameră ținând de mână o fetiță.

— Amy, ea este...

Oare ar trebui să-i spună deținutei pe numele mic sau pe numele de familie? Făcu un compromis.

— Ea este Tracy Whitney.

— Bună, spuse Amy.

Avea aceeași siluetă subțire a mamei sale, aceiași ochi căprui, inteligenți, înfundați în orbite. Nu era un copil frumos, dar era deschisă și prietenoasă, și asta o făcea simpatică.

„Nu îmi permit să mă atașez de ea.“

— Tu o să fii noua mea dădacă?

— Ei, o s-o ajut pe mama ta să aibă grijă de tine.

— Judy a fost amnistiată, știai? O să primești și tu amnistie?

„Nu“, se gândi Tracy, dar spuse:

— Eu o să rămân aici multă vreme, Amy.

— Asta e bine, zise Sue Ellen, senină. Apoi se îmbujoră, jenată, și își mușcă buzele. Vreau să spun... Începu să se plimbe prin bucătărie și să-i explice lui Tracy îndatoririle pe care le avea. O să iei masa împreună cu Amy. Poți să îi pregătești tu micul dejun, și dimineața te joci cu ea. Prânzul îl pregătește bucătarul. După ce mănâncă, Amy doarme puțin, și după-amiaza îi place să se plimbe prin fermă. Eu cred că e bine ca un copil să vadă cum cresc plantele, nu ești de aceeași părere?

— Ba da.

Ferma se afla în spatele corpului central al penitenciarului, iar cele nouă hectare de pământ cultivate cu legume și fructe erau îngrijite de deținuți. Mai era acolo și un lac artificial, foarte mare, care era folosit pentru irigații, și lacul acela era înconjurat de un zid de piatră.

Următoarele cinci zile fură pentru Tracy un fel de nouă viață. În altă situație, s-ar fi bucurat să iasă dintre pereții întunecați ai închisorii, să se plimbe liberă prin fermă și să respire aerul curat de la țară, dar ea nu se gândea decât la evadare. Când nu avea treabă cu Amy, i se cerea să se întoarcă la închisoare. Noaptea, Tracy era încuiată în celula ei, dar ziua avea iluzia libertății. După ce lua micul dejun la închisoare, se ducea acasă la director și pregătea micul dejun pentru Amy. Tracy învățase multe despre gătit de la Charles și era tentată de multitudinea de alimente care se găseau pe rafturile bucătăriei, dar Amy prefera mâncăruri simple, fulgi de ovăz sau cereale cu fructe. După aceea, Tracy se juca diferite jocuri cu fetița sau îi citea. Fără să își dea seama, Tracy începuse s-o învețe pe Amy jocurile pe care le învățase și ea de la mama ei.

Lui Amy îi plăceau marionetele. Tracy încercă să-l facă din niște șosete vechi de-ale directorului pe mielușul lui Shari Lewis, dar îi ieși ceva între o vulpe și o rață.

— Eu cred că e frumoasă, spuse Amy, loială.

Tracy făcea păpușa să vorbească cu diferite accente: franțuzesc, italian, german și, cel care îi plăcea lui Amy cel mai mult, inflexiunile mexicane ale Paulitei. Tracy se uita la bucuria care se citea pe fața copilului și se gândea: „Nu, n-o să mă atașez de ea. Este doar mijlocul prin care o să pot scăpa de aici“.

După somnul lui Amy de la prânz, amândouă porneau în lungi plimbări, iar Tracy avu grijă să ajungă și în zonele din jurul închisorii pe care nu le știa. Observă atent fiecare ieșire, felul în care sunt păzite turnurile, și își întipări în minte ora la care se făcea schimbul de tură. Devenise clar pentru ea că nici unul dintre planurile pe care le discutase cu Ernestine nu avea sorți de izbândă.

— N-a încercat nimeni să evadeze ascunzându-se în camioanele care aduc mărfuri la închisoare? Am văzut mașini de lapte și de alimente...

— Ia-ți gândul, îi spuse abrupt Ernestine. Toate mașinile care intră și ies pe poartă sunt verificate.

Într-o dimineață, la micul dejun, Amy îi spuse:

— Te iubesc, Tracy. Vrei să fii mama mea?

Cuvintele ei parcă o înjunghiară pe Tracy.

— O mamă îți ajunge. N-ai nevoie de două.

— Ba da. Tatăl prietenei mele, Sally Ann, s-a căsătorit din nou, și acum Sally Ann are două mame.

— Tu nu ești Sally Ann, îi răspunse Tracy, sec. Termină-ți mâncarea.

Amy se uită la ea cu ochi îndureraţi.

— Nu mai mi-e foame.

— Bine. Atunci, să-ți citesc.

Înainte ca Tracy să înceapă lectura, simți mâinile catifelate ale lui Amy pe mâna ei.

— Pot să stau la tine în brațe?

— Nu.

„Ia-ți afecțiunea din familia ta“, se gândi Tracy. „Nu ești a mea. Eu nu am nimic.“

Zilele plăcute, petrecute departe de rutina închisorii, făceau cumva ca nopțile să fie și mai rele. Tracy detesta întoarcerea în celulă, ura faptul că era ținută în cușcă, precum un animal. Nici acum nu se obișnuise cu țipetele care se auzeau din celulele din jur, prin întunericul neprietenos. Strângea din dinți până când începeau s-o doară fălcile. „O s-o iau încet, noapte după noapte. Pot să rezist așa, pe rând, câte o noapte.“

Dormea puțin, fiindcă mintea ei era preocupată permanent să facă

planuri. Pasul unu era să evadeze. Pasul doi era să se ocupe de Joe Romano, Perry Pope, judecătorul Henry Lawrence și Anthony Orsatti. Pasul trei era Charles. Dar acesta era încă mult prea dureros, chiar numai să se gândească. „O să-l rezolv la momentul potrivit“, își spunea ea.

Devenise aproape imposibil să se ferească de Marea Bertha. Tracy era convinsă că suedeza uriașă are pe cineva care o spionează. Dacă Tracy se ducea în camera de recreere, câteva minute mai târziu își făcea apariția și Marea Bertha, iar dacă ieșea în curte, la scurt timp apărea și ea.

Într-o zi, Marea Bertha veni la Tracy și îi spuse:

— Ești foarte frumoasă azi, littbarn. De-abia aștept să fim împreună.

— Lasă-mă în pace, o avertiză Tracy.

Amazoana rânji.

— Altfel, ce? Curva aia neagră a ta o să iasă afară. O să aranjez să fii mutată în celula mea.

Tracy o privi fix. Marea Bertha încuviință din cap.

— Pot s-o fac, păpușă. S-o crezi.

Tracy știa că nu mai are timp. Trebuia să evadeze înainte ca Ernestine să fie eliberată.

Plimbarea favorită a lui Amy era pe pășunea plină cu flori multicolore. În apropiere se afla lacul artificial uriaș, înconjurat de zidul scund de beton, în care se făcea o pantă spre apa adâncă.

— Hai să înotăm, se ruga de ea Amy. Te rog, putem să înotăm, Tracy?

— Nu e pentru înot, spuse Tracy. Apa asta se folosește la irigații.

Vederea apei reci și adânci o făcea să se cutremure.

Tatăl ei o punea pe umeri și intrau așa în ocean, și, când ea începea să țipe, tatăl ei îi spunea: „Nu fi copil, Tracy“, și o arunca în apa rece, și când apa îi trecea deasupra capului, ea se speria și începea să se înece...

*

Când veni în sfârșit decizia, Tracy fu șocată, cu toate că se aștepta la asta.

— Ies afară de sâmbătă într-o săptămână, îi spuse Ernestine.

Cuvintele ei îi dădură fiori reci lui Tracy. Nu îi povestise acesteia discuția cu Marea Bertha. Ernestine oricum nu avea să mai fie aici s-o ajute. Marea Bertha avea probabil destulă influență ca s-o poată transfera pe Tracy în celula ei. Singurul mod în care ar fi putut evita să se întâmple asta ar fi fost să discute cu directorul, dar știa că dacă ar fi făcut-o, era ca și moartă. Toate deținutele din închisoare s-ar fi întors împotriva ei. Trebuia să lupte, altfel o dădea în bară. Ei, se părea că urma s-o dea în bară.

Trecu din nou în revistă posibilitățile de evadare cu Ernestine. Nici una dintre ele nu era satisfăcătoare.

— N-ai mașină, n-ai pe nimeni afară să te ajute. O să te prindă mai mult ca sigur, și după aia o să fie și mai nasol. Mai bine stai să treacă timpul frumos și-ți termini treaba.

Dar Tracy știa că nu o să aibă deloc timp frumos. Nu când Marea Bertha era pe urmele ei. Numai când se gândea ce vrea să facă cu ea bărbătușul uriaș i se făcea rău fizic.

Era sâmbătă dimineața, cu șapte zile înainte de eliberarea lui Ernestine. Sue Ellen Brannigan plecase cu Amy la New Orleans

pentru weekend, iar Tracy lucra la bucătăria închisorii.

— Cum merge dădăceala? o întrebă Ernestine.

— Bine.

— Am văzut și io fetița. Pare o scumpete.

— E OK.

Tonul ei era indiferent.

— Ce mă bucur să ies de aici. Să-ți zic o treabă, io nu mă mai întorc aici niciodată. Dacă eu sau Al putem să te ajutăm cu ceva afară...

— Faceți loc, se auzi o voce de bărbat.

Tracy se întoarse. Un deținut împingea un cărucior imens, pe care se afla un munte de uniforme și lenjerii murdare. Tracy se uită nedumerită cum se duce spre ieșire.

— Ziceam că dacă eu și cu Al putem să facem ceva pentru tine, știi, să-ți trimitem ceva sau...

— Ernie, ce caută aici un camion de spălătorie? Închisoarea are spălătoria ei.

— A, asta-i pentru gardieni, râse Ernestine. Înainte își spălau aici uniformele, da' nu știu cum se făcea că toți nasturii se rupeau, mânecile se desfăceau, pe dinăuntru erau cusute cuvinte porcoase cu ață, cămășile intrau la apă și materialul se tăia misterios. Nu era al dracului de păcat, domnișoară Scarlett? Acum gardienii tre' să-și trimită boarfele în altă parte la spălat.

Ernestine începu să râdă, încântată de felul în care o imitase pe Butterfly McQueen.[1]

Tracy nu mai asculta ce spune ea. Acum știa cum urma să evadeze.

---

[1] Thelma „Butterfly“ McQueen, actriță americană, care a jucat rolul

Prissy, subreta lui Scarlet O’Hara din filmul Pe aripile vântului. (n.tr.)

capitolul 11

— George, nu cred că ar trebui s-o mai ținem pe Tracy.

Directorul Brannigan se uită la soția lui pe deasupra ziarului.

— Cum? Ce problemă e?

— Nu știu prea bine. Am senzația că Tracy nu o place pe Amy. Poate nu-i plac în general copiii.

— Dar nu s-a purtat rău cu Amy, nu? A lovit-o, a țipat la ea?

— Nu...

— Atunci, ce?

— Ieri, Amy a fugit la ea și a îmbrățișat-o, iar Tracy a respins-o. M-a deranjat fiindcă Amy e înnebunită după ea. Ca să fiu sinceră, cred că sunt și un pic geloasă. Ar putea să fie asta?

Directorul Brannigan începu să râdă.

— Asta ar explica multe, Sue Ellen. Eu cred că Tracy Whitney e foarte potrivită pentru slujbă. Acum, dacă o să-ți creeze cu adevărat probleme, spune-mi, și o să iau măsuri.

— Bine, dragă.

Sue Ellen tot nu era mulțumită. Își reluă goblenul și începu să înțepe nervoasă cu acul în pânză. Subiectul nu era încă închis.

— De ce nu ar merge?

— Ți-am zis, fato. Gardienii verifică toate mașinile care ies pe poartă.

— Dar un camion cu rufe murdare... n-o să răstoarne rufele ca să-l verifice.

— Nu tre' să-l răstoarne. Cărucioarele se duc la spălătorie, și acolo un gardian supraveghează încărcarea.

Tracy rămase în picioare, gândindu-se.

— Ernie... nu ar putea cineva să-i distragă atenția gardianului cinci minute?

— Și la ce dracu' ar... Se opri, cu fața luminată de un zâmbet. Și cât timp cineva îi toarnă la gogoși, tu te bagi la fundul sacului și te acoperi cu rufe! Dădu din cap. Să știi că drăcia asta ar putea să meargă.

— Atunci mă ajuți?

Ernestine medită câteva clipe. Apoi spuse încet:

— Da, te ajut. E ultima mea șansă să-i dau lu' Marea Bertha un șut în cur.

Telegraful de bârfe al închisorii vorbea numai de evadarea iminentă a lui Tracy Whitney. O evadare era un eveniment care îi afecta pe toți deținuții. Aceștia trăiau emoția tentativelor alături de cel care încerca să evadeze, cu dorința secretă de a avea curajul să încerce și ei.

Dar erau gardieni, și câini, și elicoptere, și, în final, cadavrele deținuților aduse înapoi.

Cu ajutorul lui Ernestine, planul de evadare fu pus repede la punct. Ernestine îi luă măsurile lui Tracy, Lola făcu rost de un material pentru o rochie de la atelierul de pălării, iar Paulita vorbi cu cineva din alt corp de celule să o coasă. Din magazie a fost furată o pereche de pantofi, pe care au decolorat-o, ca să se asorteze cu rochia. Ca prin minune mai apărură o pălărie, mănuși și o geantă.

— Acu tre' să-ți facem rost de niște acte, o informă Ernestine pe Tracy. Îți trebe vreo două carduri și un carnet de conducere.

— Cum aș putea să...

Ernestine zâmbi.

— Las' pe seama lu' Ernie Littlechap, că-i vulpe tare bătrână.

În seara următoare, Ernestine îi înmânână lui Tracy trei carduri la niște bănci importante, pe numele Jane Smith.

— Acu' îți mai trebuie permisu'.

La puțin timp după miezul nopții, Tracy auzi deschizându-se ușa de la celulă. Cineva se strecurase înăuntru. Tracy se ridicase în șezut, gata de apărare.

Se auzi o șoaptă:

— Whitney? Hai să mergem.

Tracy recunoscu vocea lui Lilian, una dintre deținutele de încredere.

— Ce vrei? o întrebă Tracy.

Vocea lui Ernestine străpunse întunericul:

— Ce copil idiot a putut să crească mă-ta. Taci odată și nu mai întreba atâta.

Lilian spuse încet:

— Trebuie să ne mișcăm repede. Dacă ne prind, am încurcat-o. Hai.

— Unde mergem? întrebă Tracy, mergând după Lilian pe coridorul întunecat spre niște scări.

Urcară pe palierul de deasupra și, după ce se uitară să nu fie vreun gardian pe acolo, merseră în grabă pe un hol, până ajunseră în camera în care Tracy fusese amprentată și fotografiată. Lilian deschise ușa.

— Aici, șopti ea.

Tracy intră după ea în cameră. Acolo aștepta o altă deținută.

— Stai lângă perete. Vocea îi trăda nervozitatea.

Tracy se așeză lângă perete, cu stomacul strâns ghem.

— Uită-te la aparat. Hai. Încearcă să pari puțin mai relaxată.

„Ce amuzantă ești“, își zise Tracy. Nu fusese în viața ei așa de speriată. Aparatul scoase un clic.

— Poza o să fie trimisă dimineață, spuse deținuta. Pentru carnetul de conducere. Acum pleacă de-aici – repede.

Tracy și Lilian refăcură drumul de la dus. În timp ce mergeau, Lilian zise:

— Am auzit că-ți schimbi celula.

Tracy îngheță.

— Poftim?

— Nu știai? Te mută cu Marea Bertha.

Ernestine, Lola și Paulita o așteptau pe Tracy să se întoarcă.

— Cum a mers?

— Bine.

„Nu știai? Te mută cu Marea Bertha.“

— Rochia e gata sâmbătă, îi spuse Paulita.

Ziua plecării lui Ernestine. „Aceea e data limită pentru mine“, se gândi Tracy.

Ernestine îi șopti:

— Las’ că-i bine. Rufele se ridică sâmbătă la ora două. Tre’ să fii în

spălătorie la unu jumate. Nu te gândi la gardian. Lola o să-i dea de treabă în camera ailaltă. Paulita o să te aștepte la spălătorie. O să-ți aducă hainele. O să ai în geantă actele. La două și-un sfert o să ieși pe poartă.

Tracy respira greu. Numai discuția despre evadare o făcea să tremure. „Nu interesează pe nimeni că te recuperează vie sau moartă, fato. Ba li se pare că mai bine ar fi moartă."

Peste câteva zile era încercarea ei de a scăpa. Nu-și făcea iluzii: sorții nu-i erau favorabili. Până la urmă o vor prinde și o vor aduce înapoi. Dar era ceva care jurase să facă înainte de asta.

Telefonul fără fir al penitenciarului cunoștea bine lupta care se dădea între Ernestine Littlechap și Marea Bertha pentru Tracy. Acum, că se aflase de transferarea lui Tracy în celula Marii Bertha, nu era o simplă întâmplare că nimeni nu-i spusese nimic acesteia despre planul de evadare al lui Tracy; Marii Bertha nu-i plăceau veștile proaste. Se putea întâmpla ca ea să confunde știrea în sine cu aducătoarea ei și să trateze în consecință persoana aceea. Marea Bertha nu știu nimic de planul lui Tracy până în dimineața în care trebuia să aibă loc evadarea și află acest lucru de la deținuta care o fotografiase pe Tracy.

Marea Bertha primi vestea cu o tăcere amenințătoare. În timp ce asculta, trupul ei părea că devine și mai mare.

— La ce oră? fu singura ei întrebare.

— Azi la două, Bert. Vor s-o ascundă într-un sac cu rufe la spălătorie.

Marea Bertha rămase multă vreme pe gânduri. Apoi se duse la o gardiană și îi spuse:

— Trebuie să-l văd imediat pe directorul Brannigan.

Tracy nu dormise deloc toată noaptea. Îi era rău de atâta încordare.

Lunile pe care le petrecuse în închisoare i se păreau zeci de eternități. Scene din trecutul ei i se derulau în minte, stând culcată în pat, cu ochii în beznă.

„Mă simt ca o prințesă dintr-o poveste, mamă. N-am știut că cineva poate să fie așa fericit.“

„Deci! Tu și Charles vreți să vă căsătoriți.“

„Cât v-ați propus să stați în luna de miere?“

„M-ai împușcat, curvă!...“

„Mama ta s-a sinucis...“

Fotografia de nuntă în care Charles îi zâmbește soției sale...

Acum câți eoni? Pe ce planetă îndepărtată?

*

Soneria de dimineață răsună pe coridor ca o undă de șoc. Tracy se ridică pe marginea patului, complet trează. Ernestine se uita la ea.

— Cum te simți, fato?

— Bine, minți Tracy.

Avea gura uscată, iar inima îi bătea nebunește.

— Ei, plecăm amândouă de aici azi.

Tracy înghiți cu greutate.

— Îhî.

— Ești sigură că poți să pleci la unu jumate de la director de acasă?

— Nici o problemă. Amy doarme întotdeauna după prânz.

Paulita spuse:

— Dacă întârzii, nu mai putem.

— O să fiu acolo.

Ernestine băgă mâna sub saltea și scoase de acolo un sul de bancnote.

— O să-ți trebuiască niște bani să te descurci. Nu-s decât două sute de parai, da' pentru pornire îți ajung.

— Ernie, nu știu ce să...

— Da' taci odată, fato, și ia-i.

Tracy se forță să mănânce la micul dejun câteva înghițituri. Capul îi vuia și o dureau toți mușchii. „Nu rezist toată ziua", se gândi ea. „Trebuie să trec de ziua asta."

În bucătărie era o tăcere încordată, nefirească, și Tracy își dădu seama deodată că ea era cauza acesteia. Ea era ținta privirilor știutoare și a șoaptelor nervoase. Se pregătea o evadare, iar ea era eroina dramei. În câteva ore va fi liberă. Sau moartă.

Se ridică de la masă, fără să-și termine porția, și se îndreptă spre casa directorului Brannigan. Când aștepta pe coridor ca gardianul să descuie ușa, se trezi față în față cu Marea Bertha. Suedeza uriașă rânjea.

„O să aibă o mare surpriză", se gândi Tracy.

„Acum am pus mâna pe ea", își zise Marea Bertha.

Dimineața trecea așa de încet, încât Tracy credea că o să-și piardă mințile. Minutele păreau că se lungesc la nesfârșit. Îi citea lui Amy și nici măcar nu știa ce îi citește. Era conștientă că doamna Brannigan se uită la ea pe geam.

— Tracy, hai să ne jucăm de-a v-ați ascunselea.

Tracy era mult prea încordată ca să-i ardă de joacă, dar nu îndrăznea să facă ceva care să-i trezească suspiciuni doamnei Brannigan. Se sili să zâmbească.

— Sigur. Ascunde-te tu prima, Amy.

Erau în curtea din fața casei. În depărtare, Tracy putea să vadă clădirea unde se afla spălătoria. Trebuia să fie acolo fix la 13.30. Trebuia să se schimbe în hainele civile care i se confecționaseră, iar la 13.45 trebuia să fie la fundul sacului uriaș, acoperită de uniforme și lenjerii murdare. La 14.00, băiatul de la spălătorie urma să vină să ia sacul și să-l transporte cu căruciorul până la mașină. La 14.15, mașina trebuia să iasă pe poartă, îndreptându-se spre orășelul din apropiere, unde se afla spălătoria.

Din scaunul lui, șoferul nu avea cum să vadă ce se întâmplă în spatele mașinii. „Când mașina oprește la primul semafor, tu deschizi ușa, te dai jos, calmă, și te sui într-un autobuz, oriunde s-ar duce el.“

— Mă vezi? strigă Amy.

Era pe jumătate ascunsă în spatele unei magnolii. Își acoperise gura cu mâna, ca să-și înăbușe râsul.

„O să-mi fie dor de ea“, se gândi Tracy. „După ce plec de aici, o să-mi fie dor de două persoane: bărbătușul chel – negresa, și fetița.“ Se întrebă ce ar spune Charles Stanhope al III-lea de asta.

— Vin să te caut, zise Tracy.

Sue Ellen se uita pe geam la jocul lor. I se părea că Tracy se purta ciudat. Toată dimineața se uitase la ceas, de parcă ar fi așteptat pe cineva, și era clar că nu-i stă mintea la Amy.

„Trebuie să vorbesc neapărat cu George când vine la masă“, se gândi hotărâtă Sue Ellen. „O să insist s-o schimbe.“

*

În curte, Tracy și Amy jucară un timp șotronul, apoi popice, după aceea Tracy îi citi, și, în sfârșit, ca o izbăvire, veni și ora douăsprezece treizeci, ora de masă a lui Amy. Ora la care Tracy trebuia să facă prima mișcare. O duse pe Amy în casă.

— Eu plec acum, doamnă Brannigan.

— Cum? Ah. Nu ți-a spus nimeni, Tracy? Azi avem un grup de musafiri foarte importanți. O să ia masa aici, la noi acasă, așa că Amy n-o să poată dormi. Trebuie să stai cu ea.

Tracy rămase în picioare, gata să înceapă să urle.

— Nu... nu pot să fac asta, doamnă Brannigan.

Sue Ellen se uită la ea, țeapănă ca o scândură.

— Cum adică nu poți?

Tracy văzu furia pe fața ei și se gândi – nu trebuie s-o supăr. O să-l cheme pe director și o să mă trimită iar în celulă.

Se chinui să zâmbească.

— Adică... Amy nu a mâncat. O să-i fie foame.

— I-am spus bucătarului să vă pregătească un pachet de picnic. Puteți să vă duceți la o plimbare frumoasă, pe pajiște, și să mâncați acolo. Lui Amy îi place la picnic, nu-i așa, iubito?

— Îmi place la picnic. Se uită rugător la Tracy. Putem să mergem. Tracy? Putem?

Nu! Da. Cu grijă. Ar putea totuși să se descurce.

„Să fii la spălătorie la unu jumate. Nu întârzia.“

Tracy se uită la doamna Brannigan.

— Când... la ce oră vreți s-o aduc înapoi pe Amy?

— A, pe la trei. Până atunci ar trebui să plece.

Și mașina, la fel. Tot universul se prăbuși peste ea.

— Eu...

— Te simți bine? Ești cam palidă.

Asta era. Trebuia să spună că nu se simte bine. Că trebuie să se ducă la infirmerie. Dar acolo o vor consulta și o vor interna. Ar fi imposibil să iasă la timp. Trebuie să mai fie o cale.

Doamna Brannigan nu-și lua ochii de la ea.

— Mă simt bine.

„E ceva în neregulă cu ea“, se convinse Sue Ellen Brannigan. „Clar trebuie să-l lămuresc pe George să aducă pe altcineva.“

Ochii lui Amy străluceau de bucurie.

— Îți dau ție sandviciurile mai mari, Tracy. O să ne distrăm pe cinste, nu?

Tracy nu avea nici un răspuns.

Turul VIP era o vizită neașteptată. Guvernatorul William Haber în persoană îi însoțea pe membrii comitetului de reformă prin penitenciar. Era ceva ce directorul Brannigan trebuia să suporte în fiecare an.

— Asta-i situația, George, îi spusese guvernatorul. Tu nu trebuie decât să faci curățenie pe acolo, le spui fetelor să zâmbească frumos și după aceea îți mărim iar bugetul.

Șeful gardienilor îi anunță pe toți în dimineața aceea:

— Să dispară toate drogurile, cuțitele și vibratoarele.

Guvernatorul Haber și partenerii lui trebuiau să sosească la ora 10.00. Mai întâi trebuiau să inspecteze interiorul penitenciarului, apoi vizitau ferma și, la sfârșit, trebuiau să ia masa cu directorul, la casa acestuia.

Marea Bertha își pierduse răbdarea. Când făcuse cererea să-l vadă pe director, i se spusese:

— Directorul e foarte ocupat în dimineața asta. Mâine e mult mai simplu. El...

— Să-mi bag picioarele, nu mâine! explodase Marea Bertha. Io vreau să-l văd acu'. E important.

Erau câteva deținute în închisoare care își permiteau mai multe, iar Marea Bertha era una dintre ele. Autoritățile din penitenciar îi cunoșteau puterea. O văzuseră că era în stare să provoace revolte și că era în stare să le și oprească. Nici o închisoare din lumea asta nu ar putea fi condusă fără ajutorul liderilor pușcăriașilor, iar Marea Bertha era lider.

Aștepta în anticamera directorului de aproape o oră, și trupul ei imens se revărsa din scaunul pe care stătea. O creatură absolut dezgustătoare, se gândi secretarul directorului. Îi dădea fiori.

— Cât mai durează? întrebă Marea Bertha.

— N-ar trebui să mai dureze mult. Are în vizită un grup de oameni. Directorul e ocupat în dimineața asta.

— O să fie și mai ocupat, spuse Marea Bertha.

Se uită la ceasul pe care îl avea la mână. „Doișpe patrușcinci. Mai e destul timp.“

Unu și zece. În anticamera directorului Brannigan, secretarul puse receptorul în furcă și îi spuse Marii Bertha:

— Îmi pare rău. Domnul director a zis că e imposibil să te primească azi. O să facem o altă programare pentru...

Marea Bertha se ridică în picioare.

— Trebuie să mă primească azi! E...

— Mâine o să te primească sigur.

Marea Bertha era gata să spună „Mâine o să fie prea târziu“, dar se opri la timp.

Nimeni, în afară de director nu trebuia să știe ce vrea să facă. Turnătorii sufereau accidente mortale. Dar nici nu avea de gând să renunțe. În nici un caz nu avea s-o lase pe Tracy Whitney să-i scape. Se duse la biblioteca închisorii și se așeză la una dintre mesele acelea lungi, din fundul camerei. Mâzgăli un bilet, și, când gardiana se apropie de o masă, ca să ajute o deținută, lăsă biletul pe biroul ei și plecă.

Când gardiana reveni la locul ei, găsi biletul pe masă și îl desfăcu. Îl citi de două ori.

Ați face bine să verificați azi mașina de rufe murdare.

Nu era semnat. O farsă? Gardiana nu avea cum să știe. Ridică receptorul.

— Dă-mi-l pe șeful gardienilor...

Unu și un sfert.

— Nu mănânci, spuse Amy. Vrei să-ți dau sandviciul meu?

— Nu! Lasă-mă în pace.

Nu intenționase să-i vorbească așa de dur. Amy se opri din

mestecat.

— Ești supărată pe mine, Tracy? Te rog, nu mai fi supărată pe mine. Te iubesc așa de mult. Eu nu mă supăr niciodată pe tine.

Ochii ei calzi erau plini de durere.

— Nu sunt supărată.

Doar că era în iad.

— Nici mie nu mi-e foame, dacă nu ți-e ție. Hai să ne jucăm cu mingea, Tracy.

Și Amy scoase din buzunar mingiuța ei de cauciuc.

Unu și șaisprezece minute. Acum trebuia să fi plecat. Îi trebuiau cel puțin cincisprezece minute să ajungă la spălătorie. Și acum ar mai fi putut ajunge, dacă se grăbea. Dar nu putea s-o lase singură pe Amy. Tracy se uită în jur și văzu departe un grup de deținuți care adunau legume. Știu imediat ce avea de făcut.

— Nu vrei să ne jucăm cu mingea, Tracy?

Tracy se ridică în picioare.

— Ba da. Hai să ne jucăm un joc nou. Să vedem cine poate să arunce mingea cel mai departe. Arunc eu prima și după aceea arunci tu.

Tracy luă mingiuța de cauciuc tare și o azvârli cu toată puterea în direcția muncitorilor.

— Uau, ce bine ai aruncat, exclamă Amy cu admirație. Departe de tot.

— Mă duc să aduc mingea, spuse Tracy. Stai aici.

Și începu să alerge, pentru că viața ei depindea de asta, și picioarele îi zburau peste câmp. Era unu și optsprezece minute. Chiar dacă ar întârzia, o s-o aștepte. Sau nu? Alergă și mai repede. În urma ei o auzea strigând pe Amy, dar nu o luă în seamă. Cei care lucrau la

fermă se duceau acum în altă direcție. Tracy strigă la ei, și se opriră. Când ajunse acolo i se tăiase răsuflarea.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă unul dintre ei.

— Nu, ni... nimic. Gâfâia și se chinuia să-și recapete suflul. Fetița aia. Să se uite cineva după ea. Eu am ceva important de făcut. Trebuie să...

Își auzi numele, strigat de la mare distanță, și se întoarse. Amy se suise pe zidul de beton care înconjura lacul. Îi făcea cu mâna.

— Ia uite la mine, Tracy!

— Nu! Dă-te jos! țipă Tracy.

Sub ochii îngroziți ai lui Tracy, Amy se dezechilibră și plonjă în apă.

— O, Dumnezeule!

Tot sângele i se scursese din față. Trebuia să ia o decizie, dar nu era nimic de făcut. „Nu pot s-o ajut. Nu acum. Va sări cineva s-o ajute. Eu trebuie să mă salvez pe mine. Trebuie să scap de aici sau mor.“ Era 13.20.

Tracy se întoarse și începu să alerge mai repede decât alergase vreodată. Ceilalți strigau după ea, dar ea nu îi auzea. Zbura pur și simplu prin aer, nici nu-și dăduse seama că-și pierduse pantofii și că pământul aspru îi tăia tălpile. Inima îi bătea nebunește, plămânii ardeau, iar ea se forța să alerge mai repede, mai repede. Ajunse la zidul din jurul lacului și se sui pe el: dedesubt, la mare distanță, o văzu pe Amy în apa adâncă, înspăimântătoare, chinuindu-se să rămână la suprafață. Fără să ezite nici măcar o secundă, Tracy sări după ea. Când intră în apă, Tracy se gândi: „O, Doamne! Nu știu să înot...“

capitolul 12

New Orleans

Vineri, 25 august, ora 10.00

Lester Torrance, funcționar la First Merchants Bank din New Orleans, se mândrea cu două calități: iscusința sa sexuală cu femeile și abilitatea de a aprecia corect oamenii. Lester se apropia de cincizeci de ani și era un bărbat deșirat, cu fața pământie, o mustață ca a lui Tom Selleck și favoriți lungi. De două ori fusese sărit de la avansare, și, drept răzbunare, Lester folosea banca drept agenția lui privată de întâlniri. Putea să recunoască o prostituată de la câțiva kilometri și îi plăcea să le convingă să îi facă favoruri gratis. Mai ales văduvele singuratice erau prăzi ușoare. Veneau acolo sub toate formele, de toate vârstele, în diferite stadii de disperare, și, mai devreme sau mai târziu ajungeau și în fața biroului cu grilaj unde era Lester. Dacă erau pentru moment strâmtorate, Lester se arăta înduioșat și le amâna plata datoriilor. În schimb, poate ar vrea să ia împreună o cină liniștită? Multe dintre clientele lui apelau la ajutorul lui și îi împărtășeau secrete delicioase: aveau nevoie de un împrumut fără știrea soțului... voiau să păstreze secrete anumite cecuri pe care le completaseră... se gândeau să divorțeze, ar putea oare Lester să închidă contul comun încă de pe acum? Lester era întotdeauna gata să le satisfacă. Și să fie satisfăcut.

În dimineața aceea de vineri, Lester era convins că a câștigat lozul cel mare. O observase pe femeie chiar din clipa în care intrase pe ușa băncii. Era absolut beton. Avea un păr negru și lucios care îi cădea pe umeri, era îmbrăcată cu o fustă strâmtă și un pulover mulat, care punea în evidență o siluetă pe care ar fi invidiat-o orice dansatoare din Las Vegas.

În bancă mai erau încă patru funcționari, și tânăra femeie se uita de la unul la altul, de parcă ar fi căutat ajutor. Când ajunse cu privirea

la Lester, el dădu din cap repede și îi zâmbi încurajator. Ea se apropie de cușca lui, așa cum Lester se și aștepta.

— Bună dimineața, spuse Lester cu căldură. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Îi vedea sfârcurile prin puloverul de cașmir și se gândea: „Păpușă, câte aș vrea să-ți fac eu ție!“

— Mă tem că am o problemă, rosti femeia încet.

Avea cel mai dulce accent sudic pe care îl auzise Lester vreodată.

— Pentru asta sunt eu aici, spuse el cordial, ca să rezolv probleme.

— O, așa sper și eu. Mi-e teamă că am făcut ceva îngrozitor.

Lester o privi cu aerul cel mai patern de care era el în stare și cu surâsul lui „poți-să-ai-încredere-în-mine“.

— Nu pot să cred că o doamnă așa frumoasă ar putea să facă ceva îngrozitor.

— O, dar așa e. Ochii ei căprui și blânzi erau mari de spaimă. Sunt secretara lui Joe Romano, și mi-a spus acum o săptămână să-i comand niște formulare de cec pentru tranzacții și am uitat pur și simplu s-o fac, iar acum aproape le-am terminat, iar când o să afle, nu știu ce o să-mi facă.

Vorbele ei curgeau grăbite, catifelate și plăcute.

Lester cunoștea foarte bine numele Joseph Romano. Era un client important al băncii, cu toate că nu avea în conturi sume prea mari. Toată lumea știa că averea lui adevărată era spălată în alte părți. Era clar că avea gusturi la secretare, se gândi Lester. Zâmbi din nou.

— Ei, haideți, nu e așa de grav, doamnă...

— Domnișoară. Hartford. Lureen Hartford.

Domnișoară. Era ziua lui norocoasă. Lester prevedea că povestea asta o să meargă ca pe roate.

— O să comand chiar acum cecurile dumneavoastră. În două-trei săptămâni vor sosi și atunci...

Ea scoase un fel de geamăt, un sunet care pentru Lester avea promisiuni infinite.

— O, e prea târziu, iar domnul Romano este deja supărat pe mine. Parcă nu pot să mă concentrez la lucru, înțelegeți? Se aplecă în față, și acum sânii ei erau lipiți de marginea grilajului. Spuse cu respirația întretăiată: Dacă ați putea să mi le dați mai repede, v-aș plăti în plus.

Lester rosti cu o voce plină de tristețe:

— Vai, îmi pare rău, Lureen, ar fi imposibil să...

Văzu că era gata să plângă.

— Vă spun adevărul, asta m-ar putea face să-mi pierd slujba. Vă rog... aș face orice.

Cuvintele ei erau muzică pentru urechile lui Lester.

— Vă spun eu ce o să fac, declară Lester. O să dau un telefon și o să le spun că e o urgență, și o să le aveți luni. Ce ziceți?

— Vai, sunteți extraordinar!

Vocea ei era plină de recunoștință.

— Le trimit la birou și...

— Ar fi mai bine să le iau eu. Nu vreau să afle domnul Romano ce proastă am fost.

Lester zâmbi indulgent.

— Nu ați fost deloc proastă, Lureen. Toți mai uităm câteodată.

Ea rosti încet:

— N-o să vă uit niciodată. Ne vedem luni.

— O să fiu aici.

Doar dacă-și rupea coloana ar fi stat acasă.

Ea îi aruncă un zâmbet amețitor și ieși încet din bancă, iar mersul ei era de ținut minte. Lester încă mai zâmbea când se duse la dulapul cu dosare, luă numărul de cont al lui Joseph Romano și apoi dădu telefon să facă o comandă urgentă de cecuri.

Hotelul de pe Carmen Street nu se deosebea prin nimic de sutele de hoteluri din New Orleans, și Tracy îl alesese exact din acest motiv. Rămase în camera micuță, cu mobilă ieftină, o săptămână. Comparativ cu celula din care venea, era un adevărat palat.

După ce se întoarse de la bancă, unde se întâlnise cu Lester, Tracy își scoase peruca neagră, își trecu degetele prin părul ei natural, așa de bogat, își scoase lentilele de contact și își îndepărtă de pe față fondul de ten de nuanță închisă. Se așeză pe singurul scaun bun din cameră și respiră adânc. Mergea bine. Fusese simplu să afle la ce bancă avea contul Joe Romano. Tracy se uitase pe cecul anulat pe care îl găsise acasă la mama ei și pe care i-l eliberase Romano.

„Joe Romano? Nu poți să te atingi de el“, îi spusese Ernestine.

Ernestine greșea, iar Joe Romano nu era decât primul. Mai urmau și alții. Toți, pe rând.

Închise ochii și rememoră miracolul care o adusese aici...

Simți apa rece și întunecată acoperind-o cu totul. Se îneca și era foarte îngrozită. Ajunsese la fund și bâjbâi cu mâinile după copilă, o apucă strâns și o împinse la suprafață. Amy, orbită de panică, se zbătea să-i scape și astfel le trăgea pe amândouă la fund, dând înnebunită din mâini și din picioare. Plămânii lui Tracy erau gata să explodeze. Se chinui să iasă la suprafață din mormântul de apă, ținând-o disperată pe fetiță în brațe, dar simțea că-și pierde puterile. „N-o să reușim“, se gândi ea. „Murim.“ Auzi niște strigăte, apoi simți cum trupul lui Amy este smuls din brațele ei și țipă: „O,

Doamne, nu!“ Niște brațe puternice o prinseră de mijloc și o voce spuse: „Totul e bine. Liniștește-te. S-a terminat.“

Tracy se uită în jur înnebunită, s-o zărească pe Amy, și văzu că se află în barca unui bărbat, în siguranță. După câteva clipe, amândouă erau scoase pe uscat din apa adâncă și rea...

Incidentul acesta nu ar fi ocupat mai mult de un paragraf pe o pagină de interior din ziarele de dimineață dacă nu era vorba despre o deținută care nu știa să înoate și care își riscase viața să-l salveze pe copilul unui director de închisoare. Peste noapte, ziarele și televiziunile o transformaseră pe Tracy într-un erou. Guvernatorul Haber în persoană o vizită la infirmeria închisorii, împreună cu directorul Brannigan.

— Ai făcut un act de mare curaj, îi spuse directorul. Eu și doamna Brannigan vrem să-ți spunem că îți suntem extrem de recunoscători.

Vocea lui era înecată de emoție. Tracy era încă foarte slăbită și tulburată de experiența aceea.

— Cum se simte Amy?

— O să fie bine.

Tracy închise ochii. Nu ar fi suportat ideea că fetița ar fi putut să pățească ceva, se gândi ea. Își amintea cu câtă răceală se purtase, când copilul ar fi vrut de la ea doar puțină afecțiune, și se simțea groaznic de rușinată. Incidentul acesta o făcuse să rateze șansa de a evada, însă Tracy știa că dacă ar mai fi fost pusă încă o dată în situația aceea, ar fi făcut la fel.

Se făcu și o scurtă anchetă a accidentului.

— A fost vina mea, îi spuse Amy tatălui său. Ne jucam cu mingea, iar Tracy a fugit s-o aducă și mi-a spus să stau acolo, dar eu m-am urcat pe zid să o văd mai bine și am căzut în apă. Dar Tracy m-a salvat, tati.

În noaptea aceea o ținură pe Tracy sub supraveghere, la infirmerie, iar a doua zi dimineață, o duseră în biroul directorului Brannigan. Acolo o așteptau jurnaliștii. Își dădeau seama imediat când găseau o

poveste cu impact la public, așa că se aflau acolo reporteri de la UPI și Associated Press; televiziunea locală trimisese o echipă de la știri.

În seara aceea se difuză prima relatare a poveștii pline de eroism a lui Tracy, care apoi ajunse la televiziunea națională și începu să se extindă. Times, Newsweek, People, sute de ziare din toată țara publicară povestea. Pe măsură ce articolele apăreau în tot mai multe ziare, în penitenciar începură să curgă scrisori și telegrame care cereau grațierea lui Tracy Whitney.

Guvernatorul Haber discutase deja cu directorul Brannigan.

— Tracy Whitney este închisă pentru niște infracțiuni grave, observă directorul Brannigan.

Guvernatorul medita.

— Dar nu are antecedente, nu, George?

— E adevărat, domnule.

— Nu mă sfiesc să-ți spun, dar e o presiune a dracului de mare pe capul meu să fac ceva cu ea.

— Și pe mine, la fel, domnule guvernator.

— Evident, nu putem permite ca publicul să ne dicteze cum să conducem o închisoare, nu?

— Evident că nu.

— Pe de altă parte, raționă guvernatorul, fata asta, Whitney, a demonstrat un curaj remarcabil. A devenit o adevărată eroină.

— Nu e nici o îndoială în legătură cu asta, fu de acord directorul Brannigan.

Guvernatorul făcu o pauză, ca să-și aprindă un trabuc.

— Care e părerea ta, George?

George Brannigan își alese cuvintele cu mare grijă.

— Dumneavoastră știți, domnule guvernator, că eu am un interes foarte personal în povestea asta. Pe copilul meu l-a salvat. Dar, lăsând acest lucru la o parte, nu cred că Tracy Whitney este un infractor tipic și nici nu pot să cred că ar fi un pericol pentru societate dacă i-am da drumul. Eu aș recomanda cu fermitate să-i acordați grațierea.

Guvernatorul, care tocmai se pregătea să-și anunțe candidatura pentru un nou mandat, putea să recunoască o idee bună atunci când o auzea.

— Hai să nu facem publică hotărârea asta, cel puțin deocamdată.

În politică, alegerea momentului potrivit era totul.

După ce discută cu soțul ei, Sue Ellen îi spuse lui Tracy:

— Eu și directorul Brannigan ne-am dori foarte mult să te muți la noi acasă. Avem un dormitor liber în spate. Ai putea avea grijă de Amy tot timpul.

— Mulțumesc, spuse Tracy, recunoscătoare. Mi-ar plăcea foarte mult.

Totul mergea ca pe roate. Nu numai că Tracy nu mai era nevoită să-și petreacă nopțile închisă în celulă, dar relația ei cu Amy se schimbase complet. Amy o adora pe Tracy, iar Tracy răspundea acum afecțiunii ei. Se bucura să fie alături de fetița aceasta isteață și plină de iubire. Se jucau jocurile lor obișnuite, se uitau la filme de la Disney și citeau. Era aproape ca într-o familie.

Dar de câte ori Tracy avea de făcut ceva în clădirea închisorii, invariabil dădea peste Marea Bertha.

— Ești o curvă cu noroc, hârâi Marea Bertha. Dar nu peste mult timp o să vii tu iar printre ăștia mici. Mă ocup eu de asta, littbarn.

La trei săptămâni după ce Amy fusese salvată de la înec, ea și Tracy se jucau leapșa, când Sue Ellen Brannigan ieși repede din casă. Rămase un moment acolo, uitându-se la ele.

— Tracy, tocmai a telefonat directorul. Vrea să te duci imediat la el la birou.

Tracy simți cum o cuprinde brusc frica. Oare asta însemna că o să fie transferată din nou la închisoare? Oare Marea Bertha reușise să-și folosească influența ca să aranjeze asta? Sau poate doamna Brannigan se temea că Amy și Tracy erau mult prea apropiate?

— Da, doamnă Brannigan.

Directorul o aștepta în ușa biroului când Tracy fu escortată acolo.

— Poate ar fi mai bine să stai jos, îi spuse el.

Tracy încercă să citească în vocea lui soarta care o aștepta.

— Am niște vești pentru tine. Făcu o pauză, plin de o emoție pe care Tracy nu știa cum s-o interpreteze. Tocmai am primit un ordin de la guvernatorul Louisianei, reluă directorul Brannigan, prin care îți acordă grațiere definitivă, începând chiar din clipa aceasta.

Doamne, Dumnezeule, oare chiar spusese ce i e păruse ei că ar fi spus? Îi era frică să vorbească.

— Aș vrea să știi, continuă directorul, că nu s-a luat această hotărâre pentru că fetița salvată de tine e fiica mea. Instinctiv, ai acționat într-un fel în care ar reacționa orice cetățean cumsecade. În ruptul capului nu aș crede că ai putea să fii un pericol pentru societate. Zâmbi și adăugă: Amy o să-ți simtă lipsa. Și noi la fel.

Tracy nu avea cuvinte. Dacă directorul ar fi știut adevărul... că, dacă nu s-ar fi întâmplat acel accident, acum oamenii lui ar fi căutat-o peste tot ca pe o fugară.

„Fluturașul“ ei. Și totuși, Tracy nu reușea să absoarbă știrea.

— Nu... nu știu ce să spun.

— Nu trebuie să spui nimic. Toată lumea e foarte mândră de tine. Eu și doamna Brannigan ne așteptăm să auzim numai lucruri frumoase despre tine după ce ieși de aici.

Deci era adevărat: era liberă. Tracy se simțea așa de slăbită, încât trebui să se țină cu mâinile de scaun. Când reuși într-un târziu să vorbească, vocea ei era hotărâtă:

— Sunt multe lucruri pe care vreau să le fac, domnule Brannigan.

În ultima zi din închisoare, o deținută din corpul de celule în care fusese Tracy se apropie de ea.

— Deci ieși afară.

— Așa e.

Femeia, Betty Franciscus, abia trecuse de patruzeci de ani, era încă frumoasă, cu o ținută mândră.

— Dacă ai nevoie de ajutor afară, să știi că este un bărbat pe care ar trebui să-l cauți în New York. Numele lui e Conrad Morgan. Îi strecură lui Tracy o bucățică de hârtie. Se ocupă de reabilitarea infractorilor. Îi place să-i ajute pe cei care au fost la închisoare.

— Mulțumesc, dar nu cred că voi avea nevoie...

— Nu se știe niciodată. Păstrează adresa lui.

Două ore mai târziu, Tracy ieșea pe poarta penitenciarului, printre camerele de filmat ale televiziunilor. Nu dori să stea de vorbă cu reporterii, dar când Amy fugi de lângă mama ei și se aruncă în brațele lui Tracy, aparatele de fotografiat începură să zbârnâie. Fu fotografia care apăru în edițiile de seară ale ziarelor.

Libertatea nu mai era pentru Tracy un simplu cuvânt, o noțiune abstractă. Era ceva tangibil, fizic, o stare de care trebuie să te bucuri și pe care s-o savurezi. Libertatea însemna să respiri aer curat, să ai intimitate, să nu stai la rând ca să iei masa, să nu auzi sonerii. Însemna băi fierbinți și săpunuri frumos mirositoare,

lenjerie moale, rochii frumoase și pantofi cu toc. Însemna să ai un nume în loc de un număr. Libertatea însemna să scapi de Marea Bertha, de frica de violuri în grup și de monotonia ucigătoare a rutinei din închisoare.

Libertatea proaspăt descoperită de Tracy cerea timp ca să te obișnuiești cu ea. Se plimba pe străzi și se ferea cu teamă, să nu incomodeze pe cineva. În penitenciar, dacă dădeai peste cineva, puteai să stârnești o adevărată conflagrație. Cel mai greu i se păru să se obișnuiască iarăși cu absența amenințării permanente. Nimeni nu o mai amenința.

Era liberă să-și ducă planurile la îndeplinire.

În Philadelphia, Charles Stanhope al III-lea o văzu pe Tracy la televizor, părăsind penitenciarul. „E tot frumoasă", se gândi el. Uitându-se la ea, i se părea imposibil ca ea să fi comis faptele pentru care fusese condamnată. Se uită la soția lui exemplară, care stătea liniștită în capătul celălalt al camerei, tricotând. „Mă întreb dacă nu am făcut o greșeală."

Daniel Cooper o văzu la știri pe Tracy Whitney, în apartamentul lui din New York. Îi era absolut indiferent că fusese eliberată din închisoare. Închise televizorul și se întoarse la dosarul la care lucra.

Când Joe Romano văzu știrile de la televizor, începu să râdă în hohote. Whitney asta era o curvă norocoasă. „Pun pariu că închisoarea i-a făcut bine. Cred că acum e înnebunită să facă sex. Poate mai dau de ea vreodată."

Romano era mulțumit de el. Deja pusese în vânzare Renoir-ul, iar acesta fusese achiziționat de un cumpărător din Zürich. Cinci sute de miare de la compania de asigurări și încă două sute de mii de la vânzare. Evident, Romano împărțise banii cu Anthony Orsatti. Romano avea grijă să fie foarte atent în afacerile cu el, fiindcă

văzuse de atâtea ori ce se întâmpla cu oamenii care nu erau corecți în tranzacțiile cu Orsatti.

Luni, la prânz, Tracy, deghizată în Lureen Hartford, reveni la First Merchants Bank din New Orleans. La ora aceea, banca era plină de clienți. În fața ghișeului unde lucra Lester Torrance stăteau mulți oameni. Tracy se așeză la rând și, când o văzu, Lester îi zâmbi și dădu din cap. Era și mai al naibii de frumoasă decât își amintea el.

Când, în sfârșit, îi veni rândul și lui Tracy, Lester cârâi:

— Ei, nu a fost prea ușor, dar te-am rezolvat, Lureen.

Un zâmbet cald și admirativ îi lumină chipul lui Lureen.

— Ești extraordinar.

— Da, le am chiar aici. Lester deschise un sertar, scoase cutia cu cecuri pe care o pusese cu grijă acolo și i-o înmână. Poftim. Patru sute de cecuri în alb. Spune-mi, este suficient?

— O, mai mult decât suficient, că domnul Romano nu completează cecuri fără măsură. Se uită în ochii lui Lester și oftă. Mi-ai salvat viața.

Lester simți o agitație plăcută în vintre.

— Eu sunt de părere că oamenii trebuie să se poarte frumos unii cu alții, nu crezi, Lureen?

— Ai foarte mare dreptate, Lester.

— Știi, ar trebui să-ți deschizi și tu un cont aici. M-aș putea ocupa eu de tine. Cu mare grijă.

— Sunt convinsă că ai avea grijă de mine, spuse Tracy încet.

— Ce-ar fi să stăm de vorbă undeva, la un restaurant liniștit?

— Mi-ar face plăcere.

— La ce număr să te sun, Lureen?

— O, dar te sun eu, Lester.

Se îndepărtă de ghișeu.

— Așteaptă pu...

Următorul client deja pășise în fața ghișeului și îi puse în față lui Lester cel frustrat un săculeț de monede.

În mijlocul băncii erau patru mese pe care se găseau cutii cu formulare de depunere și de retragere, și mesele acestea erau pline de clienți care completau de zor acele formulare. Tracy ieșise din raza privirii lui Lester. Când unul dintre clienți se ridică de la masă, Tracy îi luă locul. Cutia pe care i-o dăduse Lester conținea opt pachete de cecuri în alb. Dar nu de cecuri era Tracy interesată: ci de formularele de depunere care se aflau în fiecare pachet.

Separă cu grijă formularele de cecuri și în vreo trei minute avea în mână optzeci de asemenea hârtii. Asigurându-se că nu o vedea nimeni, Tracy puse în cutia de pe masă douăzeci de formulare.

Trecu apoi la o altă masă, unde plasă în cutie încă douăzeci. În câteva minute, le repartizase la toate mesele. Formularele erau goale, dar fiecare dintre ele avea câte o bandă magnetică în capătul de jos, după care computerul putea să acceseze contul. Nu avea importanță persoana care făcea depunerea; datorită codului imprimat pe banda magnetică, automat se credita contul lui Joe Romano cu respectiva sumă. Din experiența ei bancară, Tracy știa că în două zile, toate formularele urmau să fie completate și că va dura cel puțin cinci zile până când se va observa încurcătura. Asta îi dădea ei timp destul să facă ce plănuise.

Pe drum spre hotel, Tracy aruncă filele goale de cec la gunoi. Domnul Romano n-o să mai aibă nevoie de ele.

Următoarea oprire fu la Agenția de Turism din New Orleans. Tânăra din spatele biroului o întrebă:

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Sunt secretara domnului Joseph Romano. Domnul Romano ar vrea să rezerve un loc pentru Rio de Janeiro. Vrea să plece vineri acum.

— Un singur bilet?

— Da. Clasa întâi. Un loc la margine. La fumători, vă rog.

— Dus-întors?

— Numai dus.

Funcționara se întoarse spre computerul de pe biroul ei. După câteva secunde, spuse:

— S-a rezolvat. Un bilet clasa întâi la cursa 728 Pan American, cu plecare vineri, la ora 18.35, care face o scurtă escală la Miami.

— O să fie foarte mulțumit, o asigură Tracy pe femeie.

— Costă 1 929 de dolari. Plătiți cash sau cu card?

— Domnul Romano plătește întotdeauna cash. Ramburs. Dacă puteți să trimiteți biletul joi, la biroul dânsului, vă rog?

— Putem să-l trimitem și mâine, dacă doriți.

— Nu. Domnul Romano nu va fi mâine la birou. Ați putea joi, la ora 11.00?

— Da. E foarte bine. Și adresa?

— Domnul Joseph Romano. Poydras Street, numărul 217, apartamentul 408.

Femeia își notă adresa.

— Foarte bine. Voi avea grijă să fie trimis joi dimineață.

— La unsprezece fix, spuse Tracy. Mulțumesc.

La vreo sută de metri mai sus era magazinul Acme Luggage. Tracy studie mai întâi vitrina, înainte de a intra. Un bărbat veni imediat

în întâmpinarea ei.

— Bună dimineața. Cu ce aș putea să vă ajut în dimineața asta?

— Aș vrea să cumpăr o geantă de voiaj pentru soțul meu.

— Ați venit la locul potrivit. Azi avem reduceri. Avem ceva frumos și ieftin...

— Nu, spuse Tracy. Nu vreau ceva ieftin. Se apropie de niște rafturi unde erau expuse genți Vuitton. Așa ceva aș vrea să iau. Plecăm în excursie.

— O, sunt convins că i-ar plăcea o geantă de genul acesta. Avem trei mărimi diferite. Pe care dintre ele...

— O să iau câte una din fiecare.

— A. Perfect. Plătiți cash sau cu card?

— Ramburs. Pe numele Joe Romano. Ați putea să le trimiteți la biroul soțului meu joi dimineață?

— Bineînțeles, doamnă Romano.

— La ora unsprezece?

— Mă ocup personal.

Ca și cum abia atunci i-ar fi venit ideea, Tracy adăugă:

— A... ați putea să-i puneți și inițialele pe ele... cu aur? Adică JR.

— Desigur. Cu mare plăcere, doamnă Romano.

Tracy zâmbi și îi dădu adresa.

La un oficiu de plăți Werstern Union din apropiere, Tracy trimise telegramă la Rio Othon Palace, pe plaja Copacabana, din Rio de Janeiro. În ea scria:

Solicit cel mai bun apartament cu începere de vineri, timp de două luni. rog confirmați telegramă cu taxă inversă. Joseph Romano, Poydras Street 217, apartament 408, New Orleans, Louisiana, sua.

Trei zile mai târziu, Tracy dădu telefon la bancă și ceru să vorbească cu Lester Torrance. Când acesta îi răspunse, Tracy își îndulci vocea:

— Probabil nu-ți mai amintești de mine, Lester, sunt Lureen Hartford, secretara domnului Romano, și...

Să nu-și amintească de ea! Răspunse repede:

— Sigur că-mi amintesc de tine, Lureen. Eu...

— Îți amintești? Vai, sunt flatată. Cred că întâlnești o mulțime de oameni.

— Nu așa ca tine, o asigură Lester. N-ai uitat că mi-ai promis să luăm masa împreună, nu?

— Nici nu știi cât de mult mi-ar plăcea. Joia viitoare ai putea?

— Perfect!

— Atunci rămâne așa. Vai. Sunt așa de idioată. M-am bucurat așa de tare să vorbesc cu tine, încât era gata să uit de ce am sunat. Domnul Romano mi-a cerut să-i verific soldul. Ai putea să-mi spui suma?

— Normal. Nici o problemă.

În mod normal, Lester ar fi trebuit să întrebe data nașterii sau alte date de identitate ale celui care suna, dar în cazul acesta era convins că nu este nevoie. Nicidecum.

— Așteaptă puțin, Lureen, spuse el.

Luă un dosar, scoase de acolo fișa lui Joe Romano și o studie

surprins. În ultimele zile se făcuseră extraordinar de multe depuneri în contul lui Romano. Niciodată nu avusese atâția bani în cont până atunci. Lester Torrance se întrebă ce s-o fi întâmplat. O mare afacere, clar. Când se va întâlni cu Lureen Hartford la masă, o să încerce s-o tragă de limbă. Nu strică să ai niște informații direct de la sursă. Reveni la telefon.

— Șeful tău ne dă de lucru, îi spuse el lui Tracy. A depășit trei sute de mii de dolari în cont.

— O, ce bine! Asta era și cifra pe care o aveam eu.

— Vrea să-i transferăm banii într-un cont cu dobândă? Nu ia nimic dacă îi ține aici, și aș putea să...

— Nu. Vrea să îi țină acolo, îl asigură Tracy.

— OK.

— Mulțumesc mult, Lester. Ești un scump.

— Stai puțin! Să te sun la birou ca să aranjăm pentru joi?

— Te sun eu, dragule, îi spuse Tracy.

Și legătura se întrerupse.

Clădirea înaltă, modernă, aflată în proprietatea lui Anthony Orsatti, era situată între malul râului și giganticul Superdome din Louisiana, iar birourile companiei Pacific Import-Export ocupau tot etajul patru al blocului. La un capăt erau birourile lui Orsatti, la celălalt erau birourile lui Joe Romano. Spațiul dintre ele era ocupat de patru recepționere, care seara se ocupau de asigurarea bunei dispoziții pentru prietenii și cunoscuții lui Anthony Orsatti. În fața biroului lui Orsatti stăteau doi bărbați masivi, a căror viață era dedicată păzirii șefului. Tot ei erau șoferi, maseuri și mesageri ai celebrului capo.

Joia aceasta, Orsatti era la birou și verifica încasările din ultimele zile, obținute din jocuri de noroc, pariuri, prostituție și nenumărate

alte activități rentabile pe care le controla Pacific Import-Export.

Anthony Orsatti se apropia de șaptezeci de ani. Era un bărbat cu o constituție ciudată, un trunchi lat și musculos și niște picioare subțiri, care ar fi fost potrivite pentru un bărbat mai mic. Când stătea în picioare, arăta ca o broască stând pe vine. Fața lui era brăzdată de numeroase cicatrici, ca o pânză țesută de un păianjen beat, gura era exagerat de mare și ochii erau negri și bulbucați. Era complet chel încă de la cincisprezece ani, după un atac brusc de alopecie, și de atunci purta întotdeauna o perucă neagră. Nu îi stătea deloc bine cu ea, dar în toți anii aceștia, nu îndrăznise nimeni să-i spună asta în față. Ochii lui reci erau ochii jucătorului care nu vrea să piardă nimic, iar figura lui era inexpresivă, exceptând momentele în care era alături de cele cinci fiice ale sale, care îl adorau. Singurul indiciu în legătură cu starea lui Orsatti ți-l dădea vocea. Avea o voce dogită, aspră, consecința unui episod care avusese loc la aniversarea lui de douăzeci și cinci de ani, când cineva încercase să-l omoare, strângându-l de gât cu o sârmă. Cei doi bărbați care făcuseră această greșeală ajunseseră la morgă săptămâna următoare. Când Orsatti era supărat rău, vocea lui se transforma într-o șoaptă gâtuită, care abia putea fi auzită.

Anthony Orsatti era un rege care își menținea fieful cu mită, arme și șantaj. Era stăpân peste New Orleans, iar orașul își arăta supunerea adunându-i bogății peste bogății. Capii celorlalte familii din țară îl respectau și îi cereau adesea sfatul.

Momentan, Orsatti era în toane bune. Abia luase micul dejun cu amanta lui, pe care o ținea într-un bloc din Lake Vista, aflat în proprietatea lui. O vizita de trei ori pe săptămână, iar vizita din dimineața aceea îl satisfăcuse în mod deosebit. Îi făcea niște chestii în pat, de care alte femei nici măcar n-aveau habar, iar Orsatti credea sincer că asta era posibil numai datorită faptului că îl iubea foarte mult. Organizația lui mergea bine. Nu erau probleme, fiindcă Anthony Orsatti știa cum să rezolve niște încurcături, înainte ca ele să devină adevărate probleme. Odată, îi explicase filosofia sa lui Joe Romano: „Să nu lași niciodată o mică problemă să devină una mare, Joe, altfel o să se rostogolească și o să crească precum un bulgăre de zăpadă. E vreun polițai care vrea porție mai mare – l-ai terminat imediat, ai înțeles? Nu mai ai nici un bulgăre. Apare vreun deștept

din Chicago care-ți cere permisiunea să deschidă și el o mică afacere în New Orleans? Tu știi că în scurt timp afacerea aia «mică» o să se transforme într-o mare operațiune, care o să-ți reducă profiturile. Așa că îi zici da și după aia, când ajunge acolo, îl termini pe nenorocit. Nu mai ai bulgări de zăpadă. Ai înțeles ideea?“

Joe Romano înțelesese ideea.

Anthony Orsatti îl iubea pe Romano. Pentru el era ca un fiu. Îl luase de pe drumuri când Romano era doar un pușți care umbla beat pe străzi. El, personal, îl instruise, și acum puștiul putea să-i facă praf pe cei mai buni din branșă. Era rapid, deștept și loial. În zece ani, Romano ajunsese să fie locotenentul numărul unu în organizație. El supraveghea toate afacerile familiei și îi raporta direct patronului.

Lucy, secretara personală a lui Orsatti, bătu la ușă și intră în birou. Avea douăzeci și patru de ani, absolventă de facultate, cu un chip și o siluetă cu care câștigase o grămadă de concursuri de frumusețe. Lui Orsatti îi plăcea să fie înconjurat de femei frumoase.

Se uită la ceasul de pe birou. Era 10.45. Îi spusese lui Lucy că nu vrea să fie deranjat înainte de prânz. O privi urât.

— Ce?

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule Orsatti. O domnișoară, Gigi Dupres, e la telefon. Pare în pragul isteriei, dar nu vrea să-mi spună despre ce e vorba. Insistă să vorbească personal cu dumneavoastră. Mă gândeam că poate e ceva important.

Orsatti stătu puțin, verificând numele în computerul din creierul său. Gigi Dupres? Vreo fată care fusese în camera lui când se aflase ultima dată în Las Vegas? Gigi Dupres? Nu își amintea deloc de ea, iar el se mândrea cu o minte care nu uită nimic. Din curiozitate, ridică receptorul și îi făcu semn lui Lucy să plece.

— Da? Cine-i la telefon?

— Sunteți domnul Anthony Orsatti?

Avea accent franțuzesc.

— Și?

— O, slavă Domnului că v-am găsit, domnule Orsatti!

Lucy avea dreptate. Dama era isterică. Anthony Orsatti nu avea nevoie de așa ceva. Era gata să închidă telefonul, când ea spuse:

— Trebuie să-l opriți, vă rog!

— Cucoană, nu știu despre ce vorbești, și eu am multă treabă...

— Pe Joe al meu. Joe Romano. Mi-a promis că mă ia cu el, comprenez-vous?

— Hei, ai vreo chestie cu Joe, discută cu el. Nu sunt dădaca lui.

— M-a mințit! Acum am aflat că pleacă în Brazilia fără mine. Jumătate din cele trei sute de mii de dolari sunt ale mele.

Anthony Orsatti își dădu seama brusc că totuși era interesant.

— Despre care trei sute de mii de dolari vorbești?

— Banii pe care Joe i-a ascuns în contul curent. Banii pe care... cum se spune... i-a șterpelit.

Anthony Orsatti era foarte interesat.

— Vă rog spuneți-i lui Joe că trebuie să mă ia și pe mine în Brazilia. Vă rog! Vreți să faceți asta?

— Da, îi promise Orsatti. O să am eu grijă.

Biroul lui Joe Romano era foarte modern, numai în alb și nichel, era făcut de unul dintre cei mai în vogă decoratori din New Orleans. Singura pată de culoare era dată de cele trei picturi ale impresionismului francez, extrem de scumpe. Romano se mândrea cu bunul său gust. Se ridicase din mahalalele New Orleansului, și, în ascensiunea lui, se educase singur. Avea ochi pentru tablouri și ureche pentru muzică. Când lua masa la restaurant, discuta mult și

în cunoștință de cauză cu somelierul despre vinuri. Da, Joe Romano avea toate motivele să fie mândru. Dacă tovarășii lui de demult supraviețuiseră folosindu-și pumnii, el reușise în viață folosindu-și creierul. Dacă era adevărat că Anthony Orsatti stăpânea orașul New Orleans, tot așa de adevărat era că Joe Romano îl administra pentru el.

Secretara lui intră în birou.

— Domnule Romano, a venit un curier care a adus un bilet de avion pentru Rio de Janeiro. Să completez un cec? E cu plata ramburs.

— Rio de Janeiro? Romano clătină din cap. Spune-i că trebuie să fie o greșeală.

Curierul, îmbrăcat în uniformă, se ivi în cadrul ușii.

— Mi s-a spus să aduc plicul pentru Joe Romano, la adresa asta.

— Ei bine, ți s-a spus prost. Ce mai e și asta, vreo nouă companie aeriană care vrea să-și facă reclamă?

— Nu, domnule, eu...

— Dă-mi să văd. Romano luă biletul din mâna curierului și se uită la el. Vineri. De ce aș pleca eu vineri la Rio?

— Asta-i o întrebare bună, spuse Anthony Orsatti. Era în spatele curierului. De ce vrei să pleci, Joe?

— E o greșeală tâmpită, Tony.

Romano îi dădu înapoi biletul curierului.

— Du-l înapoi de unde l-ai luat și...

— Nu te grăbi așa.

Anthony Orsatti luă biletul și îl studie.

— Aici zice că avem un bilet la clasa întâi, la margine, fumători, pentru Rio de Janeiro, pentru vineri. Doar dus.

Joe Romano râse.

— Cineva a făcut o greșeală. Se întoarse spre secretara lui. Madge, sună la agenția de turism și spune-le că au făcut o gafă. Ca să nu-și piardă vreun neghiob biletul.

Joleen, asistenta secretarei, intră în birou.

— Scuzați, domnule Romano. Au sosit valizele. Vreți să semnez eu pentru ele?

Joe Romano se uită la ea, stupefiat.

— Ce valize? N-am comandat nici o valiză.

— Adu-le aici, îi ceru Anthony Orsatti.

— Doamne! exclamă Joe Romano. A înnebunit toată lumea?

În birou intră curierul cu cele trei valize Vuitton.

— Ce-i cu astea? Eu n-am comandat niciodată așa ceva.

Curierul își verifică foaia de livrare.

— Aici scrie Joe Romano, Poydras Street, 217, camera 408.

Joe Romano începea să-și piardă cumpătul.

— Nu mă interesează ce dracu' scrie acolo. Eu nu le-am comandat. Acum pleacă de aici cu ele.

Orsatti studia valizele.

— Au și inițialele tale, Joe.

— Ce? A. Stai puțin! Poate sunt un fel de cadou.

— E ziua ta?

— Nu. Dar tu știi cum sunt fetele astea, Tony. Mereu vor să-ți dea cadouri.

— Ai vreo chestie în Brazilia? îl întrebă Orsatti.

— În Brazilia? Joe Romano râse. Asta merge doar ca glumă, Tony.

Orsatti zâmbi ușor, apoi se întoarse spre secretare și spre cei doi curieri.

— Afară.

După ce ușa se închise în urma lor, Anthony Orsatti începu să vorbească:

— Câți bani ai în cont, Joe?

Joe Romano se uită la el, aiurit.

— Nu știu. Vreo mie cinci sute, cred, poate două miare. De ce?

— Ce-ar fi să suni la bancă să vedem, doar ca să ne distrăm?

— De ce? Eu...

— Dă telefon, Joe.

— Bine. Dacă vrei tu. Își sună secretara. Fă-mi legătura cu contabilul-șef de la First Merchants.

Un minut mai târziu, femeia era la telefon.

— Bună, scumpo. Joseph Romano. Te rog, vrei tu să-mi dai balanța de la contul curent? Data nașterii este 14 octombrie.

Anthony Orsatti ridică receptorul de la telefonul derivat. Peste câteva clipe, funcționara reveni la telefon.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, domnule Romano. În dimineața aceasta, soldul dumneavoastră a ajuns la 310 950 de dolari și 35 de cenți.

Romano simți că i se scurge sângele din vine.

— Cât?!

— Trei sute zece mii nouă sute cincizeci de dolari și...

— Vacă idioată! țipă el. Nu am atâția bani în cont. Ai greșit. Dă-mi-l la telefon pe...

Simți că Anthony Orsatti îi ia receptorul din mână și îl așază în furcă.

— De unde au venit banii ăștia, Joe?

Fața lui Joe Romano era albă.

— Îți jur pe ce am mai sfânt, Tony, nu știu nimic de banii ăștia.

— Nu?

— Hei, trebuie să mă crezi! Știi ce se întâmplă aici? Cineva vrea să-mi însceneze ceva.

— Trebuie să fie cineva care te iubește mult de tot. Dacă-ți face cadou trei sute zece mii de dolari ca dar de adio.

Orsatti se așeză greoi pe fotoliul de mătase Scalamandre și se uită la Joe Romano lung, apoi spuse foarte încet.

— Era totul pregătit, ha? Bilet doar dus la Rio, valize noi... ca și cum începeai o nouă viață.

— Nu! În vocea lui Joe Romano se simțea clar panica. Dumnezeule, mă cunoști mai bine de atâta, Tony. Întotdeauna am fost corect cu tine. Îmi ești ca un tată.

Acum începuse să transpire. Se auzi o bătaie în ușă, și Madge băgă capul înăuntru. Avea în mână un plic.

— Îmi pare rău că vă întrerup, domnule Romano. A venit o telegramă pentru dumneavoastră, dar trebuie s-o semnați personal.

Cu instinctul unui animal prins în capcană, Joe Romano o repezi:

— Nu acum. Sunt ocupat.

— O iau eu, spuse Anthony Orsatti și se ridică din fotoliu înainte ca

femeia să plece.

Citi telegrama pe îndelete, apoi își fixă privirea pe Joe Romano. Cu o voce așa de joasă, încât Romano abia putea să-l audă, spuse:

— Dă-mi voie să ți-o citesc, Joe. „Încântați să vă confirmăm rezervarea apartamentului princiar pentru două luni, începând de vineri, 1 septembrie.“ Este semnată „S. Montalband, manager, Rio Othon Palace, Plaja Copacabana, Rio de Janeiro“. Rezervarea ta, Joe. N-o să mai ai nevoie de ea, nu?

capitolul 13

André Gillian era în bucătărie; avea de făcut spaghetti alla carbonara, o salată mare italiană și o tartă cu pere, când se auzi o bufnitură sinistră și, după o clipă, zumzetul plăcut al aparatului de aer condiționat încetă brusc.

André sări în picioare, strigând:

— Merde! Tocmai în seara de joc.

Dădu fuga la dulapul în care se afla panoul de siguranță și apăsă pe rând toate butoanele. Nu se întâmplă nimic.

O, domnul Pope o să fie furios. Pur și simplu furios! André știa foarte bine cu câtă nerăbdare aștepta patronul lui seara de pocher din fiecare vineri. Era o tradiție care dura de ani de zile și la ea participa întotdeauna același grup de jucători de elită. Fără aer condiționat, avea să fie insuportabil în toată casa. Pur și simplu insuportabil! New Orleansul în septembrie era ceva barbar. Nici după apusul soarelui nu se potoleau căldurile și umezeala din aer.

André se întoarse la bucătărie și se uită la ceas. Ora patru. Invitații veneau la opt. Se gândi să-l sune pe domnul Pope și să-i spună ce problemă apăruse, dar apoi își aminti că avocatul îi spusese că o să fie toată ziua prins la tribunal. Drăguțul de el, era așa de ocupat. Avea nevoie de relaxarea asta. Și acum, poftim!

André luă din sertarul dulapului un telefon negru, micuț, căută un număr în memoria lui și îl formă.

După vreo câteva zbârnâituri, se auzi o voce metalică:

— Ați sunat la Serviciul depanări Eskimo Air-Conditioning. Operatorii noștri nu sunt momentan disponibili. Dacă lăsați numele dumneavoastră, un număr de telefon și un scurt mesaj, vă vom contacta noi în cel mai scurt timp. Vă rog să așteptați semnalul.

Foutre! Numai în America ești pus să vorbești cu un robot.

Un bip strident și enervant răsună în urechea lui André. Rosti răspicat în receptor: „Aici este reședința lui monsieur Perry Pope, Charles Street 42. Instalația noastră de aer condiționat a încetat să mai funcționeze. Trebuie să trimiteți pe cineva aici cât mai repede. Vite!“

Închise telefonul, nervos. Normal că nu era nici unul disponibil. Probabil că în orașul ăsta îngrozitor se strică tot timpul aparatele de aer condiționat. Era imposibil pentru reparatori să țină pasul cu arșița și cu umiditatea asta afurisită. Ei, ar face bine să vină cineva mai repede. Domnul Pope se irită repede. Foarte repede.

În cei trei ani de când André Gillian lucra ca bucătar pentru avocat, aflase ce influent era cel care îl angajase. Era uimitor. Atâta genialitate la un bărbat așa de tânăr. Perry Pope îi cunoștea pe toți, pur și simplu. Când pocnea din degete, toți săreau să-l ajute.

Lui André Gillian i se părea că deja se încălzise în casă. Ça va chier dur. Dacă nu se face ceva rapid, rahatul ăsta o să se împută rău.

În timp ce tăia din nou salam în felii subțiri ca foița de țigară și brânză provolone pentru salată, André nu putea să scape de presimțirea oribilă că seara aceea avea să fie un dezastru.

Treizeci de minute mai târziu, când se auzi soneria de la ușă, hainele lui André erau ude de transpirație, iar bucătăria era ca un cuptor. Se grăbi să deschidă ușa.

Doi muncitori îmbrăcați în salopete erau la ușă, înarmați cu niște cutii de scule. Unul din ei era un bărbat înalt, negru. Celălalt era alb, cu mult mai scund, și cu o expresie adormită și plictisită. Pe alee, mai în spate, era parcată camioneta cu care veniseră.

— Ceva probleme cu aerul condiționat? întrebă negrul.

— Oui! Slavă Domnului că ați venit. Trebuie să vă apucați imediat de treabă pentru că în scurt timp vom avea musafiri.

Negrul se îndreptă spre cuptor, adulmecă mirosul de tartă și spuse:

— Miroase bine.

— Vă rog! îi imploră Gillian. Faceți ceva!

— Hai să ne uităm întâi la unitatea centrală, spuse mititelul. Unde e?

— Pe aici.

André îi conduse repede pe coridor spre debaraua unde se afla unitatea centrală a aparatului de aer condiționat.

— Ăsta-i aparat bun, Ralph, îi spuse negrul tovarășului său.

— Da, Al. Nu se mai fac din-astea acum.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu merge? întrebă Gillian.

Amândoi se întoarseră deodată să se uite la el, iritați.

— Abia am venit, zise Ralph cu reproș.

Îngenunche și deschise o ușiță de la baza unității, scoase o lanternă, se întinse pe burtă și se uită înăuntru. După o clipă se ridică în picioare.

— Problema nu-i de aici.

— Atunci de unde e? întrebă André.

— Poate a făcut un scurt vreo priză. Și a scurtcircuitat tot sistemul. Câte aparate de aer condiționat sunt în casă?

— În fiecare cameră e câte unul. Să mă gândesc. Cel puțin nouă.

— Probabil că aici este buba. E supraîncărcată rețeaua. Hai să ne uităm.

Se întoarseră toți trei pe hol. Când trecură prin dreptul livingului, Al spuse:

— Frumoasă casă mai are domnul Pope.

Livingul era mobilat cu gust, plin de piese vechi, originale, care valorau o adevărată avere. Podelele erau acoperite cu covoare persane în culori palide. În stânga livingului era o sufragerie mare, de oaspeți, iar în dreapta era un salon care avea o mare masă de jocuri în mijloc, de culoare verde. Într-un colț al camerei era o masă rotundă, deja pregătită pentru cină. Cei doi muncitori intrară în salon, iar Al puse lumina lanternei pe aparatul de aer condiționat care era instalat undeva foarte sus.

— Hmm, mormăi el. Se uită la tavan, deasupra mesei la care se jucau cărți. Deasupra camerei ce e?

— Mansarda.

— Să ne uităm puțin și acolo.

Muncitorii îl urmară pe André în mansardă, o încăpere lungă, cu tavan scund, plină de praf și de pânze de păianjen. Al se duse la un tablou electric montat pe perete și studie ghemul de fire.

— Ha!

— Ai găsit ceva? întrebă André neliniștit.

— Problemă la condensator. Din cauza umidității. Săptămâna asta cred că am avut o sută de solicitări. A făcut scurtcircuit. Trebuie să înlocuim condensatorul.

— O, Doamne! Durează mult?

— Nah. Avem noi un condensator nou în mașină.

— Grăbiți-vă, vă rog, îi imploră André. Domnul Pope vine în curând acasă.

— Las' pe noi, zise Al.

Ajunși înapoi la bucătărie, André îi mărturisi:

— Trebuie să termin sosul pentru salată. Poți să te duci singur înapoi în mansardă?

Al ridică o mână.

— Nici o problemă, prietene. Tu vezi-ți de treaba ta, iar noi ne vedem de treaba noastră.

— O, mulțumesc. Mulțumesc.

André se uită după cei doi, care se duseră la mașină și veniră de acolo cu două sacoșe mari de pânză.

— Dacă aveți nevoie de ceva, le spuse el, să mă strigați.

— N-ai grijă!

Muncitorii porniră pe scări, iar André se întoarse la bucătăria lui.

Când Ralph și Al ajunseră în mansardă, scoaseră din sacoșele de pânză un mic scaun pliant, un burghiu cu cap de oțel, o cutie de sandviciuri, două cutii de bere, un binoclu Zeiss 12x40 pentru observare în lumină difuză și doi hamsteri vii, injectați în prealabil cu trei sferturi de miligram de prometazină.

Cei doi bărbați se apucară de treabă.

— Ernestine a mea o să fie mândră de mine, râse Al pe înfundate, când începură.

Inițial, Al respinsese ideea cu încăpățânare.

— Cre' că ți-ai pierdut mințile, femeie! N-am de gând să mă încurc io cu Perry Pope. Dacă se pune individul ăla pe capul meu, nu mai văd lumina zilei cât oi trăi.

— Nu-ți mai face tu griji din cauza asta. N-o să mai facă în viața lui rău la cineva.

Erau în apartamentul lui Ernestine, goi, în patul cu saltea de apă.

— Da' ție ce-ți iese până la urmă dintr-asta, dulceață?

— E un porc.

— Hei, fato, lumea-i plină de porci, dar nu te duci să le tai coaiele la toți.

— Bine. Vreau s-o fac pentru o prietenă.

— Tracy.

— Exact.

Al o simpatiza pe Tracy. În ziua când fusese eliberată din închisoare, luaseră toți trei masa.

— E o damă cu clasă, recunoscu Al. Da' de ce să ne rupem noi gâtul pentru ea?

— Fincă dacă n-o ajutăm noi, o să trebuiască să se ducă la unu' care nu știe nici jumate din câte știi tu, și dac-o prind, o s-o bage iar la pușcărie cât ai zice pește.

Al se ridică în capul oaselor și se uită curios la Ernestine.

— E așa de important pentru tine, iubițel?

— Da, iubițel.

N-ar fi putut niciodată să-l facă să înțeleagă, dar adevărul era că Ernestine pur și simplu nu suporta ideea că Tracy ar putea să ajungă din nou la închisoare, la mâna Marii Bertha. Nu era preocupată doar de Tracy, ci și de ea. Alesese să fie protectoarea lui Tracy, iar dacă Marea Bertha reușea să pună laba pe ea, asta ar fi însemnat o înfrângere pentru Ernestine.

Așa că acum se mulțumi să spună:

— Da. E important pentru mine, iubițel. O s-o faci?

— La naiba, singur nu pot să fac asta cu nici un chip, mormăi Al.

Și Ernestine își dădu seama că a câștigat. Începu să-i sărute trupul lung și subțire. Și murmură:

— Parcă Ralph ăla al tău trebuia să iasă acu' vreo câteva zile...

Era 18.30 când cei doi bărbați se întoarseră la bucătărie, murdari de praf și de transpirație.

— S-a reparat? întrebă André agitat.

— A fost de belea, îl informă Al. Știi, voi aveți un condensator care are o limită AC/DC, care...

— Lasă asta, îl întrerupse André nerăbdător. L-ați reparat?

— Da. S-a rezolvat. În cinci minute o să pornească, ca și cum ar fi nou.

— Formidable! Lăsați factura pe masa din bucătărie...

Ralph clătină din cap.

— Nu-ți face probleme. O să vă trimită compania factura.

— Fiți binecuvântați. Au 'voir.

André se uită după cei doi bărbați care ieșeau din casă pe ușa din spate, cu sacoșele lor de pânză. Când ieșiră din raza vederii lui, se duseră în curte la cutia metalică în care se afla condensatorul exterior al unității aparatului. Ralph ținu lanterna, iar Al reconectă cablurile pe care le scosese cu câteva ore mai devreme. Aparatul de aer condiționat prinse viață imediat.

Al copie numărul de telefon scris pe eticheta condensatorului, de la compania care asigura service-ul. Când telefonă acolo, după puțin timp, și răspuns robotul de la compania Eskimo Air-Conditioning, Al spuse: „Reședința lui Perry Pope de pe Charles Street 42. Acum aerul condiționat funcționează foarte bine. Nu mai trimiteți pe nimeni. O zi bună".

Seara tradițională de pocher care avea loc în fiecare vineri acasă la Perry Pope era un eveniment pe care toți jucătorii îl așteptau cu nerăbdare. Era mereu același grup select: Anthony Orsatti, Joe

Romano, judecătorul Henry Lawrence, un consilier de la primărie, un senator și, evident, gazda. Mizele erau mari, mâncarea era delicioasă, iar membrii grupului reprezentau adevărata putere a orașului.

Perry Pope era în dormitor, îmbrăcându-se cu niște pantaloni albi de mătase, care se asortau cu cămașa sport. Fredona bucuros, cu gândul la seara care avea să înceapă. În ultimul timp avusese mână bună. „De fapt, s-ar putea spune că toată viața am avut mână bună“, se gândi el.

Dacă avea cineva nevoie de o favoare juridică în New Orleans, Perry Pope era omul la care trebuia să se ducă. Puterea lui venea din relațiile pe care le avea cu familia Orsatti. I se spunea Aranjorul și putea rezolva orice, de la o amendă de circulație, la o acuzație de trafic de droguri sau de crimă. Viața era frumoasă.

Anthony Orsatti veni însoțit de cineva.

— Joe Romano nu va mai juca de-acum încolo, îi anunță Orsatti. Îl cunoașteți cu toții pe inspectorul Newhouse.

Bărbații își strânseră mâinile.

— Băuturile sunt pe bufet, domnilor, spuse Perry Pope.

— Mâncăm mai târziu. Ce-ar fi să trecem direct la acțiune?

Bărbații își ocupară locurile obișnuite în jurul mesei verzi din salon. Orsatti indică locul vacant al lui Joe Romano și îi spuse inspectorului Newhouse:

— De-acum, ăla va fi locul tău, Mel.

În timp ce la masă se desfăcea un pachet nou de cărți de joc, Pope începu să le împartă jetoanele de pocher. Îi explică inspectorului Newhouse:

— Jetoanele negre sunt de cinci dolari, cele roșii sunt de zece, cele albastre de cincizeci, iar cele albe de o sută. Fiecare cumpără la început jetoane de cinci sute de dolari. Jucăm cu miza pe masă, trei plusări, cel care împarte decide.

— Sună foarte bine, spuse inspectorul.

Anthony Orsatti era într-o dispoziție proastă.

— Hai. Să-i dăm drumul.

Vocea lui era gâtuită ca o șoaptă. Nu era semn bun.

Perry Pope ar fi dat orice să știe ce s-a întâmplat cu Joe Romano, dar avocatul știa foarte bine că nu era cazul să deschidă subiectul acesta. Orsatti îi va spune când va fi pregătit.

Gândurile lui Orsatti erau negre: „Am fost ca un tată pentru Joe Romano. Am avut încredere în el, l-am făcut locotenent-șef. Și javra m-a înjunghiat pe la spate. Dacă franțuzoaica aia ametită nu dădea telefon, putea să și scape. Ei, acuma n-o să mai scape el deloc. Nu de acolo unde e acum. Dacă e așa de al dracului de deștept, să se descurce atunci cu peștii de acolo“.

— Tony, intri sau nu?

Anthony Orsatti își concentră din nou atenția la joc. Sume uriașe de bani se pierduseră la masa asta. Anthony Orsatti era întotdeauna supărat când pierdea, și asta nu din cauza banilor. Nu putea suferi gândul că pierde, în general. Se considera un învingător înnăscut. Numai un învingător ar fi putut să ajungă în poziția lui. De șase săptămâni, Perry Pope părea să fie în mână, iar în seara asta, Anthony Orsatti era hotărât să întrerupă șirul victoriilor lui.

Fiindcă jucau la decizia celui care împarte cărțile, fiecare dintre ei putea să-și aleagă jocul la care se considera mai bun. Cărțile erau împărțite pentru stud cu cinci cărți, stud cu șapte cărți, low ball, badugi... dar în seara asta, indiferent de joc, Orsatti pierdea mereu. Începu să crească miza, să joace nesăbuit, încercând să-și recupereze pierderile. La miezul nopții, când trecură în sufragerie, ca să mănânce felurile de mâncare pregătite de André, Orsatti pierduse 50 000 de dolari, iar Perry Pope era marele câștigător.

Mâncarea era delicioasă. De obicei, lui Orsatti îi plăcea să mănânce la ora asta, dar acum era nerăbdător să se întoarcă la joc.

— Nu mănânci, Tony, îi spuse Perry Pope.

— Nu mi-e foame.

Orsatti se dus la vasul mare de argint de pe bufetul din apropiere, își turnă cafea în ceașca de porțelan de Herend, cu model victorian, și apoi se așeză la masa de pocher. Se uita la ceilalți cum mănâncă și își dorea să termine mai repede. Nu mai avea răbdare, voia să-și recâștige banii. Amestecând în ceașcă, văzu că îi căzu ceva în ea. Dezgustat, Orsatti îndepărtă bucățica aceea cu linguriță și se uită la ea. Părea să fie ipsos. Ridică privirea spre tavan și simți că îi cade ceva pe frunte. Conștientiză deodată că de sus se aude un zgomot.

— Ce dracu' se-ntâmplă acolo sus? întrebă Anthony Orsatti.

Perry Pope tocmai îi povestea ceva inspectorului Newhouse.

— Scuză-mă, ce-ai spus, Tony?

Fâșâiala se auzea acum mai tare. Bucățele mici de ipsos căzură pe plușul verde al mesei.

— Mi se pare mie că ai niște șoricei, spuse senatorul.

— Așa ceva e imposibil în casa asta.

Perry Pope se simțea jignit.

— Păi, ceva tot e acolo, mârâi Orsatti.

Pe masă căzu o bucată mare de ipsos.

— O să-l pun pe André să se ocupe de asta, zise Pope. Dacă am terminat de mâncat, hai să ne întoarcem la joc.

Anthony Orsatti nu-și putea lua ochii de la o mică gaură care se făcuse în tavan, chiar deasupra capului său.

— Stai nițel. Hai să aruncăm o privire acolo.

— Pentru ce, Tony? André o să...

Orsatti deja se ridicase și pornise pe scări. Ceilalți se uitară unii la alții, apoi porniră după el.

— Probabil că a intrat vreo veveriță în mansardă, presupuse Pope. În perioada asta sunt peste tot: poate își ascunde acolo alune pentru la iarnă.

Râse singur de gluma lui.

Când ajunseră la ușa de la mansardă, Orsatti o deschise, și Pope aprinse lumina. Apucară să zărească cei doi hamsteri alergând înnebuniți prin cameră.

— Iisuse! făcu Perry Pope. Am șobolani!

Anthony Orsatti nu îl băgă în seamă. Se uita atent în cameră. În mijlocul mansardei era un scaun pliant, pe care era un pachet cu sandviciuri, două cutii de bere desfăcute. Lângă scaun, pe podea, era un binoclu.

Orsatti se apropie de ele, luă obiectele unul câte unul și le examină. Apoi îngenunche pe podeaua plină de praf și îndepărtă bucățica mică de lemn care acoperea gaura făcută cu burghiul în tavan. Se uită pe gaură. Masa de joc se vedea perfect. Perry Pope stătea în mijlocul mansardei, stupefiat.

— Cine dracu' a lăsat rahaturile astea aici? O să dau de pereți cu André pe chestia asta.

Orsatti se ridică încet în picioare și își scutură pantalonii de praf. Perry Pope se uită și el pe jos.

— Uite! exclamă el. Au lăsat o ditamai gaura în podea. Muncitorii din ziua de azi nu fac doi bani.

Se ghemui și se uită prin gaură, și chipul lui își pierdu culoarea instantaneu. Se ridică și se uită în jur, speriat, văzându-i pe ceilalți cum îl privesc tăcuți.

— Hei! strigă el. Doar nu credeți că eu... Hai, fraților, mă știți. Nu am știut nimic de asta. N-aș încerca niciodată să vă înșel. Doamne, suntem prieteni!

Duse repede mâna la gură și începu să-și roadă nervos pielițele. Orsatti îl bătu pe braț.

— Nu-ți face probleme.

Vocea lui abia se auzea.

Perry Pope continua să-și roadă pielița de le degetul drept, cu toate că-i dăduse deja sângele.

capitolul 14

— Pe doi i-ai terminat, Tracy, chicoti Ernestine Littlechap. Umblă vorba prin târg că prietenul tău avocat, Perry Pope, nu mai practică avocatura. A avut un accident nasol de tot.

Stăteau amândouă la o masă pe trotuar, la o cafenea de pe Royal Street, la o cafea cu lapte și gogoși. Ernestine râse ascuțit.

— Ce creier ai, fato. Nu vrei să intri în afaceri cu mine?

— Mersi, Ernestine. Am alte planuri.

Ernestine o întrebă curioasă:

— Care urmează?

— Lawrence. Judecătorul Henry Lawrence.

Henry Lawrence își începuse cariera ca avocat în micul oraș Leesville, Louisiana. Nu avea prea multe aptitudini pentru domeniul juridic, dar avea două însușiri foarte importante: o figură impunătoare și flexibilitate morală. Filosofia lui era că legea era o nuia elastică, pe care trebuia s-o îndoi în așa fel încât să-ți satisfaci clienții. Având acest lucru în minte, nu era deloc surprinzător că la scurt timp după ce se mutase în New Orleans, cabinetul de avocatură deținut de Henry Lawrence se umpluse de o clientelă specială. Se ocupa de orice, de contravenții și accidente de circulație, de jafuri și crime cu premeditare, și, când ajunsese să joace în liga mare, era deja un expert în cumpărarea juraților, discreditarea martorilor și mituirea oricărei persoane care ar fi putut să ajute cu ceva cazul pe care îl avea. Pe scurt, era un om pe gustul lui Anthony Orsatti, și era inevitabil ca drumurile lor să se întâlnească. Făceau împreună un cuplu diabolic, unit de mafie. Lawrence devenise reprezentantul legal al familiei Orsatti, și, la

momentul potrivit, Orsatti îl avansase la rangul de judecător.

— Nu știu cum ai putea să-l înfunzi pe judecător, spuse Ernestine. Este foarte bogat, e puternic și n-ai cum să-l atingi.

— E bogat și puternic, o corectă Tracy, dar ai cum să-l atingi.

Tracy își pusese planul la punct, dar când sunase la biroul judecătorului Lawrence, își dăduse seama imediat că va trebui să-l schimbe.

— Aș vrea să vorbesc cu domnul judecător, vă rog.

Secretara îi răspunse:

— Îmi pare rău, domnul judecător nu e la birou.

— Când se întoarce? o întrebă Tracy.

— Chiar n-aș putea să vă spun.

— Este ceva important. Mâine-dimineață îl găsesc?

— Nu. Domnul judecător nu e în oraș.

— A. Poate îmi dați un alt număr de telefon la care aș putea să-l găsesc?

— Mă tem că e imposibil. Domnul judecător e plecat din țară.

Tracy își ascunse cu greu dezamăgirea.

— Înțeleg. Puteți să-mi spuneți unde e?

— Domnul judecător este în Europa, la un congres internațional pe teme juridice.

— Ce păcat, spuse Tracy.

— Cine l-a căutat, vă rog?

Rotițele din creierul lui Tracy se puseră în mișcare.

— Elizabeth Rowane Dastin, președinta diviziei sud din Asociația Avocaților Pledanți din America. Pe 22, luna asta, avem la New Orleans festivitatea anuală de decernare a premiilor, și îl alesesem pe judecătorul Henry Lawrence omul anului.

— Ce frumos, spuse secretara. Dar mă tem că domnul judecător nu se va întoarce până atunci.

— Ce rău îmi pare. Noi abia așteptam să ascultăm unul dintre discursurile lui celebre. Domnul Lawrence a fost ales în unanimitate de comisia noastră de selecție.

— O să fie dezamăgit că va pierde evenimentul.

— Da. Sunt convinsă că știți ce distincție importantă este aceasta. Au primit-o doar judecătorii cei mai proeminenți din țara noastră. Stați puțin! Am o idee. Credeți că ați putea să-i spuneți să scrie un scurt discurs de acceptare a premiului... poate câteva cuvinte de mulțumire?

— Păi, eu... nu știu ce să vă spun. Are un program foarte încărcat...

— Evenimentul o să fie preluat și de ziare, și de televiziuni.

Urmă o tăcere. Secretara judecătorului Lawrence știa cât de mult îi plac domnului judecător aparițiile în presă. De fapt, din câte își dădea seama, și la simpozionul la care era acum se dusese tot pentru publicitate.

— Poate va reuși să înregistreze câteva cuvinte pentru dumneavoastră, spuse ea. O să-i spun.

— O, ar fi extraordinar, se entuziasmă Tracy. Ar fi cel mai bun moment al serii.

— Vreți ca domnul judecător să se refere la ceva anume?

— Da, desigur. Am vrea să vorbească despre... Ezită. Mă tem că e puțin cam complicat. Ar fi mai simplu dacă i-am explica direct dânsului.

Urmă un moment de tăcere. Secretara avea în față o dilemă. Avea ordine clare să nu dezvăluie itinerarul șefului. Pe de altă parte, ar fi fost caracteristic din partea lui să-i reproșeze ei că ratase primirea unei distincții atât de importante.

— Chiar nu am voie să vă dau nici o informație, dar pentru un premiu așa prestigios sunt sigură că aș putea să fac excepție. Puteți să-l găsiți la Moscova, la hotelul Rossia. O să fie acolo cinci zile, și după aceea...

— Minunat. Sun chiar acum. Mulțumesc mult.

— Mulțumesc și eu, domnișoară Dastin.

Telegramele îi erau adresate judecătorului Henry Lawrence, hotel Rossia, Moscova. În prima telegramă se spunea:

Întâlnire consiliu magistratură stabilită. Sala rezervată conform tuturor cerințelor solicitării. Boris.

A doua telegramă, care sosi în ziua următoare, spunea:

Planul de călătorie avion stabilit.Participanții primit bilete și diurne de delegație. Trimise toate datele cont la hotel Elveția. Boris.

Iar ultima telegramă spunea:

Încearcă la ambasadă obținere înlocuire pașaport. Informații necesare în noul formular. Călătorie vas de croazieră rusesc aranjată. Boris.

Cei de la NKVD se rezemară de spătarul scaunelor, să vadă dacă nu mai sosesc și alte telegrame. Când văzură că nu mai vin, îl arestară pe judecătorul Lawrence.

Interogatoriul dură zece zile și zece nopți.

— Cui trimiteai informațiile?

— Ce informații? Nu știu despre ce vorbiți.

— Vorbim despre planuri. Cine ți-a dat planurile?

— Ce planuri?

— Planurile pentru submarinul atomic făcut de sovietici.

— Ați înnebunit. Ce știu eu despre submarinele sovietice?

— Asta vrem să știm și noi. Cine participa la întâlnirile secrete?

— Ce întâlniri secrete? N-am nici un secret.

— Bine. Atunci poți să ne spui cine e Boris.

— Care Boris?

— Bărbatul care depunea bani în contul tău din Elveția.

— Ce cont din Elveția?

Erau furioși.

— Ești un prost încăpățânat, îi spuseră ei. O să te tratăm exemplar, ca să vadă și ceilalți spioni americani ce se întâmplă când vrea cineva să ne saboteze patria.

Când în sfârșit i se permise ambasadorului american să îl viziteze, judecătorul Henry Lawrence slăbise vreo șapte kilograme. Nici nu-și mai amintea când i se permisese ultima dată să doarmă și tremura ca o frunză.

— De ce îmi fac mie asta? întrebă judecătorul, răgușit. Sunt cetățean american. Sunt judecător. Pentru numele lui Dumnezeu, scoate-mă de aici!

— Fac tot ce-mi stă în putință, îl asigură ambasadorul.

Era șocat de aspectul lui Lawrence. Ambasadorul îi întâmpinase pe el și pe ceilalți membri ai comitetului judiciar în urmă cu două săptămâni, atunci când veniseră. Omul pe care îl văzuse atunci ambasadorul nu semăna deloc cu ființa asta plângăreață și înfricoșată care se umilea în fața lui.

„Ce dracu' au mai pus la cale rușii ăștia?“ se întreba ambasadorul. „Judecătorul e spion la fel cum sunt eu.“ Apoi se gândi alarmat: „Cred că aș putea să fac o altă comparație“.

Ambasadorul ceru să-l vadă pe președintele Politburo, și când cererea i-a fost refuzată, se mulțumi să se întâlnească cu unul dintre miniștri.

— Sunt nevoit să fac un protest oficial, declară ambasadorul, furios. Modul în care țara dumneavoastră îl tratează pe judecătorul Henry Lawrence este inacceptabil. Să consideri că un om de anvergura lui e spion e de-a dreptul ridicol.

— Dacă ați terminat, îi spuse rece ministrul, poate vreți să vă uitați pe hârtiile astea.

Îi înmână ambasadorului niște copii după telegrame. Ambasadorul le citi și se uită la el, stupefiat.

— Și ce-i cu asta? Mi se par absolut nevinovate.

— Serios? Poate ar trebui să le mai citești o dată. Decodate.

Îi dădu ambasadorului un alt set de copii ale telegramelor. Fiecare al treilea cuvânt era subliniat.

Întâlnire consiliu magistratură stabilită. Sala rezervată conform tuturor cerințelor solicitării. Boris.

Planul de călătorie avion stabilit. Participanții primit bilete și diurne de delegație. Trimise toate datele cont la hotel Elveția. Boris.

Încearcă la ambasadă obținere înlocuire pașaport. Informații necesare în noul formular. Călătorie vas de croazieră rusesc aranjată. Boris.

Să fiu al naibii, se gândi ambasadorul.

Presa și publicul nu au avut acces la proces. Acuzatul se încăpățână să nege totul până la sfârșit, refuzând să dezvăluie misiunea de spionaj pentru care se afla în Uniunea Sovietică. Procurorul îi promise că va fi tratat cu indulgență dacă va spune cine sunt șefii lui de aici, iar judecătorul Lawrence și-ar fi vândut și sufletul, numai să poată face asta, dar nu putea.

A doua zi după proces, în ziarul Pravda apăru o știre scurtă, care consemna că un celebru judecător american, Henry Lawrence, a fost condamnat pentru spionaj și că va fi trimis în Siberia paisprezece ani la muncă silnică.

Serviciile secrete americane au fost uluite de cazul Lawrence. La CIA, FBI, Secret Service și serviciile secrete de la Trezorerie începură să țârâie telefoanele.

— Nu este de-al nostru, afirmă CIA. Poate e de la Trezorerie.

Trezoreria negă că ar ști ceva legat de cazul ăsta.

— Nu, domnul Lawrence nu e copilul nostru. Cred că împuțiții ăia de la FBI s-au băgat iar pe felia noastră.

— N-am auzit în viața mea de el, zise cel de la FBI. A fost probabil la stat sau la Agenția de Informații a Apărării.

Agenția de Informații a Apărării, la fel de băgată în ceață ca și ceilalți, declară sec:

— Nu comentăm.

Fiecare agenție în parte era sigură că judecătorul Lawrence fusese trimis afară de una dintre celelalte agenții.

— Ei, oricum, e de admirat tupeul lui, spuse șeful CIA. E tare. N-a recunoscut nimic și n-a dat nici un nume. Ca să fiu sincer, mi-ar plăcea să am mai mulți ca el.

Lucrurile nu mergeau prea bine pentru Anthony Orsatti, și il capo nu reușea să-și dea seama de ce. Pentru prima oară în viața lui, îl părăsea norocul. Începuse cu trădarea lui Joe Romano, apoi Pery Pope și acum nu mai era nici judecătorul, amestecat într-o chestie tâmpită de spionaj. Toți aceștia fuseseră piese esențiale din mașinăria Orsatti – erau oamenii pe care se baza.

Joe Romano fusese pilonul de bază al organizării Familiei, și Orsatti nu găsise pe nici unul care să-l înlocuiască. Afacerea începea să dea rateuri, și începuseră să vină plângeri de la indivizi care până acum n-ar fi îndrăznit să mârâie. Se dusese vestea că Tony Orsatti îmbătrânise, că nu-și mai poate ține oamenii în frâu, că organizația se destrăma.

Bomboana de pe colivă fu un telefon din New Jersey.

— Am auzit că ai ceva probleme acolo, Tony. Ne-ar face plăcere să te ajutăm.

— N-am nici o problemă, se zbârli Orsatti. Bine, am avut niște chestii în ultimul timp, dar le-am pus la punct.

— Noi am auzit altceva, Tony. Se zice că orașul a cam luat-o razna; nimeni nu-l mai controlează.

— Eu îl controlez.

— Poate e cam mult pentru tine. Poate ai muncit prea mult. Poate trebuie să te odihnești și tu puțin.

— Ăsta-i orașul meu. Nu mi-l ia nimeni.

— Hei, Tony, da' cine a zis că-l ia cineva? Vrem doar să te ajutăm. Familiile din est s-au întâlnit și au hotărât să trimită câțiva oameni acolo, să-ți dea o mână de ajutor. Asta nu-i rău, între niște prieteni așa de vechi, nu-i așa?

Anthony Orsatti simți că îl trec fiorii. Un singur lucru era rău: mica mână de ajutor avea să se facă o mână mare, iar apoi urma bulgărele de zăpadă.

Ernestine făcea bame cu creveți pentru cină, și mâncarea fierbea pe aragaz, iar ea și Tracy așteptau să vină Al. Valul de fierbințeală din septembrie făcea ca nervii tuturor să fie întinși la maximum, și când Al intră pe ușa micului apartament, Ernestine începu să țipe:

— Unde dracu' ai fost? Mâncarea aia s-a încins de tot, și io la fel.

Dar Al era mult prea euforic ca să se lase afectat.

— Am fost ocupat să văd cum stă treaba, femeie. Stai să vezi ce-am aflat. Se întoarse spre Tracy. Șmecherii au pus mâna pe Tony Orsatti. Vine Familia din New Jersey să preia frâiele. Chipul i se lumină de un zâmbet larg. L-ai făcut pe nenorocit. Se uită în ochii lui Tracy, și zâmbetul îi pieri. Nu ești fericită, Tracy?

Ce cuvânt ciudat, se gândi Tracy. Fericită. Uitase ce înseamnă asta. Se întreba dacă va mai putea fi vreodată fericită, dacă va mai avea vreodată sentimente normale. De atâta timp, singurul gând cu care se trezea dimineața era răzbunarea, pentru mama ei și pentru ea. Iar acum, când era spre final, în ea nu era decât un mare gol.

A doua zi dimineață, Tracy se duse la florărie.

— Vreau să faceți o livrare la Anthony Orsatti. O coroană mortuară cu garoafe albe, cu o panglică lată. Pe panglică să scrieți ODIHNEASCĂ-SE ÎN PACE. Completă apoi micul cartonaș care însoțea coroana. DE LA FIICA LUI DORIS WHITNEY.

capitolul 15

Philadelphia

Marți, 7 octombrie, ora 16.00

Venise momentul să se ocupe de Charles Stanhope al III-lea. Ceilalți fuseseră niște străini. Charles fusese iubitul ei, tatăl copilului ei nenăscut, iar el le întorsese spatele amândurora.

Ernestine și Al o conduseseră pe Tracy la aeroportul din New Orleans.

— O să-mi fie dor de tine, îi spuse Ernestine. Clar ai pus orașul ăsta cu botul pe labe. Ar trebui să te aleagă primar.

— Ce-o să faci la Philly? o întrebă Al.

Nu le spusese decât jumătate de adevăr.

— Mă întorc la vechea mea slujbă de la bancă.

Ernestine și Al schimbară o privire.

— Dar ei... ăăă... știu că te duci?

— Nu, dar vicepreședintele mă place. N-o să fie o problemă. Un operator de computer bun e greu de găsit.

— Ei, atunci, succes! Ținem legătura, auzi? Și ferește-te de belele, fato.

Treizeci de minute mai târziu Tracy era în aer, zburând spre Philadelphia.

Se cază la hotelul Hilton și își puse rochia cea bună deasupra căzii cu apă fierbinte, ca să se îndrepte cutele. A doua zi, la ora unsprezece dimineața, intră în sediul băncii și se duse la secretara lui Clarence Desmond.

— Bună, Mae.

Fata se holbă la Tracy de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Tracy! Nu știa unde să se uite. Eu... ce mai faci?

— Bine. Domnul Desmond este?

— Ăăă... nu știu. Stai să văd. Scuză-mă.

Se ridică de pe scaun, fâstâcită, și dădu buzna în biroul vicepreședintelui. Ieși de acolo peste câteva clipe.

— Poți să intri.

Se dădu la o parte când Tracy trecu pe lângă ea. „Care-i problema cu asta?“ se întrebă Tracy.

Clarence Desmond o aștepta în picioare, lângă birou.

— Bună ziua, domnule Desmond. Ei bine, m-am întors, spuse Tracy voioasă.

— Pentru ce?

Tonul lui era neprietenos. Evident neprietenos. Tracy fu luată prin surprindere, dar continuă:

— Păi, ați spus că sunt cel mai bun operator de computere din câți ați avut, și m-am gândit...

— Te-ai gândit că o să-ți dau postul înapoi?

— Păi, da, domnule. Nu mi-am pierdut îndemânarea. Și acum pot să...

— Domnișoară Whitney. Nu mai era Tracy. Îmi pare rău, dar ce-mi ceri dumneata nici nu se poate discuta. Sunt convins că înțelegi că

nici un client de-al nostru nu ar vrea să aibă de-a face cu cineva care a făcut închisoare pentru jaf armat și tentativă de crimă. Asta nu s-ar potrivi deloc cu imaginea noastră de maxim profesionalism. Cred că e puțin probabil ca vreo bancă să vrea să te angajeze, dat fiind trecutul dumitale. Te-aș sfătui să cauți o slujbă mai potrivită pentru cineva în situația asta. Sper că înțelegi că nu e nimic personal.

Tracy ascultă ce îi spune, mai întâi uimită, apoi furioasă. Vorbea despre ea ca de un paria, un lepros. „Nu vrem să te pierdem. Ești unul dintre cei mai valoroși angajați pe care îi avem."

— Mai doriți ceva, domnișoară Whitney?

O expedia. Erau sute de lucruri pe care Tracy ar fi vrut să le spună, dar știa că nu i-ar folosi la nimic.

— Nu. Cred că ați spus tot.

Tracy se întoarse și ieși pe ușa biroului, cu obrajii în flăcări. I se părea că toți angajații băncii se uită la ea. Mae le dăduse tuturor vestea. Se întorsese pușcăriașa. Tracy se îndreptă spre ieșire, cu capul sus, dar în sinea ei simțea că moare. „Nu pot să le permit să-mi facă asta. Mândria este tot ce mi-a rămas, și nimeni n-o să mi-o poată lua."

Tracy rămase toată ziua în cameră, copleșită de tristețe. Cum putuse să fie așa de naivă încât să-și închipuie că o vor primi cu brațele deschise? Acum era celebră. „Ești pe prima pagină în Philadelphia Daily News." Ei, la naiba cu Philadelphia, se gândi Tracy. Mai avea aici ceva de făcut, dar după ce termina și cu asta, avea să plece. Se va duce la New York, unde va fi o anonimă. Decizia aceasta o făcu să se simtă mai bine.

În seara aceea, Tracy se răsfăță cu o cină la Café Royal. După întâlnirea sordidă cu Clarence Desmond, simțea nevoia să se liniștească într-o atmosferă frumoasă, cu lumini calde, într-un decor elegant cu muzică plăcută. Comandă un martini cu votcă, și, în timp ce aștepta să i se aducă comanda, privi în jur și inima i se opri

brusc. Într-un separeu din partea cealaltă a sălii erau Charles și soția lui. Nu o văzuseră. Primul impuls al lui Tracy fu să se ridice de la masă și să plece. Nu era pregătită să dea ochii cu Charles, nu înainte de a-și pune la punct planul.

— Vreți să comandați acum? o întrebă ospătarul.

— O să... o să mai aștept puțin.

Nu se hotărâse încă dacă va rămâne sau nu.

Se uită din nou spre Charles și se întâmplă un fenomen uimitor: parcă se uita la un străin. Se uita la un bărbat între două vârste, tras la față și pământiu, cu spatele încovoiat și cu un aer ușor plictisit. I se părea imposibil să creadă că la un moment dat putuse să-și imagineze că este îndrăgostită de bărbatul acesta, că se culcase cu el, că își făcuse planuri să-și petreacă toată viața cu el. Tracy se uită la soția lui. Avea aceeași expresie plictisită ca și Charles. Îți făcea impresia că te uiți la doi oameni care sunt obligați să stea împreună pentru totdeauna, înghețați în timp. Pur și simplu stăteau acolo, fără să-și spună vreun cuvânt. Tracy putea să vadă aievea anii nesfârșiți, plictisitori, pe care îi aveau în față cei doi. Fără iubire. Fără bucurii. „Asta e pedeapsa lui Charles“, se gândi Tracy și se simți deodată ușurată, eliberată brusc de lanțurile unor sentimente profunde și sumbre, care o ținuseră legată.

Tracy îi făcu semn ospătarului și spuse:

— Vreau să comand acum.

Se terminase. Trecutul fusese în sfârșit îngropat.

Abia când se întoarse la hotel în seara aceea Tracy își aminti că banca trebuie să-i returneze banii de garanție. Se așeză la masă și calculă. Era vorba de 1 375 dolari și 65 de cenți.

Concepu o scrisoare pentru Clarence Desmond, iar peste două zile primi un răspuns de la Mae.

Dragă domnișoară Whitney,

Ca răspuns la solicitarea dumneavoastră, domnul Desmond mi-a cerut să vă informez că, potrivit politicii de moralitate pe care o are planul financiar al angajaților, contribuția dumneavoastră a fost vărsată în fondul comun. Domnul Desmond vrea să vă dea asigurări că dumnealui, personal, nu are nimic cu dumneavoastră.

Cu sinceritate,

Mae Trenton,

Secretara vicepreședintelui senior

Lui Tracy nu îi venea să creadă. Îi furau banii, sub pretextul păstrării moralității băncii! Era scandalizată. „Nu o să-i las să mă înșele“, își jură ea. „Nimeni n-o să mă mai înșele vreodată.“

Tracy stătea în fața ușii de intrare atât de cunoscute de la Philadelphia Trust and Fidelity. Avea o perucă cu părul lung și negru și se machiase din belșug, în culori întunecate, iar pe bărbie avea o cicatrice roșie. Dacă ceva n-ar fi mers cum trebuie, toată lumea avea să-și amintească acea cicatrice. Cu toată deghizarea, Tracy se simțea dezbrăcată, pentru că lucrase în banca asta cinci ani, și era plină de oameni pe care îi cunoștea foarte bine: trebuia să aibă mare grijă să nu se dea de gol.

Scoase din geantă un capac de la o sticlă, și-l puse în pantof și intră șchiopătând în bancă. Banca era plină de clienți, pentru că Tracy își plănuise cu grijă să intre acolo exact la o oră de vârf. Șchiopătă spre biroul unui angajat, iar funcționarul de la casă își încheie conversația la telefon și spuse:

— Da.

Era Joe Creighton, șovinul băncii. Îi ura pe evrei, pe negri și pe

portoricani, nu neapărat în ordinea asta. Pe Tracy o iritase la culme în perioada în care lucrase acolo. Acum nu se vedea pe fața lui nici un semn că ar recunoaște-o.

— Buenos dias, señor. Vreau să-mi deschid un cont curent, ahora, spuse Tracy.

Accentul ei era mexican, accentul pe care îl auzise atâtea luni la colega ei de celulă, Paulita.

Pe chipul lui Creighton se citea clar disprețul.

— Numele?

— Rita Gonzales.

— Și cât vreți să depuneți în cont?

— Zece dolari.

Vocea lui devenise un șuierat.

— Cec sau numerar?

— Numerar, creeed.

Scoase cu grijă o bancnotă mototolită și pe jumătate ruptă și i-o întinse. El împinse spre ea un formular.

— Completați formularul.

Tracy nu avea de gând să lase ceva scris de mâna ei. Se încruntă.

— Îmi pare rău, señor. M-am lovit la mano – la mână – am avut un accident. Nu vreți să completați dumneavoastră, si se puede?

Creighton se strâmbă. Jigodii analfabete!

— Rita Gonzales, ați spus?

— Si.

— Adresa dumneavoastră?

Îi dădu adresa și numărul de telefon de la hotelul la care stătea.

— Numele de fată al mamei?

— Gonzales. Mama s-a măritat cu unchiul ei.

— Și data nașterii dumneavoastră?

— Douăzeci decembrie 1958.

— Locul nașterii?

— Ciudad de Mexico.

— Mexico City. Semnați aici.

— O să scriu cu stânga, spuse Tracy.

Luă un pix și mâzgăli greoi o semnătură indescifrabilă. Joe Creighton completă o foaie de depunere.

— Vă voi da un carnet de cecuri provizoriu. Vă vom trimite prin poștă cecurile tipărite, peste trei patru săptămâni.

— Bueno. Muchas gracias, señor.

El se uită după ea cum iese din bancă. Țigani împuțiți.

Sunt nenumărate feluri în care poți să intri ilegal într-un computer, iar Tracy era expertă. Ea fusese cea care lucrase la construirea sistemului de securitate pentru Philadelphia Trust and Fidelity Bank, iar acum se pregătea să-l spargă.

Primul pas era să găsească un magazin de computere, de unde să acceseze sistemul informatic al băncii. Magazinul, aflat destul de departe de bancă, era pustiu.

Un vânzător amabil se apropie de Tracy.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară?

— Eso si que no, señor. Doar mă uitam.

Privirea vânzătorului fu atrasă de un puști care se juca pe un calculator.

— Mă scuzați.

Se îndepărtă grăbit de ea.

Tracy se întoarse spre un model de computer de birou, care era conectat la un telefon. Era simplu să intre în sistem, dar fără codul de acces era imposibil, iar codul de acces se schimba zilnic. Tracy participase la ședința care stabilise codul inițial de acces.

— Trebuie să-l schimbăm permanent, spusese Clarence Desmond, ca să nu îl poată sparge nimeni; dar vrem să fie relativ ușor pentru cei care vor avea autorizarea să-l folosească.

În final se stabilise ca acest cod să fie format din denumirea anotimpului și data zilei respective.

Tracy se apropie de terminal și formă codul pentru Philadelphia Trust and Fidelity Bank. Se auzi un piuit strident și puse receptorul pe modemul terminalului. Pe micul ecran apăru anunțul luminos: VĂ RUGĂM INTRODUCEȚI CODUL DE AUTENTIFICARE.

Azi era zece.

TOAMNA 10, tastă Tracy.

COD DE AUTENTIFICARE INCORECT. Ecranul computerului se stinse.

Schimbaseră codul? Cu coada ochiului, Tracy îl văzu pe vânzător apropiindu-se din nou de ea. Se duse la un alt computer, prefăcându-se interesată de ceea ce vede și apoi o luă printre rafturi. Vânzătorul încetini pasul. O privitoare, își spuse el. Se repezi spre ușă să iasă în întâmpinarea unui cuplu cu aspect prosper, care tocmai intra. Tracy se întoarse iar la computerul funcțional.

Încercă să pătrundă în mintea lui Clarence Desmond. Era o ființă

tipicară, și Tracy era convinsă că nu ar fi făcut schimbări prea mari la cod. Probabil că păstrase conceptul original, cu anotimpuri și numere, dar oare ce schimbări făcuse? Ca să stabilească alte numere ar fi fost prea complicat, poate că schimbase anotimpurile.

Tracy încercă din nou.

VĂ RUGĂM SĂ INTRODUCEȚI CODUL DE AUTENTIFICARE.

IARNA 10.

COD DE AUTENTIFICARE INCORECT.

Iar se stinse ecranul.

„N-o să reușesc“, își spuse Tracy disperată. „Mai încerc doar o dată.“

VĂ RUGĂM SĂ INTRODUCEȚI CODUL DE AUTENTIFICARE.

PRIMĂVARA 10.

Ecranul rămase o clipă alb, apoi apăru mesajul: VĂ RUGĂM CONTINUAȚI.

Deci schimbase anotimpurile... Tastă repede TRANSFER INTERN DE BANI.

Imediat apărură pe ecran variantele de tranzacție, cu litere luminoase.

DORIȚI SĂ

A. DEPUNEȚI BANI

B. TRANSFERAȚI BANI

C. RETRAGEȚI BANI DIN CONTUL DE ECONOMII

D. TRANSFER INTERBANCAR

E. RETRAGEȚI BANI DIN CONTUL CURENT

VĂ RUGĂM SELECTAȚI OPȚIUNEA

Tracy selectă opțiunea B. Ecranul se albi iar un moment, apoi apărură alte opțiuni.

SUMA TRANSFERATĂ

CĂTRE CINE

DE UNDE

Ea tastă DIN FONDUL COMUN DE REZERVĂ CĂTRE RITA GONZALES. Când se pregăti să tasteze suma, avu un moment de ezitare. Tentant, se gândi Tracy. Acum că avea acces, nu avea nici o limită la retragerea sumei pe care computerul i-o punea la dispoziție plin de solicitudine. Putea să ia și milioane. Dar ea nu era o hoață. Nu voia decât să primească ce era al ei. Tastă 1 375,65 dolari și numărul de cont al Ritei Gonzales.

Ecranul se lumină iar:

TRANZACȚIE EFECTUATĂ. DORIȚI SĂ MAI EFECTUAȚI ȘI ALTĂ TRANZACȚIE?

NU.

SESIUNE ÎNCHEIATĂ. MULȚUMIM.

Banii urmau să fie transferați automat de CHIPS, Clearing House Interbank Payment System, un sistem de tranzacționare care rula zilnic 220 de miliarde de dolari.

Vânzătorul venea iar spre Tracy, încruntat. Tracy apăsă repede

butonul de închidere, și ecranul se stinse.

— V-ar interesa să achiziționați acest aparat, domnișoară?

— No, gracias, își ceru scuze Tracy. Nu mă pricep deloc la computerele astea.

Sună de la un telefon public aflat lângă o farmacie din colț și ceru să discute cu casierul-șef.

— Hola. La telefon Rita Gonzales. Aș vrea să-mi transferați contul curent la sucursala băncii First Hanover din New York City, por favor.

— Numărul contului dumneavoastră, domnișoară Gonzales?

Tracy i-l dădu.

Peste o oră, Tracy plecase de la hotelul Hilton și era în drum spre New York.

Când banca First Hanover din New York se deschise a doua zi, la ora zece, Rita Gonzales era acolo să-și retragă banii din cont.

— Cât am în cont? întrebă ea.

Funcționarul verifică.

— O mie trei sute optzeci și cinci de dolari și șaizeci și cinci de cenți.

— *Si, este corect.*

— Doriți un cec autorizat pentru suma aceasta, domnișoară Gonzales?

— No, gracias, spuse Tracy. Nu am încredere în bănci. O să-i iau cash.

Tracy primise la eliberarea ei din penitenciar suma standard de două sute de dolari și încă o mică sumă pe care o câștigase cât

avusese grijă de Amy, dar chiar și cu banii din fondul de la bancă nu avea siguranță financiară. Trebuia neapărat să-și găsească o slujbă cât mai repede posibil.

Se cază la un hotel ieftin de pe Lexington Avenue și începu să trimită cereri de angajare la băncile din New York, solicitând un post de expert în calculatoare. Dar Tracy descoperi că tocmai computerul îi devenise dușman. Viața ei nu mai era personală. Computerele din bănci dețineau povestea vieții ei și erau gata s-o spună oricărei persoane care apăsa pe butonul potrivit. Din clipa în care ieșea la iveală cazierul lui Tracy, cererea ei era respinsă automat.

„Cred că e puțin probabil să te mai angajeze vreo bancă.“ Clarence Desmond avusese dreptate.

Tracy se apucă să trimită cereri la companiile de asigurări, și încă alte zeci de cereri la firmele care lucrau cu computere. Răspunsurile erau întotdeauna aceleași: negative.

„Foarte bine, pot să fac și altceva“, se gândi Tracy. Își cumpără un exemplar din New York Times și începu să studieze rubrica de angajări.

Exista un post de secretară la o firmă de export.

În clipa în care Tracy intră pe ușă, șeful personalului îi spuse:

— Hei, te-am văzut la televizor. Ai salvat un copil în pușcărie, nu?

Tracy se întoarse și fugi.

A doua zi se angajă ca vânzătoare la raionul de copii al magazinului Sacks, de pe Fifth Avenue. Salariul era mult mai mic decât cel pe care îl avusese ea înainte, dar măcar îi ajungea să trăiască.

În a doua zi de lucru, o clientă isterică o recunoscu și îl informă pe supraveghetorul de etaj că ea refuză să fie servită de o criminală care a înecat un copilaș. Lui Tracy nu i se dădu șansa să se explice. A fost dată afară imediat.

Lui Tracy i se părea că oamenii către care își îndreptase răzbunarea

până la urmă câștigau. O transformaseră într-un criminal notoriu, un paria. Nedreptatea care i se întâmpla o ardea pe dinăuntru. Nu avea idee cum va putea să supraviețuiască, și pentru prima dată începu să aibă sentimentul de disperare. În noaptea aceea se uită în geantă, să vadă câți bani mai are, și descoperi într-un compartiment al portofelului bucățica de hârtie pe care i-o dăduse Betty Franciscus înainte de a pleca din închisoare. CONRAD MORGAN. BIJUTIER, 640 FIFTH AVENUE, NEW YORK CITY. „El se ocupă cu reabilitarea infractorilor. Îi place să dea o mână de ajutor celor care au făcut închisoare.“

Conrad Morgan et Cie Jewelers era un magazin elegant, la ușă cu portar în livrea și înăuntru cu un paznic înarmat. Magazinul nu avea decât câteva bijuterii, așezate cu gust, dar toate erau superbe și foarte scumpe.

Tracy îi spuse recepționerei din magazin:

— Aș vrea să-l văd pe domnul Morgan, vă rog.

— Aveți programare?

— Nu. O... prietenă comună mi-a sugerat să trec pe la dumnealui.

— Numele dumneavoastră?

— Tracy Whitney.

— O clipă, vă rog.

Recepționera ridică receptorul și murmură ceva ce Tracy nu putu să audă. Puse receptorul în furcă.

— Domnul Morgan e ocupat acum. Vă întreabă dacă n-ați putea reveni la ora șase.

— Ba da, mulțumesc.

Ieși din magazin și rămase nehotărâtă pe trotuar. Venirea la New York fusese o greșeală. Conrad Morgan probabil că nu va putea face

nimic pentru ea. Și de ce ar face? Era pentru el o străină. „O să-mi țină un discurs și eventual o să-mi dea ceva bani, de milă. Ei, n-am nevoie nici de una, nici de alta. Sunt o supraviețuitoare. Cumva o să mă descurc eu. La naiba cu Conrad Morgan! Nu mă mai întorc să-l văd.“

Tracy rătăci fără țintă pe străzi, trecu pe lângă strălucitoarele saloane de înfrumusețare de pe Fifth Avenue, pe lângă clădirile de apartamente cu paznic la ușă de pe Park Avenue, pe lângă magazinele aglomerate de pe Lexington și Third. Se plimbă pe străzile din New York fără să se gândească la nimic, fără să vadă nimic, plină de furie amară.

La ora șase se trezi iar pe Fifth Avenue, în fața magazinului Conrad Morgan et Cie Jewelers. Portarul nu mai era, iar ușa era încuiată. Tracy izbi în ușă cu un gest de sfidare, apoi se întoarse, dar, spre uimirea ei, ușa se deschise brusc.

Un bărbat cu un aer de bunicuț stătea acolo și se uita la ea. Era chel, avea niște smocuri de păr cărunt deasupra urechilor și o față rubicondă și veselă, cu ochi albaștri strălucitori.

— Dumneata trebuie să fii domnișoara Whitney?

— Da...

— Eu sunt Conrad Morgan. Intră, te rog, nu vrei?

Tracy intră în încăperea acum goală.

— Te-am așteptat, spuse Conrad Morgan. Hai să intrăm în biroul meu să stăm de vorbă.

O conduse prin magazin spre o ușă încuiată, pe care o descuie cu cheia. Biroul lui era mobilat elegant și semăna mai mult cu un apartament decât cu un loc în care se fac afaceri, nu exista nici o masă de lucru, numai canapele, fotolii și măsuțe amplasate estetic. Pereții erau plini de tablouri vechi și originale.

— Vrei ceva de băut? o întrebă Conrad Morgan. Whisky, cognac sau poate un sherry?

— Nu, nimic, mulțumesc.

Tracy era acum agitată. Renunțase la ideea că omul acesta va face ceva pentru ea, dar în același timp spera din tot sufletul ca el să o poată ajuta.

— Betty Franciscus mi-a sugerat să vă caut, domnule Morgan. A spus că dumneavoastră... ați ajutat și alți oameni care au fost... la strâmtoare.

Nu putea să pronunțe cuvântul „închisoare“.

Conrad Morgan își împreună mâinile, și Tracy observă cât de îngrijite sunt.

— Biata Betty. O femeie așa de drăguță. A avut ghinion, să știi.

— Ghinion?

— Da. A fost prinsă.

— Nu... nu înțeleg.

— Este destul de simplu, domnișoară Whitney. Betty a lucrat pentru mine. Era bine protejată. Apoi draga de ea s-a îndrăgostit de un șofer din New Orleans și a continuat pe cont propriu. Și, în fine... au prins-o.

Tracy era nedumerită.

— A lucrat la dumneavoastră ca vânzătoare?

Conrad Morgan se rezemă de spătarul fotoliului și râse până îi dădură lacrimile.

— Nu, draga mea, spuse el, ștergându-și ochii. Evident, Betty nu ți-a explicat chiar totul. Se rezemă din nou de spătar și își împleti degetele. Am o mică afacere paralelă, domnișoară Whitney, și îmi face mare plăcere să împart profitul cu colegii cu care lucrez. Am avut mare succes angajând oameni ca dumneata, care – te rog să mă ierți – au petrecut un timp la pușcărie.

Tracy îi studie atentă chipul, mai nedumerită ca oricând.

— Eu am o situație deosebită, vezi tu. Am o clientelă foarte bogată. Clienții mei devin prietenii mei. Au încredere în mine. Bătu delicat din degete. Știu când pleacă în excursie clienții mei. Foarte puțini dintre ei pleacă în călătorie cu bijuteriile în vremurile astea periculoase, așa că le lasă acasă, încuiate undeva. Eu le recomand ce măsuri de securitate ar trebui să-și ia. Știu perfect ce bijuterii au, fiindcă le-au cumpărat de la mine. Eu...

Tracy se ridică în picioare pe negândite.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Morgan.

— N-ai de gând să pleci așa de repede, nu?

— Dacă spuneți ceea ce cred eu că spuneți...

— Da. Într-adevăr, asta spun.

Își simțea obrajii în flăcări.

— Eu nu sunt o infractoare. Am venit aici să caut o slujbă.

— Iar eu îți ofer o slujbă, draga mea. Nu îți ocupă mai mult de o oră, două, și pot să-ți garantez că iei douăzeci și cinci de mii de dolari. Zâmbi poznaș. Net, bineînțeles.

Tracy se lupta din greu să-și stăpânească furia.

— Nu sunt interesată. Îmi dați voie să plec, vă rog?

— Sigur, dacă asta vrei. Se ridică în picioare și o conduse la ușă. Trebuie să înțelegi, domnișoară Whitney, că dacă ar fi un pericol cât de mic să fie prins cineva, eu nu vreau să fiu implicat. Trebuie să-mi păstrez reputația.

— Vă promit că nu voi spune nimic despre asta, spuse Tracy cu răceală.

El zâmbi.

— Dar chiar nu e nimic de spus, draga mea, nu-i așa? Adică, cine te-ar crede? Eu sunt Conrad Morgan. Când ajunseră la ușa de la intrare, Morgan continuă: Să mă anunți dacă te răzgândești, bine? Cel mai bine mă suni după ora șase după-amiaza. Aștept telefonul tău.

— Nu îl așteptați, spuse Tracy sec și porni în noaptea care se lăsa.

Când ajunse în camera ei, tremura.

Trimise un băiat de la hotel să-i ia un sandvici și o cafea. Nu avea chef să dea ochii cu nimeni. Întâlnirea cu Conrad Morgan o făcea să se simtă murdară. O băgase în aceeași oală cu infractoarele triste, tulburate și bătute de care fusese înconjurată la penitenciarul de femei din Louisiana de Sud. Ea era Tracy Whitney, expert în computere, cetățean decent, care respectă legea.

Un cetățean pe care nimeni nu voia să-l angajeze.

Tracy rămase toată noaptea întinsă pe pat, gândindu-se la viitorul ei. Luă două hotărâri: dimineață se va muta într-o locuință mai ieftină și își va găsi o slujbă. Orice fel de slujbă.

Locuința cea ieftină fu un apartament de o cameră în Lower East Side, într-un bloc mohorât de patru etaje, fără lift. Din camera ei, prin pereții subțiri ca hârtia, Tracy putea să-i audă pe vecinii din jur țipând în toate limbile pământului. Ferestrele și ușile micilor magazine de pe străzile din jur aveau gratii groase, și Tracy înțelegea de ce. Tot cartierul părea să fie populat doar cu beți, prostituate și vagabonzi.

Când se duse să facă niște cumpărături la un magazin, fu acostată de trei ori: de două ori de un bărbat și o dată de o femeie.

„Nu rezist aici. N-o să stau prea mult“, se liniști Tracy.

Se duse la o mică agenție de angajări care se afla la câteva străzi distanță de casa ei. Agenția era condusă de doamna Murphy, o

femeie cu trăsături dure și cu un aer de matroană. Luă CV-ul lui Tracy și începu să-l studieze nedumerită.

— Nu știu de ce apelezi la mine. Cred că sunt zeci de companii care s-ar da peste cap să angajeze una ca tine.

Tracy inspiră adânc.

— Am o problemă, spuse ea.

Îi explică doamnei Murphy, iar aceasta o ascultă fără să scoată un cuvânt, și, când termină, îi spuse franc:

— Poți să-ți iei gândul de la o slujbă de operator în computere.

— Dar ați spus...

— Companiile se feresc ca naiba de fraude informatice. N-o să angajeze pe nimeni care are cazier.

— Dar am nevoie de o slujbă. Eu...

— Sunt și alt fel de slujbe. Te-ai gândit să lucrezi ca vânzătoare?

Tracy își aminti de experiența ei de la magazin. Nu ar fi suportat să mai treacă încă o dată prin ea.

— Altceva nu mai e?

Femeia șovăi. Tracy Whitney era evident supracalificată pentru slujba pe care doamna Murphy o avea în minte.

— Uite, spuse ea. Știu că nu e extraordinar pentru pregătirea pe care o ai, dar există un post de chelneriță la Jackson Hole. E un fast-food în Upper East Side.

— Post de chelneriță?

— Da. Dacă vrei să-l iei, nu-ți iau comision. S-a întâmplat să aud acum de el.

Tracy rămase puțin pe gânduri. Mai făcuse pe chelnerița în facultate. Atunci i se păruse distractiv. Acum era o chestiune de

supraviețuire.

— O să încerc, spuse ea.

*

Jackson Hole era ca un ospiciu, plin de clienți gălăgioși și nerăbdători și de bucătari tracasați și iritați. Mâncarea era bună și prețurile erau accesibile, iar localul era plin în permanență. Chelnerițele alergau întruna, fără o clipă de odihnă, iar după prima zi de lucru, Tracy era epuizată. Dar câștiga bani.

A doua zi, la prânz, când îi servea pe niște vânzători care luau masa, unul dintre ei o mângâie pe fund, iar Tracy îi aruncă în cap castronul cu chili. Așa se termină și cu slujba asta.

Se întoarse la doamna Murphy și îi povesti ce se întâmplase.

— S-ar putea să am o veste bună, îi spuse doamna Murphy. La Wellignton Arms e nevoie de o supraveghetoare. O să te trimit acolo.

Wellington Arms era un hotel micuț și elegant din Park Avenue, unde se cazau oameni bogați și celebri. Tracy fu intervievată de un administrator și fu angajată. Munca nu era grea, personalul era plăcut și numărul de ore lucrate era rezonabil.

La o săptămână după ce începuse lucrul, Tracy fu chemată în biroul administratorului. Era acolo și adjunctul managerului.

— Ai verificat azi apartamentul 827? o întrebă administratorul.

În apartamentul acela stătea Jennifer Marlowe, o actriță de la Hollywood. Una dintre sarcinile lui Tracy era să verifice fiecare cameră, ca să se asigure că femeile de serviciu își făcuseră bine treaba.

— Da, desigur, spuse ea.

— La ce oră?

— La ora două. S-a întâmplat ceva?

Adjunctul managerului vorbi:

— La ora trei, domnișoara Marlowe s-a întors în cameră și a descoperit că îi lipsește un inel valoros cu diamant.

Tracy simți că i se încordează tot corpul.

— Ai intrat în dormitor, Tracy?

— Da. Am verificat fiecare cameră.

— Când ai fost în dormitor, ai văzut vreo bijuterie?

— Păi... nu. Nu cred.

Adjunctul managerului sări la ea.

— Nu crezi? Nu ești sigură?

— Nu mă uitam după bijuterii, spuse Tracy. Am verificat paturile și prosoapele.

— Domnișoara Marlowe insistă că inelul era pe măsuța de toaletă când a plecat din cameră.

— Nu știu nimic despre asta.

— Nimeni nu mai are acces în camera aceea. Iar cameristele sunt angajate la noi de ani buni.

— Eu nu l-am luat.

Adjunctul managerului oftă.

— Va trebui să chemăm poliția să facă cercetări.

— Altcineva l-a luat, țipă Tracy. Sau poate domnișoara Marlowe l-a pus în altă parte.

— Cu cazierul tău..., spuse adjunctul.

Uite așa, i-o spuse direct. Cu cazierul tău...

— O să te rog să aștepți în biroul paznicului până vine poliția.

Tracy simți cum se îmbujorează.

— Da, domnule.

Fu însoțită până la birou de unul dintre paznici, și Tracy se simți iar ca la închisoare. Auzise și ea că cei cu cazier sunt hărțuiți, dar nu îi trecuse prin cap că i s-ar putea întâmpla și ei. Îi lipiseră o etichetă, și acum toată lumea se aștepta să se comporte ca atare. Ca o infractoare, se gândi Tracy cu amărăciune.

Treizeci de minute mai târziu, adjunctul intră în birou zâmbind.

— Ei! făcu el. Domnișoara Marlowe a găsit inelul. Până la urmă, uitase unde l-a pus. A fost doar o mică greșeală.

— Minunat, spuse Tracy.

Ieși din birou și se îndreptă spre Conrad Morgan et Cie Jewelers.

— E ridicol de simplu, spunea Conrad Morgan. O clientă de-a mea, Lois Bellamy, a plecat în Europa. Casa ei este în Sea Cliff, în Long Island. În weekenduri, servitorii au liber, așa că nu e nimeni acolo. O patrulă privată trece pe acolo la patru ore. Poți să intri și să ieși din casă în doar câteva minute.

Se aflau în biroul lui Conrad Morgan.

— Cunosc sistemul de alarmă și am cifrul de la seif. Tot ce trebuie să faci tu, dragă, este să intri, iei bijuteriile și ieși. Îmi aduci mie bijuteriile, eu le scot pietrele din montură, pe cele mai mari le fac mai mici și le vând din nou.

— Dacă e așa de simplu, de ce nu faceți dumneavoastră asta? îl întrebă Tracy fără menajamente.

Ochii lui albaștri sclipiră.

— Fiindcă eu am treabă în afara orașului. De câte ori se întâmplă mici „incidente“ de genul ăsta, eu nu sunt în oraș.

— Înțeleg.

— Dacă ai scrupule la gândul că o jefuiești pe doamna Bellamy, să știi că n-ar trebui. E o femeie de-a dreptul oribilă, care are case în toată lumea, pline de lucruri scumpe. Și apoi, toate bijuteriile sunt asigurate la prețuri duble față de valoarea lor. Evident, eu am făcut evaluarea lor.

Tracy se uita la Conrad Morgan și își spunea: „Cred că am înnebunit. Stau aici liniștită și discut despre furtul unor bijuterii cu omul ăsta“.

— Nu vreau să mă întorc la închisoare, domnule Morgan.

— Nu e nici un pericol să se întâmple asta. Nici un angajat de-al meu n-a fost prins. Atâta timp cât a lucrat pentru mine. Ei... deci, ce zici?

Era evident. O să spună nu. Toată povestea asta era o nebunie.

— Ați spus douăzeci și cinci de mii de dolari?

— În mână, la livrare.

Era o adevărată avere, suficient cât să reziste până va găsi o soluție de viitor. Se gândi la camera mică și întunecată în care locuia, la cum țipase clienta aceea „Nu vreau să fiu servită de o ucigașă“ și la adjunctul managerului care spunea „Va trebui să chemăm poliția să cerceteze“.

Dar Tracy tot nu se putea hotărî să spună da.

— Eu propun să faci asta sâmbătă seara, continuă Conrad Morgan. Personalul pleacă la prânz, sâmbăta. O să-ți fac rost de un permis de conducere și de un card de credit pe un nume fals. O să închiriezi o mașină în Manhattan și te duci la Long Island, pe la ora unsprezece. Iei bijuteriile, te întorci la New York, înapoiezi mașina... Știi să

conduci, da?

— Da.

— Excelent. La șapte și jumătate dimineață e un tren care pleacă spre Saint Louis. O să-ți rezerv acolo un bilet. Ne întâlnim în gară la Saint Louis, îmi dai bijuteriile și eu îți dau cele douăzeci și cinci de mii de dolari.

Din cum spunea el, părea să fie foarte simplu.

Ăsta era momentul să spună nu, să se ridice și să plece. Să plece unde?

— Am nevoie de o perucă blondă, spuse Tracy încet.

După plecarea lui Tracy, Conrad Morgan rămase în birou, pe întuneric, gândindu-se la ea. „O femeie frumoasă. Foarte frumoasă, într-adevăr. Păcat. Poate ar fi trebuit să-i spun că nu cunosc prea bine sistemul acela antifurt.“

capitolul 16

Cu mia de dolari pe care i-o dăduse drept avans Conrad Morgan, Tracy își cumpără două peruci – una blondă și una brunetă, cu codițe subțiri. Își mai cumpără un costum bleumarin cu pantaloni, o salopetă neagră și o valiză care imita un model Gucci, de la un vânzător de pe Lexington Avenue. Până acum totul mergea bine. Așa cum îi promisese Morgan, Tracy primi un plic în care era un permis de conducere pe numele Ellen Branch, o schemă a sistemului de securitate de la reședința Bellamy, combinația de la seiful din dormitor și un bilet la Amtrack pentru Saint Louis, într-un compartiment single. Tracy își împachetă câteva lucruri și plecă. „Niciodată n-o să mai locuiesc într-o casă ca asta“, își promise ea. Închirie o mașină și se îndreptă spre Long Island. Pornise la drum să comită un jaf.

Tot ce i se întâmpla părea un vis, și era îngrozită. Dacă va fi prinsă? Merita riscul toată povestea asta?

„E ridicol de simplu“, îi spusese Conrad Morgan.

Nu s-ar fi implicat în ceva de care nu era sigur. Avea o reputație de păstrat. „Și eu am o reputație, una proastă“, se gândi Tracy, cu amărăciune. „Ori de câte ori va lipsi vreo bijuterie, eu o să fiu considerată vinovată până la proba contrarie.“

Tracy își dădea seama ce încerca să facă: voia să se înfurie, să ajungă în starea psihologică în care să fie capabilă să comită o infracțiune. Când ajunse la Sea Cliff, era cu nervii la pământ. De două ori era să iasă de pe carosabil cu mașina. „Poate mă oprește poliția pentru conducere imprudentă“, se gândi ea plină de speranță, „și o să-i spun domnului Morgan că n-am mai putut s-o fac“.

Dar nu se vedea nici o mașină de poliție. „Normal“, își zise Tracy, dezgustată. Nu sunt niciodată acolo când ai nevoie de ei.

O porni spre Long Island, urmând instrucțiunile lui Conrad Morgan. „Casa este chiar pe apă. Se numește Embers. E un conac vechi, în stil victorian. E imposibil să n-o remarci."

„Te rog, fă-mă să n-o găsesc", se rugă Tracy.

Dar era acolo, profilându-se sinistru în întuneric, ca un castel de balaur dintr-un coșmar. Părea pustie. „Cum îndrăznesc servitorii să-și ia liber în weekend?" se gândi Tracy indignată. „Ar trebui dați afară toți."

Parcă mașina în spatele unui pâlc de sălcii uriașe, de unde nu se putea vedea, opri motorul, ascultând sunetele nocturne ale insectelor. Nimic altceva nu tulbura tăcerea nopții. Casa era departe de drumul principal, iar la ora aceea nu trecea nici o mașină pe acolo.

„Proprietatea este ascunsă de copaci, draga mea, și cel mai apropiat vecin e la zeci de metri distanță, așa că nu trebuie să-ți faci griji că vei fi văzută. Patrula de pază trece la zece seara și apoi la două noaptea. O să fii de mult plecată până când ajung ei la două dimineață."

Tracy se uită la ceas. Era ora unsprezece seara. Prima patrulă plecase. Avea la dispoziție trei ore până când era programat al doilea rond. Sau trei secunde să întoarcă mașina, să plece la New York și să uite de toată nebunia asta. Dar să se întoarcă la ce? În creierul ei se perindau tot felul de imagini. Asistentul managerului de la Sacks care îi spunea: „Îmi pare foarte rău, domnișoară Whitney, dar trebuie să le facem pe plac clienților..."

„Poți să-și iei gândul de la o slujbă de operator computere. Nu angajează pe nimeni cu cazier..."

„Douăzeci și cinci de mii de dolari net pentru o oră sau două. Dacă ai scrupule, să știi că este o femeie oribilă."

„Ce fac eu aici?" se gândi Tracy. „Nu sunt o hoață. În realitate nu sunt. Sunt o amatoare neghioabă care e pe punctul de a face o cădere nervoasă. Dacă aș avea măcar o jumătate de creier, aș pleca de aici cât se mai poate. Înainte să mă prindă trupele SWAT, să mă

împuște și să-mi ducă la morgă cadavrul ciuruit. Parcă văd titlurile ziarelor INFRACTOR PERICULOS PRINS ÎN TIMPUL UNEI RIDICOLE TENTATIVE DE JAF.“

Cine ar plânge la înmormântarea ei? Ernestine și Amy. Tracy se uită iar la ceas. O, Doamne. Stătea acolo de douăzeci de minute. „Dacă tot am de gând s-o fac, ar fi cazul să mă mișc.“

Dar nu putea să se miște. Era înghețată de frică. „Nu pot să stau aici la nesfârșit“, își zise. „Poate ar fi bine să verific puțin casa. Doar puțin.“

Tracy inspiră adânc și coborî din mașină. Era îmbrăcată cu salopeta cea neagră; genunchii îi tremurau. Se apropie încet de casă și vedea că aceasta e scufundată în întuneric.

„Ai grijă să-ți pui mănuși.“

Tracy băgă mâna în buzunar, scoase o pereche de mănuși și le puse în mâini. „O, Doamne, chiar o fac“, se gândi. „Chiar am de gând să fac asta.“ Inima îi bubuia așa de tare, încât nu mai auzea nimic în jur.

„Alarma e în stânga ușii de la intrare. Sunt cinci butoane. O să fie aprins un beculeț roșu, care înseamnă că e activată. Codul de oprire este 3-2-1-4-1-1. Când se stinge beculețul roșu, e semn că alarma a fost dezactivată. Asta-i cheia de la ușă. După ce intri, ai grijă să închizi ușa după tine. Folosește lanterna asta. Nu aprinde nici o lumină în casă, pentru cazul în care ar trece cineva pe drum. Dormitorul principal e la etaj, în stânga când te uiți spre golf. O să găsești seiful în spatele unui portret al lui Lois Bellamy. E un seif simplu. Nu trebuie decât să formezi combinația asta de cifre.“

Tracy stătea nemișcată, tremurând, gata s-o ia la fugă la cel mai mic zgomot. Liniște. Cu mișcări lente, întinse mâna și formă codul de la sistemul de alarmă, rugându-se în gând să nu fie bun. Beculețul roșu se stinse. După următorul pas nu va mai fi nimic de făcut. Își aminti că piloții avioanelor aveau o expresie: momentul în care nu mai e cale înapoi.

Tracy băgă cheia în broască și ușa se deschise. Așteptă un minut

întreg înainte de a intra. Toți nervii din corp i se zbăteau sălbatic, stând în mijlocul holului, ascultând, speriată să facă vreo mișcare. În casă plutea o tăcere mormântală. Se urni din loc și urcă scările. Acum nu mai voia decât să termine cât mai repede și să fugă.

Holul de la etaj părea ireal în lumina lanternei, și pata de lumină care se plimba pe pereți părea să țopăie înainte și înapoi. Tracy se uită în toate camerele pe lângă care trecea. Toate erau goale.

Dormitorul principal era în capătul holului, cu vedere spre golf, exact așa cum îi spusese Morgan. Era o cameră superbă, văruită într-un roz prăfuit, pat cu baldachin și o comodă pictată cu trandafiri roz. Erau acolo sofale, un șemineu și o măsuță în fața lui. „Era cât pe ce să locuiesc și eu într-o casă ca asta cu Charles și copilul nostru“, se gândi Tracy.

Se apropie de fereastra mare care dădea spre golf și se uită la ambarcațiunile ancorate în depărtare. „Spune-mi, Doamne, ce te-a făcut să hotărăști ca Lois Bellamy să locuiască într-o casă frumoasă ca asta, iar eu să vin aici s-o jefuiesc?“ „Haide, fată, nu cădea în filosofii. Este o treabă pe care o faci o dată în viață. În câteva minute se va termina, dar nu și dacă stai aici și nu faci nimic.“

Se îndepărtă de fereastră și se apropie de portretul pe care i-l descrisese Morgan. Lois Bellamy avea o figură dură, arogantă. Era adevărat. Chiar părea o femeie oribilă. Tabloul se dădea la o parte, dând la iveală un mic seif. Tracy memorase cifrul. „Trei întoarceri la dreapta, apoi te oprești la patruzeci și doi. Două întoarceri la stânga, apoi te oprești la zece. O întoarcere la dreapta, apoi oprire la treizeci.“ Mâinile îi tremurau așa de tare, încât trebui s-o ia de două ori de la început. Auzi un declic și ușa se deschise.

Seiful era plin cu plicuri groase și hârtii, dar Tracy nu le luă în seamă. În spate, pe un mic raft, era un săculeț din piele de căprioară, cu bijuterii. În clipa aceea se declanșă alarma de afară, și lui Tracy i se părea că era cel mai puternic zgomot pe care îl auzise vreodată. Părea că reverberează în toate colțurile camerelor, urlându-și avertismentul. Rămase acolo, paralizată, șocată.

Ce se întâmplase? Oare Conrad Morgan nu știuse de existența alarmei din interiorul seifului, care se declanșa dacă încercai să iei

bijuteriile?

Trebuia să iasă rapid de acolo. Îndesă punguța cu bijuterii în buzunarul salopetei și o luă la fugă spre scări. Și apoi, peste sunetul alarmei, mai auzi unul, urletul unei sirene care se apropia. Tracy rămăsese în capul scărilor, îngrozită, cu inima bătându-i nebunește, cu gura uscată. Dădu fuga la fereastră, ridică un colț al perdelei și se uită afară. O mașină de patrulare, vopsită în negru și alb, parca în fața casei. Din mașină coborî repede un polițist în uniformă care alergă spre ușa din spatele casei, iar altul se duse spre ușa de la intrare. Nu mai avea nici o șansă. Alarma încă mai suna, și dintr-odată i s-a părut că sună la fel ca soneria îngrozitoare de pe coridoarele penitenciarului de femei din Louisiana de Sud.

„Nu!“ țipă în gând Tracy. „N-o să-i las să mă ducă iar acolo.“

Soneria de la ușă sună ascuțit.

*

Locotenentul Melvin Durkin era angajat la poliția din Sea Cliff de zece ani. Sea Cliff era o așezare liniștită, și principalele îndatoriri ale polițiștilor erau să se ocupe de acte de vandalism, rare furturi de mașini și încăierări ocazionale între beți, în serile de sâmbătă. Declanșarea alarmei de la casa Bellamy era cu totul altceva. Era genul de activitate infracțională pentru care locotenentul Durkin se angajase în poliție. O cunoștea pe Lois Bellamy și știa că are o colecție valoroasă de tablouri și de bijuterii. Când ea era plecată, el își făcuse obiceiul să patruleze pe lângă casă din când în când, pentru că era o țintă atrăgătoare pentru orice hoț. Și acum, se gândi locotenentul Durkin, se pare că prinsese unul. Era la doar trei sute de metri de casă când sosi prin stație înștiințarea de la compania de securitate. „Asta o să dea bine în dosarul meu. Al naibii de bine.“

Locotenentul Durkin apăsă din nou butonul soneriei. Voia să poată menționa în raportul său că sunase de trei ori la ușă înainte de a intra cu forța. Partenerul lui păzea ușa din spate, așa că hoțul nu

avea pe unde să fugă. Probabil că va încerca să se ascundă în casă, dar va avea o surpriză. Nimeni nu putea să se ascundă de Melvin Durkin.

Când locotenentul întinse mâna să sune a treia oară, ușa se deschise pe neașteptate. Polițistul rămase acolo, cu ochii holbați. În ușă stătea o femeie îmbrăcată într-o cămașă de noapte neagră, de voal, prin care se vedea tot. Pe față avea o mască de argilă, iar părul era înfășurat pe bigudiuri, sub o cască.

Ea întrebă:

— Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

Locotenentul Durkin înghiți în sec.

— Eu... Cine sunteți dumneavoastră?

— Sunt Ellen Branch. Sunt musafira lui Lois Bellamy. Ea e plecată în Europa.

— Știu asta. Locotenentul era tulburat. Nu ne-a spus că o să aibă un musafir.

Femeia care stătea în ușă dădu din cap înțelegător.

— Parcă n-o știi pe Lois. Scuză-mă, nu pot să suport gălăgia asta.

Sub ochii locotenentului Durkin, musafira lui Lois Bellamy întinse mâna la panoul cu butoane și tastă câteva cifre, iar alarma se opri.

— Așa e mult mai bine, oftă ea. Nu pot să-ți spun ce bine îmi pare că ai venit. Râse puțin nervoasă. Tocmai voiam să mă pregătesc de culcare, când a pornit alarma. Eram convinsă că au intrat hoții, și eu sunt singură. Servitorii au plecat la prânz.

— Vă deranjează dacă ne uităm puțin pe aici?

— Chiar vă rog!

Le trebuiră numai câteva minute locotenentului Durkin și partenerului său să se asigure că nu era nimeni prin împrejurimi.

— Nu e nimeni, spuse locotenentul Durkin. Alarmă falsă. Cine știe de ce s-a declanșat. Nu poți să te bazezi întotdeauna pe chestiile astea electronice. Eu aș suna la compania de securitate să le spun să verifice sistemul.

— Cu siguranță voi face asta.

— Ei, cred că ar fi cazul să plecăm, spuse locotenentul.

— Vă mulțumesc mult că ați venit. Mă simt mult mai liniștită acum.

„Nu poți să spui că n-are un corp superb“, se gândi locotenentul Durkin. Se întreba cum o fi arătat fără masca aia de argilă pe față și fără cască.

— O să stați mai mult aici, domnișoară Branch?

— Mai stau o săptămână, două după ce se întoarce Lois.

— Dacă pot să vă ajut cu ceva, vă rog să-mi spuneți.

— Mulțumesc, așa o să fac.

Tracy se uită cum mașina de poliție dispare în noapte. Simțea că o să leșine de ușurare. După ce mașina nu se mai văzu, dădu fuga sus, își curăță de pe față masca pe care o găsise în baie, își scoase de pe cap casca de bigudiuri și cămașa de noapte, se îmbrăcă iute cu salopeta și plecă pe ușa din față, având grijă să reseteze alarma.

Abia când ajunsese la jumătatea drumului spre Manhattan Tracy fu izbită de tupeul pe care îl avusese. Începu să chicotească, iar chicotitul acela se transformă într-un râs nervos, incontrolabil, și trebui să tragă pe dreapta, unde râse până când începură să-i curgă lacrimi pe obraji. Era prima dată când râdea, după un an. Era o senzație minunată.

capitolul 17

Abia când trenul Amtrak ajunse în gara Pennsylvania Tracy început să se relaxeze. În fiecare clipă se așteptase să simtă o mână pe umăr și să audă o voce care să spună „Ești arestată“.

Se uitase atent la toți pasagerii care urcau în tren și nu i se păruse nimic dubios la ei. Cu toate acestea, umerii lui Tracy erau înțepeniți de încordare. Încerca întruna să se liniștească, spunându-și că era puțin probabil să fi descoperit cineva așa de repede furtul, și, chiar dacă s-ar fi descoperit, nu era nici un indiciu care să-i ducă la ea. Conrad Morgan o aștepta în Saint Louis cu cele douăzeci și cinci de mii de dolari. Douăzeci și cinci de mii de dolari cu care să facă orice vrea! Ar fi trebuit să lucreze un an întreg la bancă ca să câștige atâția bani. „O să călătoresc în Europa“, se gândi Tracy. „La Paris. Nu. Nu la Paris. Acolo trebuia să plec cu Charles în luna de miere. Mă duc la Londra. Acolo n-o să mai fiu o pușcăriașă.“ Într-un mod curios, experiența pe care tocmai o trăise o făcuse pe Tracy să se simtă o cu totul altfel de persoană. De parcă ar fi renăscut.

Încuie ușa compartimentului, scoase punguța din piele de căprioară și o deschise. O cascadă de pietre strălucitoare i se revărsă în palmă. Erau trei inele cu diamante mari, o broșă cu un smarald, o brățară cu safire, trei perechi de cercei și două lanțuri, unul cu rubine, celălalt, cu perle.

„Cred că bijuteriile astea valorează peste un milion de dolari“, se minună Tracy. Pe când trenul alerga peste câmpuri, Tracy se rezemă de canapea și își derulă în minte seara care trecuse. Închirierea mașinii... drumul spre Sea Cliff... nemișcarea acelei nopți... dezactivarea alarmei și intrarea în casă... deschiderea seifului... șocul pe care îl avusese când pornise alarma, apoi apariția poliției. Nu le trecuse nici o clipă prin cap că femeia în cămașă de noapte, cu masca de argilă pe față și casca de bigudiuri pe cap era hoțul pe care îl căutau ei.

Acum, stând în compartimentul trenului care o ducea spre Saint

Louis, Tracy își permise un zâmbet de satisfacție. Se bucurase că îi păcălise pe polițiști. Era ceva minunat de înviorător atunci când pericolul era așa de aproape de tine. Se simțea îndrăzneață, deșteaptă și invincibilă. Se simțea absolut minunat.

Se auzi o bătaie în ușa compartimentului ei. Tracy băgă grăbită bijuteriile înapoi în săculețul de piele, pe care îl puse în valiză. Scoase biletul de tren și îi deschise ușa conductorului.

Pe coridor erau doi bărbați în costume cenușii. Unul părea să fi împlinit treizeci de ani, celălalt era cu vreo zece ani mai mare. Cel mai tânăr arăta bine, avea constituția unui atlet. O bărbie fermă, o mustață mică, îngrijită și purta ochelari cu rame negre de plastic, în spatele cărora se vedeau niște ochi albaștri și inteligenți. Cel mai vârstnic avea o claie neagră de păr des și era solid. Ochii lui erau căprui și reci.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă Tracy.

— Da, doamnă, spuse cel în vârstă.

Scoase un portofel din buzunar și i-l întinse, ca să vadă legitimația:

BIROUL FEDERAL DE INVESTIGAȚII

DEPARTAMENTUL DE JUSTIȚIE

STATELE UNITE ALE AMERICII

— Sunt agentul special Dennis Trevor. Dumnealui este agentul special Thomas Bowers.

Lui Tracy i se uscă gura instantaneu. Se strădui să zâmbească.

— Eu... mă tem că nu înțeleg. S-a întâmplat ceva?

— Mă tem că s-a întâmplat, doamnă, zise agentul mai tânăr. Avea o voce caldă, cu accent sudic. Acum câteva minute trenul a trecut în

New Jersey. Transportul bunurilor furate peste granița unui stat este o infracțiune federală.

Tracy simți că leșină. În fața ochilor nu vedea decât roșu, altceva nimic. Cel mai în vârstă, Dennis Trevor, spunea:

— Vreți să deschideți bagajul, vă rog?

Nu era o întrebare, era un ordin. Singura ei șansă era să blufeze.

— Nici nu mă gândesc! Cum îndrăzniți să dați buzna în compartimentul meu așa? Vocea ei era plină de indignare. Cu asta vă ocupați acum – vă bateți joc de cetățenii nevinovați? O să-l chem pe conductor.

— Am vorbit deja cu conductorul, spuse Trevor.

Circul ei nu ținea.

— Dar... aveți mandat de percheziție?

Cel tânăr răspunse cu delicatețe:

— Nu avem nevoie de mandat de percheziție, domnișoară Whitney. V-am prins în flagrant delict.

Îi știau chiar și numele. Era prinsă în capcană. Nu mai era nici o portiță de scăpare. Nici una.

Trevor era deja la valiza ei și o deschidea. Era inutil să mai încerce să-l oprească. Tracy se uită cum bagă mâna în valiză și scoate de acolo săculețul de piele. Îl deschise, se uită spre partenerul lui și dădu din cap. Tracy căzu moale pe canapea, incapabilă să mai stea în picioare.

Trevor scoase o listă din buzunar, confruntă bijuteriile din săculeț cu cele trecute pe listă și băgă săculețul în buzunar.

— E totul aici, Tom.

— Cum... cum ați putut să vă dați seama? întrebă Tracy nenorocită.

— Nu avem voie să dezvăluim nici o informație, replică Trevor. Ești arestată. Ai dreptul să nu spui nimic și să vorbești doar în prezența unui avocat. Tot ceea ce spui acum poate fi folosit ca probă împotriva ta. Ai înțeles?

Răspunsul ei abia se auzi:

— Da.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Tom Bowers. Vreau să zic, știu care e trecutul tău, și îmi pare foarte rău.

— Pentru numele lui Dumnezeu, exclamă cel mai în vârstă, asta nu e o vizită de curtoazie.

— Știu, însă...

Bărbatul mai vârstnic scoase o pereche de cătușe și întinse mâinile spre Tracy.

— Întinde mâinile, te rog.

Tracy simțea cum inima i se zbate agonic. Își aminti de aeroportul din New Orleans, cum o încătușaseră atunci și cum se uita toată lumea la ea.

— Vă rog... chiar e obligatoriu să faceți asta?

— Da, doamnă.

— Dennis, pot să stau o clipă de vorbă cu tine? zise bărbatul mai tânăr.

Dennis Trevor ridică din umeri.

— OK.

Cei doi bărbați ieșiră pe coridor. Tracy rămase acolo, copleșită de disperare. Auzea frânturi din discuția lor.

— Pentru Dumnezeu, Dennis, chiar nu e nevoie să-i pui cătușe. N-o să fugă nicăieri...

— Mai ai mult timp de gând să faci pe cercetașul? Când o să lucrezi și tu atâția ani la Birou ca mine...

— Haide. Las-o și pe ea să respire. Și așa se simte penibil, așa că...

— Asta nu-i nimic pe lângă ce o să...

Nu mai auzi restul discuției. Nu voi să-l mai audă.

În clipa următoare cei doi reveniră în compartiment. Cel mai vârstnic părea furios.

— Bine, zise el. Nu-ți punem cătușele. O să te dăm jos în prima gară. Chemăm prin stație o mașină de la Birou. Nu ai voie să părăsești compartimentul ăsta. E clar?

Tracy dădu din cap, prea amărâtă ca să mai poată vorbi.

Cel mai tânăr, Tom Bowers, ridică din umeri cu simpatie, de parcă ar fi zis: „Aș fi vrut să pot face mai multe pentru tine“.

Nu putea nimeni să mai facă ceva. Nu acum. Fusese prinsă în flagrant. Cumva poliția reușise să-i dea de urmă și informase FBI-ul.

Agenții erau afară pe coridor, stând de vorbă cu conductorul. Bowers arătă spre Tracy și spuse ceva ce ea nu reuși să audă. Conductorul încuviință din cap. Bowers închise ușa compartimentului, și pentru Tracy asta fu ca o ușă de celulă care se trântește în fața ei.

Peisajul alerga înainte, linii continue de culoare, încadrate pentru scurtă vreme de rama ferestrei, dar Tracy nu vedea nimic. Stătea acolo, paralizată de groază. Avea un vuiet în urechi care nu avea nimic de-a face cu zgomotul trenului. Nu va mai avea a doua șansă. Era o infractoare recidivistă. Îi vor da maximum de pedeapsă, și de data asta n-o să mai fie nici o fiică de director pe care s-o salveze de la înec, în fața ei vor fi numai ani nesfârșiți, mortali, de închisoare. Și Marea Bertha. Cum reușiseră s-o prindă? Singura persoană care știa de jaf era Conrad Morgan, și el era imposibil să fi avut interesul s-o dea pe ea, cu bijuterii cu tot, pe mâna FBI-ului. Poate vreun angajat de la magazinul lui aflase cumva de planul lor și vânduse pontul la poliție. Dar nu avea nici o importanță cum se întâmplase.

Fusese prinsă. La stația următoare va pleca deja în drum spre pușcărie, din nou. Va fi o audiere preliminară, apoi procesul, apoi...

Tracy strânse ochii cât putu de tare, refuzând să se gândească la ce va fi mai departe. Simțea lacrimile fierbinți scurgându-i-se pe obraji.

Trenul începu să încetinească. Tracy începea să se sufoce. Simțea că nu are destul aer. Cei doi agenți FBI trebuiau să vină după ea în orice clipă. Gara începu să se vadă, și peste câteva clipe trenul frână și opri. Era timpul să plece. Tracy închise valiza, își puse haina și se așeză pe banchetă. Trecură minute bune. Cei doi bărbați nu își făceau apariția. Oare ce puteau să facă? Își aminti cuvintele lor: „O să te dăm jos la prima stație. Chemăm prin stație o mașină de la Birou. Nu ai voie să părăsești compartimentul ăsta“.

Auzi conductorul strigând „Toată lumea în vagoane...“

Tracy intră în panică. Poate voiseră să spună că o așteaptă pe peron. Asta trebuie să fie. Dacă rămânea în tren, o vor acuza că a încercat să fugă, iar asta va înrăutăți și mai mult situația. Tracy își luă valiza, deschise ușa compartimentului și ieși repede pe coridor.

Conductorul se apropia.

— Coborâți aici, domnișoară? o întrebă el. Ați face bine să vă grăbiți. Dați-mi voie să vă ajut. O femeie în situația dumneavoastră nu ar trebui să ridice greutăți.

Ea căscă ochii la el.

— În situația mea?

— Nu trebuie să vă jenați. Frații dumneavoastră mi-au spus că sunteți însărcinată și să fiu cu ochii pe dumneavoastră.

— Frații mei?...

— Simpatici băieți. Păreau foarte îngrijorați de starea dumneavoastră.

Cuvintele zburau fără noimă în jurul ei. Totul era aiurea.

Conductorul îi duse valiza la capătul coridorului și o ajută pe Tracy să coboare din tren. Trenul se puse în mișcare.

— Nu știi unde s-au dus frații mei? strigă Tracy după el.

— Nu, doamnă. Au sărit într-un taxi imediat cum a oprit trenul.

Cu bijuterii furate în valoare de un milion de dolari.

Tracy se îndreptă spre aeroport. Era singura destinație la care se putea gândi. Dacă bărbații luaseră un taxi, înseamnă că nu aveau transportul asigurat, și probabil voiau să plece din oraș cât mai repede posibil. Se rezemă de bancheta din spate a taxiului, furioasă de ce îi făcuseră și umilită de felul în care se lăsase păcălită. O, da, erau buni, amândoi. Chiar buni. Fuseseră așa de convingători. Roși la gândul că se lăsase păcălită de vechea poveste cu polițistul bun și polițistul rău.

„Pentru Dumnezeu, Dennis, chiar nu e nevoie să-i pui cătușe. N-o să fugă nicăieri...“

Biroul? Amândoi erau probabil infractori. Ei bine, o să recupereze bijuteriile acelea. Trecuse prin mult prea multe ca să se lase înșelată de doi escroci-actori. Trebuia să ajungă la aeroport la timp.

Se aplecă spre șofer și îi spuse:

— Nu putem merge mai repede, vă rog?

Stăteau la rând pentru îmbarcare, la poarta de plecare, și nu îi recunoscu din prima clipă. Cel tânăr, care își spunea Thomas Bowers, nu mai avea acum ochelarii, iar ochii deveniseră cenușii din albaștri, mustața nu mai exista. Celălalt bărbat, Dennis Trevor, care avusese claia neagră de păr, acum era complet chel. Dar, cu toate acestea, era imposibil să nu-i recunoască. Nu avuseseră timp să-și schimbe hainele. Ajunseseră aproape de poartă când ajunse

Tracy la ei.

— Ați uitat ceva, spuse Tracy.

Ei se întoarseră și se uitară speriați la ea. Cel tânăr se încruntă.

— Ce cauți aici? Trebuia să vină o mașină de la Birou să te ia.

Accentul lui din sud dispăruse și el.

— Atunci ce-ar fi să ne întoarcem să vedem dacă a venit? sugeră Tracy.

— Nu se poate. Avem un alt caz, explică Trevor. Trebuie să prindem avionul ăsta.

— Mai întâi îmi dați bijuteriile înapoi, ceru Tracy poruncitor.

— Îmi pare rău, spuse Trevor. Trebuie să fie în posesia noastră.

Ajunseseră la poartă. Trevor îi întinse funcționarului biletul. Tracy se uită în jur, disperată, și văzu un polițist de la aeroport în apropiere. Strigă la el:

— Domnule polițist! Domnule polițist!

Cei doi bărbați se uitară unul la celălalt, speriați.

— Ce dracu' vrei să faci? șuieră Trevor. Vrei să ne aresteze pe toți?

Polițistul se îndrepta acum spre ei.

— A, nici o problemă, spuse Tracy cu un ton vesel. Domnii ăștia minunați au găsit niște bijuterii foarte valoroase pe care le-am pierdut și vor să mi le dea înapoi. Mi-a fost teamă că va trebui să mă duc la FBI pentru asta.

Cei doi bărbați schimbară o privire disperată.

— Mi-au sugerat că nu v-ar deranja dacă m-ați însoți până la un taxi.

— Sigur. Cu plăcere.

Tracy se întoarse spre cei doi bărbați.

— Acum puteți să-mi dați bijuteriile. Domnul ofițer a fost așa de amabil să aibă grijă de mine.

— Nu, stați puțin, obiectă Tom Bowers. Ar fi mai bine dacă am...

— O, nu, insist, spuse Tracy rugător. Știu cât este de important pentru dumneavoastră să prindeți avionul acesta.

Cei doi bărbați se uitară la polițist, apoi se uitară neputincioși unul la celălalt. Nu mai aveau ce face. Șovăitor, Tom Bowers scoase săculețul de piele din buzunar.

— Ăsta e! exclamă Tracy. Luă săculețul din mâna lui, îl deschise și se uită înăuntru. Slavă Domnului. Sunt toate aici.

Tom Bowers mai făcu o ultimă încercare:

— De ce nu ne dați voie să-l păstrăm noi în siguranță până...

— Nu este nevoie, spuse Tracy bucuroasă. Deschise poșeta, băgă săculețul înăuntru și scoase două bancnote de cinci dolari. Îi dădu fiecăruia câte una. Uite un mic semn de apreciere din partea mea pentru ce ați făcut.

Toți ceilalți pasageri trecuseră deja de poarta de îmbarcare. Funcționarul de la compania aeriană le spuse:

— Acesta a fost ultimul anunț. Trebuie să vă îmbarcați chiar acum, domnilor.

— Mulțumesc încă o dată, zise Tracy radioasă, îndepărtându-se cu polițistul alături de ea. În vremurile noastre cu greu mai găsești o persoană onestă.

capitolul 18

Thomas Bowers – născut Jeff Stevens – stătea la fereastră și se uita afară, în timp ce avionul decola. Duse batista la ochi, iar umerii îi săltau în sus și-n jos.

Dennis Trevor – pe numele lui real Brandon Higgins –, care stătea lângă el, îl privit uimit.

— Hei, spuse el, sunt doar niște bani. Nu ai de ce să plângi.

Jeff Stevens se întoarse spre el cu obrajii plini de lacrimi, iar Higgins văzu uimit că trupul lui Jeff era scuturat de hohote de râs.

— Ce dracu' ai? îl întrebă Higgins. Nu-i nici de râs.

Pentru Jeff, era. Metoda prin care Tracy Whitney îi păcălise la aeroport era cea mai ingenioasă escrocherie pe care o văzuse vreodată. O șarlatanie cu care dejucase o altă șarlatanie. Conrad Morgan le spusese că femeia era o amatoare. Dumnezeule mare, își zise Jeff, cum ar fi dacă ar ajunge profesionistă? Tracy Whitney era fără îndoială cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată Jeff. Și deșteaptă. Jeff se lăuda că era cel mai mare artist la escrocherii, dar ea îl întrecuse. Unchiului Willie i-ar fi plăcut tare de tot de ea, se gândi Jeff.

Unchiul Willie fusese cel care îl educase pe Jeff. Mama lui Jeff fusese moștenitoarea naivă a unei averi care consta în utilaje agricole și se măritase cu un șmecher imprudent, cu capul plin de proiecte de îmbogățire rapidă, care însă nu dădeau niciodată rezultate. Tatăl lui Jeff era seducător, un brunet frumos, dezinvolt și convingător, iar în primii cinci ani de căsnicie reușise să risipească toată averea soției sale. Cele mai vechi amintiri pe care le avea Jeff erau cu certurile părinților lui, pe bani și pe aventurile tatălui. Era o căsnicie urâtă, iar copilul se hotărâse: „Niciodată n-o să mă căsătoresc. Niciodată".

Fratele tatălui său, unchiul Willie, era proprietarul unui parc de distracții ambulant și, de câte ori era în apropiere de Marion, Ohio, unde locuia familia Stevens, venea în vizită la ei. Era cel mai vesel om pe care îl văzuse Jeff vreodată, plin de optimism și de promisiuni ale unui viitor roz. Reușea să-i aducă întotdeauna niște cadouri deosebite și îl învăța pe Jeff trucuri de magie. Unchiul Willie își începuse cariera ca magician la bâlci și, când bâlciul dăduse faliment, îl cumpărase el.

Când Jeff avea paisprezece ani, mama lui murise într-un accident de mașină. După două luni, tatăl lui se însurase cu o ospătăriță de la bar, în vârstă de nouăsprezece ani.

— Nu e normal ca un bărbat să trăiască singur, îi explicase el fiului.

Dar acesta era deja plin de resentimente profunde, mai ales din cauza asprimii tatălui său.

Tatăl lui fusese angajat ca vânzător ambulant și era plecat de acasă trei zile din săptămână. Într-o noapte, când Jeff era singur acasă cu mama lui vitregă, fu trezit de zgomotul ușii de la dormitor, care se deschisese. Câteva clipe mai târziu simțise lângă el un trup moale și gol. Jeff sărise speriat în capul oaselor.

— Ține-mă în brațe, Jeff, îi șoptise mama lui vitregă. Mi-e frică de tunete.

— Dar... dar nu tună, se bâlbâise Jeff.

— Dar s-ar putea să înceapă. În ziar a anunțat ploaie. Se lipise de corpul lui. Fă dragoste cu mine, puiule.

Băiatul era panicat.

— Sigur. Dar nu putem să mergem în patul tatei?

— OK. Râsese. Pervers, ha?

— Vin imediat, promise Jeff.

Ea se dăduse jos din pat și se dusese în celălalt dormitor. Jeff nu se îmbrăcase în viața lui mai repede ca atunci. Ieșise pe fereastră și

plecase spre Cimarron, Kansas, unde se afla bâlciul unchiului Willie. Nu se mai uitase înapoi.

Când unchiul Willie îl întrebase de ce a fugit de acasă, el nu spusese decât:

— Nu mă înțeleg cu mama mea vitregă.

Unchiul Willie îi dăduse telefon tatălui lui Jeff și, după o discuție lungă, stabiliseră ca băiatul să rămână cu bâlciul.

— O să capete o educație mai bună decât ar putea să-i dea orice școală, promisese unchiul Willie.

Bâlciul era un univers în sine.

— Școală de duminică n-avem, îi explicase unchiul Willie lui Jeff. Suntem artiști ai iluzionismului. Dar să ții minte, băiete, nu poți să păcălești pe cineva decât dacă e lacom el. W.C. Fields avea dreptate. Nu poți să păcălești un om cinstit.

Oamenii carnavalului deveniră prietenii lui Jeff. Erau „oameni din prima linie“, care se bucurau de privilegii, și „oameni din ultima linie“, care aveau numere de genul „femeia grasă“ sau „femeia tatuată“, „mânuitorii de cărți“, cei care măsluiau jocurile. Carnavalul avea și porția lui de fete nubile, iar acestea erau atrase de tineri. Jeff moștenise sensibilitatea mamei lui și frumusețea brunetă a tatălui, iar fetele se înghesuiau care mai de care să-l scape de virginitate. Prima lui experiență sexuală a fost cu o contorsionistă drăguță, și ani de zile ea a fost etalonul pentru toate femeile care au urmat.

Unchiul Willie aranjase ca Jeff să facă tot felul de treburi la carnaval.

— Într-o zi va fi al tău, îi spusese unchiul Willie băiatului, și singurul mod în care o să poți să-l păstrezi e să știi despre el mai mult decât știu ceilalți.

Jeff se ocupase la început cu șmecheria de tras la țintă, un joc unde

clienții plăteau să arunce cu bile în șase pisici de pânză, ca să le doboare. Operatorul care se ocupa de joc făcea o demonstrație și le arăta cât de ușor pot fi doborâte pisicile, dar când un client încerca să facă acest lucru, din spatele draperiei de pânză, un „tunar“ ridica o tijă de metal care sprijinea partea de jos a pisicii, făcută din lemn. Nici măcar Sandy Koufax n-ar fi putut să doboare pisicile alea.

— Hei, ai lovit prea jos, spunea operatorul. Trebuie să dai frumos și încet.

„Frumos și încet“ era parola, și în clipa în care operatorul o rostea, tunarul ascuns lăsa jos tija de metal, iar operatorul dobora pisica de pe scândură. Apoi trebuia să spună:

— Ai înțeles ce vreau să spun? Iar ăsta era semnalul ca tunarul să ridice iar tija de metal. Se găsea mereu câte un țărănoi care voia să se dea mare cu aruncarea lui în fața iubitei care chicotea.

Jeff lucrase la „abac“, unde erau aliniate niște clești de rufe. Clientul plătea ca să arunce cu niște cercuri de cauciuc care să se agațe în cleștii de rufe, care aveau câte un număr, și, dacă ajungea la un total de douăzeci și nouă de puncte, putea să câștige o jucărie scumpă. Ce nu știa fraierul era că toți cleștii aveau la fiecare capăt numere diferite, astfel încât omul care se ocupa de abac putea să ascundă numărul care ar fi putut să totalizeze douăzeci și nouă, îl arăta pe celălalt și era sigur că nimeni nu poate să câștige.

Într-o zi, unchiul Willie îi spusese lui Jeff:

— Te descurci foarte bine, puștiule, și sunt mândru de tine. Ești gata să treci la Skillo.

Operatorii de Skillo erau crème de la crème, și toți ceilalți din bâlci îi respectau. Făceau mai mulți bani decât alții din carnaval, stăteau la cele mai bune hoteluri și aveau mașini țipătoare. Jocul de Skillo consta într-o roată orizontală de sticlă, cu o săgeată așezată cu mare grijă în echilibru și cu o bucățică de hârtie în mijloc. Fiecare secțiune a roții era numerotată, și când clientul învârtea roata și se oprea la un număr, numărul respectiv se bloca. Clientul mai plătea o dată pentru o învârtire, și alt spațiu se bloca. Operatorul de Skillo spunea că atunci când toate secțiunile roții erau blocate, clientul va

câștiga o mare sumă de bani. Când clientul mai avea doar puține spații de blocat, operatorul îl încuraja să pluseze. Se uita neliniștit în jur și îi șoptea: „Nu e jocul meu, dar mi-ar plăcea să câștigi tu. Dacă o să câștigi, poate îmi dai și mie o bucățică“.

Operatorul îi strecura o bancnotă de cinci sau de zece dolari clientului și îi spunea: „Joacă-i și pe ăștia, pentru mine, vrei? Nu se poate să pierzi chiar acum“. Iar papagalul avea impresia că-și găsise un frate de cruce. Jeff devenise expert la stoarcerea de bani a clienților. Când spațiile goale se micșorau și șansele de reușită deveneau mai mari, creștea și entuziasmul în intensitate.

— Acum nu mai poți să pierzi! exclama Jeff, iar jucătorul mai plătea o tură.

În sfârșit, când mai rămânea un singur loc gol, entuziasmul devenea isterie. Papagalul punea la bătaie toți banii pe care îi avea, ba adesea se ducea acasă repede să mai aducă. Clientul nu câștiga niciodată, fiindcă operatorul sau un ajutor de-al lui dădea un brânci neobservat mesei, și săgeata pica invariabil în alt loc decât trebuia.

Jeff învățase repede tot jargonul bâlciului: „casa“ era un termen care însemna măsluirea jocurilor, ca fraierii să nu poată câștiga. Oamenii care stăteau în fața unui joc și își lăudau jocul erau numiți de cei de afară „lătrăi“, dar oamenii de carnaval le spuneau „oratorii“. Oratorul lua zece la sută dacă aduna un vârf – vârful fiind mulțimea. „Gunoiul“ era premiul care trebuia să se ofere. „Poștașul“ era polițistul cumpărat.

Jeff devenise expert în „dat pe spate“. Când clienții plăteau să vadă o prezentare, Jeff își începea discursul: „Doamnelor și domnilor. Tot ce-ați văzut în pozele de afară, în filme și în reclame, pe toate le veți vedea în cortul ăsta, doar cu prețul de intrare. Însă, imediat după ce domnișoara va fi torturată pe scaunul electric, iar bietul ei trup va fi nimicit de cincizeci de mii de wați de electricitate, mai avem o atracție extra, care nu are nici o legătură cu spectacolul și care nu a fost anunțată până acum. În spatele acestor pereți veți vedea ceva așa de remarcabil, care vă va da fiori și vă va ridica părul din cap, încât nu am îndrăznit să facem reclamă la așa ceva, fiindcă aceasta ar putea fi văzută de vreun copil nevinovat sau de vreo femeie slabă de înger“.

Și după ce idioții mai plăteau un dolar în plus, Jeff îi băga înăuntru să vadă o fată fără mijloc, un bebeluș cu două capete, și evident că totul era realizat cu ajutorul oglinzilor.

Unul dintre cele mai profitabile jocuri de carnaval era „șoarecele alergător“. Un șoarece viu era pus în mijlocul unei mese și peste el era pus un castron. Muchia mesei avea zece găuri, iar șoarecele putea să intre în oricare dintre ele, după ce se ridica acel castron. Fiecare mascul din mulțimea de gură-cască paria pe una dintre găurile numerotate. Cine ghicea gaura în care intra șoarecele câștiga premiul.

— Cum să faci casa la un joc ca ăsta? îl întrebase Jeff pe unchiul Willie. Ai șoareci dresați?

Unchiul Willie izbucnise în hohote de râs.

— Cine dracu’ să-și piardă timpul să dreseze un șoarece? Nu, nu. E simplu. Operatorul vede care sunt numerele pe care nu s-a pariat, pune puțin oțet pe deget și atinge marginea din dreptul găurii unde vrea el să se ducă șoarecele. Șoarecele o să fugă acolo negreșit.

Karen, o dansatoare din buric foarte atrăgătoare, îl învățase pe Jeff șmecheria cu „cheia“.

— Când faci sâmbătă seara prezentarea, îi spusese Karen, ia deoparte câțiva bărbați, pe rând, și vinde-le o cheie de la rulota mea.

Cheia costa cinci dolari. La miezul nopții, vreo zece bărbați sau mai mulți se trezeau mișunând pe lângă rulotă. Karen, la ora aceea, era la hotel, în oraș, petrecându-și noaptea cu Jeff. Când papagalii veneau a doua zi dimineață la carnaval să se răzbune, bâlciul era de mult plecat.

În următorii patru ani, Jeff învățase foarte multe lucruri despre natura umană. Descoperise cât de simplu este să stârnești lăcomia și cât de creduli pot fi oamenii. Erau în stare să creadă povești de necrezut, doar fiindcă lăcomia lor îi împingea să creadă. La

optsprezece ani, Jeff era de o frumusețe izbitoare. Chiar și cea mai indiferentă femeie îl remarca imediat și îi admira ochii cenușii, bine plasați, talia înaltă și părul negru, ondulat. Bărbații îi apreciau inteligența și aerul de bună dispoziție pe care îl avea. Ba chiar și copiii îi ofereau imediat încrederea lor, de parcă ar fi vorbit cu un copil ca ei. Clientele flirtau scandalos cu Jeff, dar unchiul Willie îl avertizase:

— Ferește-te de localnice, băiatul meu. Te trezești întotdeauna că tatăl lor e șerif.

Soția aruncătorului de cuțite a fost motivul pentru care Jeff a plecat de la carnaval. Abia ajunseseră în Milledgeville, Georgia, cu spectacolul, și se ridicau corturile. Aveau în program un număr nou, cu un aruncător de cuțite sicilian, care își luase numele de Marele Zorbini și care lucra cu blonda lui soție. În timp ce Marele Zorbini era la carnaval, aranjându-și echipamentul, soția lui îl invitase pe Jeff în camera de hotel pe care o aveau în oraș.

— Zorbini o să fie ocupat toată ziua, îi spusese aceasta lui Jeff. Hai să ne distrăm puțin.

Suna bine.

— Dă-mi o oră, și apoi vino la mine în cameră, îi ceruse ea.

— De ce să așteptăm o oră? o întrebase Jeff.

Ea zâmbise și îi răspunsese:

— O să-mi ia ceva timp ca să mă pregătesc cu toate.

Jeff așteptase, tot mai curios, și, când ajunsese în sfârșit în camera ei de hotel, ea îl întâmpinase la ușă, goală pușcă. El întinsese mâna s-o cuprindă, dar ea i-o dăduse la o parte și spusese:

— Vino aici.

El intrase în baie și nu-i venise să-și creadă ochilor. Umpluse cada cu bomboane Jell-O în șase arome, peste care dăduse drumul la apă caldă.

— Ce-i asta? întrebase Jeff.

— Ăsta-i desertul. Dezbracă-te, puiule.

Jeff se conformase.

— Acum bagă-te în cadă.

El intrase în cadă și avusese cea mai ciudată senzație din viața lui. Bomboanele delicate și alunecoase de Jell-O păreau că îi ating toate cutele corpului, masându-l peste tot. Blonda se băgase lângă el.

— Acum, zisese ea, prânzul. Începuse să coboare de la pieptul lui spre vintre, lingând bomboanele pe care le întâlnea. Mmm, ai un gust delicios. Cel mai mult îmi plac căpșunele...

Mișcările rapide ale limbii ei și fricțiunea caldă și vâscoasă a bomboanelor era o experiență erotică indescriptibilă. În mijlocul acestei experiențe, ușa se izbise de perete și Marele Zorbini își făcuse apariția. Sicilianul le aruncase o singură privire soției și speriatului Jeff, apoi începuse să urle:

— Tu sei una puttana! Vi ammazzo tutti e due! Dove sono i miei coltelli?

Jeff nu înțelesese nici un cuvânt, dar recunoscuse tonul. În timp ce Marele Zorbini pleca în fugă să-și aducă cuțitele, Jeff ieșise din cadă arătând ca un curcubeu, cu bomboanele multicolore lipite de el, și își luase hainele. Sărise pe fereastră, gol, și o luase la fugă pe alee. Auzise un țipăt în urma lui și simțise șuieratul cuțitului pe lângă urechi. Zang! Încă unul, după care ieși din zona de tragere. Se îmbrăcase într-un șanț, punându-și pantalonii și cămașa peste bomboanele lipicioase și se dusese pe căi ocolite la autogară, unde luase primul autobuz care pleca din oraș.

Șase luni mai târziu, era în Vietnam.

Fiecare soldat duce propriul lui război, iar Jeff se întorsese din Vietnam cu un dispreț profund pentru birocrație și cu o aversiune nepieritoare pentru autorități. Petrecuse doi ani într-un război care

n-ar fi putut să fie câștigat vreodată și fusese scandalizat de pierderea imensă de bani, materiale și vieți omenești, dezgustat de trădările și de înșelătoriile generalilor și ale politicienilor care făceau scamatorii verbale. „Am fost trași într-un război pe care nu l-a vrut nimeni“, se gândea Jeff. „Cea mai mare șarlatanie din lume.“

Cu o săptămână înainte de demobilizare, Jeff primise vestea că unchiul Willie murise. Carnavalul se încheiase. Trecutul se sfârșise. Era timpul să se bucure de viitor.

Anii care au urmat au fost plini de aventuri. Pentru Jeff, lumea întreagă era un carnaval, iar oamenii care o populau erau fraierii. Și-a construit propria lui scamatorie. Plasa anunțuri în ziare, în care oferea spre vânzare o fotografie color a președintelui, la prețul de un dolar. După ce primea banii, îi trimitea victimei un timbru poștal cu chipul președintelui.

A dat anunțuri prin reviste, avertizând publicul că mai sunt numai șaizeci de zile în care pot trimite cinci dolari, apoi va fi prea târziu. Anunțul nu preciza ce primești pentru cei cinci dolari, dar banii au început să curgă.

Timp de trei luni a lucrat într-un subsol, vânzând prin telefon acțiuni false la companii petroliere.

Îi plăceau foarte mult bărcile, și, când un prieten i-a oferit o slujbă pe o navă care făcea curse în Tahiti, Jeff s-a angajat marinar.

Ambarcațiunea era o frumusețe, o goeletă albă, lungă de 50 de metri, care sclipea la soare, cu pânzele bine întinse în vânt. Avea puntea din lemn de tec, coca lucioasă era făcută din brad de Oregon, un salon mare în care încăpeau doisprezece oameni și o bucătărie dotată cu plite electrice. Camerele echipajului erau în partea din față. Pe lângă căpitan, steward și bucătar, mai erau cinci mateloți. Treaba lui Jeff era să ajute la ridicarea pânzelor, să lustruiască hublourile de alamă și să mânuiască parâmele ca să strângă pânza. Goeleta transporta un grup de opt persoane.

— Proprietarul se numește Hollander, îl informă prietenul pe Jeff.

Hollander se dovedi a fi Louise Hollander, o femeie frumoasă, de douăzeci și cinci de ani, cu părul blond-auriu, al cărei tată deținea jumătate din America Centrală. Ceilalți pasageri erau prietenii ei, pe care colegii lui Jeff îi numeau râzând „figuranți caraghioși“.

În prima zi din cursă, Jeff lucra pe punte, sub soarele fierbinte, lustruind alama, când Louise Hollander veni la el.

— Ești nou aici.

El se uită în sus, spre ea.

— Da.

— Ai și un nume?

— Jeff Stevens.

— E un nume frumos.

El nu făcu nici un comentariu.

— Știi cine sunt eu?

— Nu.

— Eu sunt Louise Hollander. Barca e a mea.

— Înțeleg. Eu lucrez pentru dumneavoastră.

Ea îi zâmbi ușor.

— Exact.

— Atunci, dacă vreți să nu mă plătiți degeaba, ați face mai bine să mă lăsați să mă întorc la treaba mea.

Jeff trecu la următorul stâlp, să-l lustruiască.

Noaptea, în cabinele lor, băieții din echipaj bârfeau pasagerii și își băteau joc de ei. Dar Jeff recunoștea că în sinea lui îi invidiază – le

invidiază condiția, educația, manierele dezinvolte. Proveneau din familii bogate și urmaseră cele mai bune școli. Școala lui fusese carnavalul unchiului Willie.

Unul dintre cei care lucrau la carnaval fusese profesor de arheologie, până când fusese dat afară fiindcă furase niște relicve și le vânduse. Cu el, Jeff avea discuții lungi, iar profesorul încerca să-i stârnească interesul pentru arheologie. „În trecut poți să vezi tot viitorul omenirii“, îi spunea el. „Gândește-te, fiule. Cu mii de ani în urmă existau oameni exact ca mine și ca tine, care aveau visuri, inventau povești, își trăiau viața și dădeau naștere strămoșilor noștri.“ Privirea lui devenea nostalgică. „Cartagina – acolo mi-ar plăcea să fac săpături. Cu mult timp înainte de nașterea lui Hristos, era un mare oraș, Parisul Africii străvechi. Oamenii de acolo aveau jocurile lor, aveau băi și curse de care. Circus Maximus era mare cât cinci terenuri de fotbal.“ Observase interesul care se citea în ochii băiatului. „Știi cum obișnuia Cato cel Bătrân să-și încheie discursurile în senatul roman? Spunea Dalenda est Cartaga – Cartagina trebuie să fie distrusă. Dorința lui s-a îndeplinit în cele din urmă. Romanii au transformat orașul în ruine și peste douăzeci și cinci de ani s-au întors acolo să reconstruiască marele oraș din cenușă. Mi-ar plăcea să te duc acolo cândva să facem săpături, băiatul meu.“

Un an mai târziu, profesorul murise din cauza alcoolului, dar Jeff își promisese că într-o bună zi o să facă și el săpături. Mai întâi în Cartagina, în memoria profesorului.

Cu o noapte înainte ca goeleta să ancoreze în Tahiti, Jeff fu chemat în cabina personală a lui Louise Hollander. Era îmbrăcată într-un halat alb de mătase.

— M-ați chemat, doamnă?

— Ești homosexual, Jeff?

— Nu cred că e treaba dumneavoastră, domnișoară Hollander, dar răspunsul e nu. Sunt doar pretențios.

Louise Hollander își strânse buzele.

— Ce fel de femei îți plac ție? Curvele, presupun.

— Uneori, recunoscu Jeff cu lejeritate. Altceva mai doriți să-mi spuneți, domnișoară Hollander?

— Da. Mâine-seară dau o petrecere. Ai vrea să vii?

Jeff se uită lung la femeie înainte să răspundă.

— De ce nu?

Și așa a început.

Louise Hollander avusese doi soți până să împlinească douăzeci și unu de ani, iar când îl întâlnise pe Jeff, avocatul ei tocmai se ocupa de aranjamentele pentru divorțul de cel de-al treilea. În cea de-a doua seară de când erau ancorați în portul Papeete, iar pasagerii și membrii echipajului coborâseră pe mal, Jeff primi o altă convocare în cabina lui Louise Hollander. La sosirea lui, ea era înfășurată într-un pareo multicolor de mătase, despicat până sus.

— Vreau să-mi scot asta de pe mine, spuse ea. Am o problemă cu fermoarul.

Jeff se apropie de ea și examină costumul.

— Nu are fermoar.

Ea întoarse capul spre el și zâmbi.

— Știu. Exact asta e problema mea.

Făcură dragoste pe punte, unde aerul plăcut, tropical, le încălzea trupurile. După aceea, se așezară într-o parte, cu fața unul spre altul. Jeff se ridică într-un cot și se uită spre Louise.

— Tăticul tău nu e șerif, nu? o întrebă el.

Ea se ridică în capul oaselor, surprinsă.

— Poftim?

— E prima oară când fac dragoste cu o localnică. Unchiul Willie m-a avertizat că întotdeauna se întâmplă ca tatăl localnicelor să fie șerif.

După aceea, au fost împreună în fiecare noapte. La început, prietenii lui Louise erau amuzați. O altă jucărie de-ale lui Louise. Dar când ea îi anunță că vrea să se căsătorească cu el, intrară în panică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Louise, el e un nimeni. A lucrat într-un bâlci. Doamne, la fel de bine ai putea să te măriți cu un grăjdar. E frumos – într-adevăr. Și are un trup superb. Dar în afară de sex, n-ai absolut nimic în comun cu el, scumpo.

— Louise, Jeff e pentru micul dejun, nu pentru cină.

— Sincer, îngerașule, chiar crezi că se potrivește?

Dar nimic din ceea ce spuneau prietenii ei nu reuși s-o facă pe Louise să se răzgândească. Jeff era bărbatul cel mai fascinant pe care îl întâlnise vreodată. Ea ajunsese la concluzia că bărbații foarte frumoși erau fie monumental de proști, fie insuportabil de plictisitori. Jeff era inteligent și amuzant, iar combinația asta ei se părea irezistibilă.

Când Louise aduse în discuție subiectul căsătoriei, Jeff fu la fel de surprins ca și prietenii ei.

— De ce să ne căsătorim? Trupul meu îl ai deja. Nu pot să-ți ofer ceva în plus față de ce ai tu.

— E foarte simplu, Jeff. Te iubesc. Vreau să-mi petrec viața cu tine.

Căsătoria fusese pentru el o noțiune străină, și acum, deodată, nu i se mai părea așa. În spatele poleielii elegante și sofisticate pe care o avea, Louise Hollander era o fetiță vulnerabilă și dependentă. „Are nevoie de mine“, se gândea Jeff. Gândul la o casă stabilă, cu copii, i se părea dintr-odată foarte ispititor. I se părea că toată viața lui fusese o fugă permanentă. Era timpul să se oprească.

Trei zile mai târziu, se căsătoriră la primăria din Tahiti.

*

După ce se întoarseră la New York, Jeff fu convocat la biroul lui Scott Fogarty, avocatul lui Louise Hollander, un bărbat micuț și rece, cu buze strânse și, se gândi Jeff, probabil și cu fundul strâns.

— Am niște hârtii de semnat pentru dumneavoastră, îl anunță avocatul.

— Ce fel de hârtii?

— Un contract. Prevede numai că în cazul dizolvării căsătoriei cu Louise Hollander...

— Louise Stevens.

— ... Louise Stevens, nu veți avea pretenții financiare la nici o...

Jeff simți că i se încleștează fălcile.

— Unde semnez?

— Nu vreți să vă spun ce mai prevede contractul?

— Nu. Nu cred că ai înțeles ideea. Nu m-am căsătorit cu ea pentru banii ei nenorociți.

— Vai, domnule Stevens! Vreau doar să...

— Vrei să semnez sau nu?

Avocatul îi puse contractul în față. El mâzgăli o semnătură și ieși de acolo ca din pușcă. Limuzina cu șoferul lui Louise îl aștepta afară. După ce urcă, Jeff se luă peste picior în sinea lui. „De ce dracu' m-am enervat așa? Toată viața am fost un maestru al escrocheriilor, și când fac și eu ceva corect o dată, iar cineva crede că am alte interese, mă scandalizez ca un nenorocit de profesor de la școala duminicală.“

Louise îl duse pe Jeff la cel mai bun croitor din Manhattan. „O să arăți fantastic în costum“, îl asigură ea pe Jeff. Și așa era. Până să se împlinească două luni de la căsătorie, deja cinci dintre cele mai bune prietene ale lui Louise încercaseră să-l seducă pe frumosul nou apărut în cercul lor, dar Jeff nu le dădu atenție. Era hotărât să facă să meargă această căsnicie.

Budge[2] Hollander, fratele lui Louise, îl înscrise pe Jeff la exclusivistul Club Pilgrim din New York, iar aceștia îl acceptară. Budge era un bărbat mătăhălos, între două vârste, care avea această poreclă de când juca la placare în echipa de fotbal de la Harvard și devenise celebru ca jucător pe care nici un adversar nu putea să-l clintească. Avea în proprietate o linie maritimă comercială, o plantație de bananieri, ferme de vite, o companie de ambalare a cărnii și mai multe corporații decât putea să numere Jeff. Budge Hollander nu se deranja deloc să-și ascundă disprețul pentru Jeff Stevens.

— Tu chiar n-ai ce căuta în lumea asta, nu-i așa, bătrâne? Dar atâta timp cât o distrezi pe Louise în pat, ne descurcăm. Țin foarte mult la sora mea.

Jeff trebui să-și pună la bătaie toate resursele de voință pe care le avea ca să se stăpânească. „Nu m-am căsătorit cu împuțitul ăsta. M-am căsătorit cu Louise.“

Ceilalți membri ai Clubului Pilgrim erau la fel de enervanți. Îl considerau teribil de amuzant pe Jeff. Toți luau masa de prânz la club și îl rugau pe Jeff să le mai povestească despre „zilele de carnaval“, cum spuneau ei. Pervers, Jeff inventa povești din ce în ce mai scandaloase.

Jeff și Louise locuiau într-o casă de douăzeci de camere, plină de servitori, în East Side Manhattan. Louise avea proprietăți în Long Island și în Bahamas, o vilă în Sardinia și un apartament mare pe Avenue Foch, în Paris. În afară de iaht, mai avea un Maserati, un Rolls Corniche, un Lamborghini și un Daimler.

„E fantastic“, își zise Jeff.

„E minunat“, își zise Jeff.

„E așa de plictisitor“, își zise Jeff. Și umilitor.

Într-o dimineață, se ridică din patul cu baldachin, din secolul al optsprezecelea, își puse pe el un halat Sulka și se duse s-o caute pe Louise. O găsi în camera în care luau micul dejun.

— Trebuie să-mi iau o slujbă, îi spuse el.

— Doamne, iubitule, de ce? Nu ai nevoie de bani.

— Nu e vorba de bani. Dar nu poți să-mi ceri să mă plimb toată ziua cu mâinile la spate și să mănânc. Trebuie să lucrez.

Louise se gândi o clipă.

— Bine, îngerașule. O să vorbesc cu Budge. El are o firmă de brokeraj. Ți-ar plăcea să fii broker, iubire?

— Vreau doar să fac ceva, mormăi Jeff.

Începu să lucreze pentru Budge. Nu avusese niciodată o slujbă cu program fix. „O să-mi placă“, se gândi Jeff.

Nu i-a plăcut deloc. Rămase acolo fiindcă voia neapărat să-i arate soției un cec de salariu.

— Când o să facem un copil? o întrebă el pe Louise, după un mic dejun târziu dintr-o duminică lenevoasă.

— Curând, dragul meu. Mă străduiesc.

— Hai în pat. Să mai încercăm.

Jeff era la Pilgrim și stătea la masa cumnatului său, cu încă vreo zece industriași.

— Fraților, tocmai am făcut balanța pentru compania de împachetat carne, anunță Budge. Profiturile noastre au crescut cu patruzeci la sută.

— De ce să nu fi crescut? râse unul dintre comeseni. I-ai mituit pe toți inspectorii ăia nenorociți. Se adresă celorlalți meseni: Bătrânul Budge, aici de față, e deștept: cumpără carne de calitate inferioară și o vinde ca fiind superioară, și face o avere.

Jeff fu șocat.

— Oamenii mănâncă din carnea aia, pentru numele lui Dumnezeu. Își hrănesc copiii cu ea. Glumește, Budge, nu-i așa?

Budge zâmbi și scoase o exclamație de uimire.

— Uite cine vorbește de moralitate!

În trei luni, Jeff ajunsese să-i cunoască foarte bine pe tovarășii de masă. Ed Zeller dăduse o șpagă de un milion de dolari să construiască o fabrică în Libia. Mike Quincy, șeful unui conglomerat, era un șmecher care cumpăra companii și le vindea ilegal ponturi prietenilor când să cumpere și când să vândă acțiuni. Alan Thompson, cel mai bogat de la masă, se lăuda cu politicile companiei lui: „Înainte să schimbe legea asta afurisită, obișnuiam să-i concediem pe babalâci cu un an înainte de pensie. Economiseam o avere“.

Toți bărbații aceștia făceau înșelătorii cu impozitele, cu asigurările, falsificau bugetul de cheltuieli și își puneau amantele pe statul de plată ca secretare sau asistente.

Dumnezeule, se gândea Jeff, sunt niște escroci îmbrăcați la patru ace. Numai jocuri măsluite.

Nici soțiile nu erau mai acătării. Apucau cu mâini lacome tot ce puteau să ia de la soții lor și îi înșelau. Făceau jocul cu cheia, se minuna Jeff.

Când încercase să-i spună lui Louise lucrurile astea, ea râsese.

— Nu fi naiv, Jeff. Îți place viața pe care o duci, nu-i așa?

Adevărul era că nu îi plăcea. Se căsătorise cu Louise pentru că i se părea că ea are nevoie de el. I se părea că un copil ar schimba complet situația.

— Hai să facem un băiat și o fată. Ar fi timpul. A trecut un an de când ne-am căsătorit.

— Îngerașule, ai răbdare. Am fost la doctor și mi-a spus că totul e în regulă. Poate ar trebui să-ți faci și tu un control, să vezi dacă ești bine.

Jeff se dusese.

— N-ar trebui să vă împiedice nimic să aveți copii sănătoși, îl asigură medicul.

Și totuși, nu se întâmpla nimic.

În Lunea Neagră, universul lui Jeff se destrămă. Totul începuse când căutase în dulapul de medicamente al lui Louise o aspirină. Găsise acolo un raft întreg de cutii cu anticoncepționale. Una dintre ele era aproape goală. Lângă ea era așezată nonșalant o sticluță cu o pulbere albă și o mică linguriță aurită. Și asta nu fu decât începutul.

La prânz, Jeff stătea cufundat într-un fotoliu la Pilgrim, așteptându-l pe Budge, când auzise doi bărbați în spatele lui stând de vorbă.

— Ea jură că scula cântărețului ei italian are douășcinci de centimetri.

Se auzi un chicotit.

— Păi, lui Louise i-a plăcut întotdeauna să fie mare.

„Vorbesc despre o altă Louise“, se gândi Jeff.

— Probabil de-asta s-a și măritat cu saltimbancul ăla de la bun început. Dar spune niște chestii foarte comice despre el. Să-ți zic ce-

a făcut ieri...

Jeff se ridicase și ieșise din club fără să vadă pe unde merge.

Furia pe care o simțea nu o mai cunoscuse niciodată. Voia să ucidă. Voia să-l ucidă pe italianul necunoscut. Voia s-o ucidă pe Louise. Cu câți bărbați s-o fi culcat în ultimul an? Tot timpul ăsta râdeau de el. Budge și Ed Zeller, Mike Quincy și Alan Thompson și soțiile lor se distrau de minune pe seama lui. Și Louise, femeia pe care el voia s-o protejeze. Primul gând fu să-și facă bagajul și să plece. Dar nu era de ajuns. Nu avea de gând să-i lase pe mizerabilii ăștia să râdă la urmă.

În după-amiaza aceea, când Jeff venise acasă, Louise nu era acolo.

— Doamna a plecat de dimineață, îi spuse Pickens, majordomul. Cred că are mai multe întâlniri programate.

„Sunt sigur că are“, se gândi Jeff. „A plecat să și-o tragă cu italianul care are o sculă de douăzeci și cinci de centimetri. Dumnezeule mare!“

Când Louise sosi acasă, Jeff reușise să se calmeze.

— Ai avut o zi bună? o întrebă Jeff.

— O, plictiselile obișnuite, dragul meu. Am fost la cosmetică, la cumpărături... dar ziua ta cum a fost, îngerașule?

— Foarte interesantă, răspunse Jeff cu sinceritate. Am aflat multe lucruri.

— Budge spune că te descurci foarte bine.

— Mă descurc, confirmă Jeff. Și în curând o să mă descurc și mai bine.

Louise îi strânse ușor mâna.

— Soțiorul meu isteț. Ce-ar fi să ne ducem mai devreme la culcare?

— În seara asta, nu, spuse Jeff. Mă doare capul.

*

Toată săptămâna care urmă își făcu planuri. Începu la prânz, în club.

— Știe vreunul dintre voi ceva despre frauda informatică? întrebă Jeff.

— De ce? vru Ed Zeller să știe. Vrei să comiți vreuna?

Toți izbucniră în râs.

— Nu, serios, insistă Jeff. E o mare problemă. Sunt unii care accesează datele din computere și fură miliarde din banii de la bănci, de la companii de asigurare sau de la alte firme. Și se pare că devine tot mai grav.

— Exact domeniul tău, murmură Budge.

— Am cunoscut pe cineva care a creat un computer care nu poate fi spart.

— Și vrei să-l faci să dispară, glumi Mike Quincy.

— De fapt, aș vrea să strâng niște bani ca să-l sprijin financiar. Am întrebat doar dacă vă pricepeți la computere.

— Nu, rânji Budge, dar știm totul despre sprijinirea inventatorilor, nu, băieți?

Izbucni iar în hohote.

Două zile mai târziu, Jeff trecu pe la club și se duse la masa lor obișnuită, și îi explică lui Budge:

— Îmi pare rău că nu stau cu voi azi la masă. Am invitat pe cineva la prânz.

După ce Jeff se duse la o altă masă, Alan Thompson râse:

— Probabil că ia masa cu femeia cu barbă de la circ.

Pe ușă intră un bărbat încovoiat, cu părul cărunt, care fu condus la masa lui Jeff.

— Dumnezeule! făcu Mike Quincy. Nu e profesorul Ackerman?

— Cine e profesorul Ackerman?

— Tu nu citești altceva decât rapoarte financiare, Budge? Vernon Ackerman a fost luna trecută pe coperta de la Times. E șeful Comitetului Național de Știință din subordinea președinției. Cel mai strălucit cercetător din țară.

— Ce dracu' caută la masă cu scumpul meu cumnat?

Jeff și profesorul fură adânciți în discuție tot timpul cât stătură la masă, iar Budge și prietenii lui deveneau tot mai curioși. După plecarea profesorului, Budge îl chemă pe Jeff la masa lor.

— Hei, Jeff. Cine era ăla?

Jeff avea un aer vinovat.

— A... te referi la Vernon?

— Da. Ce tot vorbeați voi acolo?

— Noi... ăăă...

Cei de la masă aproape că vedeau cum se învârt rotițele din capul lui Jeff în încercarea de a evita răspunsul.

— Eu... ăăă... s-ar putea să scriu o carte despre el. E un personaj foarte interesant.

— Nu știam că ești scriitor.

— Păi, presupun că toți trebuie să începem de undeva.

Trei zile mai târziu, Jeff avu un alt invitat la masă. De data aceasta,

Budge fu cel care îl recunoscu:

— Hei! Ăsta e Seymour Jarret, președintele consiliului de administrație de la Jarret International Computer. Ce dracu' caută cu Jeff?

Și de data aceasta Jeff avu o discuție lungă și animată cu invitatul său. După ce întâlnirea se încheie, Budge îl chemă iar pe Jeff.

— Jeffrey, băiatule, care-i treaba cu tine și cu Seymour Jarret?

— Nimic, spuse Jeff repede. Doar pălăvrăgeam.

Dădu să plece, dar Budge îl opri.

— Nu așa repede, bătrâne. Seymour Jarret e un tip ocupat. Nu stă el la palavre despre nimic.

Jeff spuse deschis:

— Bine. Adevărul e, Budge, că Seymour colecționează timbre, și am vorbit cu el despre un timbru de care aș putea să-i fac rost.

Adevărul, pe dracu', își zise Budge.

Săptămâna următoare, Jeff luă masa cu Charles Bartlett, președintele companiei Bartlett & Bartlett, una dintre cele mai mari parteneriate de afaceri cu capital privat din lume. Budge, Ed Zeller, Alan Thompson și Mike Quincy îi priveau fascinați pe cei doi bărbați care discutau, cu capetele aplecate.

— Cumnatul tău are în ultima vreme niște întâlniri tot una și una, comentă Zeller. Ce fel de afacere coace, Budge?

Budge răspunse, nesigur:

— Nu știu, dar să fiu al naibii dacă n-o să aflu eu. Dacă Jarret și Bartlett sunt interesați de asta, înseamnă că e rost de o groază de bani.

Îl priviră cu toții pe Bartlett, care se ridică de la masă, îi strânse entuziasmat mâna lui Jeff și plecă. Când Jeff trecu pe lângă masa lor, Budge îl prinse de mână.

— Stai jos, Jeff. Vrem să vorbim ceva cu tine.

— Trebuie să mă întorc la birou, protestă Jeff. Am...

— Pentru mine lucrezi, ai uitat? Stai jos.

Jeff se așeză.

— Cu cine erai la masă?

Jeff șovăi.

— Nimeni special. Un prieten mai vechi.

— Charlie Bartlett e prietenul tău vechi?

— Așa ceva.

— Și despre ce ai vorbit tu cu prietenul tău vechi, Jeff?

— Ăăă... despre mașini, mai mult. Bătrânului Charlie îi plac mașinile vechi, și am auzit de un Packard decapotabil din ’57, cu patru uși...

— Lasă abureala! izbucni Budge. Nu colecționezi timbre, nici nu vinzi automobile și nici cărți nu scrii. Ce dracu’ pui la cale?

— Nimic. Eu...

— Vrei să strângi fonduri pentru ceva, nu-i așa, Jeff? îl întrebă Ed Zeller.

— Nu!

Dar spuse asta puțin cam prea repede.

Budge îi înconjură umerii cu brațul lui gros.

— Hei, frățioare, eu sunt cumnatul tău, ai uitat? Suntem o familie,

mai știi? Îi oferi lui Jeff îmbrățișarea lui de urs. E ceva legat de computerele alea care nu pot fi sparte, de care ziceai săptămâna trecută, nu-i așa?

Se vedea clar pe fața lui Jeff că îl prinseseră cu mâța în sac.

— Păi, da.

Trebuia să scoți cu cleștele ceva de la nemernicul ăsta.

— De ce nu ne-ai spus că e băgat și profesorul Ackerman într-asta?

— Nu am crezut că vă interesează.

— Ai crezut prost. Când ai nevoie de capital, te duci la prieteni.

— Eu și profesorul nu avem nevoie de capital, spuse Jeff. Jarret și Bartlett....

— Jarret și Bartlett sunt niște rechini împuțiți! O să vă mănânce de vii! exclamă Alan Thompson.

Ed Zeller adăugă:

— Jeff, când faci afaceri cu prietenii, nu-ți rupi gâtul.

— Am aranjat deja totul, le spuse Jeff. Charlie Bartlett...

— Ai semnat ceva până acum?

— Nu, dar mi-a dat cuvântul lui că...

— Atunci n-ai aranjat nimic. La dracu', Jeff, băiatule, oamenii de afaceri se răzgândesc în fiecare oră.

— N-ar trebui să discut cu voi despre asta, protestă Jeff. Numele profesorului Ackerman nu trebuie menționat. Are un contract cu o agenție guvernamentală.

— Știam asta, îl liniști Thompson. Și profesorul crede că treaba asta o să meargă?

— A, e sigur că o să meargă.

— Dacă e destul de bună pentru Ackerman, atunci e bună și pentru noi, nu, băieți?

Se auzi un cor de aprobări.

— Hei, eu nu sunt om de știință, spus Jeff. Nu pot să garantez nimic. Din partea mea, chestia asta poate să nu facă doi bani.

— Normal. Te-am înțeles. Dar să zicem că ar valora ceva. Jeff, cam cât ar valora toată treaba asta?

— Budge, chestia asta merge pe piața internațională. Nici măcar n-aș putea să fac o estimare. Toată lumea ar putea s-o folosească.

— Și ce capital inițial îți trebuie?

— Două milioane de dolari, dar avem nevoie de două sute cincizeci de mii cash. Bartlett a promis...

— Lasă-l pe Bartlett. Ăsta-i mărunțiș, bătrâne. Punem noi banii ăștia. Păstrăm afacerea în familie. Este, băieți?

— Este!

Budge înălță capul și îi făcu semn ospătarului, care se apropie repede de masa lor.

— Dominik, adu-i domnului Stevens o hârtie și un stilou.

Obiectele respective sosiră într-o clipă.

— Putem să încheiem afacerea asta chiar acum, îi spuse Budge lui Jeff. Tu trebuie doar să scrii pe hârtia asta că ne dai nouă drepturile, noi o semnăm, și mâine-dimineață ai cecul de două sute cincizeci de mii semnat și parafat. Cum ți se pare?

Jeff își mușca buza de jos.

— Budge, i-am promis domnului Bartlett.

— Dă-l dracului pe Bartlett, mârâi Budge. Ești însurat cu sor-sa sau cu sor-mea? Pune mâna și scrie.

— Nu avem încă patentul pentru...

— Scrie, la dracu'!

Budge îndesă stiloul în mâna lui Jeff.

Șovăind, Jeff începu să scrie: „Prin prezenta, transfer toate drepturile, titlurile și profiturile încasate în urma vânzării dispozitivului matematic numit CABA, cumpărătorilor Donald „Budge" Hollander, Ed Zeller, Alan Thompson și Mike Quincy, pentru suma de două milioane de dolari, cu plata a două sute cincizeci de mii de dolari la semnarea contractului. Computerul CABA a fost îndelung testat, este ieftin, fără probleme și folosește mai puțină energie decât computerele de pe piață. CABA nu va avea nevoie de reparații sau de piese noi pentru o perioadă de minimum zece ani". Ei se uitau peste umărul lui Jeff, să vadă ce scrie.

— Dumnezeule! făcu Ed Zeller. Zece ani! Nici un computer de pe piață nu poate pretinde asta!

Jeff continuă: „Cumpărătorii au înțeles că nici profesorul Vernon Ackerman, și nici eu nu deținem brevetul pentru CABA..."

— Ne ocupăm noi de asta, îl întrerupse nerăbdător Alan Thompson. Am eu un avocat de brevete al dracului de bun.

Jeff scria în continuare: „Le-am explicat cumpărătorilor că dispozitivul CABA ar putea să fie lipsit de valoare și că nici eu, nici profesorul Vernon Ackerman nu vom avea nici o implicare și nu vom garanta în alt fel pentru CABA, în afară de cele spuse anterior". Semnă hârtia și le-o arătă.

— Sunteți mulțumiți?

— Ești sigur de garanția de zece ani? îl întrebă Budge.

— Garantat. Mai fac o copie după asta.

Ceilalți se uitară la el cum copiază cu grijă textul documentului pe altă foaie.

Budge îi smulse foile din mână și le semnă. Zeller, Quincy și

Thompson semnară și ei. Budge era radios.

— Un exemplar pentru noi și unul pentru tine. Bătrânul Seymour Jarret și Charlie Bartlett și-au luat-o în barbă, este, băieți? Abia aștept să audă ăștia că au luat țeapă.

A doua zi, Budge îi înmână lui Jeff un cec în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari.

— Unde e computerul? îl întrebă el.

— Am aranjat să fie livrat azi la prânz la club. M-am gândit că ar fi foarte bine să fim cu toții când sosește.

Budge îl bătu pe umăr.

— Știi ceva, Jeff, ești băiat isteț. Ne vedem la prânz.

La douăsprezece fix intră în sala de mese de la Pilgrim Club un curier cu o cutie în brațe și fu îndrumat spre masa lui Budge, unde sosiseră deja Zeller, Thompson și Quincy.

— Uite-l! exclamă Budge. Dumnezeule! Drăcia asta e și portabilă!

— Să-l așteptăm pe Jeff? întrebă Thompson.

— Dă-l dracu'. Chestia asta e acum a noastră.

Budge rupse hârtia în care era înfășurat pachetul. Dedesubt era un cuib de paie pentru protecție. Cu mare grijă, aproape cu reverență, el scoase obiectul care era așezat sub paie. Ceilalți bărbați îi urmăreau mișcările cu ochii mari. Era o ramă pătrată, cu latura de aproximativ treizeci de centimetri, cu niște sârme fixate pe ea, iar pe sârmă erau înșirate niște mărgele. Urmă o tăcere lungă.

— Ce-i asta? întrebă Quincy într-un târziu.

Alan Thompson răspunse:

— Un abac. O chestie pe care o foloseau orientalii ca să numere... Expresia de pe chipul lui se schimbă brusc. Dumnezeule! CABA înseamnă „abac“, scris invers! Se întoarse spre Budge. E cumva o

glumă?

Zeller spumega.

— Consum mic de energie, fără probleme, folosește mai puțină energie decât orice computer de pe piață... Anulează repede cecul ăla nenorocit!

Toată lumea se repezi la telefon.

— Cecul semnat de dumneavoastră? întrebă contabilul-șef. Nu aveți de ce să vă faceți griji. Domnul Stevens l-a încasat azi-dimineață.

Lui Pickens, majordomul, îi părea sincer rău, dar domnul Stevens își împachetase niște lucruri și plecase. Menționase că va face o călătorie mai lungă.

În după-amiaza acelei zile, Budge, în culmea agitației, reușise să dea de profesorul Vernon Ackerman.

— A, desigur, Jeff Stevens. Un domn fermecător. Este cumnatul dumitale, spui?

— Profesore, despre ce ai discutat dumneata cu Jeff?

— Presupun că nu divulg nici un secret. Jeff ar vrea să scrie o carte despre mine. M-a convins că lumea vrea să afle cum este omul din spatele studiilor mele...

Seymour Jarret fu reticent.

— De ce vrei să știi ce-am discutat eu cu domnul Stevens? Îi faci cumva concurență la colecția de timbre?

— Nu, eu...

— Ei bine, degeaba îți bagi nasul. Nu mai există decât un singur

timbru de acest fel, iar domnul Stevens a acceptat să mi-l vândă mie după ce îl achiziționează.

Și trânti receptorul în furcă.

*

Budge știa ce o să-i spună Charlie Bartlett chiar înainte să deschidă gura.

— Jeff Stevens? A, da. Eu colecționez mașini vechi. Jeff a descoperit un Packard din ’57, decapotabil, cu patru uși, care se află într-o stare foarte bună...

De data aceasta, Budge fu cel care închise telefonul.

— Nu vă faceți griji, le spuse el partenerilor săi. O să ne recuperăm banii și o să-l fac pe împuțitul ăla să înfunde pușcăria pentru tot restul vieții lui. Există legi pentru escrocherii.

Următorul popas al celor din grup fu la biroul lui Scott Fogarty.

— Ne-a făcut de două sute cincizeci de mii de dolari, îi spuse Budge avocatului. Vreau să stea în spatele gratiilor tot restul vieții. Fă rost de un mandat pentru...

— Ai contractul la tine, Budge?

— Îl am chiar aici.

Îi înmână lui Fogarty hârtia scrisă de Jeff. Avocatul o scană rapid cu privirea, apoi începu s-o citească din nou, pe îndelete.

— A falsificat semnăturile de pe hârtia asta?

— Ei, nu, răspunse Mike Quincy. Noi am semnat.

— Ați citit hârtia înainte de a o semna?

Ed Zeller zise furios:

— Evident c-am citit-o. Crezi că suntem tâmpiți?

— Vă las pe dumneavoastră să apreciați, domnilor. Ați semnat un contract care consemnează că ați fost informați că, pentru suma de două sute cincizeci de mii de dolari bani gheață, veți achiziționa un obiect care nu este brevetat și care ar putea să fie complet lipsit de valoare. Ca să mă exprim ca un fost profesor de-al meu, „v-a tras-o ca lumea“.

Jeff obținuse divorțul în Reno. Se stabilise acolo de ceva timp, când se întâlni din întâmplare cu Conrad Morgan, care odinioară fusese angajatul unchiului Willie.

— N-ai vrea să-mi faci o mică favoare, Jeff? îl întrebase Conrad Morgan. E o tânără care călătorește cu trenul de la New York la Saint Louis cu niște bijuterii...

Jeff se uita pe hubloul avionului și se gândea la Tracy. Pe fața lui se așternuse un zâmbet.

Când Tracy reveni la New York, primul drum pe care îl făcu fu la Conrad Morgan et Cie Jewelery. Conrad Morgan o conduse pe Tracy în biroul lui și închise ușa. Își frecă mâinile și spuse:

— Începusem să-mi fac griji, draga mea. Te-am așteptat în Saint Louis și...

— Nu ai fost în Saint Louis.

— Cum? Ce vrei să spui?

Ochii lui albaștri păreau că sclipesc.

— Vreau să spun că nu te-ai dus la Saint Louis. N-ai avut de gând nici o clipă să te întâlnești acolo cu mine.

— Dar bineînțeles că am fost! Tu ai bijuteriile, și eu...

— Ai trimis doi tipi să mi le ia.

Fața lui Morgan adoptă o expresie nedumerită.

— Nu înțeleg.

— Inițial m-am gândit că există o scurgere de informații din organizația ta, dar nu era asta, nu-i așa? Tu ai fost. Mi-ai spus că rezervi tu, personal, biletul de tren, așa că singurul care știa numărul compartimentului meu erai tu. Am folosit un nume fals, eram deghizată, dar tipii ăia doi știau precis unde să mă găsească.

Pe fața inocentă a lui Morgan apăru surpriza.

— Încerci să-mi spui, de fapt, că niște oameni ți-au furat bijuteriile?

Tracy zâmbi.

— Încerc să-ți spun că nu mi le-au furat.

De data aceasta, uimirea de pe chipul lui Morgan era sinceră.

— Bijuteriile sunt la tine?

— Da. Prietenii tăi se grăbeau așa de tare să prindă avionul, că le-au lăsat în urmă.

Morgan o studie o clipă pe Tracy.

— Scuză-mă puțin.

Se îndreptă spre o ușă discretă și ieși în timp ce Tracy stătea pe canapea absolut relaxată. Conrad Morgan lipsi aproape cincisprezece minute și, când se întoarse, pe fața lui se vedea consternare.

— Mă tem că s-a făcut o greșeală. O mare greșeală. Ești o fată tare isteață, domnișoară Whitney. Meriți cele douăzeci și cinci de mii de dolari. Zâmbi cu admirație. Dă-mi bijuteriile și...

— Cincizeci de mii.

— Ce spui?

— A trebuit să le fur de două ori. Asta înseamnă cincizeci de mii de dolari, domnule Morgan.

— Nu, replică el sec. Ochii lui își pierduseră strălucirea. Mi-e teamă că nu pot să-ți dau atâția bani pentru ele.

Tracy se ridică.

— Foarte bine. O să încerc să găsesc pe cineva în Las Vegas care să considere că merită suma asta.

Se îndreptă spre ușă.

— Cincizeci de mii de dolari? întrebă Morgan.

Tracy încuviință din cap.

— Unde sunt bijuteriile?

— Într-o cușetă din gara Penn. Imediat cum primesc banii – cash – și urc în taxi, îți dau cheia.

Conrad Morgan scoase un suspin înfrânt.

— Ne-am înțeles.

— Mulțumesc, rosti Tracy cu voioșie. A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneata.

---

[2] Neclintitul

capitolul 19

Daniel Cooper știa deja care era tema întâlnirii din dimineața aceea în biroul lui J.J. Reynolds, fiindcă toți investigatorii companiei primiseră câte o informare cu o zi în urmă, referitoare la jaful care avusese loc în casa lui Lois Bellamy cu o săptămână înainte. Daniel Cooper ura ședințele. Nu avea deloc răbdare să stea și să asculte toate inepțiile care se spuneau acolo. Ajunse în biroul lui J.J. Reynolds cu patruzeci și cinci de minute întârziere, când acesta era chiar la mijlocul discursului.

— Drăguț din partea ta că ai trecut pe la noi, spuse Reynolds ironic.

Nu primi nici o replică. „Îmi pierd timpul de pomană“, se gândi Reynolds. Cooper nu pricepea ironiile – și nici altceva, după părerea lui Reynolds. Doar să prindă infractori. Asta, da, trebuia să recunoască, individul era un geniu dat dracului.

Așezați pe scaune în birou se aflau trei dintre agenții de top ai companiei: David Swift, Robert Fisher și Jerry Davis.

— Ați citit cu toții raportul despre jaful Bellamy, continuă Reynolds, dar mai e o noutate pe care aș vrea s-o adaug. Se pare că Lois Bellamy este verișoara comisarului de poliție. Și el face mare tămbălău.

— Ce face poliția? întrebă Davis.

— Se ascunde de presă. Nu pot să-i învinovățesc. Ofițerii care au investigat cazul s-au purtat precum Keystone Kops[3]. Chiar au stat de vorbă cu spărgătoarea pe care au prins-o în casă și au lăsat-o să plece.

— Înseamnă că pot să facă un portret foarte precis, opină Swift.

— Pot să facă un portret precis al cămășii ei de noapte, replică Reynolds sarcastic. Au fost așa de fascinați de corpul ei încât li s-a

topit creierul. Nici măcar nu știu ce culoare avea părul. Avea pe cap un fel de cască de bigudiuri și pe față avea o mască de argilă. Descrierea lor se referă la o femeie de vreo douăzeci și ceva de ani, cu un cur și niște țâțe superbe. Nu există absolut nici un indiciu. N-avem nici o informație de la care să pornim. Nimic.

Daniel Cooper deschise gura pentru prima dată de când venise:

— Ba da, avem.

Toți se întoarseră să se uite la el, cu expresii care arătau diverse grade de antipatie.

— Despre ce vorbești? îl întrebă Reynolds.

— Știu cine e.

*

Când Cooper citise memoriul în dimineața dinainte, se hotărâse să se uite puțin la casa Bellamy, ca un prim pas logic. Pentru Daniel Cooper, logică era ordinea minții lui Dumnezeu, soluția elementară pentru orice problemă, iar cu aplicarea acestei logici trebuia să înceapă totul. Cooper se duse cu mașina la reședința Bellamy din Long Island, aruncă o privire, fără să coboare din mașină, întoarse și porni înapoi spre Manhattan. Aflase tot ce avea nevoie. Casa era izolată, nu existau mijloace de transport în comun în apropiere, ceea ce însemna că hoțul nu putea ajunge acolo decât cu mașina.

Acum împărtășea raționamentul lui celor din biroul lui Reynolds.

— Întrucât cel mai probabil nu a vrut să-și folosească mașina personală, care ar fi putut fi observată, automobilul a fost ori furat, ori închiriat. Am decis să încerc mai întâi la agențiile de închiriere. Am presupus că va închiria o mașină de undeva din Manhattan, deoarece acolo ar fi mai simplu să-și piardă urma.

Jerry Davis nu era impresionat.

— Poate glumești, Cooper. Trebuie să fie mii de mașini care se închiriază zilnic în Manhattan.

Cooper nu luă în seamă întreruperea.

— Toate operațiunile de închiriere sunt computerizate. Relativ puține mașini sunt închiriate de femei. Le-am verificat pe toate. Femeia în chestiune s-a dus la Budget Rent a Car at Pier, pe West Twenty-third Street, numărul 61, a închiriat un Chevrolet Caprice la ora opt, în seara jafului și a returnat-o la ora două dimineața.

— De unde știi că asta e mașina? întrebă Reynolds, sceptic.

Cooper începuse să se plictisească de întrebările lor stupide.

— Am verificat kilometrajul. Până la casa lui Lois Bellamy sunt cincizeci și unu de kilometri, plus încă cincizeci și unu la întoarcere. Cifrele se potrivesc perfect cu kilometrajul de la mașină. Mașina a fost închiriată pe numele Ellen Branch.

— Nume fals, presupuse David Swift.

— Exact. Numele ei real e Tracy Whitney.

Acum toți se holbau la el.

— De unde naiba știi asta? întrebă Schiffer.

— A dat adresa și numele false, dar a trebuit să semneze contractul. Am dus originalul la sediul Departamentului de Poliție din New York și le-am cerut să verifice amprentele. Acestea îi aparțin lui Tracy Whitney. A fost la pușcărie în penitenciarul de femei Louisiana de Sud. Dacă vă amintiți, am vorbit cu ea acum vreun an, în legătură cu Renoir-ul furat.

— Îmi amintesc, dădu din cap Reynolds. Atunci ai spus că e nevinovată.

— Era – atunci. Acum nu mai e. Ea a înfăptuit jaful Bellamy.

Iar reușise, nemernicul! Și o făcea să pară așa de simplu. Reynolds încercă să-și controleze tonul, să nu sune ranchiunos.

— Asta... asta-i treabă bună, Cooper. Foarte bună. Hai s-o înhățăm. O să le spunem polițiștilor s-o ridice și...

— Sub ce acuzație? întrebă Cooper moale. Că a închiriat o mașină? Poliția nu poate s-o identifice și nu e nici măcar o probă împotriva ei.

— Și ce-ar trebui să facem? întrebă Schiffer. S-o lăsăm să plece, liberă ca pasărea cerului?

— De data asta, da, răspunse Cooper. Dar eu știu unde e acum. O să mai încerce ea ceva. Și când o s-o facă, o s-o prind.

Ședința se terminase, în sfârșit. Cooper dorea cu disperare să facă un duș. Scoase o mică agendă cu coperte negre și scrise în ea cu mare grijă: TRACY WHITNEY.

---

[3] Personaje din filmele mute de la începutul secolului XX, personificarea polițiștilor incompetenți (n.red.)

capitolul 20

„Ar fi timpul să încep noua mea viață“, își spuse Tracy hotărâtă. „Dar ce fel de viață? M-am transformat dintr-o victimă inocentă și naivă într-o... ce? O hoață... în asta m-am transformat.“ Se gândi la Joe Romano, la Anthony Orsatti, la Perry Pope și la judecătorul Lawrence. „Nu. O răzbunătoare. Asta am devenit. Și o aventurieră, poate.“ Păcălise poliția, doi artiști ai matrapazlâcurilor și un bijutier șmecher. Se gândi la Ernestine și la Amy și simți un ghimpe în inimă. Pradă unui impuls, Tracy se duse la F.A.O. Schwarz și cumpără un teatru de păpuși de jucărie, cu vreo cinci personaje și i le trimise lui Amy prin poștă. Pe cartea de vizită scrisese: CÂȚIVA PRIETENI NOI PENTRU TINE. MI-E DOR DE TINE. CU DRAG. TRACY.

Apoi se duse la un magazin de blănuri de pe Madison Avenue, cumpără un guler din blană de vulpe albastră pentru Ernestine și i-l trimise, împreună cu un ordin de plată în valoare de două sute de dolari. Pe cartea de vizită scria doar atât: MERSI, ERNIE. TRACY.

„M-am achitat de toate obligațiile“, se gândi Tracy. Era o senzație plăcută. Era liberă să plece unde voia și să facă exact ce voia.

Își sărbători independența cazându-se într-o cameră de lux la înălțime, în hotelul Helmsley Palace. Din livingul ei aflat la etajul patruzeci și șapte se vedea catedrala St. Patrick și, în depărtare, podul George Washington. La doar câțiva kilometri, în partea opusă, era cartierul sumbru în care locuise nu cu mult timp în urmă. „Nu se va mai întâmpla niciodată“, își jură Tracy.

Deschise sticla de șampanie pe care i-o trimisese hotelul și rămase așa, sorbind din pahar, privind cum apune soarele deasupra Manhattanului. Când răsări luna, Tracy deja era decisă. Se ducea la Londra. Era gata pentru lucrurile minunate pe care viața avea să i le ofere. „Mi-am ispășit pedeapsa“, se gândi Tracy. „Merit și eu puțină fericire.“

Se lungi în pat și deschise televizorul să se uite la știrile de noapte. Era un interviu cu doi bărbați. Boris Melnikov era un rus scund și îndesat, îmbrăcat într-un costum maro, care cădea rău pe el, iar Petre Negulescu era exact opusul lui, înalt, subțire și elegant. Tracy se întrebă ce ar putea oare să aibă în comun doi oameni ca ăștia.

— Unde va avea loc partida de șah? întrebă moderatorul programului.

— La Soci, pe malul minunatei Mări Negre, răspunse Melnikov.

— Amândoi sunteți mari maeștri internaționali, iar partida aceasta a creat mare interes, domnilor. În întâlnirile trecute, v-ați luat mereu titlul unul altuia, iar ultima partidă s-a terminat cu remiză. Domnule Negulescu, acum domnul Melnikov deține titlul. Credeți că veți reuși să i-l luați din nou?

— Absolut, răspunse românul.

— N-are nici o șansă, ricană rusul.

Tracy nu știa nimic despre șah, dar cei doi bărbați aveau o aroganță pe care ea o găsea foarte neplăcută. Apăsă pe butonul de închidere al telecomenzii și se culcă.

A doua zi, dimineața devreme, Tracy se duse la o agenție de voiaj și își rezervă o cabină la clasa întâi pe Queen Elizabeth II. Era bucuroasă ca un copil datorită acestei prime excursii pe care o făcea în străinătate, iar următoarele trei zile și le petrecu cumpărând haine și genți.

În dimineața plecării, Tracy chemă o limuzină care s-o ducă în port. Când ajunse la cheiul 90, dana 3, în intersecția West 55 cu Twelfth Avenue, acolo unde era ancorat QE II, era plin de fotografi și de reporteri de televiziune, și, o clipă, Tracy îngheță de groază. Apoi își dădu seama că aceștia erau ocupați cu doi bărbați care pozau pe pasarelă – Melnikov și Negulescu, marii maeștri internaționali. Tracy trecu pe lângă ei, îi arătă pașaportul ofițerului care se afla pe

pasarelă și urcă la bordul navei. Pe punte, un steward verifică biletul lui Tracy și îi dădu indicații cum să ajungă la cabina ei. Era un apartament frumos, cu terasă personală. Fusese ridicol de scump, dar Tracy se hotărâse că merită.

Despachetă bagajul și apoi se plimbă pe coridor. Aproape în toate cabinele erau petreceri de la revedere, cu râsete, șampanie și conversații. Simți deodată înțepătura singurătății. Ea nu avea pe nimeni care s-o conducă, nici un om pe care să-l iubească, nici un om care s-o iubească. „Nu e adevărat", își spuse Tracy. „Mă vrea Marea Bertha." Și râse în hohote.

Urcă pe punte, fără să vadă privirile admirative ale bărbaților și pe cele pline de invidie ale femeilor pe lângă care trecea. Tracy auzi sunetul gros al sirenei de vapor și apoi strigătul tradițional „Cine rămâne pe mal să coboare pe mal", și se simți brusc cuprinsă de emoție. Avea să navigheze către un viitor absolut necunoscut. Simți cutremurul navei uriașe, atunci când remorcherul începu s-o tragă afară, în larg, și rămase pe punte, printre ceilalți pasageri, uitându-se cum se îndepărtează Statuia Libertății, după care porni să exploreze.

Nava QE II era un adevărat oraș, lungă de peste 275 de metri, și avea treisprezece niveluri. Erau acolo patru restaurante, șase baruri, două săli de bal, două cluburi de noapte și Golden Door Spa at Sea. O mulțime de magazine, patru piscine, o sală de sport, un teren de golf, o pistă de atletism. „Cred că n-o să mai vreau să plec de pe vaporul ăsta", își spuse uimită Tracy.

Își rezervase o masă sus, la Princess Grill, care era mai mic și mai elegant decât restaurantul mare. Abia se așezase pe scaun, când auzi o voce cunoscută:

— Ei, salut!

Înălță capul și îl văzu în fața ei pe Tom Bowers, falsul agent FBI. „A, nu. Nu merit asta", își zise Tracy.

— Ce surpriză plăcută. Te superi dacă stau cu tine?

— Foarte mult.

El se așeză pe scaunul din fața ei și îi zâmbi seducător.

— Am putea foarte bine să fim prieteni. La urma urmei, amândoi suntem aici din același motiv, nu-i așa?

Tracy nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbește.

— Ascultă, domnule Bowers...

— Stevens, spuse el dezinvolt. Jeff Stevens.

— În fine.

Tracy dădu să se ridice.

— Stai. Vreau să-ți explic ceva în legătură cu ultima noastră întâlnire.

— Nu e nimic de explicat, îl asigură Tracy. Chiar și un copil idiot putea să-și dea seama – și chiar și-a dat seama.

— Îi eram dator lui Conrad Morgan cu o favoare. Zâmbi trist. Mă tem că nu a fost prea mulțumit de mine.

Era aceeași dezinvoltură, același farmec băiețesc care o mai cucerise o dată. „Pentru numele lui Dumnezeu, Dennis, nu e nevoie să îi pui cătușele. N-o să fugă nicăieri...“

Îi spuse cu sinceritate:

— Nici eu nu sunt mulțumită de tine. Ce faci aici, pe vaporul ăsta? N-ar trebui să te plimbi mai degrabă pe un râu?

El râse.

— Dacă la bord este Maximilian Pierpont, atunci și asta e o barcă pe râu.

— Cine?

El o privi mirat.

— Haide. Pe bune nu știi?

— Ce să știu?

— Max Pierpont este unul dintre cei mai bogați oameni din lume. Are un hobby: să oblige companiile să se retragă din afaceri. Îi plac caii liniștiți și femeile iuți și are o grămadă din ambele categorii. E ultimul mare cheltuitor al vremurilor noastre.

— Iar tu intenționezi să-l mai eliberezi puțin de bogăția în exces.

— Puțin mai mult, de fapt. Se uita la ea, măsurând-o din priviri. Știi ce ar trebui să facem noi doi?

— Eu știu sigur, domnule Stevens. Ar trebui să ne luăm rămas-bun.

Iar el rămase pe scaun, uitându-se cum Tracy se ridică și părăsește restaurantul.

Luă masa în cabina ei. În timp ce mânca se întreba ce soartă rea îl trimisese iar pe Jeff Stevens în calea ei. Voia să uite frica aceea pe care o simțise în tren când se gândea că va fi arestată. „Ei bine, n-o să-i permit să-mi strice excursia. O să-l ignor, pur și simplu.“

După cină, Tracy urcă pe punte. Era o noapte superbă, cu un baldachin magic de stele risipite pe cerul de catifea. Stătea așa în lumina lunii, uitându-se la ușoara fosforescență a apei, ascultând vântul nopții, când simți o mișcare lângă ea.

— Nici nu ai idee ce frumos arăți stând așa. Crezi în idilele născute pe vapor?

— Cu siguranță. Ce nu cred e că ar putea fi vorba de noi doi. Vru să se îndepărteze. Stai. Am vești pentru tine. Tocmai acum am aflat că Max Pierpont nu este până la urmă la bord. Și-a anulat călătoria în ultima clipă.

— O, ce păcat. Ai dat banii degeaba.

— Nu se știe. O privi gânditor. Ți-ar plăcea să faci o mică avere în voiajul ăsta?

„Omul ăsta e incredibil.“

— Nu cred că poți să scapi de pe vaporul ăsta dacă jefuiești pe cineva, decât dacă ai în buzunar vreun submarin sau un elicopter.

— Dar cine zis ceva de jaf? Ai auzit vreodată de Boris Melnikov și Petre Negulescu?

— Și dacă am auzit, ce?

— Melnikov și Negulescu sunt în drum spre Rusia, la o partidă de campionat. Dacă aș putea aranja ca tu să joci cu ei, spuse deschis Jeff, am putea câștiga o grămadă de bani. Ar fi scenariul perfect.

Tracy se uita la el și nu-i venea să creadă.

— Să aranjezi să joc eu cu ei? Ăsta-i scenariul tău perfect?

— Îhî. Îți place?

— La nebunie. E însă o mică problemă.

— Care ar fi aia?

— Nu știu să joc șah.

El zâmbi îngăduitor.

— Nici o problemă. Te învăț eu.

— Ești nebun, zise Tracy. Dacă vrei un sfat, caută un psihiatru bun. Noapte bună.

În dimineața următoare, Tracy dădu, la propriu, peste Boris Melnikov. Alerga pe punte, și, când Tracy ieși după colț, intră drept în ea, trântind-o la podea.

— Uită-te pe unde mergi, grohăi el.

Și continuă să alerge. Tracy rămase pe punte, cu ochii după el.

— Ce nesimțit!

Se ridică și își scutură hainele. Un steward se apropie de ea.

— V-ați lovit, domnișoară? L-am văzut pe domnul...

— Nu. N-am nimic.

Nimeni nu putea să-i strice călătoria.

Când Tracy se întoarse în cabina ei, găsi șase mesaje, să-l sune pe domnul Jeff Stevens. Le ignoră. După-amiază înotă și făcu un masaj, și seara, când intră în bar pentru un cocktail înainte de cină, se simțea minunat. Euforia ei avu viață scurtă. Petre Negulescu, românul, stătea pe un scaun la bar. Când o văzu pe Tracy, se ridică și spuse:

— Pot să vă ofer ceva de băut, frumoasă doamnă?

Tracy ezită, apoi îi zâmbi.

— De ce nu, mulțumesc.

— Ce-ați dori să beți?

— Votcă tonic, vă rog.

Negulescu transmise comanda barmanului și se întoarse spre Tracy.

— Sunt Petre Negulescu.

— Știu.

— Desigur. Toată lumea mă cunoaște. Sunt cel mai mare jucător de șah din lume. În țara mea, sunt un erou național. Se aplecă până aproape de Tracy, îi puse o mână pe genunchi și continuă: Și sunt și mare futangiu.

Tracy crezu că nu a înțeles bine.

— Poftim?

— Sunt un mare futangiu.

Prima ei reacție fu să-i arunce băutura în față, dar se stăpâni. Avea o idee mai bună.

— Scuză-mă, zise ea. Trebuie să mă întâlnesc cu un prieten.

Porni să-l caute pe Jeff Stevens. Îl găsi la Princess Grill, dar când Tracy vru să se ducă la masa lui, văzu că era împreună cu o blondă frumușică, cu un trup spectaculos, îmbrăcată într-o rochie de seară care părea că ar fi fost pictată pe ea. „Trebuia să-mi dau seama“, se gândi Tracy. Se întoarse și porni pe coridor. O clipă mai târziu, Jeff era lângă ea.

— Tracy... voiai să mă vezi?

— Nu vreau să te iau de lângă... cina ta.

— Ea e desertul, spuse Jeff lejer. Ce-aș putea să fac pentru tine?

— Vorbeai serios în legătură cu Melnikov și Negulescu?

— Absolut. De ce?

— Cred că amândoi au nevoie de o lecție de bună purtare.

— Și eu cred la fel. Și, în timp ce îi învățăm, facem și niște bani.

— Bine. Care e planul tău?

— O să-i bați la șah.

— Vorbesc serios.

— Și eu.

— Ți-am mai spus, nu știu să joc șah. Nu fac diferența între pion și rege. Eu...

— Nu-ți face griji, îi promise Jeff. Două lecții de la mine, și îi măcelărești pe amândoi.

— Pe amândoi?

— A, nu ți-am zis? O să joci cu amândoi odată.

Jeff stătea lângă Boris Melnikov la Double Down Piano Bar.

— Femeia e o jucătoare extraordinară de șah, îi spuse Jeff lui Melnikov. Călătorește incognito.

— Femeile nu se pricep deloc la șah, mormăi rusul. Ele nu pot să gândească.

— Asta poate. Zice că ar reuși să te bată foarte ușor.

Boris Melnikov începu să râdă zgomotos.

— Nimeni nu mă bate pe mine – nici ușor, nici greu.

— E dispusă să parieze zece mii de dolari că poate să joace cu tine și cu Petre Negulescu în același timp, și să remizeze cel puțin cu unul dintre voi.

Boris Melnikov se înecă brusc cu băutura.

— Ce?! Asta e... e ridicol! Să joace cu noi în același timp? Asta... amatoarea asta de femeie?

— Exact. Pentru zece mii de dolari de la fiecare.

— Ar trebui s-o fac numai ca să-i dau o lecției idioatei ăsteia stupide.

— Dacă o să câștigați, vă depune banii în ce țară vreți voi.

Chipul rusului căpătă pentru o fracțiune de secundă o expresie lacomă.

— N-am auzit niciodată de persoana asta. Și să joace cu amândoi! Doamne, cred că e nebună!

— Are douăzeci de mii de dolari cash.

— Ce naționalitate are?

— E americancă.

— A, așa se explică. Toți americanii bogați sunt nebuni, mai ales femeile lor.

Jeff dădu să se ridice.

— Ei, înseamnă că va trebui să joace doar cu Petre Negulescu.

— Negulescu o să joace cu ea?

— Da, nu ți-am spus? Ea voia să joace cu amândoi, dar dacă ție ți-e frică...

— Frică! Lui Boris Melnikov să-i fie frică? Vocea lui era un răget. O s-o distrug. Când are loc meciul ăsta ridicol?

— Ea zicea că ar vrea vineri seară. Ultima seară pe mare.

Boris Melnikov se gândea intens.

— Două din trei?

— Nu. Un singur joc.

— Pentru zece mii de dolari?

— Corect.

Rusul oftă.

— N-am atâția bani la mine.

— Nici o problemă, îl asigură Jeff. Tot ce vrea domnișoara Whitney este gloria de a fi jucat cu marele Boris Melnikov. Dacă pierzi, îi dai o poză cu autograful tău. Dacă învingi, câștigi zece mii de dolari.

— Cine ține banca?

În vocea lui ascuțită se citea o notă de suspiciune.

— Comisarul de navă.

— Foarte bine, se hotărî Melnikov. Vineri seară. Începem la zece fix.

— O să fie așa de încântată, îl asigură Jeff.

În dimineața următoare, Jeff vorbea cu Petre Negulescu în sala de fitness, unde amândoi făceau sport.

— E americancă? întrebă Petre Negulescu. Trebuia să-mi dau seama. Toți americanii sunt duși cu pluta.

— E o mare jucătoare de șah.

Petre Negulescu flutură din mână disprețuitor.

— Mare nu e de ajuns. Doar cei mai buni contează. Iar eu sunt cel mai bun.

— De-asta își dorește așa de mult să joace cu tine. Dacă pierzi, îi dai o poză cu autograf. Dacă o să câștigi, iei zece mii de dolari cash...

— Negulescu nu joacă cu amatori...

— ... pe care ți-i poate depune unde vrei tu.

— Nici nu se pune problema.

— Ei, atunci, va trebui să joace doar cu Boris Melnikov.

— Cum? Vrei să zici că Melnikov a acceptat să joace cu femeia asta?

— Normal. Dar ea ar fi vrut să joace cu amândoi în același timp.

— N-am mai auzit niciodată ceva așa de... așa de... Negulescu se bâlbâi, nemaigăsindu-și cuvintele. Cât tupeu! Cine se crede, de-și închipuie că poate să-i bată pe cei mai buni șahiști din lume? Poate a scăpat de la vreun azil de nebuni.

— E puțin imprevizibilă, recunoscu Jeff, dar banii ei sunt buni. Toată suma cash.

— Ai zis zece mii de dolari dacă o bat?

— Exact.

— Și Boris Melnikov primește aceeași sumă?

— Dacă o bate.

Petre Negulescu rânji.

— O, sigur o va bate. Și eu la fel.

— Fie vorba între noi, pe mine nu m-ar surprinde cu nimic.

— Cine ține banca?

— Comisarul de navă.

De ce să ia numai Melnikov banii de la femeia asta? se gândea Petre Negulescu.

— Prietene, batem palma. Unde și când?

— Vineri seară. Ora zece. În Salonul Reginei.

Petre Negulescu rânji ca un lup.

— O să fiu acolo.

— Vrei să spui că au acceptat? țipă Tracy.

— Exact.

— Mi se face rău.

— Îți aduc un prosop ud.

Jeff dădu fuga în baia din apartamentul lui Tracy, luă un prosop, îl băgă în apă rece și se întoarse la ea. Stătea pe șezlong. El îi puse prosopul pe frunte.

— Cum e acum?

— Groaznic. Cred că am o migrenă.

— Ai mai avut migrene până acum?

— Nu.

— Atunci nu ai nici acum. Ascultă-mă, Tracy, e absolut normal să fii agitată înainte de o asemenea treabă.

Ea se ridică și aruncă prosopul.

— O asemenea treabă?! N-am făcut în viața mea o asemenea treabă! Să joc șah cu doi maeștri internaționali după ce am luat o lecție de la tine și...

— Două, o corectă Jeff. Ai un talent înnăscut pentru șah.

— Doamne, de ce m-am lăsat eu convinsă să intru în povestea asta?

— Fiindcă o să facem o grămadă de bani.

— Dar nu vreau să fac o grămadă de bani, se văită Tracy. Vreau să se scufunde vaporul. De ce n-a fost ăsta Titanicul?

— Calmează-te acum, zise Jeff, liniștitor. O să fie...

— O să fie un dezastru! Toată lumea de pe vaporul ăsta o să se uite la mine!

— Tocmai ăsta e scopul, nu? replică Jeff încântat.

Jeff făcu toate aranjamentele necesare cu comisarul de navă. Îi dădu acestuia banii puși la bătaie, spre păstrare – 20 000 de dolari în cecuri de călătorie – și îi ceru să pregătească două mese de șah pentru seara de vineri. Vestea zbură rapid printre cei care se aflau pe vapor, și lumea îl aborda întruna pe Jeff să-l întrebe dacă într-adevăr vor avea loc aceste partide.

— Absolut, îi asigura el pe toți. Este incredibil. Biata domnișoară Whitney e convinsă că poate câștiga. De fapt, a pus și pariu.

— Oare, întrebă un călător, aș putea să plasez și eu un mic pariu?

— Sigur că da. Cât vreți. Domnișoara Whitney nu cere decât o cotă de zece la unu.

O șansă de un milion la unu era mai firească. Din clipa în care fu înregistrat primul pariu, se rupese zăgazul. Aveai impresia că toată lumea de pe vapor, inclusiv mecanicii și ofițerii, voiau să plaseze pariuri. Sumele variau de la cinci dolari până la cinci mii de dolari, și absolut toate sumele erau pariate pe rus și pe român.

Comisarul de navă îi raportă suspicios căpitanului.

— N-am mai văzut așa ceva în viața mea. E o adevărată îmbulzeală. Aproape toți pasagerii au pariat. Cred că am acum două sute de mii de dolari din pariuri.

Căpitanul se uită la el gânditor.

— Și zici că domnișoara Whitney o să joace simultan cu Melnikov și cu Negulescu?

— Da, domnule căpitan.

— Ai verificat dacă cei doi sunt într-adevăr Petre Negulescu și Boris Melnikov?

— O, da, desigur, domnule.

— Nu ar fi posibil să facă blat, nu-i așa?

— La orgoliul lor, nu. Cred că mai degrabă ar muri. Și dacă ar pierde în fața acestei femei, cred că asta s-ar și întâmpla când ar ajunge acasă.

Căpitanul își trecu mâna prin păr, încruntându-se nedumerit.

— Știi ceva despre domnișoara Whitney sau despre Jeff Stevens, ăsta?

— Absolut nimic, domnule. Din cât mi-am dat eu seama, călătoresc separat.

Căpitanul se decisese.

— Miroase a înșelătorie, și în mod normal aș împiedica un asemenea joc. Însă din întâmplare mă pricep și eu binișor la șah și pot să pariez că e imposibil să trișezi aici. Lăsăm să se desfășoare meciul. Se duse la birou și scoase din sertar un portmoneu de piele neagră. Trece-mă și pe mine cu cincizeci de lire. Pe maeștri.

La nouă seara, Salonul Reginei era înțesat de pasageri de la clasa întâi și de alții, de la clasele a doua și a treia, care reușiseră să se strecoare înăuntru, plus ofițeri și membri ai echipajului care erau liberi în seara respectivă. La solicitarea lui Jeff Stevens, fuseseră pregătite pentru turneu două camere. Una dintre mese era așezată în mijlocul Salonului Reginei, iar cealaltă era în salonul de alături. Între ele erau trase draperiile, pentru a separa cele două încăperi.

— Ca jucătorii să nu fie distrași, explicase Jeff. Și noi am vrea ca spectatorii să stea în ce încăpere vor ei.

În jurul meselor fuseseră întinse niște cordoane de catifea, ca să țină mulțimea la distanță. Nimeni nu știa nimic despre frumoasa americancă, în afară de faptul că era imposibil pentru ea – sau pentru oricine altcineva – să joace simultan cu Negulescu și Melnikov și să obțină o remiză cu oricare dintre ei.

Jeff o prezentă pe Tracy celor doi maeștri cu puțin timp înainte de începutul partidei. Tracy semăna cu o statuie grecească, îmbrăcată cu o rochie de șifon verde pal, cu un umăr descoperit. Ochii păreau că-i ard pe fața palidă.

Petre Negulescu o măsură atent.

— Ai câștigat toate turneele naționale în care ai jucat? o întrebă el.

— Da, răspunse Tracy, încrezătoare. El ridică din umeri. N-am auzit niciodată de tine.

Boris Melnikov fu la fel de grosolan.

— Voi, americanii, nu știți ce să mai faceți cu banii, afirmă el. Vreau să-ți mulțumesc în avans. Câștigul ăsta o să-i facă foarte fericiți pe cei din familia mea.

Ochii lui Tracy căpătaseră nuanța jadului.

— Încă nu ați câștigat, domnule Melnikov.

Râsul lui Melnikov răsună în toată camera.

— Scumpă doamnă, nu știu cine ești, dar știu cine sunt eu. Eu sunt marele Boris Melnikov.

Se făcu ora zece. Jeff se uită în jur și văzu că amândouă încăperile erau pline de spectatori.

— E timpul să înceapă partida.

Tracy se așeză la masă în fața lui Melnikov și se întrebă pentru a suta oară cum de se băgase în asta.

„Floare la ureche“, o asigurase Jeff. „Crede-mă.“

Iar ea, ca o proastă, îl crezuse. „Cred că mi-am pierdut mințile“, se gândi Tracy. Să înceapă o partidă cu cei mai mari șahiști din lume, iar ea nu știa nimic despre jocul ăsta, în afară de cele învățate de la Jeff în patru ore de lecții.

Marele moment sosise. Tracy simțea că îi tremură picioarele. Melnikov se întoarse spre mulțimea nerăbdătoare și zâmbi. Chemă un steward cu un șuierat.

— Adu-mi un brandy. Napoleon.

— Ca să fie corect pentru toată lumea, îi spuse Jeff lui Melnikov, propun să joci tu cu albele și să faci prima mutare, iar în partida cu domnul Negulescu, va juca domnișoara Whitney cu albele și va începe prima.

Amândoi marii maeștri fură de acord.

În timp ce spectatorii amuțiseră, Boris Melnikov făcu mutarea de deschidere, descoperind regina și mutând pionul din fața ei două poziții. „Nu mă mulțumesc doar s-o bat pe femeia asta. Vreau s-o zdrobesc.“

Își înălță capul și se uită la Tracy. Ea studie tabla de șah, dădu din cap, apoi se ridică, fără să mute vreo piesă. Un steward îi făcu loc prin mulțime, ca să poată intra în cel de-al doilea salon, acolo unde o aștepta la masă Petre Negulescu. Erau cel puțin o sută de oameni înghesuiți acolo, când Tracy se așeză la locul ei, în fața lui Negulescu.

— O, porumbița mea. L-ai bătut deja pe Melnikov?

Petre Negulescu râse cu hohote de propria glumă.

— De asta mă ocup acum, domnule Negulescu, spuse încet Tracy.

Întinse mâna și mută pionul reginei două careuri. Negulescu ridică privirea spre ea și zâmbi. Peste o oră își programase un masaj, dar avea de gând să termine mult mai devreme partida asta. Mută și el pionul reginei două careuri. Tracy studie tabla o clipă, apoi se ridică. Stewardul o conduse înapoi la Boris Melnikov.

Tracy se așeză și mută pionul reginei două careuri. Îl văzu pe Jeff în mulțime, aprobând-o imperceptibil din cap.

Fără nici o ezitare, Boris Melnikov mută nebunul reginei două careuri.

Două minute mai târziu, la masa lui Negulescu, Tracy mută și ea nebunul două careuri.

Negulescu mută pionul regelui.

Tracy se ridică și se întoarse în camera unde o aștepta Boris Melnikov. Mută pionul regelui.

„Deci așa! Nu e chiar amatoare“, se gândi surprins Melnikov. „Ia să vedem ce face acum.“ Mută calul la nebun 3.

Tracy îi urmări mutarea, dădu din cap și se întoarse la Negulescu, unde făcu aceeași mutare ca Melnikov.

Negulescu mută calul două careuri, iar Tracy se întoarse la Melnikov și făcu mutarea lui Negulescu.

Din ce în ce mai uimiți, cei doi mari maeștri își dădură seama că aveau în față un adversar extraordinar. Oricât de inteligente erau mutările lor, amatoarea asta reușea să le contracareze.

Întrucât stăteau separat, Boris Melnikov și Petre Negulescu n-aveau nici cea mai mică idee că, de fapt, joacă unul împotriva celuilalt. Fiecare mutare pe care o făcea Melnikov, Tracy o repeta pe tabla lui Negulescu. Iar când Negulescu contracara mutarea, Tracy făcea același lucru pe tabla lui Melnikov.

Când jocul era în toi, cei doi mari maeștri nu mai erau așa de aroganți. Acum se luptau să-și păstreze reputația. Se plimbau nervoși prin cameră, contemplând piesele de pe masă și pufăiau furioși din țigară. Tracy părea să fie singura calmă.

Inițial, ca să încheie repede jocul, Melnikov încercase ca, prin sacrificarea calului, să amenințe cu nebunul regele negru. Tracy transmisese mișcarea pe tabla lui Negulescu. Negulescu studiase mutarea cu mare atenție și refuzase să ia calul, acoperindu-și partea expusă, iar când Negulescu descoperise nebunul ca să avanseze cu tura până la șapte, în tabăra albelor, Melnikov nu vru să-l ia, ca tura neagră să nu-i strice apărarea pionilor.

Părea că nimic n-o poate opri pe Tracy. Trecuseră acum patru ore de la începerea partidei, și nimeni din audiență nu sufla.

Fiecare mare maestru are în minte sute de meciuri jucate cu alți mari maeștri. Așa că, spre sfârșitul jocului, cei doi șahiști începură să recunoască amprenta jocului celuilalt.

„Scârba“, își spuse Melnikov. „A studiat cu Negulescu. El a învățat-o.“

Iar Negulescu se gândea: „A fost eleva lui Melnikov. Nenorocitul ăla a învățat-o să joace“.

Cu cât se chinuiau mai mult s-o înfrângă pe Tracy, cu atât își dădeau seama că, pur și simplu, nu o pot învinge. Meciul se îndrepta spre o remiză.

În a șasea oră de joc, la patru dimineața, când jucătorii ajunseseră

la final, pe tabla de joc nu mai erau decât trei pioni, o tură și un rege. Era imposibil să câștige cineva. Melnikov studie tabla mult timp, apoi expiră adânc și întretăiat.

— Ofer remiză.

În rumoarea care se produse, Tracy zise:

— Accept.

Mulțimea înnebunise.

Tracy se ridică și își făcu loc printre oameni spre cealaltă cameră. Până să se așeze, Negulescu îi spuse cu voce gâtuită:

— Ofer remiză.

Și rumoarea din prima cameră se repetă și aici. Celor din mulțime nu le venea să creadă ce văzuseră. O femeie apărută de nicăieri îi pusese în impas pe cei mai mari șahiști din lume.

Jeff se apropie de Tracy.

— Hai, îi zâmbi el. Amândoi avem nevoie de o băutură bună.

După ce plecară, Melnikov și Negulescu rămaseră încă prăbușiți pe scaunele lor, privind fără să vadă tabla de șah.

*

Tracy și Jeff se așezară la o masă de două persoane în barul de la clasa întâi.

— Ai fost superbă, râse Jeff. Ai observat ce față făcuse Melnikov? Am crezut că face infarct.

— Am crezut că eu o să fac infarct, replică Tracy. Cât am câștigat?

— Aproape două sute de mii de dolari. O să-i luăm de la comisarul

de navă dimineață, când ajungem la Southampton. Ne întâlnim la micul dejun în restaurant.

— Bine.

— Cred că mă duc să mă culc. Te conduc la cabină.

— Încă nu sunt gata să mă culc, Jeff. Sunt prea agitată. Du-te tu.

— Ai fost o campioană, îi spuse Jeff. Se aplecă spre ea și o sărută ușor pe obraz. Noapte bună, Tracy.

— Noapte bună, Jeff.

Îl privi cum se îndepărtează. Să se culce acum? Imposibil! Fusese cea mai fantastică noapte din viața ei. Rusul și românul fuseseră așa de siguri pe ei, așa de aroganți. Jeff îi spusese: „Crede-mă“, și ea crezuse în el. Nu-și făcea iluzii în ceea ce-l privea. Era un maestru al escrocheriilor. Era inteligent, amuzant, deștept și era o companie plăcută. Dar evident că n-ar fi putut să se gândească serios la el.

Jeff se ducea spre cabina lui, când se întâlnise cu unul dintre ofițerii de pe vapor.

— Bun spectacol, domnule Stevens. Vestea despre partida asta a ajuns deja pe mal. Îmi imaginez că o să fiți întâmpinați de presă la Southampton. Sunteți managerul domnișoarei Whitney?

— Nu, ne-am cunoscut aici, pe vapor, răspunse Jeff degajat, dar mintea lui începuse să alerge. Dacă ajungeau să creadă că el și Tracy fac echipă, atunci o să pară o șmecherie. Ar putea chiar să se inițieze vreo anchetă. Se hotărî să adune banii înainte să apară suspiciunile.

Jeff îi scrise un bilet lui Tracy.

Am luat banii și ne întâlnim să sărbătorim cu un mic dejun la hotelul Savoy. Ai fost magnifică. Jeff

Puse biletul într-un plic pe care îl lipi și i i-l dădu unui steward.

— Ai grijă ca domnișoara Whitney să-l primească mâine la prima oră.

— Da, domnule.

Jeff se îndreptă spre biroul comisarului de navă.

— Scuză-mă că te deranjez, zise Jeff, dar în câteva ore ancorăm și știu că o să fii ocupat, așa că m-am gândit că ar fi mai bine să-mi dai acum banii.

— Nici o problemă, zâmbi comisarul. Domnișoara dumitale e o adevărată vrăjitoare, nu-i așa?

— Cu siguranță.

— Dacă-mi permiteți să vă întreb, domnule Stevens, unde Dumnezeu a învățat să joace șah așa?

Jeff se aplecă spre el și îi spuse pe un ton confidențial:

— Am auzit că a studiat cu Bobby Fischer.

Comisarul de navă scoase din seif două plicuri groase, galbene.

— E o sumă destul de mare ca s-o luați cash. Nu ați vrea să vă scriu mai bine un cec?

— Nu te mai deranja. Este bine și cash, îl asigură Jeff. Mă gândeam dacă ați putea să-mi faceți o favoare. Nava de poștă vine în larg în întâmpinarea vaporului, nu-i așa?

— Da, domnule. La ora șase trebuie să apară.

— V-aș fi foarte recunoscător dacă ați putea să-mi aranjați și mie să plec cu ea. Mama mea e foarte bolnavă, și aș vrea să ajung la ea – vocea i se frânse o clipă – până nu va fi prea târziu.

— Vai, îmi pare așa de rău, domnule Stevens. Sigur că o să vă ajut.

Vorbesc eu cu vameșii.

La ora 6.15, Jeff Stevens, cu cele două plicuri băgate la loc sigur în valiză, se urca pe scara navei de poștă. Se întoarse să mai vadă o dată silueta uriașă a vaporului care se profila deasupra lui. Pasagerii pachebotului dormeau tun. Jeff avea să ajungă pe mal cu mult înainte ca QE II să ancoreze.

— A fost o călătorie superbă, îi spuse Jeff unui matelot de pe nava de poștă.

— Da, a fost, nu-i așa? îl aprobă cineva.

Jeff se întoarse. Tracy stătea pe un colac de funii, cu părul răsfirat de vântul ușor.

— Tracy! Ce faci aici?

— Ce crezi că fac?

El observă expresia de pe chipul ei.

— Stai puțin! N-ai crezut vreun moment că o să fug cu banii!

— De ce să cred așa ceva?

Vocea ei era plină de furie.

— Tracy, ți-am lăsat un bilet. Urma să mă întâlnesc cu tine la Savoy și...

— Sunt convinsă, rosti ea tăios. Nu te lași deloc, nu-i așa?

El se uită la ea și nu mai știu ce să spună.

În apartamentul lui Tracy de la Savoy, ea îl urmări atentă cum numără banii.

— Partea ta e o sută unu mii de dolari.

— Mulțumesc, zise Tracy rece.

— Să știi că mă judeci greșit, Tracy. Aș vrea să-mi dai ocazia să-ți explic. Vrei să luăm masa împreună diseară?

Ea avu o mică ezitare, apoi dădu aprobator din cap.

— Bine.

— Perfect. Vin să te iau la ora opt.

Când Jeff Stevens veni în seara aceea să întrebe de Tracy, recepționera îi spuse:

— Îmi pare foarte rău, domnule. Domnișoara Whitney a plecat după-amiază. Nu a lăsat nici o adresă la care s-o căutați.

capitolul 21

Invitația aceea scrisă de mână îi schimbase viața, se gândi Tracy mai târziu.

După ce în prealabil își luase partea cuvenită de bani de la Jeff Stevens, Tracy plecase de la Savoy și se mutase la un hotel liniștit, semirezidențial, din Park Street 47, care avea niște camere mari, plăcute, și servicii minunate.

În cea de-a doua zi a ședерii ei la Londra, portarul hotelului îi aduse o invitație. Era scrisă de mână, caligrafic: „Un prieten comun a sugerat că ar putea fi reciproc avantajos ca noi să ne întâlnim. Nu ați dori să bem împreună un ceai la Ritz, la ora patru? Sper că îmi scuzați clișeul, dar voi avea o garoafă roșie“. Era semnată Gunther Hartog.

Tracy nu auzise niciodată acest nume. Primul impuls fu să ignore biletul, dar curiozitatea învinse, și, la ora 16.15, era în fața intrării elegantului restaurant al hotelului Ritz. Bărbatul avea vreo șaizeci de ani, estimă Tracy, un bărbat interesant, slab, cu aerul unui intelectual. Pielea lui era fină și curată, aproape translucidă. Era îmbrăcat într-un costum scump, făcut de comandă, cenușiu, și la rever avea o garoafă roșie.

Când o văzu pe Tracy apropiindu-se de masă, se ridică și făcu o ușoară plecăciune.

— Vă mulțumesc că mi-ați acceptat invitația.

Îi trase scaunul cu o galanterie demodată, care lui Tracy îi plăcu. Părea că vine dintr-o altă lume. Tracy nu putea să-și imagineze ce ar putea să vrea de la ea.

— Am venit pentru că m-ați făcut curioasă, mărturisi Tracy, dar sunteți sigur că nu mă confundați cu vreo altă Tracy Whitney?

Gunther Hartog zâmbi.

— Din câte am auzit eu, una singură este Tracy Whitney.

— Mai exact ce-ați auzit?

— Nu vreți să discutăm după ce luăm un ceai?

Ceaiul însemna tartine micuțe cu ouă, somon, castravete, năsturel și pui. Mai erau brioșe calde cu spumă de lapte și gem, pateuri proaspete și ceai Twinnings. Stătură de vorbă în timp ce mâncau.

— În bilet spuneați ceva de un prieten comun, începu Tracy.

— Conrad Morgan. Din când în când facem afaceri împreună.

„Și eu am făcut o dată afaceri cu el“, se gândi Tracy, sumbru. „Și a încercat să mă tragă pe sfoară.“

— E un mare admirator al dumneavoastră, spuse Gunther Hartog.

Tracy se uită mai atent la cel care o invitase. Avea maniere aristocratice și înfățișarea unui bogătaș. „Ce vrea de la mine?“ se întrebă ea din nou. Se hotărî să-l lase să vorbească, dar el nu mai pomeni nimic de Conrad Morgan sau de un eventual avantaj reciproc pentru Gunther Hartog și Tracy Whitney.

În ceea ce o privea, întâlnirea i se părea plăcută și interesantă. Gunther îi povesti despre trecutul lui.

— M-am născut la München. Tatăl meu a fost bancher. Era bogat, și mă tem că am fost cam răsfățat, am crescut înconjurat de tablouri frumoase și de obiecte vechi. Mama mea era evreică, și, când Hitler a venit la putere, tatăl meu a refuzat s-o părăsească, așa că i-au luat totul. Amândoi au murit în timpul unui bombardament. Niște prieteni m-au scos pe furiș din Germania și m-au dus în Elveția, iar când războiul s-a terminat, am decis să nu mă mai întorc în Germania. M-am mutat la Londra și am deschis un mic magazin de antichități pe Mount Street. Sper că într-o bună zi o să veniți să-l vedeți.

„Despre asta e vorba“, se gândit Tracy, uimită. „Vrea să-mi vândă

ceva.“

După cum își dădu seama mai târziu, nu era așa.

Când Gunther Hartog achita nota de plată, îi spuse degajat:

— Am o căsuță mică la țară, în Hampshire. În acest weekend vin în vizită câțiva prieteni de-ai mei și aș fi încântat dacă ați vrea să veniți și dumneavoastră.

Tracy ezită. Era un străin pentru ea și nici acum nu înțelegea ce ar putea să vrea de la ea. Dar își zise că nu are nimic de pierdut.

Weekendul se dovedi a fi fascinant. „Căsuța mică de la țară“ a lui Gunther Hartog era un conac superb din secolul al XVII-lea, aflat pe o proprietate de vreo sută douăzeci de hectare. Gunther era văduv și locuia singur, doar cu servitorii. O duse pe Tracy într-un tur al împrejurimilor. Avea un grajd cu vreo cinci cai și o curte în care creșteau păsări și porci.

— Asta ca să nu suferim de foame, îi spuse el cu vocea lui gravă. Acum dă-mi voie să-ți arăt adevăratul meu hobby. O conduse pe Tracy la o volieră plină de porumbei. Sunt porumbei călători. Vocea lui Gunther era plină de mândrie. Uită-te la frumusețile astea mici. Îl vezi pe cenușiul acela? Ea e Margo. Luă în mână pasărea și începu să-i vorbească. Ești o fetiță foarte rea, știi asta? Se bate cu ceilalți, dar e cea mai deșteaptă.

Îi mângâie cu delicatețe capul micuț și o așeză cu grijă jos.

Culorile porumbeilor erau spectaculoase. Erau tot felul de combinații de negru-albăstrui, gri-albăstrui și argintiu.

— Dar nici unul alb, observă Tracy.

— Porumbeii călători nu sunt niciodată albi, îi explică Gunther, fiindcă penele albe se desprind foarte repede, iar când păsările zboară spre destinație, au o viteză medie de șaizeci și cinci de kilometri la oră.

Tracy îl urmări pe Gunther hrănindu-și porumbeii cu o hrană specială, vitaminizată.

— Sunt niște păsări uimitoare, continuă el. Știai că pot să găsească drumul spre casă de la peste opt sute de kilometri distanță?

— Fascinant.

Și musafirii erau la fel de fascinanți. Era acolo șeful de cabinet al unui ministru cu soția lui, un general cu iubita lui, și Maharani de Morvi, o tânără frumoasă și prietenoasă.

— Te rog să-mi spui V.J., îi spuse ea, aproape fără accent.

Purta un sari roșu aprins, cu broderii aurii, și avea cele mai frumoase bijuterii pe care le văzuse vreodată Tracy.

— Îmi țin aproape toate bijuteriile la bancă, explică V.J. În ziua de azi sunt atâtea furturi.

*

Duminică după-amiază, Tracy se pregătea să se întoarcă la Londra, când Gunther o invită în biroul său. Se așezară față în față, la un ceai. În timp ce își turna ceaiul într-o ceașcă de porțelan Belleek aproape transparent, Tracy spuse:

— Nu știu de ce m-ai invitat aici, Gunther, dar, oricare ar fi fost motivul, m-am simțit excelent.

— Mă bucur, Tracy. Apoi, după o clipă, adăugă: Te-am studiat.

— Înțeleg.

— Ți-ai făcut planuri de viitor?

Ea ezită.

— Nu. Încă nu m-am hotărât ce vreau să fac.

— Cred că am putea să lucrăm bine amândoi.

— Te referi la magazinul de antichități?

— Nu, draga mea, râse el. Ar fi păcat să-ți irosești acolo talentul. Vezi tu, am aflat de escapada cu Conrad Morgan. Te-ai descurcat extraordinar.

— Gunther... toate astea fac parte din trecutul meu.

— Dar ce este în viitorul tău? Ai spus că nu ai nici un plan. Trebuie să te gândești la viitor. Banii pe care îi ai acum, oricâți ar fi, într-o zi se vor termina cu siguranță. Eu îți propun un parteneriat. Mă învârt în niște cercuri foarte bogate, cu oameni din toată lumea. Mă duc la baluri de caritate, la partide de vânătoare și la petreceri pe iahturi. Știu în orice clipă când pleacă și când vin cei bogați.

— Nu văd ce legătură are asta cu mine...

— Pot să te introduc în cercul acesta de aur. Și chiar e de aur, Tracy. Pot să-ți furnizez informații despre tablouri și bijuterii fabuloase, să-ți spun cum ai putea să le obții fără riscuri. Iar eu pot să le valorific. Nu ai face decât să reduci averea unora care s-au îmbogățit pe spinarea celorlalți. Și tot profitul l-am împărți între noi în mod egal. Ce spui?

— Spun nu.

El o privi gânditor.

— Înțeleg. Mă suni dacă te răzgândești?

— Nu o să mă răzgândesc, Gunther.

După-amiaza, târziu, Tracy reveni la Londra.

Îi plăcea Londra la nebunie. Lua masa la Le Gavroche, Bill Bentley's sau Coin du Feu. După un spectacol de teatru se ducea la Drones, să mănânce hamburgeri autentic americani și hot chili. Se ducea la Teatrul Național și la Opera Regală, participa la licitațiile de la

Christie's și Sotheby's. Făcea cumpărături la Harrod's, Fortnum și Mason's și își cumpăra cărți de la Hatchards and Foyles și W.H. Smith. Închiriase o mașină cu șofer și petrecea niște weekenduri superbe la hotelul Chewton Glen din Hampshire, lângă parcul național New Forest, unde avea un peisaj spectaculos, iar servirea era impecabilă.

Dar toate acestea erau scumpe. „Banii pe care îi ai acum, oricâți ar fi, într-o zi se vor termina cu siguranță." Gunther Hartog avusese dreptate. Banii ei nu aveau să îi ajungă toată viața, și Tracy își dădu seama că trebuie să-și facă planuri de viitor.

A fost în mai multe rânduri invitată să-și petreacă weekendul la conacul lui Gunther, și ea se bucurase de fiecare vizită și apreciase compania lui.

Într-o seară de duminică, la masă, un membru al parlamentului se întorsese spre Tracy și îi spusese:

— N-am mai întâlnit niciodată un texan adevărat, domnișoară Whitney. Cum sunt?

Tracy caricaturizase cu umor atitudinea unei văduve texane proaspăt îmbogățite și toată asistența izbucnise în râs.

Mai târziu, când Tracy rămase singură cu Gunther, el o întrebă:

— Ce-ai zice să câștigi niște bani frumoși cu asemenea imitații?

— Nu sunt actriță, Gunther.

— Te subestimezi. Este în Londra un magazin de bijuterii – Parker & Parker – care și-a făcut un obicei din a-și jupui clienții – cum spuneți voi, americanii. Mi-ai dat o idee cum aș putea să-i fac să plătească pentru lipsa lor de corectitudine.

Îi povesti lui Tracy ideea care îi venise.

— Nu, spuse Tracy.

Dar, cu cât se gândea mai mult la ce îi spusese Gunther, cu atât devenea mai interesată. Își amintea încântarea pe care o simțise când îi păcălise pe polițiștii din Long Island, pe Boris Melnikov, pe Petre Negulescu și pe Jeff Stevens. Era o exaltare care nu putea fi descrisă. Dar asta făcea parte din trecutul ei.

— Nu, Gunther, repetă ea.

Dar de data aceasta vocea ei nu mai avea aceeași siguranță.

La Londra era neobișnuit de cald pentru luna octombrie, iar englezii, ca și turiștii, profitau din plin de soarele strălucitor. Traficul la amiază era aglomerat, iar mașinile circulau bară la bară în Trafalgar Square, Charing Cross sau Piccadilly Circus. Un Daimler alb coti de pe Oxford Street pe New Bond Street și înaintă greu prin aglomerație, trecând pe lângă Roland Cartier, Geigers și Royal Bank of Scotland. Ceva mai încolo, mașina opri în fața unui magazin de bijuterii. Pe o firmă discretă și lucioasă de lângă ușă scria PARKER & PARKER. Un șofer în livrea coborî din limuzină și se grăbi să deschidă portiera din spate. O tânără doamnă, cu părul blond, coafat la Sassoon, exagerat machiată, îmbrăcată cu o rochie strâmtă, croșetată, model italian, peste care purta o haină de samur, absolut nepotrivită pentru vremea de afară, sări din mașină.

— Unde-i dugheana, flăcău? întrebă ea.

Vorbea tare, cu un accent texan strident. Șoferul îi arătă intrarea.

— Acolo, doamnă.

— Bine, puiule. Stai pe-aproape. Nu durează mult.

— S-ar putea să fiu nevoit să merg în jurul magazinului. Nu am voie să parchez aici.

Ea îl bătu pe spate.

— Știi tu ce-ai de făcut, flăcău.

Flăcău! Șoferul clipi iritat. Era pedeapsa lui fiindcă ajunsese șofer

pe mașini închiriate. Îi antipatiza pe americani, în special pe texani. Erau niște brute; dar niște brute cu bani. Ar fi fost șocat să afle că pasagera lui nu fusese niciodată în Lone Star State.[4]

Tracy își studie fața în oglinda retrovizoare, zâmbi larg și porni spre ușa magazinului, pe care o deschise în fața ei un portar în uniformă.

— Bună ziua, doamnă.

— Bună, flăcău! Mai aveți și altceva în dugheana asta în afară de gablonțuri?

Chicoti singură la gluma pe care o făcuse.

Portarul se albi. Tracy se vântură prin magazin, lăsând în urma ei un miros amețitor de parfum Chloé.

Arthur Chilton, un vânzător îmbrăcat într-un sacou scurt, elegant, se apropie de ea.

— Pot să vă fiu de folos, doamnă?

— Poate da, poate nu. Bătrânul P.J. mi-a zis să-mi iau ceva de ziua mea, așa c-am venit aici. Cam ce aveți?

— Doamna caută ceva anume?

— Băi, frate, voi, englejii, sunteți foarte preciși, este?

Râse gros și îl bătu pe umăr. El se strădui să rămână impasibil.

— Nu știu, poate ceva cu smaralde. Bătrânu P.J. îmi ia mereu smaralde.

— Dacă vreți să veniți aici...

Chilton o conduse spre o vitrină în care erau expuse mai multe tăvițe în care se aflau bijuterii cu smarald. Blonda vopsită se uită la ele disprețuitor.

— Astea-s mici. Unde-s mama și tata lor?

Chilton spuse țeapăn:

— Prețurile acestor bijuterii ajunge până la treizeci de mii de dolari.

— Ce dracu', atâta-i dau stilistului bacșiș. Femeia izbucni în râs. Bătrânul P.J. s-ar simți jignit dacă m-aș duce la el cu vreo pietricică de-asta.

Chilton îl și vedea cu ochii minții pe bătrânul P.J. Gras și burtos, și la fel de gălăgios și de enervant ca femeia asta. Se meritau unul pe celălalt. „De ce oare banii se duc întotdeauna la cei care nu-i merită?“ se întrebă el.

— Cam care ar fi suma pe care doamna ar dori s-o cheltuie?

— Ce-ai zice să pornim cu ceva care face cam o sută de miare.

El o privi țeapăn.

— O sută de miare?

— Ce dracu', am zis că voi, ăștia, vorbiți englezeasca regelui. O sută de barosane. O sută de mii.

El înghiți în sec.

— Oh. În cazul acesta, poate ar trebui să stați de vorbă cu directorul de vânzări.

Directorul de vânzări, Gregory Halston, insistase să se ocupe personal de achizițiile importante, și, din moment ce vânzătorii de la Parker & Parker nu primeau comision la vânzare, pentru ei era egal. Cu o clientă așa dezgustătoare ca aceea, Chilton se simți ușurat să îl lase pe Halston să se descurce cu ea. Apăsă un buton de sub tejghea și, o clipă mai târziu, un bărbat palid și subțirel ieși repede dintr-o cameră din spatele magazinului. Aruncă o privire spre blondina îmbrăcată ca o țoapă și se rugă în gând să nu apară vreunul dintre clienții obișnuiți înainte de plecarea acesteia.

— Domnule Halston, dânsa este doamna... ăăă? spuse Chilton.

Se întoarse spre femeie.

— Benecke, dragă. Mary Lou Benecke. Nevasta bătrânului P.J. Cre'

că ați auzit de P.J. Benecke.

— Desigur.

Gregory Halston îi zâmbi abia mișcând buzele.

— Doamna Benecke dorește să cumpere un smarald, domnule Halston.

Gregory Halston îi indică vitrina cu bijuterii de smarald.

— Avem aici câteva smaralde frumoase care...

— Dorește ceva care să coste în jur de o sută de mii de dolari.

De data aceasta, zâmbetul așternut pe chipul lui Gregory Halston era sincer. Ce frumos începea ziua asta.

— Știi, e ziua mea, și bătrânul P.J. vrea să-mi iau ceva drăguț.

— Într-adevăr, spuse Halston. Vreți să veniți cu mine, vă rog?

— Banditule, ce prostii îți trec prin cap? chicoti blonda.

Halston și Chilton schimbară între ei o privire chinuită. Nenorociții ăștia de americani!

Halston o conduse pe femeie spre o încăpere a cărei uși o deschise cu cheia. Intrară într-o cameră mică, puternic luminată, iar Halston încuie cu grijă ușa în urma lui.

— Aici păstrăm obiecte destinate clienților noștri de valoare, zise el.

În mijlocul camerei era o vitrină în care se vedea o abundență uimitoare de diamante, rubine și smaralde care străluceau în lumina puternică.

— Ei, așa mai vii de-acasă. Lu' bătrânu' P.J. i-ar place aici.

— Doamna a văzut ceva care i-ar plăcea?

— Păi, hai să vedem ce-aveți voi p-aici. Se apropie de vitrina cu smaralde. Dă-mi să mă uit la astea.

Halston scoase din buzunar o altă cheie, mai mică, descuie vitrina, scoase de acolo tava cu smaralde și o puse deasupra. Erau acolo zece smaralde așezate în separeuri de catifea. Halston o privi pe femeie cum îl scoate pe cel mai mare dintre ele, o broșă superbă de platină.

— Cum ar zice bătrânul P.J., are numele meu scris pe ea.

— Doamna are gusturi excelente. Acesta este un smarald columbian verde ca iarba, de zece carate. Nu are nici un defect și...

— Smaraldele nu sunt niciodată defecte.

Halston rămase un moment uluit.

— Doamna are dreptate, desigur. Ceea ce voiam eu să spun...

Abia acum observase Halston că ochii femeii aveau exact aceeași culoare ca piatra pe care o răsucea în mână, studiind-o pe toate fețele.

— Avem o mare diversitate de...

— Nu te mai zbuciuma, dragule. Îl iau pe ăsta.

Vânzarea durase mai puțin de trei minute.

— Splendid, zise Halston. Apoi adăugă cu delicatețe: În dolari ar costa o sută de mii. Cum dorește doamna să plătească?

— Nu avea tu grijă, Halston, flăcăule, am cont în dolari la o bancă de-aici, din Londra. Îți scriu frumos un cec de-al meu. După aia bătrânul P.J. îmi dă banii înapoi.

— Excelent. O să vă curăț piatra și v-o trimit la hotel.

Piatra nu avea nevoie de curățare, dar Halston nu avea de gând s-o dea din mână până când nu îi verifica cecul, fiindcă el cunoștea mulți bijutieri care fuseseră păcăliți de escroci.

Halston era mândru că pe el nu îl păcălise nimeni, niciodată, nici măcar cu o liră.

— Unde doriți să vă trimit smaraldul?

— Noi stăm în apartamentul Oliver Messel, la Dorch.

Halston își notă pe o hârtie.

— Dorchester.

— Io îi zic Oliver Messy, râse ea. La mulți nu le mai place hotelul ăsta fiindcă e plin de arabi, dar bătrânul P.J. face o groază de afaceri cu ei. „Petrolul este propria lui țară“, zice el. bătrânul P.J. E dat în mă-sa de deștept.

— Sunt foarte convins că este, răspunse îndatoritor Halston.

Se uită la ea cum rupe o filă de cec și începe să scrie. Observă că era un cec de la banca Barclays. Bun. Avea acolo niște prieteni pe care putea să-i roage să verifice contul lui P.J. Benecke.

El luă fila de cec.

— O să am grijă să vi se livreze personal smaraldul, mâine-dimineață.

— Bătrânul P.J. o să fie foarte încântat de el, spuse ea radioasă.

— Sunt convins că va fi, răspunse Halston politicos.

O conduse spre ușa din față.

— Ralston...

El era gata s-o corecteze, dar se răzgândi imediat. De ce să-și mai bată capul? Oricum n-o să mai dea ochii cu ea a doua oară, slavă Domnului!

— Da, doamnă?

— Tre’ să vii odată la noi la ceai, într-o după-masă. O să-ți placă de bătrânul P.J.

— Sunt convins că mi-ar plăcea foarte mult. Din păcate, după-amiaza lucrez.

— Nasol.

El își privi clienta ieșind pe trotuar. Un Daimler alb apăru imediat în fața ei, iar șoferul se dădu repede jos și îi deschise portiera. Blonda întoarse capul spre Halston și îi făcu semn cu degetul mare ridicat, în timp ce mașina pornea.

Când Halston se întoarse în biroul său, luă imediat telefonul și își sună un prieten de la Barclays.

— Peter, dragule, am aici un cec în valoare de o sută de mii de dolari, retrași din contul doamnei Mary Lou Benecke. E în regulă?

— Așteaptă puțin, amice.

Halston așteptă. Spera ca cecul să fie bun, fiindcă în ultimul timp nu prea avuseseră vânzări. Mizerabilii frați Parker, proprietarii magazinului, se plângeau întruna, de parcă el ar fi fost răspunzător de situația asta, nu recesiunea. Desigur, profiturile nu erau chiar așa de mici cum te-ai fi așteptat, fiindcă Parker & Parker avea o secțiune specializată în curățarea de bijuterii, și, la anumite intervale, bijuteria returnată clientului era inferioară celei originale, care fusese adusă la curățat. Fuseseră și niște plângeri, dar nu se putuse demonstra nimic.

Peter reveni la telefon.

— Nici o problemă, Gregory. În contul ăsta sunt bani mai mult decât suficienți ca să acopere cecul.

Halston simți un frison de ușurare.

— Mulțumesc, Peter.

— Pentru puțin.

— Weekendul viitor dau o masă.

Cu cecul verificat, în dimineața următoare, smaraldul columbian fu trimis prin curier special doamnei P.J. Benecke, la hotelul

Dorchester.

În aceeași după-amiază, cu puțin timp înainte de ora închiderii, secretara îi spuse lui Gregory Halston:

— O doamnă Benecke vrea să vă vadă, domnule Halston.

I se strânse inima. Venise să returneze broșa, iar el nu avea cum s-o refuze. Lua-le-ar naiba pe toate femeile, pe toți americanii și pe toți texanii! Halston încercă să-și compună un zâmbet și ieși s-o întâmpine.

— Bună ziua, doamnă Benecke. Presupun că soțului dumneavoastră nu i-a plăcut broșa.

Ea zâmbi.

— Presupui prost, țărane. Bătrânul P.J. este nebun după ea.

Inima lui Halston începuse să cânte.

— Da?

— De fapt, i-a plăcut așa de tare, că vrea să mai iau una, ca să facem din ele cercei. Mai dă-mi una ca aia pe care am luat-o.

O cută mică apăru pe fruntea lui Halston.

— Mă tem că s-ar putea să fie o mică problemă aici, doamnă Benecke.

— Ce problemă să fie, dragă?

— Piatra dumneavoastră e un unicat. Nu mai există nici una ca ea. Însă am o piesă deosebită, de un alt stil, care...

— Nu vreau alt stil. Io vreau una exact ca aia.

— Ca să vă spun sincer, doamnă Benecke, nu există prea multe smaralde columbiene fără defect – a văzut expresia ei – aproape perfecte.

— Hai, flăcău. Tre' să mai fie una pe undeva.

— Cu toată sinceritatea vă spun, am văzut puține pietre de calitatea aceea și ar fi aproape imposibil să reproduci aceeași formă și aceeași culoare.

— Noi avem o vorbă în Texas, cică imposibilul durează un pic mai mult. Sâmbătă e ziua mea. P.J. vrea să-mi pun atunci cerceii ăștia, și dacă P.J. vrea P.J. ia.

— Chiar nu cred că pot să...

— Cât am dat pe broșa aia – o sută de miare? Știu sigur că bătrânul P.J. ar da și două sute, ba chiar trei sute ca să mai ia una.

Gregory Halston și-a făcut socotelile repede. Trebuia să existe pe undeva o piatră identică, iar dacă P.J. Benecke ar fi dispus să dea în plus două sute de mii dolari pe ea, asta ar însemna un profit frumușel. „De fapt, aș putea să fac în așa fel încât profitul ăsta să fie al meu“, se gândi Halston. Dar cu glas tare spuse:

— O să mă interesez, doamnă Benecke. Știu sigur că în Londra nu are nici un bijutier o asemenea piatră, dar mai există și smaralde care ajung la licitații. O să fac puțină publicitate și să vedem dacă rezolvăm ceva.

— Ai timp până la sfârșitul săptămânii, îi spuse blonda. Și să-ți zic ceva, da' să rămână între noi: bătrânul P.J. ar fi dispus să dea și trei sute cincizeci pentru piatra aia.

Și doamna Benecke plecă, cu haina ei de samur fluturând.

Gregory Halston stătea în biroul lui, pierdut în visare. Soarta îi trimisese în cale un bărbat așa de obsedat de târfa lui blondă încât era dispus să plătească 350 000 de dolari pentru un smarald care făcea 100 000. Asta însemna un profit net de 250 000 de dolari. Gregory Halston nu consideră că era cazul să-i mai încarce pe frații Parker cu detaliile tranzacției. Era o chestiune simplă, să înregistreze vânzarea pietrei cu o sută de mii de dolari și restul să-i bage în buzunar. Cele două sute cinci zeci de mii îl asigurau pentru tot restul vieții.

Tot ce avea acum de făcut era să găsească un smarald identic cu acela pe care i-l vânduse doamnei Benecke.

Se dovedi a fi chiar mai dificil decât anticipase Halston. Nici un bijutier dintre cei cărora le telefonase nu avea în stoc ceva care să semene cu piatra respectivă. Puse anunțuri în London Times și în Financial Times, sună la Christie's și la Sotheby's și la vreo zece agenți de vânzări. Zilele care urmară, Halston fu inundat de valuri de smaralde de calitate inferioară, smaralde bune și chiar câteva de primă mână, dar nici unul nu se apropia măcar de cel pe care îl căuta el.

Miercuri îl sună doamna Benecke.

— Bătrânul P.J. a început să se inerveze, îl avertiză ea. N-ai găsit-o nici acum?

— Încă nu, doamnă Benecke, dar nu vă faceți griji, o s-o găsim, o asigură el.

Vineri îl sună din nou.

— Mâine e ziua mea, îi aminti ea lui Halston.

— Știu, doamnă Benecke. Dacă aș mai fi avut câteva zile la dispoziție, sunt sigur că...

— Păi, nu-i bai, flăcău. Dacă până mâine-dimineață nu ai smaraldul ăla, îl dau înapoi și pe ălălalt care l-am cumpărat. Bătrânul P.J. – să-l ajute Dumnezeu – zice că o să-mi cumpere în loc de ăsta o casă la țară. Ai auzit de Sussex?

Pe Halston îl trecură transpirațiile.

— Doamnă Benecke, rosti el cu voce tânguitoare, nu v-ar plăcea să locuiți în Sussex. Nu v-ar plăcea să stați într-o casă la țară. Cele mai multe se află într-un stadiu deplorabil. Nu au încălzire centrală și...

— Acuma între noi, îl întrerupse ea, io aș prefera mai mult cerceii. Bătrânul P.J. chiar îmi zicea că ar da și patru sute pe o piatră la fel ca aia. N-ai idee ce căpos poa' să fie bătrânul P.J.

Patru sute de mii! Lui Halston i se părea că simte efectiv cum i se scurg banii printre degete.

— Credeți-mă, fac tot ce pot, spuse el rugător. Am nevoie de ceva mai mult timp.

— Păi nu-i după mine, puiule, răspunse ea. P.J. hotărăște.

Și convorbirea se întrerupse.

Halston stătea acolo și-și blestema soarta. Unde ar putea să găsească un smarald de zece carate identic cu celălalt? Era așa de prins în gândurile lui amare, încât nu auzi telefonul interior decât la a treia sonerie. Apăsă nervos pe buton și se răsti:

— Ce e?

— Este la telefon o contesă Marissa, domnule Halston. A sunat în legătură cu anunțul pentru smarald.

Încă una! Primise cel puțin zece telefoane de azi-dimineață și toate fuseseră pierdere de timp. Ridică receptorul și zise grosolan:

— Da?

O voce caldă de femeie, cu accent italian, spuse:

— Buon giorno, signore. Am citit că sunteți posibil interesat să cumpărați un smarald, si?

— Dacă are caracteristicile pe care le vreau eu, da.

Nu putea să-și stăpânească nerăbdarea din voce.

— Eu am un smarald care se află în posesia familiei mele de mulți ani. Este un peccato – păcat –, dar sunt într-o situație care mă silește să-l vând.

Mai auzise povestea asta. „Trebuie să mai încerc o dată la Christie's", se gândi Halston. „Sau la Sotheby's. Poate a mai venit ceva în ultimul moment sau..."

— Signore? Căutați un smarald de zece carate, si?

— Da.

— Eu am unul verde ca iarba, columbian.

Când Halston începu să vorbească, își dădu seama că vocea lui era gâtuită.

— Vreți să... vreți să mai repetați?

— Si. Am un smarald columbian de zece carate, verde ca iarba. V-ar interesa așa ceva?

— S-ar putea, zise el precaut. N-ați putea să treceți pe aici ca să mă uit puțin la el?

— *No, scusi, mă tem că acum sunt foarte ocupată. Pregătim la ambasadă o petrecere pentru soțul meu. Poate săptămâna viitoare să vin...*

„Nu! Săptămâna viitoare ar fi prea târziu!“

— N-aș putea să trec eu pe la dumneavoastră? Încercă să-și ascundă nerăbdarea din voce. Aș putea să trec acum.

— *Ma no. Sono occupata stamani. Trebuie să mă duc la cumpărături...*

— Unde locuiți, contesă?

— La Savoy.

— Pot să fiu acolo în cincisprezece minute. Zece.

Vocea lui era febrilă.

— *Molto bene. Iar numele dumneavoastră este...*

— Halston. Gregory Halston.

— Apartamentul ventisei – douăzeci și șase.

Călătoria cu taxiul parcă nu se mai termina. Halston trecu de la înălțimile raiului în adâncurile iadului și înapoi. Dacă smaraldul era într-adevăr similar cu celălalt, ar fi fost mai bogat decât în visurile lui cele mai frumoase. „Ar fi în stare să dea 400 000 de dolari.“ Un profit de 300 000. Și-ar cumpăra o casă pe Riviera. Poate și-ar lua și un iaht. Cu o vilă și o ambarcațiune doar ale lui, ar putea să atragă o mulțime de tineri frumoși...

Gregory Halston era ateu, dar când mergea pe holul hotelului Savoy spre apartamentul 26, se trezi că se roagă. „Dă Doamne să semene cât-de-cât cu celălalt, ca să fie mulțumit P.J.“

Rămase în fața ușii contesei respirând adânc și încet, ca să-și redobândească stăpânirea de sine. Bătu la ușă și nu răspunse nimeni.

„O, Doamne“, se gândi Halston. „A plecat; nu m-a așteptat. S-a dus la cumpărături și...“

Ușa se deschise, și Halston se trezi în fața unei doamne elegante, de vreo cincizeci de ani, cu ochii negri, fața ridată și părul negru încărunțit.

Când începu să vorbească, vocea ei era caldă și melodioasă, cu accent italian.

— Si?

— Eu... eu sunt Gregory Halston. Ați... ați sunat la mine.

În agitația lui începuse să se bâlbâie.

— A, si. Eu sunt contesa Marissa. Intrați, signore, per favore.

— Mulțumesc.

Intră în apartament, mergând cu picioarele lipite, ca să nu mai tremure. Era gata să strige: „Unde este smaraldul?“ Dar își dădea seama că trebuie să se controleze. Nu trebuia să pară prea interesat. Dacă piatra îl satisfăcea, voia să aibă avantajul negocierii. La urma urmei, el era expertul. Ea era o amatoare.

— Vă rog, staţi jos, îl invită contesa.

El îşi trase un scaun.

— Scusi. Non parlo molto bene inglese. Vorbesc prost engleza.

— Nu, nu. E fermecător.

— Grazie. Poate vreţi o cafea? Un ceai?

— Nu, mulţumesc, contesă.

Simţea că îi tremură stomacul. Oare era prea devreme să aducă în discuţie smaraldul? Nu putea să mai aştepte nici măcar o secundă.

— Smaraldul...

— A, si. Smaraldul mi l-a dat bunica mea. Voiam să i-l dau fiicei mele când împlineşte douăzeci şi cinci de ani, dar soţul meu vrea să deschidă o nouă afacere la Milano, şi eu...

Mintea lui Halston era în altă parte. Nu îl interesa deloc povestea plictisitoare a vieţii acestei străine care stătea în faţa lui. El ardea de nerăbdare să vadă smaraldul. Suspansul era mai mult decât putea suporta.

— Credo che sia importante să-mi ajut soţul să pornească această afacere. Zâmbi trist. Poate fac o greşeală...

— Nu, nu, zise Halston precipitat. Deloc, contesă. E de datoria soţiei să fie alături de soţul ei. Unde este acum smaraldul?

— Îl am aici, spuse contesa.

Băgă mâna în buzunar, scoase de acolo bijuteria, înfăşurată într-un şervеţel, şi i-o arătă lui Halston. El se holbă la ea, iar spiritul începu să-i zboare. Avea în faţă cel mai minunat smarald columbian de zece carate, verde ca iarba, pe care îl văzuse vreodată. Era aşa de aproape ca aspect, dimensiune şi culoare cu acela pe care i-l vânduse doamnei Benecke, încât era aproape imposibil să sesizezi diferenţa. „Nu poate fi exact la fel“, îşi zise Halston, dar numai un expert ar putea să vadă asta. Mâinile începuseră să-i tremure. Se

străduí să pară calm.

Întoarse piatra invers și lăsă lumina să se reflecte în superbele tăieturi, după care rosti pe un ton indiferent:

— E o pietricică destul de frumoasă.

— Splendente, si. Am iubit-o foarte mult în toți anii ăștia. O să-mi pară foarte rău să mă despart de ea.

— Faceți ceea ce trebuie, o asigură Halston. După ce afacerea soțului dumneavoastră va avea succes, veți putea să cumpărați câte pietre de-astea doriți dumneavoastră.

— Așa m-am gândit și eu. Sunteți molto simpatico.

— Vreau să-i fac o mică favoare unui prieten, contesă. Avem la magazin pietre mult mai bune ca asta, dar prietenul meu vrea una care să se potrivească cu un smarald pe care l-a cumpărat soția lui. Îmi imaginez că ar fi dispus să plătească și șaizeci de mii de dolari pentru piatra asta.

Contesa oftă.

— Bunica mea ar veni la mine din mormânt dacă l-aș vinde pentru șaizeci de mii de dolari.

Halston strânse buzele. Putea să-și permită să dea mai mult. Zâmbi.

— Haideți să vă spun eu cum facem... cred că aș putea să-l conving pe prietenul meu să dea chiar o sută de mii de dolari. E o sumă foarte mare, dar el vrea neapărat să aibă piatra asta.

— Mi se pare cinstit, spuse contesa.

Inima lui Gregory Halston se umflă în piept de bucurie..

— Bene! Am la mine carnetul de cecuri, așa că o să vă completez unul...

— Ma, no... mă tem că asta nu va rezolva problema mea.

Vocea contesei era plină de tristețe. Halston se uită fix la ea.

— Problema dumneavoastră?

— Si. Așa cum v-am explicat, soțul meu vrea să-și deschidă o afacere și are nevoie de trei sute cincizeci de mii de dolari. I-am dat deja o sută de mii de dolari din banii mei, dar mai am nevoie de încă două sute cincizeci de mii. Speram să îi obțin din vânzarea smaraldului.

El clătină din cap.

— Dragă doamnă contesă, nici un smarald din lume nu valorează atâția bani. Credeți-mă, o sută de mii de dolari este un preț mai mult decât corect.

— Sunt convinsă că este așa, îi zise contesa, dar așa nu îl ajut pe soțul meu cu nimic, nu-i așa? Se ridică în picioare. O să-l păstrez să i-l dau fiicei mele.

Îi întinse o mână subțire și delicată.

— Grazie, signore. Vă mulțumesc că ați venit.

Halston rămăsese acolo, panicat.

— Stați puțin, spuse el. Lăcomia lui se lupta cu bunul-simț, dar el știa doar atât, că nu trebuie să piardă smaraldul acum. Vă rog, luați loc, contesă. Sunt convins că putem ajunge la un aranjament convenabil. Dacă l-aș putea convinge pe prietenul meu să vă ofere o sută cincizeci de mii?

— Două sute cincizeci de mii de dolari.

— Să zicem două sute de mii?

— Două sute cincizeci de mii de dolari.

Era imposibil s-o clintești. Halston se hotărî. Un profit de 150 000 de dolari era mai bine decât nimic. Asta ar însemna o vilă și un iaht mai mici, dar tot era o avere. I-ar fi putut trata pe frații Parker la fel de abject cum îl trataseră și ei. O să mai aștepte o zi sau două și

apoi o să-și dea demisia. Săptămâna următoare avea să fie pe Coasta de Azur.

— Ne-am înțeles, spuse el.

— *Meraviglioso! Sono contenta!*

„Ar trebui să fii, jigodie“, se gândi Halston. Dar nu avea de ce să se plângă. Era aranjat pe viață. Se mai uită o dată la smarald și îl băgă în buzunar.

— Vă scriu un cec în contul magazinului.

— *Bene, signore.*

Halston completă cecul și i-l înmână. O s-o pună pe doamna P.J. Benecke să scoată singură banii de pe cec. Peter va încasa pentru el cecul, cecul contesei îl va schimba pentru frații Parker, iar diferența o va băga în buzunar. Va aranja cu Peter ca cecul de două sute cincizeci de mii de dolari să nu apară în balanța lunară a fraților Parker. O sută cincizeci de mii de dolari.

Simțea deja soarele cald al Franței pe obraji.

*

Călătoria de întoarcere la magazin, cu taxiul, i se păru că nu a durat decât câteva secunde. Halston vedea aievea fericirea doamnei Benecke, atunci când îi va da vestea cea bună. Nu numai că găsise piatra pe care o voia, dar o scutise și de experiența cumplită de a trăi într-o casă de țară friguroasă și dărăpănată.

Când Halston intră în magazin, Chilton îi spuse:

— Domnule, avem un client care ar fi interesat de...

Halston îl dădu la o parte vesel.

— Mai târziu.

Nu avea timp acum de clienți. Nici acum, nici altă dată. De acum încolo o să fie el servit. Se va duce la Hermes, la Gucci și Lanvin.

Halston zbură în biroul său, închise ușa, puse smaraldul pe birou, în fața lui, și formă un număr de telefon. Se auzi vocea unei operatoare:

— Hotelul Dorchester.

— Apartamentul Oliver Messel, vă rog.

— Cu cine doriți să vorbiți?

— Cu doamna P.J. Benecke.

— O clipă, vă rog.

Halston începu să fluiere încetișor în timp ce aștepta. Operatoarea reveni.

— Îmi pare rău, doamna Benecke nu mai stă în apartamentul acesta.

— Atunci sunați la apartamentul în care s-a mutat.

— Doamna Benecke a părăsit hotelul.

— E imposibil. Ea...

— Vă fac legătura la recepție.

O voce de bărbat spuse:

— Recepția. Pot să vă ajut cu ceva?

— Da. În ce apartament locuiesc domnul și doamna P.J. Benecke?

— Doamna Benecke a părăsit hotelul în această dimineață.

Trebuie să existe o explicație. Vreo urgență neașteptată.

— Ați putea să-mi dați adresa de contact, vă rog? Este o...

— Îmi pare rău. Nu a lăsat nici o adresă.

— Imposibil să nu fi lăsat.

— M-am ocupat personal de plecarea doamnei Benecke. Nu a lăsat nici o adresă de contact.

Simți o lovitură puternică în stomac. Puse încet receptorul în furcă și rămase acolo, zăpăcit. Trebuia să găsească o modalitate de a lua legătura cu ea, să-i spună că în sfârșit găsise smaraldul. Între timp, trebuia să recupereze cecul de două sute cincizeci de mii de dolari de la contesa Marissa.

Formă grăbit numărul hotelului Savoy.

— Apartamentul douăzeci și șase.

— Cu cine doriți să vorbiți, vă rog?

— Contesa Marissa.

— O clipă, vă rog.

Dar chiar înainte ca operatorul să revină, o premoniție groaznică îi dădu lui Gregory Halston vestea catastrofală pe care avea s-o audă și la telefon.

— Îmi pare rău. Contesa Marissa a părăsit hotelul.

Închise. Degetele îi tremurau așa de tare, încât abia reuși să formeze numărul de la bancă.

— Dați-mi-l pe contabilul-șef... repede! Vreau să opresc un cec de la plată.

Dar, evident, era prea târziu. Vânduse un smarald cu 100 000 de dolari și cumpărase același smarald cu 250 000 de dolari. Gregory Halston rămase prăbușit în fotoliul său, întrebându-se cum avea să explice toate astea fraților Parker.

[4] Statul Stelei Singuratice, denumire neoficială a statului Texas, care face referire la perioada în care era un stat independent; „steaua singuratică“ se regăsește și pe drapelul actual al statului Texas. (n.tr.)

capitolul 22

Era începutul unei noi vieți pentru Tracy. Își cumpărase o frumoasă casă georgiană, veche, pe Eaton Square 45, care era luminoasă și veselă, perfectă pentru distracție. Avea o Regina Anna – termenul din jargonul britanic care desemnează grădina din fața casei – și o Mary Anne, adică o grădină în spatele casei, iar florile erau splendide. Gunther o ajutase pe Tracy să-și mobileze casa și, până să termine de aranjat, casa era deja unul dintre cele mai căutate obiective din Londra.

Gunther o prezentase pe Tracy drept o tânără bogată văduvă, al cărei soț făcuse o avere din afacerile de import-export.

Avusese un succes imediat; frumoasă, inteligentă și fermecătoare, fu imediat copleșită de invitații din toate părțile.

Periodic, Tracy făcea scurte călătorii în Franța, Elveția, Belgia sau Italia și de fiecare dată ea și Gunther Hartog câștigau ceva.

Sub patronajul lui Gunther, Tracy studiase Almanahul de Gotha, Debrett's Peerage și Baronetage, cărțile de căpătâi în care apăreau informații detaliate despre toți membrii familiilor de viță nobilă din Europa. Tracy deveni un cameleon, o expertă în machiaj și deghizări. Avea vreo cinci pașapoarte. În funcție de țară, era ba o ducesă britanică, ba o stewardesă franceză, ba o proprietară din America de Sud. Într-un an adunase mai mulți bani decât putea vreodată să cheltuiască. Avea un fond special, din care făcea donații anonime organizațiilor care încercau să le ajute pe femeile care fuseseră închise, și aranjase ca Otto Schmidt să primească lunar o pensie generoasă. Nu se mai gândea deloc să renunțe. Îi plăcea provocarea de a înșela oameni inteligenți, de succes. Adrenalina de care era cuprinsă la fiecare escapadă îndrăzneață acționa ca un drog, iar Tracy descoperi că simte permanent nevoia unei provocări și mai mari. Era un singur principiu pe care îl respecta: avea grijă ca niciodată să nu îi facă să sufere pe cei nevinovați. Oamenii care cădeau în plasa escrocheriilor ei erau lacomi sau lipsiți de

moralitate, sau amândouă la un loc. „Nu se va sinucide nimeni din cauza faptelor mele“, își promisese ea.

În ziare începuseră să circule povești despre escrocherii îndrăznețe care se întâmplau în toată Europa, și, întrucât Tracy lucra deghizată mereu altfel, poliția era convinsă că are de-a face cu o bandă de femei care pornise această avalanșă de escrocherii și jafuri. Toate acestea stârniră și interesul Interpolului.

*

La sediul central din Manhattan al Asociației Internaționale de Asigurări și Protecție, J.J. Reynolds trimise după Daniel Cooper.

— Avem o problemă, spuse Reynolds. Foarte mulți clienți din Europa au fost furați, din câte se pare, de o bandă de hoațe. Toată lumea urlă că vrea răzbunare. Vor ca banda să fie prinsă. Interpolul a fost de acord să coopereze cu noi. Asta-i sarcina ta, Dan. Mâine-dimineață pleci la Paris.

Tracy lua cina cu Gunther la Scott’s, pe Mount Street.

— Ai auzit vreodată de Maximilian Pierpont, Tracy?

Numele îi suna cunoscut. Oare unde îl mai auzise? Își aminti. Jeff Stevens, când se aflau pe vaporul QE II, îi spusese: „Suntem aici din același motiv. Maximilian Pierpont“.

— Foarte bogat, nu?

— Și absolut lipsit de scrupule. E specializat în cumpărarea de companii și de falimentarea acestora.

„Când Joe Romano a preluat controlul afacerii, i-a concediat pe toți și și-a adus oamenii lui. Apoi a început să spolieze compania... Au luat tot – afacerea, casa asta, mașina mamei tale...“

Gunther se uita la ea ciudat.

— Tracy, te simți bine?

— Da. Foarte bine.

„Uneori viața e nedreaptă, și atunci numai de noi depinde să corectăm situația“, își zise.

— Mai spune-mi despre Maximilian Pierpont.

— Abia a divorțat de cea de-a treia soție, iar acum e singur. Cred că ar fi profitabil să faci cunoștință cu domnul acesta. Și-a rezervat bilet la Orient Express pentru vineri, pleacă din Londra la Istanbul.

Tracy zâmbi.

— N-am fost niciodată cu Orient Expressul. Cred că mi-ar plăcea.

Gunther îi zâmbi și el.

— Perfect. Maximilian Pierpont deține singura colecție cu adevărat importantă de ouă Fabergé, cea mai mare după Muzeul Ermitaj din Leningrad. Tradițional, este estimată la valoarea de douăzeci de milioane de dolari.

— Dacă reușesc să-ți fac rost de niște ouă, întrebă Tracy curioasă, ce-o să faci cu ele, Gunther? Nu ar fi mult prea cunoscute ca să poată fi vândute?

— Colecționari privați, draga mea Tracy. Tu aduci oușoarele, iar eu le caut un cuibar.

— O să văd ce pot face.

— Maximilian Pierpont nu e un bărbat ușor de abordat. Însă mai sunt doi porumbei care vor fi vineri în Orient Express, se duc la un festival de film în Veneția. Cred că sunt destul de copți pentru jaf. Ai auzit de Silvana Luadi?

— Vedeta italiană de film? Desigur.

— Este căsătorită cu Alberto Fornati, cel care produce filmele alea groaznic de lungi. Fornati este celebru fiindcă angajează actori și regizori cu foarte puțini bani, le promite un mare procent din profituri, dar până la urmă păstrează pentru el toți banii. A reușit să facă destui bani cât să-i cumpere soției niște bijuterii foarte scumpe. Cu cât o înșală mai mult, cu atât mai multe bijuterii îi oferă. La momentul ăsta, Silvana Luadi ar putea să-și deschidă un magazin de bijuterii. Sunt convins că îi vei considera o companie interesantă.

— De-abia aștept să-i cunosc, spuse Tracy.

Simplonul Orient Express pentru Veneția pleacă din Gara Victoria, din Londra, în fiecare vineri la ora 11.44, cu destinația Istanbul, cu oprire pe parcurs la Boulogne, Paris, Lausanne, Milano și Veneția. Cu treizeci de minute înainte de plecarea trenului, la peron este adus un ghișeu mobil de îmbarcare, iar doi zdrahoni în uniformă întind un covor roșu de la ghișeu până la ușile vagoanelor, îmbrâncind pasagerii nerăbdători.

Noii proprietari ai liniei Orient Express încercaseră să recreeze atmosfera epocii de aur a călătoriilor cu trenul, așa cum era ea în secolul al XIX-lea, iar trenul modern era o replică a celui de atunci, cu vagoane englezești Pullman, vagon-restaurant, vagon salon-bar și vagoane de dormit.

Un hamal, îmbrăcat într-o uniformă bleumarin, cu fireturi aurii, model 1920, îi duse lui Tracy cele două valize și geanta de cosmetice în compartimentul ei, care era dezamăgitor de mic. Era un singur fotoliu, cu tapițerie înflorată de mohair. Covorul era plușat, verde, ca și traversa care acoperea scara spre cușetă. Parcă erai într-o cutie cu bomboane.

Tracy citi cartea de vizită care fusese așezată lângă o mică sticlă de șampanie pusă în frapieră de argint: OLIVER AUBERT, DIRECTOR DE TREN.

„O s-o păstrez până la momentul în care o să am ceva de sărbătorit“, își spuse Tracy. Maximilian Pierpont. Jeff Stevens îl ratase. O să se simtă minunat la gândul că îl va depăși pe Jeff

Stevens. Gândul acesta o făcu să zâmbească.

Își despachetă bagajul în spațiul acela strâmt și își puse pe umeraș hainele de care avea nevoie. Prefera să călătorească în avioane Pan American, nu cu trenul; dar această călătorie promitea să fie interesantă.

Exact la ora fixată, Orient Expressul se puse în mișcare și ieși din gară. Tracy se așeză pe fotoliu și privi panorama suburbiilor din sudul Londrei, care se desfășura prin fața ferestrei.

La ora 13.15, trenul ajunse la portul Folkestone, unde pasagerii erau transferați pe feribotul Sealink, la bordul căruia traversau canalul și ajungeau la Boulogne, unde se îmbarcau într-un alt Orient Express, care mergea spre sud.

Tracy îl abordă pe unul dintre însoțitorii de tren.

— Am înțeles că Maximilian Pierpont călătorește împreună cu noi. Ați putea să mi-l arătați și mie?

Însoțitorul de tren clătină din cap.

— Vă ajutam cu plăcere, doamnă. Și-a rezervat un loc în trenul acesta, dar nu a venit. E un domn foarte imprevizibil, din câte mi s-a spus.

Asta însemna că rămâneau numai Silvana Luadi și soțul ei, producătorul filmelor de duzină.

*

La Boulogne, pasagerii fură conduși la Orient Expressul continental. Din păcate, și această cabină era asemenea celeilalte, iar mersul hurducăit al trenului făcea călătoria și mai neplăcută. Rămase toată ziua în cabina ei, făcând planuri, iar la opt seara începu să se îmbrace.

Codul vestimentar în Orient Express recomanda ținutele de seară, iar Tracy își alese o rochie superbă de șifon, gri-deschis, dresuri cenușii, la fel ca pantofii de satin. Singura bijuterie pe care și-o puse era un colier de perle. Se uită în oglindă înainte de a ieși din compartiment, studiindu-și atent imaginea. Ochii ei verzi aveau un aer inocent, iar pe figura ei se citea naivitatea și vulnerabilitatea. „Oglinda minte“, își spuse Tracy. „Nu mai sunt femeia aceea. Trăiesc un bal mascat. Dar unul palpitant.“

După ce ieși din cabină, îi alunecă din mână poșeta și se aplecă s-o ia de jos, studiind rapid încuietorile ușii. Erau două: o yală și o broască. Nici o problemă. Tracy se îndreptă și porni spre restaurant.

Erau trei vagoane-restaurant în tren. Scaunele erau tapițate cu catifea, pereții aveau lambriuri și o lumină plăcută care venea de la niște lămpi de aramă cu sticlă Lalique. Tracy intră în primul restaurant și observă mai multe mese neocupate. Șeful se sală îi ieși în întâmpinare.

— O masă de o persoană, mademoiselle?

Tracy se uită în jur.

— O să stau cu niște prieteni, mulțumesc.

Merse mai departe, în cel de-al doilea restaurant.Acesta era ceva mai aglomerat, dar tot erau mese neocupate.

— Bună seara, îi spuse șeful de sală. Luați singură cina?

— Nu. Mă întâlnesc cu cineva. Mulțumesc.

Plecă mai departe, spre al treilea restaurant. Aici, toate mesele erau ocupate. Șeful de sală o opri la ușă.

— Mă tem că va trebui să așteptați să se elibereze o masă, madame. Dar sunt mese libere la celelalte restaurante.

Tracy se uită în jur și, la o masă mai îndepărtată, găsi ce căuta.

— Nu-i nimic, spuse Tracy. Am văzut niște prieteni.

Trecu pe lângă șeful de sală și se duse la masa aceea din colț.

— Îmi cer scuze, spuse ea jenată. Se pare că toate mesele sunt ocupate. Vă deranjează dacă stau și eu cu dumneavoastră?

Bărbatul se ridică repede în picioare, se uită atent la Tracy și exclamă:

— Prego! Con piacere! Eu sunt Alberto Fornati, iar doamna este soția mea, Silvana Luadi.

— Tracy Whitney.

De data aceasta folosea chiar pașaportul ei.

— A! È americana! Eu vorbesc excelent engleza.

Alberto Fornati era scund, chel – și gras. Probabil că motivul pentru care Silvana Luadi se măritase cu el fusese subiectul cel mai discutat la Roma, în cei doisprezece ani de când erau împreună. Silvana Luadi era o frumusețe clasică, avea un corp senzațional și un talent actoricesc înnăscut. Câștigase un Oscar și un Silver Palm, și era foarte căutată. Tracy își dădu seama imediat că rochia de seară pe care o purta era creată de Valentino și costa cinci mii de dolari, iar bijuteriile pe care le avea probabil că valorau în jur de un milion de dolari. Își aminti cuvintele lui Gunther Hartog: „Cu cât o înșală mai mult, cu atât mai multe bijuterii îi oferă. La momentul ăsta, Silvana Luadi ar putea să-și deschidă un magazin de bijuterii“.

— Mergeți pentru prima dată cu Orient Expressul, signorina? deschise Fornati discuția, după ce Tracy se așeză.

— Da, prima dată.

— A, e un tren foarte romantic, plin de legendă. Ochii lui erau umezi. Sunt multe povești interesante despre el. De exemplu, Sir Basil Zaharoff, magnatul armelor, obișnuia să călătorească în Orient Express – întotdeauna în compartimentul șapte. Într-o noapte a auzit un țipăt și cineva a bătut la ușă. O tânără ducesă spaniolă, belissima, s-a aruncat în brațele lui.

Fornati făcu o mică pauză, ca să-și ungă o felie de pâine cu unt din

care luă o înghițitură.

— Soțul ei voia s-o omoare. Părinții aranjaseră căsătoria, iar biata fată abia aflase că soțul ei e nebun. Zaharoff l-a imobilizat pe soț și a calmat-o pe tânăra femeie, și așa a început o poveste de dragoste care a durat patruzeci de ani.

— Ce fascinant! spuse Tracy.

Ochii ei se măriseră de curiozitate.

— Si. În fiecare an după aceea ei se întâlneau în Orient Express, el la compartimentul șapte, ea la compartimentul opt. După ce soțul ei a murit, doamna și Zaharoff s-au căsătorit și, semn al dragostei lui, el i-a cumpărat ca dar de nuntă cazinoul din Monte Carlo.

— Ce poveste frumoasă, domnule Fornati.

Silvana Luadi nu spunea nimic.

— Mangia, o rugă Fornati pe Tracy. Mănâncă.

Cina era alcătuită din șase feluri de mâncare, iar Tracy observă că Alberto Fornati le mâncă pe toate, după care termină și ce mai rămăsese în farfuria soției. Printre înghițituri, vorbea încontinuu.

— Tu ești actriță, poate?

— A, nu, râse Tracy. Sunt doar o turistă.

El îi zâmbi.

— Belissima. Ești destul de frumoasă ca să fii actriță.

— A spus deja că nu e actriță, zise înțepată Silvana.

Alberto Fornati nu o luă în seamă.

— Eu produc filme artistice, îi spuse el lui Tracy. Ai auzit de ele, desigur: Sălbaticii nebuni, Titanii versus Superfemeia...

— N-am văzut prea multe filme, își ceru scuze Tracy.

Simțea cum piciorul lui gras se lipise de-al ei pe sub masă.

— Poate aranjez să vezi câteva filme de-ale mele.

Silvana se albi de furie.

— O să ajungi și la Roma, draga mea?

Piciorul lui se plimba în sus și în jos pe piciorul lui Tracy.

— De fapt, după Veneția chiar intenționam să mă duc la Roma.

— Splendid! Benissimo! O să luăm cina împreună. Nu-i așa, cara? Se uită repede spre Silvana și apoi continuă: Avem o casă frumoasă pe Via Appia. Patruzeci de hectare de...

Gesticulă larg cu mâna și răsturnă un castron de sos peste rochia soției. Tracy nu era prea convinsă că fusese un gest neintenționat. Silvana Luadi se ridică în picioare și se uită la pata întinsă pe rochia ei.

— *Sei un mascalzone!*[5] *țipă ea. Tieni le puttane lontano da me!*[6]

Ieși ca o furtună din restaurant, cu toți ochii îndreptați asupra ei.

— Ce păcat, murmură Tracy. Este o rochie așa de frumoasă.

Ar fi vrut să-i dea palme acestui bărbat care își umilea soția. „Merită fiecare carat din bijuteriile pe care le are, și mai mult de atât“, se gândi Tracy.

— Fornati o să-i cumpere alta, oftă el. Nu lua în seamă comportamentul ei. E foarte geloasă pe Fornati.

— Sunt convinsă că are toate motivele să fie.

Tracy își mască ironia cu un zâmbet. El se umflă în pene.

— E adevărat. Femeile îl consideră foarte atractiv pe Fornati.

Tracy făcu mari eforturi să nu izbucnească în hohote de râs în fața

acestui omuleț ridicol.

— Pot să înțeleg asta.

El se întinse peste masă și o luă de mână.

— Fornati te place, spuse el. Fornati te place foarte mult. Cu ce te ocupi?

— Sunt secretară la un cabinet juridic. Am pus la bătaie toate economiile mele pentru această călătorie. Mi-ar plăcea să-mi găsesc o slujbă interesantă în Europa.

Ochii lui bulbucați se lipiseră de corpul ei.

— N-o să fie nici o problemă, îți promite Fornati. El e foarte drăguț cu oamenii care se poartă frumos cu el.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, răspunse Tracy cu timiditate.

El coborî puțin vocea.

— Poate discutăm asta mai târziu în cabina ta?

— Asta ar fi puțin stânjenitor.

— Perché? De ce?

— Sunteți așa de faimos. Probabil că toată lumea din tren știe cine sunteți.

— Natural.

— Dacă v-ar vedea intrând în cabina mea... în fine, știți, unii oameni ar putea să interpreteze greșit. Desigur, în condițiile în care cabina dumneavoastră ar fi lângă a mea... Care e numărul cabinei dumneavoastră?

— E settanta – șaptezeci.

Se uită la ea plin de speranță. Tracy oftă.

— Eu sunt în alt vagon. Ce-ar fi să ne întâlnim la Veneția?

El era radios.

— Bene! Soția mea, ea stă mai tot timpul în cameră. Nu suportă soarele pe față. Ai fost vreodată la Veneția?

— Nu.

— A. Noi doi vom merge la Torcello, o frumoasă insuliță cu un restaurant minunat, Locanda Cipriani. Este acolo și un mic hotel. Ochii îi străluceau. Molto privato.

Tracy zâmbi ușor, cu aprobare.

— Pare încântător.

Lăsă ochii în jos, prea copleșită ca să mai poată vorbi. Fornati se aplecă spre ea, îi strânse mâna și îi șopti bălos:

— Tu nu știi ce înseamnă încântător, cara.

Peste o jumătate de oră, Tracy era în cabina ei.

Orient Expressul gonea prin noaptea adâncă, trecând pe lângă Paris, Dijon și Vallarbe, în timp ce pasagerii dormeau. În seara precedentă își predaseră pașapoartele, iar de formalitățile de la frontieră se ocupau conductorii.

La ora 3.30 dimineață, Tracy părăsi neauzită compartimentul. Era esențial să-și calculeze timpul foarte exact. Trenul urma să treacă granița elvețiană și să ajungă la Lausanne la ora 5.21, iar la Milano, în Italia, trebuia să ajungă la ora 9.15.

În pijama și halat, cu o geantă transparentă de baie în mână, Tracy înaintă pe coridor, cu toate simțurile la pândă și cu fiorul acela bine cunoscut, care îi făcea sângele să pulseze mai tare. În cabinele trenului nu erau toalete, doar la capetele fiecărui vagon. Dacă Tracy ar fi fost întrebată de cineva unde se duce, era pregătită să spună că vrea să meargă la baie, dar că nu o găsise până acum. Conductorii și

însoțitorii de tren profitau de orele dimineții să mai tragă un pui de somn.

Tracy ajunse la cabina E 70 fără nici un incident. Încercă încet mânerul. Ușa era încuiată. Tracy își deschise geanta de baie și scoase de acolo un obiect metalic, o fiolă și o seringă, apoi se apucă de treabă.

Zece minute mai târziu era înapoi în cabina ei, iar peste încă treizeci de minute dormea, cu tenul proaspăt curățat și cu o urmă de zâmbet pe chip.

La ora 7.00, cu două ore înainte ca trenul să ajungă la Milano, se auziră niște țipete stridente. Țipetele veneau din cabina E 70 și treziră tot vagonul. Pasagerii scoaseră capetele din cabine să vadă ce se întâmplase. Un conductor înaintă grăbit pe coridor și intră în cabina E 70.

Silvana Luadi era în plină criză de isterie.

— Aiuto! Ajutor! țipa ea. Mi-au dispărut toate bijuteriile! Trenul ăsta mizerabil e plin de ladri – de hoți!

— Doamnă, vă rog, calmați-vă, o imploră conductorul. Pasagerii...

— Să mă calmez! Vocea ei mai urcă o octavă. Cum îndrăznești să-mi spui să mă calmez, stupido maiale![7] Cineva mi-a furat bijuterii care valorează mai mult de un milion de dolari!

— Cum s-a putut întâmpla așa ceva? întrebă Alberto Fornati. Ușa a fost încuiată, iar Fornati are somnul ușor. Dacă ar fi intrat cineva, m-aș fi trezit imediat.

Conductorul oftă. El știa chiar prea bine cum se întâmplase, fiindcă nu era prima dată. În timpul nopții, cineva se strecurase pe coridor și băgase prin gaura cheii o seringă plină cu eter. Încuietorile erau o joacă de copil pentru cineva care știe ce face. Hoțul închisese ușa în urma lui, răscolise cabina și, după ce luase ce dorise de acolo, se strecurase neauzit spre compartimentul lui, în timp ce victimele erau încă inconștiente. Dar era ceva diferit la jaful acesta. Până

acum, furturile erau descoperite abia după ce trenul ajungea la destinație, așa că hoții aveau posibilitatea să scape. Asta era o situație diferită. Nu coborâse nimeni din tren în timpul nopții, ceea ce însemna că bijuteriile erau încă în tren.

— Nu vă faceți griji, îi promise conductorul lui Fornati. O să vă recuperez bijuteriile. Hoțul este încă în tren.

Plecă în grabă și sună la poliția din Milano.

Când Orient Expressul trase la peron în gara din Milano, douăzeci de polițiști, civili și în uniformă, se aliniară pe peron, cu ordinul de a nu lăsa să coboare din tren nici un pasager și nici un bagaj.

Luigi Ricci, inspectorul care răspundea de acest caz, fu condus direct în compartimentul lui Fornati.

În orice caz, isteria Silvanei Luadi era și mai mare.

— Absolut toate bijuteriile mele erau în caseta asta, țipă ea. Și nici una nu era asigurată.

Inspectorul examină caseta goală.

— Sunteți sigură că le-ați pus aici aseară, signora?

— Normal că sunt sigură. În fiecare seară le pun acolo.

Din ochii ei strălucitori, ce fermecaseră milioane de fani care o adorau, începură să curgă lacrimi mari, iar inspectorul Ricci era gata să se lupte cu balaurii pentru ea.

Se duse la ușa compartimentului, se aplecă și adulmecă gaura cheii. Se simțea mirosul de eter. Fusese un jaf, iar el intenționa să-l prindă pe banditul lipsit de sentimente.

Inspectorul Ricci se îndreptă de spate și spuse:

— Nu vă faceți griji, signora. E imposibil ca bijuteriile să fie scoase din tren. O să prindem hoțul, iar pietrele dumneavoastră prețioase

vă vor fi returnate.

Inspectorul Ricci avea motive să fie sigur pe sine. Capcana fusese bine sigilată, iar infractorul nu avea pe unde să scape.

Unul câte unul, detectivii escortau pasagerii într-o sală de așteptare din gară care fusese izolată, și acolo făceau percheziții corporale meticuloase. Pasagerii, mulți dintre ei oameni importanți, erau scandalizați de această umilință.

— Îmi pare rău, îi spunea inspectorul Ricci fiecăruia, dar furtul unor bijuterii de un milion de dolari este o chestiune gravă.

În timp ce pasagerii erau scoși din tren, alți polițiști răscoleau cabinele. Fiecare milimetru era examinat. Era o șansă minunată pentru inspectorul Ricci, iar el intenționa să profite din plin de ea. Recuperarea bijuteriilor ar fi însemnat o avansare și o mărire de salariu. Imaginația lui prinsese aripi. Silvana Luadi îi va fi atât de recunoscătoare, încât îl va invita probabil să... Ordinele lui aveau tot mai multă vigoare.

În ușa cabinei lui Tracy se auzi un ciocănit, apoi intră un polițist.

— Mă scuzați, signorina. A avut loc un jaf. Este necesar să percheziționăm toți pasagerii. Dacă vreți să veniți cu mine, vă rog...

— Un jaf? Din vocea ei se vedea cât este de șocată. În trenul acesta?

— Mă tem că da, signorina.

După ce Tracy ieși din compartiment, intrară acolo doi polițiști, îi deschiseră valizele și începură să caute cu atenție prin ele.

După patru ore de căutări, se găsiră mai multe pachete de marijuana, 140 gr de cocaină, un cuțit și un pistol fără acte. Nici urmă de bijuteriile furate.

Inspectorului Ricci nu-i venea să creadă.

— Ați verificat tot trenul? îl întrebă el pe locotenentul din subordinea lui.

— Domnule inspector, am verificat milimetru cu milimetru. Am verificat locomotiva, restaurantele, barul, toaletele, compartimentele. Am percheziționat pasagerii, personalul trenului și fiecare bagaj. Pot să jur că bijuteriile nu sunt în acest tren. Poate că doamna doar și-a imaginat că a fost furată.

Dar inspectorul Ricci știa mai bine. Vorbise cu ospătarii, iar ei îi confirmaseră că Silvana Luadi purtase într-adevăr o colecție amețitoare de bijuterii cu o seară în urmă, la restaurant.

Un reprezentat al firmei care deținea Orient Expressul veni cu avionul la Milano.

— Nu puteți reține trenul mai mult, insistă el. Deja avem întârzieri.

Inspectorul Ricci era învins. Nu avea nici o scuză să mai rețină trenul. Nu mai era nimic de făcut. Singura explicație la care se putea gândi era că în noaptea aceea, într-un fel sau altul, hoțul aruncase bijuteriile pe geam, unui complice. Dar oare era posibil așa ceva? Ar fi trebuit să facă un calcul imposibil al fiecărei mișcări. Hoțul nu avea cum să știe dinainte dacă pe coridor nu va fi nimeni, când ar fi putut oricând să apară un pasager sau un conductor și în ce clipă ar ajunge trenul într-un eventual punct de pe câmp. Era un mister care depășea puterea de înțelegere a inspectorului.

— Dați drumul trenului, ordonă el.

Rămase acolo și se uită neputincios cum Orient Expressul iese încet din gară. Cu el pleca și avansarea lui, și mărirea de salariu, și orgia preafericită cu Silvana Luadi.

Unicul subiect de discuție de la micul dejun, în tren, era jaful.

— Nu am mai trăit un eveniment atât de interesant de mulți ani, îi mărturisea o profesoară dichisită de la o școală de fete. Arătă cu degetul micul diamant atârnat la lănțișorul subțire de aur. Am avut noroc că nu mi l-a luat pe ăsta.

— Mare noroc, o aprobă Tracy cu gravitate.

Când Alberto Fornati intră în vagonul restaurant, o văzu pe Tracy și dădu fuga la ea.

— Ai auzit ce s-a întâmplat, desigur. Dar știai că soția lui Fornati a fost persoana jefuită?

— Nu!

— Ba da! Viața mea a fost în mare pericol. O bandă de hoți a intrat în cabina mea și m-a făcut inconștient cu cloroform. Fornati putea să fie ucis în somn.

— E îngrozitor.

— È una bella fregatura! Acum va trebui să-i cumpăr Silvanei alte bijuterii. O să mă coste o avere.

— Poliția nu a găsit bijuteriile?

— Nu, dar Fornati știe cum au scăpat hoții de ele.

— Adevărat? Cum?

El se uită în jur și coborî vocea:

— A avut un complice care aștepta într-o gară pe lângă care a trecut trenul în noaptea aceea. Ladri au aruncat bijuteriile din tren și... ecco... s-a rezolvat.

Tracy zâmbi admirativ.

— Cu câtă inteligență ați descoperit asta.

— Si. Ridică din sprâncene, cu înțeles. N-ai uitat de rendez-vous-ul nostru din Veneția?

— Cum aș putea să uit? zâmbi Tracy.

El îi strânse brațul cu putere.

— Fornati abia așteaptă. Acum mă duc s-o consolez pe Silvana. E isterică.

Când Orient Expressul ajunse în gara Santa Lucia din Veneția, Tracy coborî printre primii. Trimise bagajele direct la aeroport și zbură cu primul avion spre Londra, cu bijuteriile Silvanei Luadi.

Gunther Hartog avea să fie mulțumit.

---

[5] Ești un ticălos!

[6] Ține-ți târfele departe de mine!

[7] Porc prost!

capitolul 23

Clădirea cu șapte niveluri cu ziduri albe care este sediul central al Interpolului, organizația internațională de cooperare a forțelor de poliție, se află pe Rue Armengaud nr. 26, pe colina St. Cloud, cam la zece kilometri vest de Paris, ascunsă discret în spatele unui gard înalt, verde. Poarta de la intrarea dinspre stradă este închisă douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, iar vizitatorilor li se permite accesul numai după ce au fost atent studiați printr-un sistem de televiziune cu circuit închis. În interiorul clădirii, la capătul scărilor de la fiecare etaj sunt niște gratii albe de fier, care noaptea se încuie, și toate nivelurile sunt dotate cu sisteme separate de alarmă și camere de luat vederi.

Măsurile de securitate ieșite din comun sunt obligatorii, întrucât în această clădire există cea mai elaborată bază de date din lume, care conține dosarele a două milioane și jumătate de infractori. Interpolul este principalul depozitar al informațiilor pentru 126 de organizații polițienești din 78 de țări și coordonatorul activităților internaționale ale poliției, care se ocupă de escroci, falsificatori, traficanți de droguri, hoți și criminali. Trimite în toată lumea informații la zi printr-un buletin informativ numit circulară, prin radio, fax sau satelit. Sediul central din Paris este condus de foști detectivi de la Sûreté Nationale sau de la Paris Préfecture.

Într-o dimineață de la începutul lunii mai, în biroul inspectorului André Trignant, șeful Interpolului, avea loc o ședință. Biroul era confortabil, mobilat simplu, iar panorama care se vedea pe fereastră era extraordinară. În plan îndepărtat, spre est, se înălța Turnul Eiffel, și, mai departe, se vedea perfect cupola albă a catedralei Sacré-Coeur din Montmartre. Inspectorul era un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu o ținută frumoasă și autoritară, avea un aer inteligent, părul negru și niște ochi plini de viclenie, ascunși în spatele unor ochelari cu ramă neagră. Alături de el, în birou, erau

detectivi din Anglia, Belgia, Franța și Italia.

— Domnilor, spuse inspectorul. Am primit din partea țărilor dumneavoastră solicitări urgente de informații privitoare la valul de infracțiuni care s-a abătut recent asupra Europei. Cinci țări au fost afectate de o adevărată epidemie de escrocherii și jafuri ingenioase, în care există anumite similitudini. Victimele au o reputație îndoielnică, nu s-a folosit niciodată violența, iar autorul a fost întotdeauna o femeie. Am ajuns la concluzia că avem de-a face cu o bandă internațională de femei. Avem câteva portrete-robot, bazate pe descrierile făcute de victime și de diverși martori. Așa cum veți vedea, nici un portret nu seamănă cu altul. Unele sunt blonde, altele sunt brunete. Naționalitatea lor este diferită – franțuzoaice, englezoaice, spaniole, italience, americance sau texane.

Inspectorul Trignant apăsă pe un buton și pe ecranul unui retroproiector apărură o serie de portrete.

— Aici avem portretul-robot al unei brunete cu părul scurt. Apăsă din nou butonul. Aici avem o tânără blondă și creață... aici e o altă blondă, cu bucle... o brunetă cu tunsoare paj... o femeie mai în vârstă tunsă franțuzește... o tânără cu părul blond și drept.... o bătrână cu o tunsoare în scară. Opri retroproiectorul. Nu știm cine este șeful bandei și nici unde își are sediul. Niciodată nu lasă vreun indiciu și dispar fără urmă. Mai devreme sau mai târziu, una dintre ele o să fie prinsă, și atunci le vom prinde pe toate. Între timp, însă, până când cineva dintre dumneavoastră va veni cu o informație concretă, domnilor, mă tem că suntem în impas...

Când avionul lui Daniel Cooper ateriză la Paris, acesta a fost întâmpinat pe aeroportul Roissy-Charles de Gaulle de unul dintre asistenții inspectorului Trignant, care îl conduse la hotelul Prince de Galles, situat în apropierea fratelui său mai ilustru, hotelul George V.

— V-am aranjat pentru mâine o întâlnire cu inspectorul Trignant, îi spuse însoțitorul lui Cooper. La opt și un sfert vin să vă iau.

Daniel Cooper nu era deloc încântat de această călătorie în Europa. Intenționa să își încheie misiunea cât mai repede posibil și să se întoarcă acasă. Auzise de bordelurile din Paris și nu avea de gând să

se ducă acolo.

Se cază și se duse direct în baie. Spre uimirea lui, aceasta arăta satisfăcător. De fapt, trebui el să recunoască, era mult mai mare decât baia lui de acasă. Dădu drumul apei și se duse în dormitor să despacheteze. La fundul valizei era o casetă mică, încuiată, pusă cu grijă între costumul de rezervă și lenjerie. Luă caseta și o ținu un timp în mână, uitându-se la ea; i se părea că este însuflețită. O duse în baie și o puse pe chiuvetă. Cu o cheiță care era agățată de portchei, o descuie, o deschise, iar cuvintele de pe foaia îngălbenită de ziar începură să strige la el.

UN BĂIAT DEPUNE MĂRTURIE ÎN PROCESUL CRIMEI

Daniel Cooper, un băiat de doisprezece ani, a depus azi mărturie în procesul lui Fred Zimmer, acuzat de violarea și uciderea mamei băiatului. Potrivit mărturiei sale, copilul s-a întors acasă și l-a văzut pe Zimmer, vecinul de alături, ieșind din reședința familiei Cooper plin de sânge pe mâini și pe față. Când băiatul a intrat în casă, el a descoperit trupul mamei sale în cada de baie. Fusese ucisă cu sălbăticie cu mai multe lovituri de cuțit. Zimmer a recunoscut că era amantul doamnei Cooper, dar a negat că el ar fi ucis-o.

Băiatul a fost plasat în îngrijirea unei mătuși.

Daniel Cooper lăsă cu mâinile tremurătoare hârtia de ziar la loc în casetă și o încuie. Se uită în jur cu o privire îngrozită. Pereții și tavanul băii de hotel erau stropiți de sânge. Văzu trupul gol al mamei sale plutind în apa înroșită. Simți un val de amețeală și se prinse cu mâinile de chiuvetă. Urletele dinlăuntrul lui se transformară în niște gemete guturale, apoi își smulse disperat hainele de pe el și intră în cada plină de sânge cald.

— Trebuie să vă spun, domnule Cooper, începu inspectorul

Trignant, că prezența dumneavoastră aici este foarte neobișnuită. Nu faceți parte din nici o forță de poliție, iar prezența dumneavoastră e neoficială. Dar numeroase departamente de poliție din mai multe țări europene ne-au cerut să ne extindem cooperarea.

Daniel Cooper nu spuse nimic.

— După câte am înțeles, sunteți investigator la Asociația Internațională de Asigurare și Protecție, un consorțiu de companii de asigurări.

— Câțiva clienți europeni au înregistrat pierderi în ultima perioadă. Mi s-a spus că nu există indicii.

Inspectorul Trignant oftă.

— Mă tem că așa este. Știm doar că avem de-a face cu o bandă de femei foarte inteligente, dar mai mult...

— Nici o veste de la informatori?

— Nu. Nimic.

— Asta nu vi se pare ciudat?

Pentru Cooper era așa de clar, încât nici nu se mai deranja să-și ascundă nerăbdarea care i se simțea în voce.

— Când avem de-a face cu o bandă, există întotdeauna cineva care vorbește prea mult, care bea prea mult sau care cheltuie prea mult. E imposibil să se păstreze un secret într-un grup mare de persoane. Aș putea să văd dosarele pe care le aveți, legate de această bandă?

Inspectorul ar fi vrut să refuze. Se gândi că Daniel Cooper este cel mai dizgrațios bărbat pe care îl văzuse vreodată. Și cu siguranță cel mai îngâmfat. O să fie o pacoste, „un ghimpe în coastă“, dar inspectorului i se ceruse să fie absolut cooperant.

Spuse fără nici o tragere de inimă:

— O să vă punem la dispoziție niște copii.

Apăsă pe butonul interfonului și dădu ordinul. Ca să facă puțină conversație, inspectorul Trignant spuse:

— Tocmai am primit un raport interesant. Niște bijuterii valoroase au fost furate din Orient Express, în timp ce...

— Am citit despre asta. Hoțul acela și-a bătut joc de poliția italiană.

— Nimeni n-a reușit să-și dea seama cum a fost înfăptuit furtul.

— E clar, spuse Daniel Cooper grosolan. O chestie simplă de logică.

Inspectorul Trignant îl privi surprins pe deasupra ochelarilor. „Mon Dieu, are maniere de porc.“ Continuă însă, stăpânit:

— În cazul acesta, logica nu ajută. Fiecare milimetru din trenul acela a fost examinat și s-au făcut percheziții tuturor pasagerilor, tuturor angajaților, s-au verificat toate bagajele.

— Nu, îl contrazise Daniel Cooper.

„Omul ăsta e nebun“, își spuse hotărât inspectorul Trignant.

— Nu – ce?

— Nu au verificat toate bagajele.

— Iar eu vă spun că le-au verificat, insistă inspectorul. Am văzut raportul poliției.

— Femeia de la care s-au furat bijuteriile – Silvana Luadi?

— Da?

— Își pusese bijuteriile peste noapte într-o casetă și de acolo au fost luate? Poliția a verificat bagajul doamnei Luadi?

— Doar caseta de bijuterii. De ce ar fi verificat bagajul ei?

— Pentru că, logic, acela este singurul loc în care hoțul ar fi ascuns bijuteriile – în fundul uneia dintre valizele ei. Probabil a avut o valiză identică, și atunci când bagajele au fost scoase pe peronul gării din Veneția, nu a trebuit decât să schimbe valiza și să dispară.

Daniel Cooper se ridică. Dacă ați pregătit rapoartele acelea, aș vrea să plec.

Porc prost!

Treizeci de minute mai târziu, inspectorul Trignant vorbea la telefon cu Alberto Fornati, la Veneția.

— Monsieur, spuse inspectorul. Am sunat să vă întreb dacă la sosirea în Veneția ați întâmpinat vreo problemă cu bagajul soției dumneavoastră.

— Si, si, se plânse Fornati. Idiotul de hamal a încurcat valiza și i-a dat-o pe a altcuiva. Când soția mea a deschis-o la hotel, nu a găsit acolo decât niște reviste vechi. Am raportat asta la firma care deține Orient Expressul. Au localizat valiza soției mele? întrebă el, plin de speranță.

— Nu, monsieur, răspunse inspectorul.

Apoi adaugă încet, în sinea lui: „În locul tău, nici nu m-aș mai aștepta s-o găsească“.

După ce încheie convorbirea, se rezemă de spătarul fotoliului său, gânditor. „Daniel Cooper ăsta este très formidable. Formidabil, într-adevăr.“

capitolul 24

Casa lui Tracy din Eaton Square era un adevărat paradis. Se afla într-una dintre cele mai frumoase zone din Londra, iar vizavi de casele vechi, georgiene, erau parcuri particulare pline de copaci. Bone îmbrăcate în uniforme, țepene de apretate ce erau, plimbau copilași în cărucioare de firmă pe aleile de pietriș, unde se jucau copii mai mari. „Mi-e dor de Amy“, se gândi Tracy.

Se plimba pe străzile vechi și făcea cumpărături de la aprozarele și farmaciile de pe Elizabeth Street; admira cu încântare diversitatea florilor în culori superbe, care se vindeau în fața micilor magazine.

Gunther Hartog avusese grijă ca Tracy să contribuie la fondurile potrivite de donație și să întâlnească oamenii potriviți. Se întâlnea cu duci bogați și conți scăpătați și primea nenumărate cereri de căsătorie. Era tânără, frumoasă și bogată, și părea foarte vulnerabilă.

— Toată lumea crede că ești ținta perfectă, râse Gunther. Te-ai descurcat de minune, Tracy. Acum ești aranjată. Ai tot ce-ți trebuie.

Era adevărat. Avea bani depozitați în cutii de valori prin toată Europa, casa din Londra și un castel în Saint Moritz. Tot ce avea nevoie. Mai puțin o persoană cu care să împartă toate aceste lucruri. Tracy se gândea la drumul pe care fusese pe punctul să pornească, cu un soț și un copil. Oare ar fi fost posibil să mai aibă vreodată toate acestea? Niciodată n-ar fi putut să-i mărturisească vreunui bărbat cine era ea în realitate și nici nu ar fi conceput să trăiască o viață în minciună, ascunzându-și trecutul. Jucase atâtea roluri, încât nici ea nu mai știa prea bine cine este în realitate, dar de un lucru era sigură: nu se va mai putea întoarce niciodată la viața de dinainte. „Nu e nici o problemă“, se gândi Tracy cu sfidare. „Sunt o mulțime de oameni singuri. Gunther are dreptate. Am tot ce îmi trebuie.“

A doua seară dădea un cocktail, prima petrecere după întoarcerea de la Veneția.

— Abia aștept, îi spuse Gunther. Petrecerile date de tine sunt punctul de atracție al Londrei.

Tracy spuse cu afecțiune:

— Nu uita cine mi-a fost mentor.

— Cine o să vină la petrecere?

— Toată lumea, răspunse Tracy.

Toată lumea se dovedi a fi până la urmă toți, plus un invitat pe care Tracy nu îl anticipase. O invitase pe baroneasa Howarth, o tânără și frumoasă moștenitoare, și când Tracy văzu că a venit, îi ieși în întâmpinare. Zâmbetul îi pieri de pe buze. Alături de baroneasă era Jeff Stevens.

— Tracy, draga mea, nu cred că l-ai cunoscut până acum pe domnul Stevens. Jeff, ea este doamna Tracy Whitney, gazda noastră.

Tracy rosti cu răceală:

— Îmi pare bine, domnule Stevens.

Jeff îi luă mâna și o ținu o fracțiune de secundă mai mult decât era necesar.

— Doamna Tracy Whitney? spuse el. Desigur! Eram prieten cu soțul dumneavoastră. Am fost împreună în India.

— Ce interesant! exclamă baroneasa Howarth.

— Curios, nu mi-a pomenit niciodată de dumneavoastră, spuse Tracy înțepată.

— Chiar așa, serios? Sunt surprins. Un tip foarte interesant. Păcat că s-a sfârșit așa.

— O, dar ce s-a întâmplat? întrebă baroneasa Howarth.

Tracy se uită urât la Jeff.

— Nimic deosebit.

— Nimic! repetă Jeff cu reproș. Dacă îmi amintesc bine, a fost spânzurat în India.

— În Pakistan, rosti Tracy printre dinți. Și cred că acum îmi amintesc că mi-a povestit ceva despre dumneavoastră. Ce mai face soția?

Baroneasa Howarth se uită la Jeff.

— Nu mi-ai spus până acum că ești căsătorit, Jeff.

— Eu și Cecily am divorțat.

Tracy zâmbi cu drăgălășenie.

— Mă referam la Rose.

— A, acea soție.

Baroneasa Howarth era uimită.

— Ai fost căsătorit de două ori?

— O singură dată, spuse el dezinvolt. Căsătoria cu Rose a fost anulată. Eram foarte tineri.

Dădu să plece. Tracy îl întrebă:

— Dar nu ați avut și niște gemeni?

— Gemeni?! exclamă baroneasa Howarth.

— Sunt la mama lor, îi spuse Jeff.

Se uită la Tracy.

— Nici nu pot să-ți spun ce plăcere a fost să vorbesc cu dumneavoastră, doamnă Whitney, dar n-aș vrea să vă monopolizăm.

O apucă pe baroneasă de braț și se îndepărtă.

A doua zi dimineață, Tracy dădu nas în nas cu Jeff în lift, la Harrod's. Magazinul era plin de clienți. Tracy coborî la etajul doi. După ce ieși, se întoarse spre Jeff și rosti tare și limpede:

— Apropo, cum ai reușit să scapi de acuzația de proxenetism?

Ușile liftului se închiseră, iar Jeff rămase captiv în el, printre oamenii scandalizați.

În noaptea aceea Tracy stătea întinsă în pat, gândindu-se la Jeff, apoi începu să râdă. Chiar era un seducător. Un ticălos, dar unul fermecător. Se întreba ce relație are cu baroneasa Howarth; știa foarte bine ce relație are cu baroneasa Howarth. „Eu și Jeff suntem la fel", se gândi Tracy. Nici unul din ei nu avea să se potolească. Viața pe care o duceau era mult prea plăcută, stimulatoare și plină de recompense.

Apoi își îndreptă gândurile spre următoarea ei lovitură. Urma să aibă loc în sudul Franței, și avea să fie o provocare. Gunther îi spusese că poliția căuta o bandă de hoți. Adormi zâmbind.

În camera lui de hotel din Paris, Daniel Cooper citea rapoartele pe care i le dăduse inspectorul Trignant. Era ora 4.00 dimineața și Cooper studia hârtiile de ore bune, analizând amestecul creativ de furturi și escrocherii. Unele metode de escrocare îi erau cunoscute lui Cooper, dar altele erau noi pentru el. Așa cum îi spusese și inspectorul Trignant, toate victimele aveau o faimă îndoielnică. Banda asta se crede Robin Hood, reflectă Cooper.

Aproape terminase. Îi mai rămăseseră doar trei rapoarte. Cel de deasupra era intitulat BRUXELLES. Cooper deschise dosarul și aruncă o privire pe raport. Bijuterii în valoare de două milioane de dolari fuseseră furate dintr-un seif încastrat în zid din reședința domnului Van Ruysen, un agent de bursă care fusese implicat în niște tranzacții financiare dubioase.

Proprietarii casei erau în vacanță, acasă nu era nimeni, și… Cooper

citi ceva care îi acceleră bătăile inimii. Se întoarse la prima frază din raport și începu din nou să-l citească, atent la fiecare cuvânt. Cazul acesta avea un aspect semnificativ diferit față de celelalte. Hoțul declanșase o alarmă, iar când sosiseră polițiștii, fuseseră întâmpinați de o femeie într-un neglijeu transparent. Părul era acoperit de o cască de bigudiuri și pe față avea o mască cosmetică. Pretinsese că era musafira familiei Van Ruysen. Poliția înghițise povestea ei și, când luase în sfârșit legătura cu proprietarii, femeia dispăruse cu tot cu bijuterii.

Cooper puse jos raportul. Logic, logic.

Inspectorul Trignant începea să-și piardă răbdarea.

— Greșești. Îți spun, este imposibil ca toate aceste infracțiuni să fie făcute de o singură femeie.

— Există posibilitatea să verificați, spuse Daniel Cooper.

— Cum?

— Aș vrea să văd informațiile din calculator despre datele și locațiile ultimelor furturi și escrocherii care se încadrează în această categorie.

— Asta se poate face, dar...

— Apoi, aș vrea să obțin un raport de la imigrări cu toate turistele americane care au fost în orașele respective, în perioada în care au fost comise jafurile. Este posibil ca ea să fi folosit uneori pașapoarte false, dar există o mare probabilitate să-și fi folosit și propria identitate.

Inspectorul Trignant se gândea.

— Am înțeles raționamentul dumneavoastră, monsieur. Îl studie puțin pe bărbatul din fața lui și se trezi că într-un fel speră să nu aibă dreptate. Era mult prea sigur pe el. Foarte bine. O să cer imediat datele.

Frimul furt din serie avusese loc la Stockholm. Raportul de la Interpol Rikspolisstyrelsen, agenția Interpol din Suedia, trimise lista turiștilor americani care se aflau în Stockholm săptămâna aceea, cu toate numele femeilor înregistrate în computer. Următorul oraș fusese Milano. La confruntarea listelor, constatară că erau cincizeci și cinci de nume care figurau ca turiste în ambele țări, în perioadele respective. După primirea listei cu turiști din Irlanda, cifra turistelor care apăreau pe toate listele se reduse la cincisprezece. Inspectorul Trignant îi înmână hârtia lui Daniel Cooper.

— O să cer acum numele turistelor care au fost în Berlin în perioada jafului, spuse inspectorul Trignant, și...

Daniel Cooper își înălță capul spre el.

— Nu te mai deranja.

Numele din fruntea listei era Tracy Whitney.

Având în sfârșit ceva concret de la care să pornească, Interpolul trecu la acțiune. Circulare roșii, care însemnau maximă prioritate, au fost trimise în toate țările, cu îndrumarea să o caute pe Tracy Whitney.

— Am mai trimis și avize verzi, îi spuse inspectorul lui Cooper.

— Avize verzi?

— Noi folosim un cod de culori. O circulară roșie înseamnă maximă prioritate, culoarea albastră reprezintă solicitarea de informații despre un suspect, iar cea verde avertizează departamentele de poliție că un individ este suspect și trebuie supravegheat, negru reprezintă solicitarea de informații despre cadavre neidentificate. Un semnal X-D înseamnă mesaj urgent, iar D este urgent. În orice țară ar merge domnișoara Whitney, în momentul în care ajunge la graniță, va fi pusă sub observație.

A doua zi, de la Penitenciarul de femei din Louisiana de Sud se trimiseră la Interpol fotografii cu Tracy Whitney.

Daniel Cooper sună acasă la J.J. Reynolds. Telefonul sună de vreo zece ori până să răspundă.

— Alo...

— Am nevoie de niște informații.

— Tu ești, Cooper? Pentru numele lui Dumnezeu, este ora patru aici. Dormeam buștean...

— Vreau să-mi trimiteți tot ce puteți găsi despre Tracy Whitney. Articole din ziar, înregistrări video... tot.

— Ce se întâmplă...

Cooper închise.

„Într-o zi, o să-l omor pe nenorocitul ăsta“, își jură Reynolds.

*

Până atunci, Daniel Cooper nu fusese prea interesat de Tracy Whitney. Acum devenise misiunea lui. Își lipi pe perete fotografiile ei în camera mică de hotel din Paris și citi toate relatările despre ea care apăruseră în ziare. Închirie un video-player și văzu și revăzu înregistrările cu Tracy după pronunțarea sentinței și după eliberarea din închisoare. Cooper stătu pe întuneric în camera lui ore la rând, și bănuiala lui inițială deveni o certitudine.

— Tu ești banda de femei, domnișoară Whitney, rosti cu glas tare Cooper.

Apoi apăsă butonul de reluare și începu să privească încă o dată imaginile.

capitolul 25

În fiecare an, în prima sâmbătă din luna iunie, contele de Matigny dădea un bal de caritate în beneficiul Spitalului de Copii din Paris. Biletele pentru petrecerea de fițe costau o mie de dolari bucata, iar elita societății venea din toate colțurile lumii.

Château de Matigny, în Cap d'Antibes, era unul dintre cele mai vizitate obiective din Franța. Împrejurimile acestuia, atent îngrijite, erau superbe, iar castelul data din secolul al XV-lea. În seara petrecerii, marea sală de bal și mica sală de bal erau pline de oameni îmbrăcați elegant și servitori impecabili care ofereau întruna cupe de șampanie. Fuseseră așezate mese nesfârșite cu gustări, unde pe platouri georgiene de argint erau aperitive de o diversitate uimitoare.

Tracy, care arăta superb în rochia ei de seară din dantelă albă, cu părul prins într-un coc înalt, împodobit cu o tiară de diamante, dansa cu gazda ei, contele de Matigny, un văduv în jur de șaizeci de ani, micuț și dichisit, cu trăsături palide și delicate. „Balul de caritate pe care îl organizează în fiecare an contele de Matigny pentru Spitalul de Copii e o escrocherie", îi spusese Gunther Hartog lui Tracy. „Zece la sută din banii adunați merg la spital, iar restul de nouăzeci la sută intră în buzunarul lui."

— Sunteți o dansatoare minunată, ducesă, spuse contele.

— Asta se datorează partenerului pe care îl am, zâmbi Tracy.

— Cum se face că nu v-am mai întâlnit până acum?

— Am locuit în Africa de Sud, îi explică Tracy. Mă tem că am stat în junglă.

— Cum Dumnezeu!

— Soțul meu are câteva mine în Brazilia.

— A. Și a venit și soțul dumneavoastră în această seară?

— Nu. Din păcate, a trebuit să rămână în Brazilia din cauza afacerilor.

— Ce nenoroc pentru el. Dar ce noroc pentru mine. Brațul lui se strânse mai tare în jurul taliei ei. Mi-ar părea foarte bine să devenim prieteni buni.

— Și mie, murmură Tracy.

Pe neașteptate, Tracy îl văzu peste umărul contelui pe Jeff Stevens, bronzat și atletic. Dansa cu o brunetă frumoasă și zveltă, care se atârnase de el posesiv, îmbrăcată într-o rochie de tafta de un roșu aprins. Jeff o văzu pe Tracy în același moment și îi zâmbi.

Nemernicul avea toate motivele să zâmbească, se gândi Tracy sumbru. În ultimele două săptămâni, Tracy își planificase meticulos două furturi. Intrase în prima casă, deschisese seiful și îl găsise gol. Jeff Stevens ajunsese acolo înaintea ei. În al doilea caz, Tracy era în drum spre casa pe care o avea ca țintă, când auzise deodată o mașină care accelerează și apucase să-l vadă pe Jeff cum se îndepărtează în viteză. I-o luase iar înainte. Era furioasă. „Și acum e aici, în casa pe care aveam de gând s-o sparg“, se gândi Tracy.

Jeff și partenera lui dansau acum mai aproape de ei. Jeff zâmbi și spuse:

— Bună seara, domnule conte.

Contele de Matigny îi zâmbi la rândul lui.

— A, Jeffrey. Bună seara. Mă bucur că ai putut veni.

— Nu puteam să ratez acest bal. Jeff arătă din ochi spre femeia voluptuoasă pe care o avea în brațe. Aceasta este domnișoara Wallace. Contele de Matigny.

— Enchanté! Contele făcu un semn spre Tracy. Ducesă, dați-mi voie să vi-i prezint pe domnișoara Wallace și pe domnul Jeffrey Stevens. Ducesa de Larosa.

Sprâncenele lui Jeff se ridicară întrebător.

— Mă scuzați. N-am auzit numele.

— De Larosa, rosti Tracy, calmă.

— De Larosa... De Larosa. Jeff studia fața lui Tracy. Numele acesta îmi sună foarte cunoscut. Desigur! Îl cunosc pe soțul dumneavoastră. Este aici, cu dumneavoastră, dragul de el?

— Este în Brazilia.

Tracy își dădu seama că scrâșnește din dinți. Jeff zâmbi.

— O, ce păcat. Obișnuiam să mergem împreună la vânătoare. Înainte de accidentul acela, bineînțeles.

— De accident? întrebă contele.

— Da.

Vocea lui Jeff era plină de tristețe.

— Pușca lui s-a descărcat și l-a lovit într-o zonă foarte sensibilă. Una dintre întâmplările acelea stupide. Se întoarse spre Tracy. Este vreo speranță să revină la normalitate?

Tracy spuse cu voce lipsită de culoare:

— Sunt convinsă că într-o zi va fi la fel de normal ca dumneavoastră, domnule Stevens.

— O, ce bine. Vă rog să-i transmiteți complimente din partea mea când o să vorbiți cu el, ducesă.

Muzica se oprise. Contele de Matigny își ceru scuze.

— Sper să mă iertați, trebuie să-mi fac datoria de gazdă. Îi strânse mâna. Nu uitați, stați la masa mea.

În timp ce contele se îndepărta, Jeff îi spuse partenerei sale:

— Îngeraș, sper că ai niște aspirină prin geantă, nu? Vrei să-mi

aduci și mie una? Mă tem că am o durere groaznică de cap.

— O, mititelul meu drag. În ochii ei se citea adorația. Mă întorc imediat, scumpule.

Tracy se uită după ea cum se îndepărtează.

— Nu ți-e teamă că o să te îmbolnăvești de diabet?

— E dulce, nu-i așa? Și ce ai mai făcut în ultimul timp, ducesă?

Tracy zâmbi de ochii lumii.

— Asta chiar nu te interesează, nu-i așa?

— O, ba da. De fapt, sunt așa de interesat, încât pot să-ți dau și un sfat prietenesc. Nu încerca să jefuiești castelul acesta.

— De ce? Vrei s-o faci tu mai întâi?

Jeff o luă de braț pe Tracy și merse cu ea lângă pian, unde nu erau invitați, în afară de un pianist tânăr, cu ochii negri, care masacra o melodie americană. Numai Tracy putea să audă vocea lui Jeff peste muzica aceea.

— Ca să fiu sincer, chiar voiam să fac o mică chestie, dar este prea periculos.

— Serios?

Lui Tracy începea să-i placă discuția. Pentru ea era o ușurare să nu mai fie nevoită să joace teatru. Grecii au cuvântul potrivit pentru asta, se gândi Tracy. Cuvântul „ipocrit“ vine din cuvântul grecesc care înseamnă actor.

— Ascultă-mă, Tracy. Vocea lui Jeff era acum serioasă. Nu încerca nimic. În primul rând, n-o să scapi cu viață de aici. Un câine de pază e lăsat liber noaptea și chiar te poate ucide.

Tracy asculta deodată cu mare atenție. Jeff avea de gând să dea aici o lovitură.

— Toate ușile și ferestrele sunt conectate la sistemul de alarmă. Alarma sună direct la poliție. Chiar dacă ai reușit să intri, să știi că toată casa e împânzită de raze infraroșii invizibile.

— Știam toate astea.

Tracy era puțin sfidătoare.

— Atunci știi și că alarma nu se declanșează când atingi razele de infraroșii. Se declanșează când nu le mai atingi. Are senzori de căldură. E imposibil să pătrunzi în casă fără să declanșezi alarma.

Asta nu știuse. Cum oare aflase Jeff?

— De ce-mi spui toate astea?

El zâmbi, iar ea se gândi că arată mai bine ca oricând.

— Chiar nu vreau să fii prinsă, ducesă. Îmi place să te știu prin preajmă. Știi, Tracy, noi doi am putea deveni foarte buni prieteni.

— Te înșeli, îl asigură Tracy. O văzu pe partenera lui venind spre ei grăbită. Iată că vine Domnișoara Diabet. Distracție plăcută.

Când se îndepărta, Tracy o auzi pe partenera lui Jeff.

— Ți-am adus niște șampanie să iei aspirina, puiuțul meu.

Cina a fost fastuoasă. Fiecare fel de mâncare era acompaniat de vinul potrivit, servit impecabil de ospătari cu mănuși albe. Primul fel era sparanghel cultivat în grădinile castelului, cu sos de trufe, după care urmă un consommé cu ciuperci fine. După aceea se servi spată de miel cu garnitură de legume, tot din grădina contelui. Veni apoi o salată fragedă de andive. La desert fu înghețată în diferite forme, servită în cupe, și o fructieră de argint plină cu migdale. La sfârșit se oferi cafea și brandy. Bărbaților li se dădură trabucuri, iar femeilor câte un parfum Joy în sticluțe de cristal de Baccarat.

După cină, contele se întoarse spre Tracy.

— Ați spus că sunteți interesată să-mi vedeți tablourile. Ați dori să le vedeți acum?

— Mi-ar plăcea foarte mult, răspunse ea.

Galeria de pictură era un muzeu în miniatură, plin de lucrări ale maeștrilor italieni, ale impresioniștilor francezi și cu câteva tablouri de-ale lui Picasso. Un coridor lung strălucea de culorile și formele fascinante ale unor artiști nemuritori. Erau acolo tablouri de Monet, Renoir, Canaletto, Guardi și Tintoretto. Mai erau și niște lucrări extraordinare ale lui Tiepolo, Guercino și un Tițian, iar un perete lung era aproape plin de tablourile lui Cézanne. Colecția avea o valoare inestimabilă.

Tracy se uită mult timp la tablouri, savurându-le frumusețea.

— Sper că le păziți bine.

Contele zâmbi.

— De trei ori au încercat până acum hoții să-mi fure comoara. Unul a fost ucis de câinele meu, al doilea a fost desfigurat, iar al treilea a fost închis pe viață. Castelul este o fortăreață inexpugnabilă, ducesă.

— Mă bucur să aud asta, domnule conte.

De pe fereastră se văzu o lumină strălucitoare.

— Începe focul de artificii, spuse contele. Cred că o să vă distreze. Luă mâna catifelată a lui Tracy în mâna lui uscată ca hârtia și o conduse afară din galerie. Dimineață plec la Deauville, unde am o vilă la mare. Am invitat câțiva prieteni în weekendul următor. Poate v-ar plăcea să veniți.

— Sunt sigură că mi-ar plăcea, rosti Tracy cu o voce plină de regret, dar mă tem că soțul meu nu mai are răbdare. Insistă să mă întorc acasă.

Focul de artificii dură aproape o oră și îi oferi lui Tracy ocazia să facă puțină recunoaștere. Ce îi spusese Jeff era adevărat: șansele de a jefui această casă erau extrem de mici, dar tocmai din această cauză lui Tracy i se părea o provocare irezistibilă. Știa că sus, în dormitorul contelui, se găsesc bijuterii în valoare de două milioane de dolari și cel puțin cinci capodopere, printre care și un Leonardo.

„Castelul este un depozit de comori“, îi spusese Gunther Hartog, „și este păzit în consecință. Să nu faci nici o mișcare până când nu ai un plan absolut sigur“.

„Ei bine, m-am gândit la un plan“, își zise Tracy în sinea ei. „Dacă este sigur sau nu, mâine voi afla.“

Noaptea care urmă fu rece și înnorată, iar zidurile înalte din jurul castelului păreau sumbre și de neatins în timp ce Tracy stătea în umbră, îmbrăcată în salopetă neagră, cu pantofi cu talpă de cauciuc, mănuși fine, negre și cu o geantă pe umăr. O clipă, gândul lui Tracy zbură la zidurile penitenciarului, iar amintirea îi dădu fiori fără să vrea.

Venise până în spatele castelului cu dubița pe care o închiriase. Din partea cealaltă a zidului se auzi un mârâit gros, care apoi se transformă în niște lătrături isterice, ale câinelui care sărea în sus, gata să atace. Tracy parcă și vedea trupul greu și puternic al dobermanului și colții mortali.

Chemă încet pe cineva din mașină.

— Acum.

Un bărbat subțirel, între două vârste, îmbrăcat tot în negru, cu un rucsac în spate, coborî din dubă cu o cățea doberman în lesă. Cățeaua era în călduri, iar lătratul care se auzea din spatele zidului își schimbă brusc tonalitatea, devenind un scheunat excitat.

Tracy îl ajută pe bărbat să urce cățeaua pe duba care era aproape de aceeași înălțime cu zidul.

— Unu, doi, trei, spuse ea în șoaptă.

Și cei doi aruncară cățeaua peste zid, pe proprietatea contelui. Se auziră două lătrături ascuțite, urmate de o serie de pufăituri, apoi cei doi câini o luară la fugă. După aceea nu se mai auzi nimic.

Tracy se întoarse spre partenerul ei.

— Hai să mergem.

Bărbatul, Jean Louis, dădu din cap. Îl găsise în Antibe. Era un infractor care își petrecuse aproape toată viața în închisoare. Jean Louis nu era deștept, dar se pricepea ca nimeni altcineva la încuietori și la sisteme de alarmă, perfect pentru misiunea ei.

Tracy sări de pe dubă pe zid. Desfășură o scară de funie și o agăță de creasta zidului. Coborâră amândoi pe iarba de la baza zidului. Curtea părea acum cu totul altfel decât în seara precedentă, când era puternic luminată și plină de oaspeți veseli. Acum totul era sumbru și întunecat.

Jean Louis mergea în urma lui Tracy, uitându-se speriat în jur după cei doi dobermani.

Castelul era acoperit de iederă care creștea acolo de secole, până la acoperiș. Cu o seară înainte, Tracy găsise momentul să-i încerce rezistența. Începu să se cațăre pe ea, uitându-se atent în curte. Câinii nu se vedeau nicăieri. „Sper să fie mult timp ocupați“, se rugă ea în gând.

Când Tracy ajunse pe acoperiș, îi făcu semn lui Jean Louis și așteptă până ajunse și el sus. La lumina minusculă a lanternei, Tracy văzu un luminator bine încuiat pe dinăuntru. Se uită cum Jean Louis bagă mâna în rucsac și scoate de acolo un mic diamant de tăiat. Îi luă mai puțin de un minut să scoată geamul.

Tracy aruncă o privire pe luminator și văzu că drumul era blocat de o rețea deasă de fire.

— Te descurci cu asta, Jean? îl întrebă ea în șoaptă.

— Je peux faire ça. Nici o problemă.

Băgă iar mâna în rucsac și scoase de acolo un cablu lung de treizeci de centimetri, cu niște cleme la capete. Cu mișcări lente, căută capătul firului de la sistemul de alarmă, îi răzui învelișul de plastic și conectă clema. Scoase apoi un clește și tăie cu atenție cablul. Tracy se încordă, așteptând să audă alarma pornind, dar nu urmă decât tăcere. Jean Louis își înălță capul spre ea și zâmbi.

— *Voilà. Fini.*

„Greșit“, spuse în gând Tracy. „E de-abia începutul.“

Aruncă în jos o altă scară și pătrunseră prin luminator. Până acum era bine. Reușiseră să ajungă cu bine în mansardă. Dar când Tracy se gândi la câte mai erau de făcut, inima începu să-i bată mai repede. Scoase două perechi de ochelari cu infraroșii și îi înmână una lui Jean Louis.

— Pune-ți ăștia.

Pentru doberman găsise repede o soluție, dar razele infraroșii erau ceva mai complicate. Jeff avusese dreptate. Casa era împânzită de ele. Tracy respiră de câteva ori adânc și rar. „Centrează-ți energia, chi-ul. Relaxează-te.“ Își sili mintea să se limpezească. „Atunci când cineva atinge o rază de infraroșu, nu se întâmplă nimic, dar în clipa în care iese din raza ei, senzorul detectează diferența de temperatură și declanșează alarma.“ Fusese programată să se declanșeze înainte ca un eventual hoț să deschidă seiful, ca să nu mai aibă timp să fugă înainte de venirea poliției.

Și aici, își dăduse seama Tracy, era punctul slab al sistemului de alarmă. Avea nevoie să găsească o modalitate prin care să nu declanșeze alarma decât după ce deschidea seiful. La ora 6.30, în dimineața aceea, găsise soluția. Furtul era posibil, iar Tracy simțise cum înfiorarea aceea cunoscută începe să o cuprindă.

Acum își puse ochelarii cu infraroșii și imediat toată camera se transformă sub lumina roșie. În fața ușii care dădea spre mansardă, Tracy văzu o rază, care, fără ochelari, ar fi fost invizibilă.

— Strecoară-te pe sub ea, îi spuse lui Jean Louis și îl avertiză: Cu grijă.

Se ghemui pe sub rază și ieșiră în holul întunecat care ducea către dormitorul contelui de Matigny. Tracy aprinse lanterna și o luă înainte. Prin lentilele ochelarilor, văzu o altă rază, de data aceasta foarte jos, în fața ușii de la dormitor. Sări ușor peste ea. Jean Louis o urmă.

Tracy puse lanterna pe pereți și văzu acolo tablourile, superbe, fascinante.

„Promite-mi că o să-mi aduci un Leonardo“, îi spusese Gunther. „Și bijuteriile, desigur.“

Tracy luă tabloul, îl întoarse și îl așeză pe podea. Îl scoase cu grijă din ramă, rulă pânza și o băgă în geanta de umăr. Nu-i mai rămânea acum decât să ajungă la seiful care se afla într-o nișă acoperită de draperii, în capătul dormitorului. Tracy trase draperiile. Patru linii de infraroșii se intersectau acolo, din tavan până în podea, încrucișate. Era imposibil să ajungi la seif fără să atingi vreuna.

Jean Louis se uită stupefiat la raze.

— Bon Dieu de merde! Nu putem să trecem de astea. Sunt prea jos ca să ne târâm pe sub ele și prea înalte ca să sărim peste ele.

— Vreau să faci exact ce îți spun eu, îi spuse Tracy. Trecu în spatele lui și îi prinse bine mijlocul în brațe. Acum, mergi odată cu mine. Stângul primul.

Împreună făcură un pas înspre raze, apoi altul. Jean Louis respira precipitat.

— Alors! Ne ducem direct în ele.

— Exact. Păși drept în zona în care convergeau razele și Tracy se opri. Acum ascultă-mă cu atenție, îi spuse ea. Vreau să te duci la seif.

— Dar razele...

— Nu-ți face griji. O să fie bine.

Spera din tot sufletul să aibă dreptate.

Ezitant, Jean Louis ieși din zona razelor. Era liniște. Se uită în urmă la Tracy, cu ochii mari, înspăimântați. Ea stătea în mijlocul razelor, și căldura corpului ei împiedica senzorii să declanșeze alarma. Jean Louis se grăbi să ajungă la seif. Tracy stătea împietrită, conștientă că în clipa în care s-ar fi mișcat, alarma s-ar fi declanșat.

Cu coada ochiului, îl vedea pe Jean Louis cum își scoate din rucsac câteva instrumente și începe să lucreze la rozeta seifului. Rămase nemișcată, respirând lent și adânc. Timpul se oprise. I se părea că Jean Louis stă acolo de o veșnicie. Gamba stângă începea s-o doară, apoi i se puse un cârcel. Tracy strânse din dinți. Nu îndrăznea să se miște.

— Cât mai durează? șopti ea.

— Zece, cincisprezece minute.

Lui Tracy i se părea că stă acolo de o viață întreagă. Toți mușchii piciorului stâng o dureau. Îi venea să țipe de durere. Era prinsă în raze ca într-un insectar, înghețată. Auzi un declic. Seiful era deschis.

— Magnifique! C'est la banque! Vrei să iau tot? o întrebă Jean Louis.

— Fără hârtii. Doar bijuteriile. Ce bani găsești acolo sunt ai tăi.

— *Merci.*

Tracy îl auzi pe Jean Louis răscolind prin seif, și, peste câteva clipe, el se îndrepta spre ea.

— Formidable! spuse el. Dar cum ieșim dintre raze fără să le întrerupem?

— Nu ieșim, îl informă Tracy.

El se holbă la ea.

— Ce?

— Stai în fața mea.

— Dar...

— Fă cum îți spun.

Panicat, Jean Louis păși din nou în mijlocul razelor. Tracy își ținu

respirația. Nu se întâmplă nimic.

— Bine. Acum, încet de tot, ne ducem în fundul camerei.

— Și apoi?

Ochii lui Jean Louis păreau enormi în spatele ochelarilor.

— Apoi, prietene, o luăm la fugă.

Centimetru cu centimetru, înaintară printre raze, spre draperii, acolo unde era capătul acestora. Când ajunseră acolo, Tracy respiră adânc.

— Bine. Când spun „acum“, plecăm pe unde am venit.

Jean Louis înghiți în sec și încuviință din cap. Tracy simțea cum îi tremură trupul subțirel.

— Acum!

Tracy se întoarse și fugi spre ușă, cu Jean Louis după ea. În clipa în care ieșiră dintre raze, alarma se declanșă. Sunetul era strident și asurzitor.

Tracy fugi ca din pușcă spre mansardă și urcă precipitat pe scară, cu Jean Louis în urma ei. Ieșiră repede pe acoperiș și se dădură jos pe iederă, apoi fugiră cât putură de tare prin curte, spre zidul de care atârnaseră scara. Câteva clipe mai târziu ajunseseră pe capota dubei, de unde săriră jos rapid. Tracy trecu la volan, iar Jean Louis se așeză alături.

În timp ce duba gonea pe drumul lateral, Tracy zări o mașină parcată sub un pâlc de copaci. O clipă, farurile dubiței luminară interiorul mașinii. La volan era Jeff Stevens. În dreapta lui era un doberman uriaș. Tracy începu să râdă în hohote și îi trimise lui Jeff o bezea din viteză.

Din depărtare se auzeau sirenele mașinilor de poliție care se apropiau.

capitolul 26

Biarritz, pe coasta vestică a Franței, și-a pierdut o mare parte din strălucirea pe care o avusese la începutul secolului. Cazinoul Bellevue, odinioară faimos, acum este închis pentru reparații capitale, în timp ce Cazinoul Municipal, de pe Rue Mazagrin, este o clădire dărăpănată care găzduiește mai multe magazinașe și o școală de dans. Vechile vile de pe dealuri au căpătat un aspect vetust.

Cu toate astea, în plin sezon, din iulie până în septembrie, oamenii bogați sau cu titluri nobiliare din Europa continuă să vină în număr mare la Biarritz, pentru jocurile de noroc, pentru soare și pentru amintiri. Cei care nu au propriile castele stau la luxosul Hôtel du Palais, pe Avenue Impératrice. Fostă reședință de vară a lui Napoleon al III-lea, hotelul este situat pe un promontoriu deasupra Oceanului Atlantic, într-unul dintre cele mai spectaculoase peisaje: într-o parte este un far, flancat de stânci uriașe, care se profilează întunecate peste apele cenușii ca niște monștri preistorici, iar în partea cealaltă este o pasarelă de lemn.

Într-o după-amiază de august târziu, baroneasa franceză Marguerite de Chantilly intră în hol la Hôtel du Palais. Baroneasa era o tânără elegantă, cu un păr blond-cenușiu, pieptănat strâns. Purta o rochie Givenchy, verde cu alb, care punea în evidență o siluetă datorită căreia femeile întorceau privirea după ea cu invidie, iar bărbații oftau.

Baroneasa se apropie de recepționer.

— *Ma clé, s'il vous plaît, spuse ea.*

Avea un accent franțuzesc fermecător.

— Imediat, doamnă baroneasă.

Îi înmânâ lui Tracy cheia și mai multe mesaje care sosiseră în lipsa

ei.

În timp ce se îndrepta spre lift, un ochelarist cu un aspect mototolit se desprinse brusc de vitrina unde erau expuse cravate Hermès și se lovi de ea, făcând-o să-și scape poșeta din mână.

— Vai, Doamne, spuse el. Îmi pare așa de rău. Luă de jos poșeta și i-o înmână. Vă rog să mă scuzați.

Vorbea cu accent central-european.

Baroneasa Marguerite de Chantilly înclină din cap cu un aer imperial și plecă mai departe.

Liftierul o pofti în ascensor și o conduse la etajul trei. Tracy își alesese apartamentul 312, pentru că știa că, de multe ori, facilitățile oferite de cameră sunt la fel de importante ca și hotelul în sine. La Capri lua întotdeauna bungaloul 522 de la Quisisana. La Mallorca, lua Apartamentul Regal de la Son Vida, care dădea spre munți și spre golful îndepărtat. La New York, lua apartamentul Tower 4717 de la The Helmsley Palace Hotel, iar la Amsterdam, camera 325 de la Amstel, unde plesnetul apei pe canale te adormea.

Camera 312 de la Hôtel du Palais avea o deschidere panoramică atât spre oraș, cât și spre ocean. De la fiecare fereastră, Tracy vedea valurile care se sparg de stâncile străvechi, ce se ivesc din apă ca niște oameni înecați. Exact sub fereastra ei era o piscină ovală, a cărei apă albastră și transparentă contrasta cu cenușiul oceanului, iar lângă ea se afla o mare terasă cu umbrele care să-i protejeze pe oameni de soarele verii. Pereții camerei erau acoperiți cu damasc de mătase albastru și alb, cu plinte de marmură, iar covoarele și draperiile erau imprimate cu trandafiri desenați în culori palide. Lemnul ușilor și al obloanelor era lustruit de patina timpului.

După ce încuie ușa camerei, Tracy își scoase peruca blondă și strâmtă și începu să-și maseze scalpul. Personajul acesta, baroneasa, era unul dintre cele mai reușite ale ei. Erau sute de titluri în Debrett's Peerage, Baronetage și Almanach de Gotha din care putea să aleagă. Erau doamne, ducese, prințese, baronese și contese cu zecile, din zeci de țări, iar cărțile erau foarte prețioase pentru Tracy, pentru că acolo era publicată istoria familiilor care dăinuiau de

secole, cu numele tatălui, al mamei, al copiilor, cu școli și case și adresele unde locuiesc familiile respective. Era o treabă simplă să-ți alegi o familie importantă și să devii o verișoară îndepărtată – mai ales dacă ești o verișoară îndepărtată bogată. Oamenii erau foarte impresionați de titluri și de bani.

Tracy se gândi la străinul care se lovise de ea în holul hotelului și zâmbi. Începuse.

În seara aceea, la ora opt, baroneasa Marguerite de Chantilly stătea la barul hotelului, când bărbatul care se lovise de ea mai devreme se apropie.

— Scuzați-mă, rosti el, timid, dar vreau să-mi cer iertare din nou pentru neîndemânarea impardonabilă din această după-amiază.

Tracy îi zâmbi grațios.

— Nu e nici o problemă. A fost un accident.

— Sunteți mult prea amabilă. Șovăi. M-aș simți mult mai bine dacă mi-ați permite să vă ofer ceva de băut.

— Oui. Dacă doriți.

El se așeză pe un scaun în fața ei.

— Dați-mi voie să mă prezint. Sunt profesorul Adolf Zuckerman.

— Marguerite de Chantilly.

Zuckerman îi făcu semn ospătarului.

— Ce vreți să beți? o întrebă Zuckerman pe Tracy.

— Șampanie. Dar poate...

El ridică mâna, s-o liniștească.

— Pot să-mi permit. De fapt, sunt aproape gata să-mi permit orice în lumea asta.

— Adevărat? Tracy îi zâmbi ușor. Ce bine pentru dumneavoastră.

— Da.

Zuckerman comandă o sticlă de Bollinger, apoi se întoarse la Tracy.

— Mi s-a întâmplat cel mai extraordinar lucru. Chiar nu cred că ar trebui să discut asta cu un străin, dar sunt mult prea încântat ca să țin în mine. Se aplecă spre ea și continuă cu voce scăzută: Ca să vă spun sincer, sunt un simplu profesor de școală – sau am fost, până de curând. Predau istoria. E o meserie foarte frumoasă, înțelegeți, dar nu e foarte palpitantă.

Ea asculta cu un aer politicos de interes.

— Vreau să spun, nu a fost palpitant până acum câteva luni.

— Pot să vă întreb ce s-a întâmplat acum câteva luni, domnule profesor?

— Făceam o cercetare pe Armada spaniolă și căutam lucruri mai interesante, care să-i atragă pe elevii mei, iar în arhivele muzeului local am găsit un document vechi, care, într-un fel sau altul, fusese rătăcit printre altele. Documentul dădea detalii despre o expediție secretă pe care prințul Philip a trimis-o în anul 1588. S-a crezut că una dintre corăbii, care avea la bord un lingou de aur, s-a scufundat și a dispărut fără urmă.

Tracy se uită la el gânditoare.

— S-a crezut că s-a scufundat?

— Exact. Dar potrivit acestui document, căpitanul și membrii echipajului au scufundat intenționat corabia într-un golf pustiu, plănuind să revină mai târziu să recupereze comoara, numai că au fost atacați și uciși de pirați și nu s-au mai putut întoarce. Documentul s-a păstrat numai fiindcă nici un marinar de pe corabie și nici un pirat nu știa să scrie sau să citească. Ei nu știau ce înseamnă documentul găsit. Vocea îi tremura de febrilitate. Acum – coborî glasul și se uită în jur să se asigure că nu aude nimeni – am documentul cu instrucțiunile detaliate, cu ajutorul cărora poți ajunge la comoară.

— Ce descoperire norocoasă ați făcut, domnule profesor.

Era o notă de admirație în vocea ei.

— Lingoul acela de aur probabil că valorează azi cincizeci de milioane de dolari, afirmă Zuckerman. Nu trebuie decât să-l scot la suprafață.

— Și ce vă împiedică?

El ridică din umeri, stânjenit.

— Banii. Trebuie să am o ambarcațiune cu care să scot comoara la suprafață.

— Înțeleg. Și cât v-ar costa?

— O sută de mii de dolari. Trebuie să vă mărturisesc, am făcut o prostie mare de tot. Am luat douăzeci de mii de dolari... economiile mele de-o viață... și am venit la Biarritz să joc la Cazino, cu speranța că voi câștiga destul să...

Vocea i se gâtui.

— Și ați pierdut.

Încuviință din cap. Tracy văzu sclipirea lacrimilor în spatele ochelarilor.

Sosi șampania, iar ospătarul o desfăcu și turnă lichidul auriu în pahare.

— Bonne chance! toastă Tracy.

— Mulțumesc. Sorbiră amândoi din pahare, într-o tăcere meditativă. Vă rog să mă scuzați că v-am plictisit cu povestea mea, spuse Zuckerman. Nu era cazul să-i înșir necazurile mele unei femei frumoase.

— Dar povestea dumneavoastră mi s-a părut fascinantă, îl asigură ea. Sunteți convins că aurul e acolo?

— N-am nici o umbră de îndoială. Am ordinul original de plecare al corabiei și o hartă făcută de însuși căpitanul navei. Știu locația exactă a comorii.

Ea îl studia cu o expresie gânditoare.

— Numai că aveți nevoie de o sută de mii de dolari.

Zuckerman râse cu tristețe.

— Da. Pentru o comoară care valorează cincizeci de milioane.

Mai luă o gură de șampanie.

— *C'est possible...*

Se întrerupse.

— Ce anume?

— V-ați gândit la un partener?

El se uită surprins la ea.

— Un partener? Nu. Plănuisem să fac asta singur. Dar, desigur, acum, că am pierdut și banii pe care îi aveam...

Vocea i se gâtui iar.

— Profesore Zuckerman, să presupunem că v-aș da eu o sută de mii de dolari?

El clătină din cap.

— În nici un caz, doamnă baroneasă. N-aș accepta așa ceva. Ați putea să vă pierdeți banii.

— Dar spuneți că sunteți sigur de existența comorii.

— O, de asta sunt sigur. Dar sunt o mie de lucruri care ar putea să meargă prost. Nu există garanții.

— În viață există puține garanții. Problema dumneavoastră este très

intéressant. Poate dacă v-aș ajuta s-o rezolvați, am ieși amândoi în câștig.

— Nu, dacă s-ar întâmpla ceva și v-ați pierde banii, n-aș putea să mi-o iert niciodată.

— Îmi pot permite, îl asigură ea. Și aș putea să obțin un profit frumușel din investiția mea, n'est-ce pas?

— Desigur, se poate interpreta și așa, admise Zuckerman. Stătea acolo, cântărind situația, vizibil sfâșiat de îndoieli. Într-un târziu, spuse: Dacă ați vrea într-adevăr să faceți asta, am împărți câștigul pe din două.

Ea zâmbi, încântată.

— D'accord. Accept.

Profesorul adăugă repede:

— După ce scădem cheltuielile, desigur.

— Naturellement. Cât de repede puteți demara lucrurile?

— Imediat. Profesorul era deodată plin de viață. Am găsit deja o ambarcațiune potrivită. Are un echipament modern de dragare și patru oameni în echipaj. Desigur, va trebui să le dăm și lor un mic procent din ce scoatem la suprafață.

— *Bien sûr.*

— Ar trebui să începem cât mai repede, altfel pierdem ambarcațiunea.

— Aș putea să fac rost de bani în cinci zile.

— Minunat! exclamă Zuckerman. Între timp, eu aș face pregătirile. O, a fost o întâlnire norocoasă pentru amândoi, nu credeți?

— *Oui. Sans doute.*

— Pentru aventura noastră.

Profesorul ridică paharul. Tracy înălță și ea paharul și spuse:

— Să se dovedească a fi așa de profitabilă pe cât am eu sentimentul că o să fie.

Ciocniră paharele. Tracy se uită întâmplător în sală și îngheță. La o masă dintr-un colț al barului era Jeff Stevens, uitându-se la ea cu un zâmbet amuzat. Alături de el era o femeie atractivă, plină de bijuterii.

Jeff dădu din cap spre Tracy în semn de salut, iar ea zâmbi, amintindu-și de ultima dată când îl văzuse, lângă proprietatea de Matigny, cu câinele acela stupid lângă el. „A fost punct pentru mine“, își spuse Tracy fericită.

— Așa că, dacă vreți să mă scuzați, spuse Zuckerman. Am multe lucruri de făcut. Vă contactez eu.

Tracy îi întinse mâna cu un gest grațios, el i-o sărută și plecă.

— Văd că prietenul tău te-a părăsit, și nu îmi dau seama de ce. Arăți absolut superb blondă.

Tracy își înălță capul. Jeff stătea lângă masa ei. Se așeză pe scaunul unde stătuse Adolf Zuckerman cu câteva minute mai devreme.

— Felicitări, spuse Jeff. Afacerea de Matigny a fost o treabă ingenioasă. Foarte curată.

— E un compliment valoros, venind de la tine, Jeff.

— Mă faci să pierd o grămadă de bani, Tracy.

— O să te obișnuiești cu ideea.

El se juca absent cu paharul din fața lui.

— Ce voia profesorul Zuckerman?

— A, îl cunoști?

— S-ar putea spune și așa.

— El... ăăă... voia doar să bea ceva.

— Și să-ți povestească despre comoara din străfunduri?

Tracy se alarmă brusc.

— De unde știi de asta?

Jeff se uită la ea surprins.

— Nu-mi spune că ai înghițit momeala? Este cea mai veche escrocherie din lume.

— De data asta, nu.

— Vrei să spui că l-ai crezut?

Tracy rosti înțepată:

— Nu am libertatea să discut, dar, din întâmplare, profesorul are niște informații foarte sigure.

Jeff clătină din cap, uimit.

— Tracy, vrea să te păcălească. Cât ți-a cerut să investești în comoara lui scufundată?

— Nu te interesează, răspunse Tracy cu răceală. Sunt banii mei și afacerile mele.

Jeff ridică din umeri.

— Corect. Dar să nu spui că bătrânul Jeff nu te-a avertizat.

— Nu cumva asta se întâmplă fiindcă ești și tu interesat de aur?

El ridică mâinile cu un gest de disperare prefăcută.

— De ce ești așa de suspicioasă cu mine?

— E simplu, îi răspunse Tracy. Nu am încredere în tine. Cine e

femeia cu care ai stat la masă?

În clipa următoare ar fi vrut să nu fi pus această întrebare.

— Suzanne? O prietenă.

— Bogată, desigur.

Jeff îi zâmbi leneș.

— Ca să fiu sincer, cred că are ceva bani. Dacă vrei să iei masa cu noi pe iahtul ei, bucătarul o să ne pregătească...

— Mulțumesc. Nici nu mă gândesc să-ți deranjez masa. Ce poveste îi vinzi?

— Asta e ceva personal.

— Sunt convinsă.

Cuvintele ei sunară mai tăios decât intenționase.

Tracy îl privi pe deasupra paharului. Chiar arăta al naibii de bine. Avea trăsături regulate, pure, niște ochi cenușii superbi, cu gene lungi, și o inimă de șarpe. Un șarpe foarte inteligent.

— Te-ai gândit vreodată să-ți deschizi o afacere legală? îl întrebă Tracy. Probabil că ai avea mare succes.

Jeff păru șocat.

— Poftim? Și să renunț la toate astea? Trebuie că glumești!

— Dintotdeauna ai fost artist în escrocherii?

— Artist în escrocherii? Sunt un întreprinzător, spuse el cu reproș.

— Și cum ai devenit... întreprinzător?

— Am fugit de acasă la paisprezece ani și am crescut alături de oamenii de la un bâlci.

— La paisprezece ani?

Era prima oară când Tracy afla ceva despre el, în afară de aparența lui sofisticată și fermecătoare.

— Mi-a prins bine – am învățat să mă descurc. Când a izbucnit minunatul război din Vietnam, m-am înrolat în Beretele Verzi și am primit o educație superioară. Cred că cel mai important lucru pe care l-am învățat acolo a fost că războiul e cea mai mare escrocherie din lume. Comparativ cu asta, eu și cu tine suntem niște amatori. Schimbă vorba brusc. Îți place pelota?

— Dacă o vinzi tu, nu, mulțumesc.

— E un joc, o variantă de jai alai. Am două bilete pentru diseară, iar Suzanne nu poate să vină. Vrei să vii?

Tracy se trezi că spune da.

Cinară la un mic restaurant din centrul orașului, unde mâncară confit de canard à l'ail – friptură de rață fiartă în suc propriu cu cartofi copți și usturoi – și băură un vin local. Fu delicios.

— Specialitatea casei, o informă Jeff.

Discutară despre politică și despre cărți de călătorii, iar Tracy descoperi cu surprindere ce cunoștințe vaste avea Jeff.

— Când ești singur de la paisprezece ani, îi spuse el, prinzi lucrurile repede. Mai întâi îți dai seama ce te motivează, apoi îți dai seama ce îi motivează pe alții. Un joc măsluit seamănă cu jiu-jitsu. În jiu-jitsu te folosești de forța adversarului ca să învingi. Într-un joc măsluit, te folosești de lăcomia lui. Tu faci prima mișcare, iar apoi face el totul pentru tine.

Tracy zâmbi, întrebându-se dacă Jeff își dădea seama cât de asemănători erau ei doi. Îi plăcea să stea cu el, dar era convinsă că dacă ar avea ocazia, el n-ar avea nici o ezitare s-o înșele. Era un bărbat cu care trebuia să fie prudentă, și asta și intenționa.

Locul unde se desfășura partida de pelotă era o arenă mare, în aer liber, de dimensiunea unui teren de fotbal, sus, pe dealurile Biarritzului. În capetele terenului erau niște panouri uriașe de beton vopsit în verde, iar în mijloc era zona de joc, în jurul căreia se aflau gradene cu bănci de piatră, pe patru niveluri. După asfințitul soarelui, terenul fu inundat de lumini. Când Tracy și Jeff ajunseră acolo, tribunele erau aproape complet ocupate, pline de spectatori, iar cele două echipe începuseră jocul.

Membrii fiecărei echipei loveau pe rând mingea în zidul de beton și o prindeau la revenire în cestas, coșurile lungi și înguste care erau prinse de mâna lor. Pelota era un joc rapid și periculos.

Când unul dintre jucători pierdea mingea, mulțimea urla.

— Tratează chestia asta cu mare seriozitate, comentă Tracy.

— Se pariază o grămadă de bani la jocul ăsta. Baștii sunt o nație pasionată de jocuri de noroc.

Cum spectatorii încă mai veneau, băncile erau pline, și Tracy se trezi lipită de Jeff. El era conștient de trupul care se lipise de el, dar nu dădea nici un semn.

Pe măsură ce timpul trecea, ritmul și agresivitatea jocului păreau să crească în intensitate, iar urletele fanilor sfâșiau noaptea.

— E la fel de periculos pe cât pare? întrebă Tracy.

— Baroneasă, mingea zboară cu aproape o sută șaizeci de kilometri la oră. Dacă te lovește în cap, ești mort. Dar se întâmplă rareori ca un jucător să pățească asta.

O bătu ușor pe mână, absent, fără să-și ia ochii de la joc.

Jucătorii erau experți, se mișcau grațios, stăpânind mișcările perfect. Dar, pe la mijlocul partidei, pe neașteptate, un jucător lovi mingea dintr-un unghi nepotrivit, iar aceasta se repezi vâjâind în tribune, exact spre locul unde stăteau Jeff și Tracy. Spectatorii se aplecară la pământ, ca să nu fie loviți. Jeff o prinse pe Tracy și o lipi de podea, acoperind-o cu corpul lui. Auziră vâjâitul mingii pe deasupra capetelor lor și apoi zgomotul pe care îl făcu lovindu-se de

peretele lateral. Tracy stătea la pământ, simțind greutatea corpului lui Jeff deasupra ei. Fața lui era foarte aproape de a ei.

El o mai reținu o clipă, apoi se ridică și o trase în picioare. Dintr-odată, parcă se simțeau stânjeniți.

— Eu... cred că am avut destulă adrenalină pentru o seară, spuse Tracy. Aș vrea să mă întorc la hotel, te rog.

În hol își spuseră noapte bună.

— A fost o seară plăcută, zise Tracy.

Și chiar era sinceră.

— Tracy, nu ai de gând să te bagi într-adevăr în schema asta idioată cu corăbiile scufundate ale lui Zuckerman, nu-i așa?

— Ba da.

El se uită lung la ea.

— Încă mai crezi că vreau să pun eu mâna pe aurul acela, nu-i așa?

Ea îl privi în ochi.

— Și nu e așa?

Chipul lui se înăspri.

— Succes.

— Noapte bună, Jeff.

Tracy se uită după el cum se întoarce și iese din hotel. Probabil că se ducea să se întâlnească cu Suzanne. Biata femeie.

Recepționerul îi spuse:

— A, bună seara, doamnă baroneasă. Am un mesaj pentru dumneavoastră.

Era de la profesorul Zuckerman.

Adolf Zuckerman avea o problemă. O problemă foarte mare. Stătea în biroul lui Armand Grangier și era așa de îngrozit de ce se întâmpla, încât își dădu seama că își udase pantalonii. Grangier era proprietarul unui cazino particular ilegal, situat într-o vilă elegantă, pe Rue de Frias la numărul 123. Pentru Grangier nu conta dacă era închis sau nu Cazinoul Municipal, deoarece clubul din Rue de Frias era în permanență plin de clienți bogați. Spre deosebire de cazinourile supravegheate de autorități, aici pariurile nu aveau limită și tot aici veneau marii jucători să arunce bani la ruletă, chemin de fer sau zaruri. Clienții lui Grangier erau prinți arabi, nobili englezi, afaceriști din Orient și șefi de stat africani. Tinere îmbrăcate sumar se plimbau prin saloane și preluau comenzi pentru încă o șampanie sau un whisky, fiindcă Armand Grangier știa de mult că bogații, mai mult decât oricare altă pătură socială, apreciază să primească ceva gratis. Grangier își permitea să le ofere băuturi. Roata ruletei și cărțile lui de joc erau măsluite.

Clubul era de obicei plin de tinere femei frumoase, care veneau la brațul domnilor în vârstă, dar cu bani, și, mai devreme sau mai târziu, aceste femei erau atrase de Grangier. Era un bărbat miniatural, cu trăsături perfecte, niște ochi căprui limpezi și o gură frumoasă, senzuală. Avea un metru șaizeci și doi, iar combinația dintre trăsăturile lui frumoase și înălțime atrăgea femeile ca un magnet. Grangier le trata pe toate cu o admirație prefăcută.

— Cred că ești irezistibilă, chérie, dar din păcate pentru amândoi, sunt îndrăgostit nebunește de cineva.

Și era adevărat. Desigur, acel cineva era altcineva în fiecare săptămână, pentru că Biarritz era un rezervor uriaș de tineri frumoși, iar Armand Grangier îi oferea fiecăruia un temporar loc sub soare.

Relațiile lui Grangier cu lumea interlopă și cu poliția erau suficient de puternice încât să-și poată păstra cazinoul. Avansase treptat, de la trafic de bilete la trafic de droguri, ajungând în final să dețină propriul fief în Biarritz, iar cei care îi fuseseră la un moment dat adversari aflaseră prea târziu cât de periculos putea să fie.

Acum Adolf Zuckerman era interogat de Armand Grangier.

— Mai spune-mi de baroneasa asta pe care ai convins-o de șmecheria ta cu comoara scufundată.

Din tonul furios al vocii sale, Zuckerman își dădu seama că ceva nu era bine, nu era deloc bine.

Înghiți în sec și spuse:

— Păi, e o văduvă, și soțul ei i-a lăsat o grămadă de bani, și a spus că o să-mi dea o sută de mii de dolari. Sunetul propriei voci îi dădu ceva încredere ca să poată continua: După ce punem mâna pe bani, desigur, o să-i spunem că ambarcațiunea pe care am angajat-o a avut un accident și că mai avem nevoie de încă cincizeci de mii. Apoi îi mai cerem o sută de mii și... știi tu... cum facem mereu. Văzu grimasa de dispreț de pe fața lui Grangier. Dar ce... care-i problema, șefule?

— Problema e, răspunse Armand Grangier cu voce aspră, că am primit un telefon de la un băiat de-al meu din Paris. El a falsificat pașaportul pentru baroneasa ta. O cheamă Tracy Whitney și e americancă.

Gura lui Zuckerman se uscă deodată. Își umezi buzele cu limba.

— Ea... ea părea chiar interesată, șefule.

— Balle! Conneau! E o maestră a escrocheriilor. Vrei să escrochezi o escroacă!

— Dddar de ce-a spus da? De ce nu m-a refuzat de la început?

Vocea lui Armand Grangier era de gheață.

— Nu știu, profesore, dar intenționez să aflu. Și când o să aflu, o s-o trimit pe doamnă să înoate în golf. Nimeni nu-și bate joc de Armand Grangier. Acum pune mâna pe telefon. Spune-i amicei tale că un prieten de-al tău s-a oferit să pună o jumătate din bani și că vin să mă întâlnesc cu ea. Crezi că poți să faci asta?

Zuckerman răspunse precipitat:

— Sigur, șefule. Nu-ți face griji.

— Îmi fac, rosti Armand Grangier încet. Îmi fac foarte mari griji pentru tine, profesore.

Lui Armand Grangier nu îi plăceau misterele. Jocul cu comoara scufundată mergea de secole, dar victimele erau întotdeauna naive. Era imposibil, pur și simplu, ca un escroc să cadă în capcana asta. Acesta era misterul care îl frământa pe Grangier și pe care intenționa să-l dezlege; iar atunci când va avea răspunsul, o va da pe femeie pe mâna lui Bruno Vicente. Lui Vicente îi plăcea la nebunie să se joace puțin cu victimele lui înainte de a scăpa de ele.

Armand Grangier coborî din limuzină imediat după ce aceasta opri în fața ușii de la Hôtel du Palais, intră în hol și se apropie de Jules Bergerac, bascul cu părul alb care lucra de la treisprezece ani la hotel.

— Care-i numărul de la apartamentul baronesei Marguerite de Chantilly?

Existau reguli stricte pentru recepționeri, să nu divulge numărul camerelor unde stăteau clienții hotelului, dar lui Armand Grangier nu i se aplica nici o regulă.

— Camera trei sute doisprezece, domnule Grangier.

— Merci.

— Și camera trei sute unsprezece.

Grangier se opri.

— Cum?

— Baroneasa a închiriat și camera de lângă apartamentul ei.

— Da? Și cine stă acolo?

— Nimeni.

— Nimeni? Ești sigur?

— Oui, monsieur. O ține încuiată. Cameristele au ordin să nu intre acolo.

O încruntătură suspicioasă apăru pe fruntea lui Grangier.

— Ai cheie de rezervă?

— Desigur.

Fără să ezite nici măcar o clipă, recepționerul se aplecă sub birou, luă de acolo o cheie și i-o întinse lui Armand Grangier. Jules se uită după el cum se duce spre lift. Nimeni nu îl contrazice vreodată pe Armand Grangier.

Când acesta ajunse la apartamentul în care stătea baroneasa, găsi ușa deschisă. O împinse și intră. Livingul era gol.

— Alo. E cineva aici?

O voce feminină din cealaltă cameră răspunse melodios.

— Sunt în baie. Vin într-o clipă. Pune-ți te rog ceva de băut.

Grangier se plimbă prin camere, familiarizat cu configurația apartamentului, întrucât de-a lungul timpului își cazase mulți prieteni la hotelul acesta. Intră în dormitor. Bijuterii scumpe erau împrăștiate imprudent pe măsuța de toaletă.

— Un minut mai durează, se auzi vocea din baie.

— Nici o grabă nu e, doamnă baroneasă.

„Doamnă baroneasă, mon cul!“ își spuse el furios. „Indiferent ce joculeț vrei să faci tu, chérie, o să se întoarcă împotriva ta.“ Se îndreptă spre ușa care dădea spre camera de alături. Era încuiată. Grangier luă cheia de rezervă și o deschise. Camera avea un aer stătut, neaerisit. Recepționerul îi spusese că nu stă nimeni acolo. Atunci de ce avea nevoie de... Privirea lui Grangier fu atrasă de

ceva neobișnuit. Un cablu electric, negru și gros, băgat într-o priză din perete, se strecura prin cameră până într-un dulap. Ușa acestuia era întredeschisă, ca să poată permite intrarea cablului. Curios, Grangier se apropie de dulap și deschise ușa.

Pe o sârmă erau atârnate o mulțime de bancnote de o sută de dolari, prinse cu clești de rufe, puse la uscat. Pe un postament de mașină de scris se afla un obiect acoperit cu o pânză. Grangier dădu pânza la o parte. Descoperi o mică imprimantă cu o hârtie de o sută de dolari în ea, încă umedă. Lângă imprimantă erau foi de hârtie tăiate la dimensiunea bancnotelor americane și un cutter. Pe jos erau aruncate mai multe bancnote prost tăiate.

O voce furioasă din spatele lui întrebă:

— Ce faci aici?

Grangier se întoarse. Tracy Whitney, cu părul ud și înfășurat în prosop, intrase în cameră.

Armand Grangier rosti încet:

— Bani falși! Aveai de gând să ne plătești cu bani falși.

Se uită atent la expresia feței ei. Negare, furie și apoi sfidare.

— Bine, admise Tracy. Dar asta n-ar fi avut nici o importanță. Nimeni nu poate să-și dea seama că sunt falși.

— Escroaco!

„O să fie o plăcere s-o distrugă pe asta.“

— Bancnotele astea sunt la fel de bune ca aurul.

— Serios?

Vocea lui Grangier era plină de dispreț. Luă o bancnotă de pe sârmă și se uită la ea. Se uită pe o parte, o întoarse pe partea cealaltă, apoi începu s-o examineze cu mare atenție. Erau excelente.

— Cine le-a ștanțat?

— Ce importanță are? Uite, până vineri pot să fac o sută de mii de dolari.

Grangier se uită uimit la ea. Și când își dădu seama ce avea ea de gând, începu să râdă în hohote.

— Dumnezeule, spuse el. Tu chiar ești proastă. Nu există nici o comoară.

Tracy era surprinsă.

— Cum adică, nici o comoară? Profesorul Zuckerman mi-a spus...

— Și tu l-ai crezut? Ce rușine, doamnă baroneasă! Studie din nou bancnota pe care o avea în mână. O să iau eu asta.

Tracy ridică din umeri.

— Ia câte vrei. Nu-s decât hârtii.

Grangier luă un teanc de bancnote umede.

— Cum poți să fii sigură că n-o să intre aici vreo cameristă? o întrebă el.

— Le plătesc bine ca să nu se bage. Iar când ies undeva, încui dulapul.

„E tare“, se gândi Armand Grangier. „Dar asta n-o să-i salveze viața.“

— Să nu pleci din hotel, îi ordonă el. Vreau să te întâlnești cu un prieten de-al meu.

Armand Grangier intenționase s-o dea pe femeie pe mâna lui Bruno Vicente, dar instinctul îl reținea să facă asta. Examină iar bancnotele. Îi trecuseră prin mână o mulțime de bani falși, dar nu fuseseră nici pe departe așa de buni ca aceștia. Indiferent cine o fi făcut ștanța asta era un geniu. Hârtia părea autentică, iar liniile erau perfecte și curate. Culorile nu se ștergeau și erau bine fixate,

chiar și atunci când hârtia se uda, portretul lui Benjamin Franklin era perfect. Târfa aia avea dreptate. Era greu să faci diferența între o hârtie din astea și una adevărată. Grangier se întrebă dacă ar fi putut să le folosească. Era o idee ispititoare.

Se hotărî să mai amâne puțin treaba cu Bruno Vicente.

A doua zi, dis-de-dimineață, Armand Grangier trimise după Zuckerman și îi dădu o bancnotă de o sută de dolari.

— Te duci la bancă și îmi schimbi bancnota asta în franci.

— Sigur, șefule.

Grangier se uită după el cum iese grăbit din birou. Era pedeapsa pe care o merita Zuckerman fiindcă fusese așa de prost. Dacă o să fie arestat, nu va spune niciodată de unde are bancnota, nu și dacă voia să rămână în viață. Dar dacă bancnota trecea cu succes de bancă... „O să vedem“, își zise Grangier.

Cincisprezece minute mai târziu, Zuckerman se întoarse la birou și îi numără lui Grangier francii primiți de la bancă pentru suta de dolari.

— Altceva, șefule?

Grangier se uită fix la francii de pe birou.

— Ai avut vreo problemă?

— Problemă? Nu. De ce?

— Vreau să te duci înapoi la banca la care ai fost, îi ordonă Grangier. Uite ce vreau să le spui...

Adolf Zuckerman intră în holul de la Banque de France și se apropie de biroul managerului. De data asta, Zuckerman cunoștea pericolul la care se expunea, dar prefera să-l înfrunte pe acesta decât mânia lui Grangier.

— Pot să vă ajut? îl întrebă managerul.

— Da. Încercă să-și ascundă nervozitatea. Vedeți, aseară am jucat o partidă de pocher cu niște americani pe care i-am întâlnit la bar.

Se opri. Managerul băncii dădu din cap înțelegător.

— Și ați pierdut bani, iar acum vreți să faceți un împrumut?

— Nu, spuse Zuckerman. Eu... de fapt, am câștigat. Singura problemă e că mie nu mi s-au părut niște oameni prea corecți. Scoase două bancnote de câte o sută de dolari. Mi-au dat bancnotele astea și mi-e teamă să nu fie... să nu fie false.

Zuckerman își ținu respirația când managerul se aplecă peste birou și luă bancnotele în mâinile lui grăsuțe. Le examină cu atenție, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, apoi le ridică în lumină. Se uită la Zuckerman și zâmbi.

— Ați avut noroc, domnule Zuckerman. Bancnotele sunt autentice.

Zuckerman își permise să expire. Slavă Domnului! Totul avea să fie bine.

— Absolut în regulă, șefule. A spus că sunt autentice.

Aproape că era prea frumos să fie adevărat. Armand Grangier rămase pe gânduri, cu un plan în minte făcut deja pe jumătate.

— Du-te și adu-o pe baroneasă.

Tracy stătea în biroul lui Grangier, în fața mesei lui Empire.

— Eu și cu tine o să fim asociați, o informă Grangier.

Tracy dădu să se ridice.

— N-am nevoie de un partener și...

— Stai jos.

Ea se uită în ochii lui și se așeză iar.

— Biarritz este orașul meu. Numai să încerci să folosești vreo bancnotă din astea și o să fii arestată așa de repede, că nici n-o să știi ce s-a întâmplat. Comprenez-vous? În pușcărie se întâmplă multe chestii urâte unei femei. Nu poți face nici o mișcare aici fără mine.

Ea îl studie.

— Și deci trebuie să cumpăr protecția ta?

— Greșit. De la mine îți cumperi viața.

Tracy îl credea.

— Acum, spune-mi cum ai făcut rost de imprimantă.

Tracy ezită, și lui Grangier îi plăcea frământarea ei. O privea capitulând. Răspunse șovăitor:

— Am cumpărat-o de la un american care locuiește în Elveția. A fost gravor la Trezoreria SUA douăzeci și cinci de ani și, când să iasă la pensie, a avut nu știu ce probleme, așa că nu a mai căpătat deloc pensie. S-a simțit înșelat și a vrut să se răzbune, așa că a furat niște matrițe de o sută de dolari, care ar fi trebuit să fie distruse și, prin niște relații, a făcut rost de hârtie din cea pe care Trezoreria o folosește la tipărirea banilor.

„Asta explică tot“, se gândi triumfător Grangier. De-asta arătau așa de bine bancnotele. Era tot mai încântat.

— Câte bancnote poți să faci într-o zi?

— O singură bancnotă pe oră. Trebuie procesată fiecare față a colii și...

El o întrerupse:

— Nu există vreo presă mai mare?

— Ba da, mai are una care scoate cincizeci de bancnote la opt ore – cinci mii de dolari pe zi –, dar vrea o jumătate de milion de dolari pe ea.

— Cumpăr-o, îi spuse Grangier.

— Nu am cinci sute de mii de dolari.

— Am eu. Când poți să faci rost de ea?

Ea răspunse cam fără tragere de inimă.

— Cred că imediat, dar nu știu...

Grangier ridică receptorul și spuse:

— Louis, vreau franci francezi în valoare de cinci sute de mii de dolari. Ia tot ce avem în seif și restul de la bancă. Mi-i aduci la birou. Vite!

Tracy se ridică neliniștită în picioare.

— Mai bine mă duc și...

— Nu te duci nicăieri.

— Chiar trebuie să...

— Stai acolo și taci. Mă gândesc.

Avea niște parteneri de afaceri care ar fi vrut și ei o părticică din treaba asta, numai că, dacă nu ar fi știut nimic, n-ar fi avut de ce să sufere, își spuse decis Grangier. O să cumpere matrița cea mare pentru el și o să pună la loc banii pe care îi luase din contul cazinoului, înlocuindu-i cu banii tipăriți de el. După asta, o să-i spună lui Bruno Vicente să se ocupe de femeie. Dacă tot nu-i plac partenerii.

Ei bine, nici lui Armand Grangier nu îi plac.

*

Două ore mai târziu, banii ajunseră la birou într-un sac mare. Grangier îi spuse lui Tracy:

— Pleci de la Palais. Am eu o casă pe dealuri care este foarte retrasă. O să stai acolo până punem la punct afacerea. Împinse telefonul pe ea. Acum, sună-l pe prietenul tău din Elveția și spune-i că vrei să cumperi presa cea mare.

— Am numărul la hotel. Îl sun de acolo. Dă-mi adresa de la casa ta și o să-i spun să trimită acolo presa, și...

— Non! țipă Grangier. Nu vreau să lași urme. O s-o ia cineva din aeroport. Vorbim diseară la masă. Ne întâlnim la opt.

O concedia. Tracy se ridică în picioare. Grangier făcu semn cu capul spre sacul cu bani.

— Ai grijă cu banii. N-aș vrea să se întâmple ceva cu ei – sau cu tine.

— Nu se va întâmpla nimic, îl asigură Tracy.

El zâmbi leneș.

— Știu. Profesorul Zuckerman o să te însoțească la hotel.

Cei doi călătoriră tăcuți în limuzină, cu sacul de bani între ei, fiecare cu gândurile lui. Zuckerman nu își dădea seama prea bine ce se întâmplă, dar simțea instinctiv că o să fie bine pentru el. Femeia era cheia. Grangier îi ordonase să stea cu ochii pe ea, iar Zuckerman intenționa să facă exact așa.

Seara, Armand Grangier era într-o dispoziție de zile mari. La ora asta, aranjamentele deja se făcuseră pentru presa cea mare. Femeia asta, Whitney, îi spusese că pot să iasă cinci mii pe zi, dar el avea un plan și mai bun. Avea de gând să lucreze la presă în trei schimburi, douăzeci și patru de ore. Asta însemna 15 000 de dolari pe zi, un milion la zece luni. Și ăsta era doar începutul. În seara asta

urma să afle cine era gravorul ăla și avea să îi ceară să facă mai multe prese. Averea pe care o va face va fi fără limite.

Fix la ora opt, limuzina lui Grangier intră în scuarul de la Hôtel du Palais și opri la intrare, iar el se dădu jos din mașină. Intră în hol și îl văzu mulțumit pe Zuckerman stând lângă intrare, cu ochii pe ușă.

Grangier se duse la recepție.

— Jules, spune-i baronesei de Chantilly că am venit. Zi-i să coboare în hol.

Recepționerul ridică ochii din hârtii și îi spuse:

— Baroneasa a plecat, monsieur Grangier.

— Greșești. Sun-o!

Jules Bergerat era speriat. Nu era bine să-l contrazici pe Armand Grangier.

— Eu, personal, am făcut formele.

Imposibil.

— Când?

— La scurt timp după ce a revenit la hotel. Mi-a cerut să-i aduc factura în apartament fiindcă vrea să plătească cash....

Mintea lui Armand Grangier lucra cu înfrigurare.

— Cash? În franci francezi?

— Exact așa, da, monsieur.

Grangier îl întrebă agitat:

— A luat ceva din apartament? Vreun bagaj sau vreo cutie?

— Nu. A spus că va trimite mai târziu pe cineva să ia bagajul.

Deci îi luase banii și plecase în Elveția să facă singură aranjamentul

pentru presa cea mare.

— Du-mă în apartamentul ei. Repede.

— Oui, monsieur Grangier.

Jules Bergerac luă repede cheia din cui și fugi după Armand Grangier la lift. Când Grangier trecu pe lângă Zuckerman, îi spuse șuierat:

— De ce mai stai aici, idiotule? A plecat.

Zuckerman se uită la el fără să înțeleagă.

— E imposibil să fi plecat. N-a coborât în hol. M-am uitat după ea.

— Te-ai uitat după ea, îl imită el furios. Te-ai uitat după o soră medicală... o babă căruntă... o servitoare care a ieșit pe ușa de serviciu?

Zuckerman era aiurit.

— De ce să mă uit?

— Du-te înapoi la cazino! țipă Grangier. Mă ocup mai târziu de tine.

Apartamentul arăta exact la fel cum era când Grangier îl văzuse prima dată. Ușa de legătură cu cealaltă cameră era deschisă. Grangier intră repede acolo și se duse la dulap, dând ușa de perete. Imprimanta era tot acolo, slavă Domnului! Femeia aia, Whitney, se grăbise prea tare ca s-o mai ia. Asta fusese o greșeală. Și nu era singura ei greșeală. Îl înșelase cu 500 000 de dolari, iar el avea să-i plătească cu vârf și îndesat. O să-i pună pe polițiști s-o găsească și o s-o bage la închisoare, iar acolo oamenii lui o s-o înhațe. O s-o facă să spună cine este gravorul și după aceea o să-i închidă gura definitiv.

Armand Grangier formă numărul de la secția de poliție și ceru să vorbească cu inspectorul Dumond. Discută vreo trei minute cu el și apoi spuse:

— Aștept aici.

Peste cincisprezece minute, prietenul lui, inspectorul, sosise, însoțit de un bărbat cu o siluetă androgină și cu cea mai respingătoare față pe care o văzuse vreodată Grangier. Fruntea părea că era gata să-i explodeze, iar ochii căprui, aproape invizibili în spatele ochelarilor cu lentile groase, aveau o căutătură fanatică.

— Dumnealui este domnul Daniel Cooper, zise inspectorul Dumond. Domnul Grangier. Domnul Cooper este interesat de femeia despre care mi-ai vorbit la telefon.

Cooper deschise gura:

— I-ați spus inspectorului Dumont că ar fi implicată într-o operațiune de falsificare de bani.

— Vraiment. În clipa aceasta e în drum spre Elveția. Puteți s-o opriți la graniță. Am toate dovezile care vă trebuie chiar aici.

Îi conduse la dulap, iar Daniel Cooper și inspectorul Dumont se uitară înăuntru.

— Asta e tiparnița la care făcea bani.

Daniel Cooper se apropie de mașinărie și o examină cu mare atenție.

— Tipărea bani la mașina asta?

— Adineauri v-am spus, izbucni Grangier. Scoase o bancnotă din buzunar. Uită-te la asta. E o bancnotă falsă pe care mi-a dat-o mie.

Cooper se duse la fereastră și se uită mai atent la bancnotă.

— Asta e o bancnotă autentică.

— Doar arată ca una autentică. Asta fiindcă a folosit niște tipare pe care le-a cumpărat de la un gravor care a lucrat la Trezorerie, în Philadelphia. A tipărit bancnotele la mașina asta.

Cooper spuse fără menajamente:

— Ești prost. Asta e o tiparniță obișnuită. Nu poți să imprimi la ea

decât hârtii cu antet.

— Hârtii cu antet?

Camera începuse să se învârtă cu el.

— Tu chiar ai crezut gogoașa cu mașina care transformă o hârtie obișnuită într-o bancnotă autentică de o sută de dolari?

— Eu îți spun că am văzut cu ochii mei...

Grangier se opri. Ce văzuse? Niște bancnote ude atârnate pe sfoară la uscat, niște hârtii albe și un cutter. Enormitatea înșelătoriei îl făcea să se simtă pierdut. Nu era nici o operațiune de falsificare de bani și nici un gravor în Elveția. Tracy Whitney nu fusese nici o clipă păcălită de povestea cu comoara scufundată. Târfa se folosise de propria lui escrocherie ca să-l păcălească și să-i ia cinci sute de mii de dolari. Dacă povestea asta ieșea la iveală...

Cei doi bărbați se uitau la el.

— Vrei să faci vreo plângere împotriva ei, Armand? îl întrebă inspectorul Dumont.

Cum ar fi putut? Ce putea să spună? Că a fost înșelat când încerca să finanțeze o operațiune de falsificare de bani? Și ce vor face asociații lui când vor afla că a furat o jumătate de milion de dolari din banii lor ca să-i dea ei? Dintr-odată, i s-a făcut frică.

— Nu. Eu... nu vreau să depun plângere.

Se simțea panica în vocea lui.

„Africa“, se gândi Armand. „În Africa n-o să mă găsească niciodată.“

Daniel Cooper se gândea: „Data viitoare. O s-o prind data viitoare“.

capitolul 27

Tracy fusese cea care îi propusese lui Gunther Hartog să se întâlnească la Mallorca. Îi plăcea la nebunie insula aceea. Era unul dintre cele mai pitorești locuri din lume.

— În plus, îi spuse ea lui Gunther, odinioară a fost un cuib de pirați. Acolo o să ne simțim ca acasă.

— Poate ar fi mai bine să nu fim văzuți împreună, sugeră el.

— Se aranjează.

Totul pornise de la telefonul pe care i-l dăduse Gunther la Londra.

— Am ceva pentru tine care este foarte neobișnuit, Tracy. Cred că ți s-ar părea într-adevăr o provocare.

A doua zi dimineață, Tracy luă avionul până la Palma, capitala insulei Mallorca. Din cauza circularei roșii care o avea ca subiect, plecarea ei din Biarritz și sosirea la Mallorca au fost raportate de autoritățile locale. Când Tracy se cază în Apartamentul Regal de la hotelul Son Vida, o echipă de supraveghere fu pusă pe urma ei, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Comandantul poliției din Palma, Ernesto Marze, luă legătura cu inspectorul Trignant de la Interpol.

— Sunt convins, îi spuse Trignant, că Tracy Whitney este autoarea valului de infracțiuni.

— Cu atât mai rău pentru ea. Dacă va comite vreo infracțiune în Mallorca, o să vadă că justiția noastră e aspră.

— Monsieur, trebuie să vă mai spun ceva, zise inspectorul Trignant

— *Si?*

— O să aveți un musafir din America. Numele lui este Daniel Cooper.

*

Detectivilor care o urmăreau pe Tracy li se părea că nu era interesată decât de vizitare. O urmăriră în turul pe care îl făcu pe insulă, când vizitase abația San Francisco, coloratul castel Bellver și plaja Illetas. Urmări o coridă în Palma și luă masa în Plaza de la Reine, unde comandă sobrsada și camaiot; și tot timpul fusese singură.

Făcu excursii la Formentor, Valldemosa și La Granja și vizită fabricile de perle de la Mancor.

— Nada, raportară detectivii lui Ernesto Marze. A venit aici ca turistă, domnule comandant.

Secretara comandantului intră în birou.

— E un american care vrea să vă vadă. Señor Daniel Cooper.

Comandantul Marze avea mulți prieteni americani. Îi plăceau americanii și avea sentimentul că, în ciuda prezentării pe care i-o făcuse inspectorul Trignant, avea să-i placă acest Daniel Cooper. Se înșela.

— Sunteți niște idioți. Toți sunteți idioți! țipă Daniel Cooper. Normal că nu este aici ca turistă. Urmărește ea ceva.

Comandantul Marze abia reuși să se stăpânească.

— Señor, chiar dumneavoastră ați spus că țintele preferate de domnișoara Whitney sunt întotdeauna spectaculoase și că îi place să facă scheme care par imposibile. Am verificat cu mare grijă, señor Cooper. Nimic în Mallorca nu ar putea să stârnească interesul

iscusitei señorita Whitney.

— S-a întâlnit cu cineva... a vorbit cu cineva?

Ce ton obraznic avea acest ojete!

— Nu. Cu nimeni.

— Atunci o va face, afirmă sec Daniel Cooper.

„Acum știu și eu“, își spuse comandantul Marze, „ce înseamnă expresia ugly american“.[8]

*

În Mallorca există peste două sute de peșteri cunoscute, dar cea mai fascinantă este Cuevas del Drach, Peștera Dragonului, aflată în apropiere de Porto Cristo, cam la o oră distanță de Palma. Peștera străveche coboară mult în subteran și are caverne uriașe, pline de stalactite și stalagmite, grote unde domnește o liniște mormântală, întreruptă doar de zgomotul râurilor subterane pline de meandre, cu apa care se face verde, albastră sau albă, în funcție de adâncimile ei uimitoare.

Grotele acelea sunt un tărâm fermecat, cu o arhitectură în culoarea palidă a fildeșului, care seamănă cu o serie nesfârșită de labirinturi, luminate slab de torțe amplasate strategic.

Nimeni nu are voie să pășească înăuntru fără un ghid, dar dimineața, din clipa în care grotele sunt deschise publicului spre vizitare, ele se umplu de turiști.

Tracy alese ziua de sâmbătă pentru a vizita peștera, atunci când veneau mulți vizitatori și grota era plină de turiști din toată lumea. Își cumpără bilet de la micul ghișeu și se pierdu în mulțime. Daniel Cooper și doi dintre oamenii comandantului Marze se țineau aproape, în spatele ei. Un ghid îi conducea pe turiști pe aleile înguste de piatră, alunecoase din cauza apei care picura din

stalactitele ce atârnau din tavan și care erau îndreptate spre podea ca niște degete scheletice.

Erau acolo nișe în care vizitatorii puteau să se oprească din drum, ca să admire formațiunile calcaroase, care semănau cu niște păsări uriașe, cu animale stranii sau cu niște copaci. De-a lungul cărării slab luminate erau petice de întuneric, iar într-unul dintre acestea dispăruse și Tracy.

Daniel Cooper plecă zorit înainte, dar nu o mai văzu nicăieri. Presiunea mulțimii care cobora treptele îl obliga să avanseze. Nu putea să-și dea seama dacă era în fața lui sau în spate. „Pune ceva la cale aici“, își spuse Cooper. „Dar cum? Unde? Ce?“

Într-o grotă de mărimea unui stadion, aflată în punctul cel mai adânc al peșterii, cu fața la Marele Lac, se află un amfiteatru roman. Rânduri de bănci de piatră fuseseră construite pentru spectatorii care veneau să urmărească spectacolele ce aveau loc din oră în oră, iar publicul lua loc pe pietrele acelea, în întuneric, așteptând să înceapă.

Tracy numără până la al zecelea rând de bănci și se așeză pe locul cu numărul douăzeci. Bărbatul de la numărul douăzeci și unu se întoarse spre ea.

— Vreo problemă?

— Nici o problemă, Gunther.

Se aplecă spre el și îl sărută pe obraz. El spuse ceva, iar ea se aplecă mai mult spre el, ca să-l poată auzi în concertul zgomotos de voci din jurul lor.

— M-am gândit că ar fi bine să nu fim văzuți împreună, în caz că ești urmărită.

Tracy se uită în jurul ei la grota uriașă, înțesată de oameni.

— Aici suntem în siguranță. Îl privi curioasă. Trebuie să fie ceva important.

— Este. Se aplecă spre ea. Un client bogat vrea neapărat să obțină o anumită pictură. Este un Goya, intitulat Puerto. E dispus să plătească o jumătate de milion bani gheață celui care i-l aduce. Asta în afară de comisionul meu.

Tracy se gândea.

— Mai sunt și alții care încearcă?

— Sincer, da. După părerea mea, șansele de reușită sunt limitate.

— Unde este tabloul?

— La Muzeul Prado, în Madrid.

— La Prado!

Primul cuvânt care îi sclipi în minte lui Tracy fu „imposibil“.

El se apropiase mult de ea și îi vorbea la ureche, fără să mai bage în seamă zgomotul arenei care se umpluse.

— E nevoie de multă creativitate. De aceea m-am gândit la tine, draga mea Tracy.

— Sunt flatată, zise ea. O jumătate de milion de dolari?

— Curați, în mână.

Spectacolul debută, și oamenii începură să sâsâie, cerând liniște. Încet-încet, se aprinseră niște globuri de lumină și muzica umplu grota enormă. În mijlocul scenei era un lac mare, chiar în fața spectatorilor, și pe lac, din spatele unei stalagmite, apăru o gondolă, luminată de spoturi ascunse. În barcă era un bărbat care cânta la orgă o serenadă melodioasă, al cărei sunet trimitea peste apă ecouri în toată încăperea. Spectatorii urmăriră fascinați luminile care se aprindeau în întuneric, în culorile curcubeului; barca traversă lacul și în cele din urmă dispăru, iar muzica se estompă.

— Fantastic! spuse Gunther. Merita să vin aici măcar ca să văd asta.

— Mie îmi place să călătoresc, spuse Tracy. Și știi ce oraș mi-am

dorit dintotdeauna să vizitez, Gunther? Madridul.

Așteptând la ieșirea din grotă, Daniel Cooper o văzu pe Tracy întorcându-se.

Era singură.

---

[8] American oribil, referire la un serial celebru de animație, o comedie neagră, cu monștri (n.tr.)

capitolul 28

Hotelul Ritz, din Plaza de la Lealtad din Madrid, este considerat cel mai bun hotel din Spania, și de mai bine de o sută de ani găzduiește și hrănește conducători din zeci de țări europene. Președinți, dictatori și miliardari au dormit acolo. Tracy auzise atât de multe despre Ritz, încât realitatea o dezamăgi. Holul era vetust și avea un aspect îmbâcsit.

Asistentul managerului o însoți până la apartamentul pe care îl solicitase, 411-412, în aripa sudică a hotelului, aflată pe Calle Felipe V.

— Sper să fiți mulțumită de cameră, domnișoară Whitney.

Tracy se duse la fereastră și se uită afară. Chiar sub ea, peste drum era Muzeul Prado.

— E foarte bine, mulțumesc.

Apartamentul răsuna de zgomotele traficului aglomerat de pe stradă, dar avea ce își dorea ea: o vedere de sus asupra muzeului.

Tracy comandă în cameră ceva ușor pentru cină și se duse devreme la culcare. După ce se urcă în patul acela, ajunse la concluzia că trebuia să fie o variantă modernă a torturii medievale.

La miezul nopții, detectivul care era postat la ușa ei fu înlocuit de un coleg.

— N-a ieșit din cameră. Cred că s-a culcat.

La Madrid, Direcctión General de Seguridad, Poliția Generală, își are sediul în Puerto del Sol și ocupă o clădire întreagă. E o clădire sumbră din cărămidă roșie, cu un turn mare, cu ceas, în vârf. Deasupra intrării principale flutură steagul roșu-galben al Spaniei, și

întotdeauna este un polițist la ușă, îmbrăcat în uniformă bej, cu beretă maro-închis și înarmat cu un pistol-mitralieră, baston, pistol și cătușe. Polițiștii de aici sunt cei care țin legătura cu Interpolul.

La comandantul Poliției din Madrid, Santiago Ramiro, ajunsese cu o zi în urmă o telegramă urgentă, X-D, care îl avertiza de sosirea sigură a lui Tracy Whitney. Comandantul citise ultima frază din telegramă de două ori, după care pusese mâna pe telefon și îl sunase pe inspectorul André Trignant, la sediul Interpolului din Paris.

— Nu înțeleg mesajul dumneavoastră, îi spusese Ramiro. Îmi cereți cooperarea întregului departament cu un american care nu este nici măcar polițist? Care este motivul?

— Domnule comandant, cred că o să descoperiți că domnul Cooper vă va fi de mare folos. El știe cum gândește domnișoara Whitney.

— Ce e atâta de înțeles? ripostase comandantul. E o infractoare. Ingenioasă, poate, dar închisorile spaniole sunt pline de infractori ingenioși. Nici aceasta nu va scăpa din plasa noastră.

— Bon. Și o să vă consultați cu domnul Cooper?

Comandantul răspunsese nemulțumit:

— Dacă ziceți că ar fi util. Nu am nimic de obiectat.

— *Merci, monsieur.*

— *De nada, señor.*

Comandantul Ramiro, ca și omologul său din Paris, nu era prea încântat de americani. I se părea că sunt necioplți, materialiști și naivi. „Ăsta o fi altfel. Poate o să-mi placă“, se gândi el.

Îl detestă pe Daniel Cooper din prima clipă.

— A păcălit jumătate din poliția europeană, începu acesta de cum intră pe ușă, și probabil la fel o să facă și cu voi.

Comandantul nu avea încotro și trebuia să se stăpânească.

— Señor, nu avem nevoie de nimeni care să ne spună cum să ne facem treaba. Señorita Whitney a fost pusă sub supraveghere din clipa în care a aterizat la aeroportul Brajas, azi-dimineață. Vă asigur că și dacă cineva scapă un ac pe stradă, iar domnișoara dumitale îl ridică, o să fie aruncată în pușcărie. Nu a mai avut de-a face cu poliția spaniolă până acum.

— Nu a venit aici să ridice un ac de pe stradă.

— Dar de ce credeți că a venit aici?

— Nu sunt sigur. Tot ce pot să-ți spun numai e că urmărește o afacere mare.

Comandantul Ramiro replică arogant:

— Cu cât mai mare, cu atât mai bine. O să-i urmărim fiecare mișcare.

Când Tracy se trezi a doua zi, obosită după o noapte petrecută într-un pat proiectat de Tomás de Torquemada, comandă un mic dejun ușor și o cafea neagră, fierbinte, după care se duse la fereastra care dădea spre Prado. Era o fortăreață impresionantă, clădită din piatră și cărămidă roșie făcută din pământ din acea zonă și era înconjurat de verdeață și de copaci. Două coloane dorice se aflau la intrare, și, de o parte și de cealaltă a coloanelor, erau două rânduri de scări identice care duceau spre intrarea principală.

La nivelul străzii mai existau două intrări laterale. Copii de școală și turiști din zeci de țări stăteau la coadă în fața muzeului și, exact la ora 10.00, paznicii deschiseră cele două uși largi, iar vizitatorii începură să intre prin ușile batante din mijloc și prin cele două uși laterale de la nivelul solului.

Soneria telefonului o făcu pe Tracy să tresară. Nimeni în afară de Gunther Hartog nu știa că este la Madrid. Ridică receptorul.

— Alo?

— *Buenos dias, señora.*

Era o voce cunoscută.

— Sun din partea Camerei de Comerț din Madrid, ca să mă pun la dispoziția dumneavoastră, pentru a petrece zile minunate în orașul nostru.

— De unde ai știut că sunt la Madrid, Jeff?

— Señorita, Camera de Comerț știe tot. Sunteți aici pentru prima oară?

— Da.

— Bueno! Atunci aș putea să vă arăt câteva locuri. Cât ai de gând să stai aici, Tracy?

Era o întrebare vicleană.

— Nu știu sigur, răspunse ea degajată. Destul cât să fac puțin shopping și să vizitez orașul. Tu ce faci în Madrid?

— Același lucru. Tonul lui era la fel de degajat ca al ei. Shopping și vizite.

Tracy nu credea în coincidențe. Jeff Stevens era aici cu același scop ca și Tracy: să fure Puerto.

— Ești liberă să luăm cina împreună? o întrebă el.

Era o provocare.

— Da.

— Bine. O să fac o rezervare la Jockey.

Tracy cu siguranță nu-și făcea iluzii în privința lui Jeff, dar, când coborî din lift în holul hotelului și îl văzu stând acolo în picioare, așteptând-o, fu irațional de încântată să-l vadă.

Jeff îi luă mâna.

— *Fantástico, querida! Arăți minunat.*

Tracy își alesese cu grijă hainele. Purta un costum bleumarin creat de Valentino, cu o zibelină rusească în jurul gâtului, pantofi cu vârf rotunjit Maud Frizon și o geantă bleumarin cu inițiala H, de la Hermès.

Daniel Cooper, așezat la o masă rotundă într-un colț al holului, cu un pahar de Perrier în față, se uită la Tracy cum își salută partenerul și avu sentimentul unei puteri nemăsurate: „Justiția e a mea, spus-a Domnul, iar eu sunt sabia Lui și instrumentul răzbunării Lui. Viața mea e ispășire, și tu mă vei ajuta să plătesc. Te voi pedepsi“.

Cooper știa că nici un polițist din lume nu era atât de deștept ca s-o prindă pe Tracy Whitney. „Dar eu sunt“, își spuse Cooper. „E a mea.“

Tracy devenise mai mult decât o misiune pentru Daniel Cooper. Devenise o obsesie. Avea la el fotografiile și dosarele ei oriunde se ducea, și, noaptea, înainte de a se culca, se apleca asupra lor cu iubire. Ajunsese la Biarritz prea târziu ca s-o mai poată prinde, iar la Mallorca îi scăpase printre degete, dar acum, că Interpolul îi luase din nou urma, Cooper era hotărât să n-o mai scape. O visă pe Tracy toată noaptea. Era într-o cușcă, goală, și se ruga de el să-i dea drumul. „Te iubesc“, i-a spus el, „dar n-o să-ți dau drumul niciodată“.

Jockey era un restaurant micuț și elegant pe Amador de los Rios.

— Mâncarea de aici e superbă, îi promise Jeff.

„Arată deosebit de bine“, se gândi Tracy. Jeff era stăpânit de un fel de agitație interioară, pe care o avea și Tracy, și ea știa cauza acesteia: concurau unul împotriva celuilalt, două inteligențe similare într-un joc cu miză mare. „Dar eu voi câștiga“, își spuse Tracy. „O să găsesc o modalitate să fur tabloul din Prado înaintea

lui.“

— Umblă niște zvonuri ciudate, începu Jeff.

Ea se concentră asupra lui.

— Ce fel de zvonuri?

— Ai auzit vreodată de Daniel Cooper? E un investigator la o companie de asigurări, foarte deștept.

— Nu. Ce-i cu el?

— Fii atentă. E periculos. N-aș vrea să ți se întâmple ceva.

— Nu-ți face griji.

— Dar mi-am făcut, Tracy.

— Pentru mine? râse ea. De ce?

El își așeză mâna pe a ei și zise încet:

— Ești foarte specială. Viața e mult mai interesantă cu tine în preajmă, iubirea mea.

„E așa de al naibii de convingător“, se gândi Tracy. Dacă nu l-aș cunoaște, aș fi gata să-l cred.

— Hai să comandăm, zise Tracy. Mor de foame.

În zilele care urmară, Jeff și Tracy colindară Madridul. Erau întotdeauna împreună. Doi dintre oamenii comandantului Ramiro îi urmăriră peste tot, însoțiți de americanul cel ciudat. Ramiro îi dăduse permisiunea lui Cooper să facă parte din echipa de supraveghere, numai ca să plece de pe capul lui. Americanul era loco, ferm convins că femeia asta, Whitney, o să fure nu știu ce comoară importantă chiar sub nasul poliției. Que ridiculo!

Tracy și Jeff luau masa la restaurantele cele mai cunoscute din Madrid – Horcher, Principe de Viana, Casa Botín –, dar Jeff cunoștea și locuri care nu fuseseră încă descoperite de turiști: Casa Paco, La Chuletta sau El Lacón, unde el și Tracy se delectau cu mâncăruri indigene precum cocida madrileño sau olla podrida, și apoi se duceau la un mic bar unde aveau niște tapas delicioase.

Oriunde se duceau, Daniel Cooper și cei doi detectivi erau pe urmele lor.

Supraveghindu-i de la distanță, Daniel Cooper era nedumerit de rolul pe care l-ar putea avea Jeff Stevens în toată povestea asta. Cine era el? Era următoarea victimă a lui Tracy? Sau plănuiau ceva împreună?

Cooper stătu de vorbă cu comandantul Ramiro.

— Ce informații aveți despre Jeff Stevens? îl întrebă Cooper.

— Nada. Nu are cazier și este înregistrat ca turist. Cred că e doar un partener pe care și l-a găsit doamna.

Instinctul îi spunea altceva lui Cooper. Dar nu Jeff Stevens îl interesa pe el. „Tracy, pe tine te vreau, Tracy“, își spunea el în gând.

Într-una din zile, când cei doi se întorceau târziu la Ritz, Jeff o însoți pe Tracy până la ușă.

— Gândește-te la mine ca la o soră, Jeff.

— Care e părerea ta despre incest?

Dar ea închisese deja ușa. Peste câteva minute, el o sună în cameră.

— Ți-ar plăcea să vii mâine cu mine la Segovia? E un oraș vechi, foarte frumos, la doar câteva ore de Madrid.

— Sună foarte bine. Mulțumesc pentru seara asta frumoasă, îi răspunse Tracy. Noapte bună, Jeff.

Rămase trează mult timp, cu mintea plină de gânduri pe care n-ar fi

trebuit să le aibă. Trecuse așa de mult timp de când nu mai fusese implicată emoțional într-o relație cu un bărbat. Charles îi dăduse o lovitură dureroasă, și ea nu avea de gând să mai sufere din nou. Jeff Stevens era un companion plăcut, dar ea știa că nu trebuie să-i permită să fie mai mult de atât. Ar fi fost ușor să se îndrăgostească de el. Și ar fi fost o prostie.

Dezastru.

Distracție.

Tracy nu putea să adoarmă.

Excursia la Segovia fusese perfectă. Jeff închiriase o mașină micuță și merseră cu ea prin frumoasele regiuni viticole ale Spaniei. Un Seat neînmatriculat îi urmări tot drumul, dar nu era o mașină obișnuită.

Seatul este singurul automobil fabricat în Spania, și este mașina oficială a poliției. Modelul standard are doar 100 de cai putere, dar cele făcute pentru Policia Nacional și Guardia Civil au 150 de cai putere, așa că nu era nici un pericol ca mașina în care erau Tracy Whitney și Jeff Stevens să scape de urmărirea lui Daniel Cooper și a celor doi detectivi.

Cei doi ajunseră la Segovia la ora prânzului și luară masa la un restaurant fermecător din piața centrală, lângă un apeduct vechi de două mii de ani, construit de romani. După masă hoinăriră prin orașul medieval, vizitară vechea catedrală Santa Maria, clădirea renascentistă a primăriei, apoi plecară cu mașina la Alcázar, vechea fortăreață romană, cocoțată pe un pinten de stâncă deasupra orașului. Priveliștea îți tăia respirația.

— Pun pariu că dacă stăm aici mai mult o să-i vedem pe Don Quijote și pe Sancho Panza călărind pe câmpurile astea de sub noi, spuse Jeff.

Ea se uită atentă la el.

— Îți place să te bați cu morile de vânt, nu-i așa?

— Depinde de forma morii de vânt, răspunse el încet.

Se apropie de ea, dar Tracy se îndepărtă de marginea râpei.

— Mai spune-mi ceva despre Segovia.

Și vraja se rupse.

Jeff era un ghid entuziast, care știa multă istorie, arheologie și arhitectură, iar Tracy era nevoită să-și reamintească adesea că este în același timp și un maestru al înșelătoriilor. Era cea mai plăcută zi pe care o avusese vreodată Tracy.

Unul dintre detectivii spanioli, José Pereira, i se adresă nemulțumit lui Cooper:

— Singurul lucru care se fură aici e timpul nostru. Sunt doar doi oameni îndrăgostiți, nu se vede? Ești sigur că plănuiește ceva?

— Sunt sigur, mârâi Cooper.

Era și el mirat de reacția lui. Nu voia decât s-o prindă pe Tracy Whitney, s-o pedepsească, așa cum merita. Era doar o infractoare, o misiune ca oricare alta. Cu toate astea, de câte ori însoțitorul lui Tracy o apuca de braț, Cooper simțea că îl cuprinde furia.

Când cei doi ajunseră înapoi la Madrid, Jeff îi spuse lui Tracy:

— Dacă nu ești prea obosită, știu un loc deosebit unde putem lua cina.

— Perfect.

Tracy ar fi vrut ca ziua aceasta să nu se mai termine. „Îmi fac cadou ziua asta, o zi în care pot să fiu și eu ca oricare altă femeie.“

Madrilenii obișnuiesc să mănânce târziu, și puține restaurante servesc masa de seară mai devreme de ora 21.00. Jeff făcu o rezervare pentru ora zece la Zalacaín, un restaurant elegant, unde mâncarea era minunată și servirea ireproșabilă. Tracy nu

comandase desert, dar ospătarul îi aduse un foitaj delicat, care i se păru că era cea mai bună prăjitură mâncată vreodată. Se rezemă apoi de spătarul scaunului, sătulă și fericită.

— A fost o cină minunată. Mulțumesc.

— Mă bucur că ți-a plăcut. Ăsta e un loc potrivit pentru a aduce pe cineva dacă vrei să-l impresionezi.

Ea îl studie.

— Încerci să mă impresionezi, Jeff?

— Să știi că da, zâmbi el. Stai să vezi ce urmează.

Ceea ce a urmat a fost o bodegă la care nu se făceau rezervări, o cafenea plină de fum și cu vreo zece mese, în care muncitori spanioli în geci de piele stăteau la bar. În capătul sălii era un tablado, un fel de scenă joasă, unde doi bărbați cântau la chitară. Tracy și Jeff se așezaseră la o masă micuță din apropierea scenei.

— Știi ceva despre flamenco? o întrebă Jeff.

Trebuia să ridice vocea ca să se poată face auzit peste gălăgia din bar.

— Doar că e un dans spaniol.

— La origine e țigănesc. Dacă te duci prin cluburile de noapte cu pretenții din Madrid, o să vezi niște imitații de flamenco, dar în seara asta o să vezi dansul autentic.

Tracy zâmbi simțind încântarea din vocea lui Jeff.

— O să vezi un cuadro flamenco clasic. E un grup de dansatori, cântăreți și chitariști. Mai întâi evoluează împreună, apoi fiecare are numărul lui.

Uitându-se la Tracy și la Jeff, de la masa lui aflată în apropierea bucătăriei, Daniel Cooper se întreba dacă cei doi plănuiesc ceva.

— Dansul este foarte complicat, fiindcă totul trebuie să se

potrivească – mișcările, muzica, costumele, intensitatea ritmului...

— De unde știi atât de multe lucruri despre el? îl întrebă Tracy.

— Am cunoscut la un moment dat o dansatoare de flamenco.

„Evident“, își zise Tracy.

O parte din luminile din bodegă se stinseră, și mica scenă fu inundată de reflectoare. Apoi magia începu. Începu încet. Un grup de artiști urcară degajați pe scenă. Femeile purtau fuste și bluze colorate și aveau piepteni cu flori înfipți în superbele pieptănături andaluze. Dansatorii erau îmbrăcați tradițional, cu pantaloni strâmți și veste, iar în picioare aveau ghete scurte din piele lucioasă de Cordoba. Chitariștii cântau o melodie tristă, iar una dintre femei cânta de pe scaun în limba spaniolă.

Yo quería dejar

A mi amante,

Pero antes de que pudiera,

Hacerlo ella mi abandonó

Y destrozó mi corazón.

— Înțelegi ce spune? șopti Tracy.

— Da. „Am vrut să-l părăsesc pe iubitul meu, dar înainte să fac eu asta el a plecat și mi-a frânt inima.“

Una dintre dansatoare veni în mijlocul scenei. Începu cu un simplu zapateado, un pas apăsat care deveni tot mai rapid, după ritmul tot mai accelerat al muzicii. Ritmul crescuse, și dansul devenise o formă de senzualitate violentă, care folosea variațiuni de pași născuți cu o sută de ani în urmă în grotele în care locuiau țiganii. Pe măsură ce muzica creștea în intensitate și în senzualitate,

ajungând la figurile clasice ale dansului, de la alegría la fandanguillo, la zambra și seguiriya, iar pașii erau tot mai repezi, artiștii care stăteau în marginea scenei încurajau dansatoarea prin strigăte.

Se auzea „Olé tu madre“, „Olé tus santos“, „Anda, anda“, tradiționalele jaleo și piropo, sau strigăte care o îndemnau pe dansatoare să facă pași mai repezi și mișcări mai iuți.

Când muzica și dansul se opriră brusc, în bar pluti mai întâi o tăcere profundă, apoi urmă o explozie de aplauze.

— E extraordinară! exclamă Tracy.

— Așteaptă, îi spuse Jeff.

O altă femeie trecu în mijlocul scenei. Avea o frumusețe castiliană clasică, brunetă, și părea că era departe, absolut indiferentă la public. Chitarele începură un bolero tânguitor, discret, cu influențe orientale. Se mai alătură un dansator, și castanietele începu să bată ritmul susținut.

Artiștii care stăteau pe scaune îi acompaniau cu jaleo, iar bătăile ritmice din palme care punctau mișcările dansatorilor de flamenco creșteau intensitatea muzicii și a dansului, le ridicau, le înălțau, până când toată sala răsuna de ecoul lui zapateado, tactul hipnotic bătut cu vârful piciorului și cu călcâiul, apoi cu toată talpa, pe o varietate nesfârșită de tonuri și ritmuri.

Trupurile lor se îndepărtau și se apropiau într-o frenezie a dorinței care devenea tot mai mare, până când fiecare atingere sugera o iubire nebună, violentă, animalică, ce urca spre un climax pasional și sălbatic ce făcea publicul să țipe dezlănțuit. Când lumina se stinse și apoi se aprinse din nou, mulțimea urlă, și Tracy se trezi că țipă și ea alături de ceilalți. Spre rușinea ei, se simțea excitată. Îi era frică să se uite în ochii lui Jeff. Aerul dintre ei părea că vibrează de încordare. Tracy se uită în jos, pe masă, la mâinile lui bronzate și puternice, și parcă le simțea mângâindu-i trupul încet, ușor, pasional, și își puse repede mâinile în poală, ca el să nu vadă că îi tremură.

În drum spre hotel vorbiră foarte puțin. La ușa camerei, Tracy se întoarse și spuse:

— A fost o seară...

Buzele lui Jeff se lipiră de ale ei, iar ea îl îmbrățișă și îl strânse cu putere.

— Tracy?

Cuvântul de pe buzele ei era „da“, și trebui să-și adune ultimul dram de voință care îi mai rămăsese ca să spună:

— A fost o zi lungă, Jeff. Sunt o femeie somnoroasă.

— Ah.

— Cred că aș vrea să mă duc în cameră să mă odihnesc puțin.

Când răspunse, vocea lui era calmă.

— Bună idee. Și eu voi face probabil la fel.

Nici unul nu îl credea pe celălalt.

capitolul 29

A doua zi dimineață, la ora 10.40, Tracy stătea la rând în fața intrării în Muzeul Prado. Când ușile se deschiseră, un paznic în uniformă se așeză la bariera care permitea accesul unui singur vizitator o dată.

Tracy își cumpără bilet și înaintă odată cu mulțimea care intra în marea rotondă. Daniel Cooper și detectivul Pereira erau mai în spate, iar Cooper începuse să simtă o agitație tot mai mare. Era convins că Tracy Whitney nu era acolo ca simplu vizitator. Oricare ar fi fost planul ei, acesta era începutul.

Tracy trecu din sală în sală, înaintând încet prin coridoarele pline de tablouri pictate de Rubens, Tițian, Tintoretto, Bosch și Domenikos Theotokopoulos, care a devenit mai târziu celebru cu numele El Greco. Tablourile lui Goya erau expuse într-o galerie specială, aflată mai jos, la parter.

Tracy observă că la intrarea în fiecare sală era câte un paznic în uniformă, iar alături de el, pe perete, era un buton roșu de alarmă. Ea știa că în clipa în care ar suna alarma, toate intrările și ieșirile din muzeu ar fi blocate automat, și nu ar mai exista nici o șansă de scăpare.

Se așeză în mijlocul sălii Muses, care era plină cu tablouri ale pictorilor flamanzi din secolul al XVIII-lea, și mătură podeaua cu privirea. Văzu că de fiecare parte a ușii era montat un dispozitiv circular. Probabil că de acolo țâșneau în timpul nopții razele de infraroșu. În alte muzee vizitate de Tracy, paznicii erau plictisiți și somnoroși, indiferenți la mulțimea vizitatorilor gălăgioși, însă aici erau foarte vigilenți. Lucrări de artă fuseseră vandalizate de fanatici în toată lumea, iar cei de la Prado se asigurau ca acest lucru să nu se întâmple și acolo.

În zeci de camere se aflau artiști care își instalaseră șevaletul și copiau de zor lucrările maeștrilor. Muzeul le permitea asta, dar

Tracy observă că paznicii stăteau cu ochii pe ei.

După ce termină de vizitat sălile de la etajul principal, Tracy coborî scările la parter, acolo unde era expoziția Francisco de Goya.

Detectivul Pereira îi spuse lui Cooper:

— Vezi, nu face altceva decât să se uite. Este...

— Te înșeli.

Cooper începu să coboare scările în fugă.

Lui Tracy i se păru că sala Goya era mult mai bine păzită decât celelalte, și chiar merita să fie. Pereți după pereți, plini de tablouri care demonstrau o frumusețe eternă, iar Tracy trecea de la o pictură la alta, fascinată de geniul artistului. Autoportretul lui Goya, în care se înfățișase ca un Pan între două vârste... Familia lui Carol al IV-lea, în culori minunate... Maja îmbrăcată și celebra Maja dezbrăcată.

Și acolo, lângă Sabatul vrăjitoarelor, era Puerto. Tracy se opri în fața lui, cu inima bătându-i puternic. În prim-plan erau vreo zece oameni, bărbați și femei, frumos îmbrăcați, în fața unui zid de piatră, iar în plan îndepărtat, văzute printr-o ceață luminoasă, erau bărci pescărești într-un port și un far îndepărtat. Jos, în partea stângă a tabloului era semnătura lui Goya.

Asta era ținta. O jumătate de milion de dolari.

Tracy se uită în jur. La intrare se afla un paznic. În spatele lui, pe lungul coridor care dădea spre alte săli, se vedeau alți paznici. Rămase acolo mult timp, studiind tabloul. Pe când se pregătea să se îndepărteze, se apropie un alt grup de turiști. În mijlocul lor era Jeff Stevens. Tracy întoarse capul și se grăbi să iasă înainte ca el s-o vadă.

„O să fie o competiție, domnule Stevens, iar eu am s-o câștig.“

— Vrea să fure un tablou de la Prado.

Comandantul Ramiro se uită la Daniel Cooper, neîncrezător.

— Cagajón! Nu poate să fure nimeni un tablou din Prado.

Cooper spuse cu obstinație:

— A fost acolo toată dimineața.

— N-a existat niciodată vreun furt la Prado și nici nu va exista. Și știi de ce? Fiindcă e imposibil.

— N-o să încerce să facă asta într-un mod obișnuit. Trebuie să asigurați gurile de aerisire, în eventualitatea unui atac cu gaz. Dacă paznicul bea cafea la serviciu, aflați de unde și-o cumpără, pentru că acolo pot fi puse droguri. Verificați apa de băut...

Limitele răbdării comandantului Ramiro fuseseră depășite. Nu era destul că trebuise să-l suporte pe americanul ăsta urât și grosier o săptămână întreagă și că îi ținuse ocupați pe doi ofițeri valoroși cu urmărirea neîntreruptă a acestei Tracy Whitney, în condițiile în care oricum Policia Nacional avea un buget de austeritate, acum mai trebuia să audă cum acest pito îi dădea lui sfaturi cum să-și conducă departamentul; asta nu mai suporta.

— După părerea mea, doamna e în vacanță. Voi suspenda supravegherea.

Cooper era stupefiat.

— Nu! Nu poți să faci asta. Tracy Whitney este...

Comandantul Ramiro se ridică în picioare.

— Să fii amabil să te abții să-mi spui mie ce pot să fac, señor. Și acum, dacă nu mai ai nimic de spus, am multe lucruri de făcut.

Cooper rămăsese acolo, plin de frustrare.

— Atunci o să continui singur.

Comandantul zâmbi.

— Să păzești Muzeul Prado de această femeie cumplită? Desigur, señor Cooper. Acum o să dorm mai liniștit.

capitolul 30

„Șansele de reușită sunt extrem de limitate“, îi spusese Gunther Hartog lui Tracy. „Este nevoie de multă imaginație.“

„Asta-i cea mai nepotrivită frază din tot secolul“, își zise Tracy.

Se uita în gol pe fereastra camerei de la hotel, pe care se vedeau luminatoarele Muzeului Prado, recapitulând în minte ce aflase despre muzeu. Era deschis de la ora zece dimineața până la ora șase seara, iar în acest timp alarmele erau oprite, însă paznicii erau staționați la fiecare intrare și în fiecare sală.

„Chiar dacă aș reuși să iau tabloul de pe perete“, se gândi Tracy, „e imposibil să ies cu el. Toate genții sunt verificate la ușă.“

Studie acoperișul muzeului și luă în calcul o lovitură pe timp de noapte. Erau mai multe neajunsuri. Primul era vizibilitatea prea mare. Tracy observase că noaptea muzeul este luminat de reflectoare, iar acoperișul era invadat de lumină, făcându-l vizibil de la kilometri depărtare. Chiar dacă ar fi reușit să intre neobservată în incinta clădirii, tot mai era de rezolvat problema infraroșiilor și a paznicilor de noapte.

Muzeul Prado părea să fie impenetrabil.

Oare ce plan avea Jeff? Tracy era convinsă că va încerca și el să ia tabloul. „Aș da orice să știu ce îi coace mintea aia iscusită.“ Tracy era sigură de un singur lucru: nu îl va lăsa să i-o ia înainte. Trebuia să găsească o rezolvare.

A doua zi se întoarse la Prado.

Nimic nu se schimbase, în afară de chipurile vizitatorilor. Tracy se uită în toate părțile după Jeff, dar acesta nu mai apăru. Tracy se gândi panicată: „Deja și-a făcut planul cum să-l fure. Nemernicul! Își pune toate farmecele la bătaie doar ca să-mi distragă mie

atenția, ca să mă împiedice să iau eu tabloul“.

Își înăbuși furia și o înlocui cu un raționament clar și rece.

Se duse iar în fața lui Puerto, și privirile ei se plimbară de la picturi la paznicii vigilenți, la pictorii amatori care stăteau pe scăunelele lor pliante în fața șevaletului, la mulțimea din jur, care intra și ieșea din sală, și tot uitându-se așa, inima lui Tracy începu să bată mai repede.

„Știu cum o s-o fac!“

Sună de la un telefon public de pe Gran Via, iar Daniel Cooper, care stătea în ușa unei cafenele cu ochii pe ea, și-ar fi dat leafa pe un an să afle pe cine suna Tracy. Era convins că este o convorbire internațională și că suna cu taxă inversă, așa că nu putea fi înregistrată. Observase că ea purta o rochie verde-deschis de bumbac, pe care nu o mai văzuse până acum, și că nu avea ciorapi. Ca să se uite bărbații la picioare, se gândi el. Târfa!

Era plin de furie.

În cabina telefonică, Tracy își încheia conversația.

— Dar ai grijă să se miște rapid, Gunther. Nu va avea la dispoziție decât două minute. Viteza e esențială.

Către: J.J. Reynolds

Dosar nr. Y-72-830-412

De la: Daniel Cooper

CONFIDENȚIAL

SUBIECT: Tracy Whitney

După aprecierea mea, subiectul este la Madrid pentru a comite o infracțiune de mare amploare. Ținta probabilă este Muzeul Prado. Poliția spaniolă nu cooperează, dar eu, personal, voi ține sub urmărire subiectul și o voi prinde la momentul potrivit.

Două zile mai târziu, la ora 9.00, Tracy stătea pe o bancă din grădinile Retiro, frumosul parc care se află în mijlocul Madridului, și dădea de mâncare porumbeilor. Retiro, cu lacul lui, cu copacii grațioși, iarba îngrijită și scenele miniaturale pe care se desfășurau spectacole pentru copii era un magnet pentru madrileni.

Cesar Porretta, un bărbat în vârstă, cu părul strălucitor și ușor cocoșat, se plimba pe aleile parcului, iar când ajunse la banca pe care stătea Tracy, se așeză alături de ea, desfăcu o pungă de hârtie și începu să arunce firimituri de pâine păsărilor.

— *Buenos dias, señorita.*

— Buenos dias. Credeți că e vreo problemă?

— Nici o problemă, señorita. Nu îmi trebuie decât ora și ziua.

— Deocamdată nu le știu, răspunse Tracy. Curând.

El zâmbi știrb.

— Poliția o s-o ia razna. N-a mai încercat nimeni așa ceva până acum.

— Tocmai de aceea o să meargă, îi spuse Tracy. O să vă dau un semn.

Aruncă ultimele firimituri la porumbei și se ridică. Se îndepărtă, cu rochia de mătase fluturând provocator în jurul genunchilor.

În timp ce Tracy era în parc, întâlnindu-se cu Cesar Porretta, Daniel Cooper era la hotel, căutând prin camera ei. Văzuse din hol că Tracy pleacă și se duce spre parc. Nu comandase nimic pentru micul

dejun, iar Cooper presupuse că iese să mănânce în oraș. Își alocase treizeci de minute. Fusese simplu să intre în cameră, nu trebuise decât să se ferească de cameriste, și apoi să folosească un șperaclu. Știa exact ce caută: o copie a picturii. Nu avea idee cum plănuia Tracy să facă substituirea, dar era convins că asta era schema pe care o va încerca.

Răscoli apartamentul cu grijă și cu meticulozitate tăcută, fără să-i scape nimic; dormitorul îl lăsase la urmă. Se uită prin șifonier, îi examină rochiile, apoi biroul. Deschise sertarele, rând pe rând. Erau pline de ciorapi, sutiene și dresuri. Luă în mână o pereche de chiloți roz și îi frecă de obraz, imaginându-și carnea ei frumos mirositoare în ei. Dintr-odată parcă, parfumul ei plutea peste tot. Puse repede la loc piesa de lenjerie și se uită în celelalte sertare. Nici urmă de pictură.

Cooper intră în baie. În cadă erau picături de apă. Corpul ei stătuse acolo, întins, acoperit cu apă caldă ca într-un cocon, iar Cooper putea să o vadă aievea pe Tracy stând acolo, goală, cu apa mângâindu-i sânii și coapsele, în unduiri calde. Simți că are o erecție. Luă un prosop ud de pe marginea căzii și îl duse la buze. Mirosul corpului ei îl cuprinse din toate părțile, iar el își deschise fermoarul de la pantaloni. Unse prosopul ud cu puțin săpun și începu să se frece cu el, în oglindă, uitându-se fix în ochii lui aprinși.

După câteva minute plecă, pe nesimțite, așa cum intrase, și se duse la direct la o biserică din apropiere.

A doua zi, Tracy plecă de la hotelul Ritz, cu Daniel Cooper după ea. Simțea că există între ei o intimitate care până acum nu existase. Îi știa mirosul; o văzuse în cadă, îi privise corpul gol scăldat de apa călduță. Îi aparținea în totalitate lui; era a lui, ca s-o distrugă. Se uita la ea cum se plimbă pe Gran Via, uitându-se la vitrinele magazinelor, apoi intră după ea într-un magazin mare, atent să nu fie văzut. O văzu cum vorbește cu o vânzătoare, și apoi cum se duce la toaletă. Cooper stătea lângă ușă, frustrat. Era singurul loc în care nu putea să se ducă după ea.

Dacă ar fi putut să intre, Cooper ar fi putut s-o vadă pe Tracy stând de vorbă cu o femeie între două vârste, foarte corpolentă.

— Mañana, spuse Tracy, împrospătându-și rujul în fața oglinzii. Mâine-dimineață la ora unsprezece.

Femeia clătină din cap.

— No, señorita. N-o să-i placă asta. Nu puteai să alegi o zi mai proastă. Mâine prințul din Luxemburg face o vizită oficială, iar în ziare se spune că va vizita și Muzeul Prado. Muzeul o să aibă și mai mulți paznici și polițiști.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Mâine.

Tracy se îndreptă spre ușă, iar femeia o urmări cu privirea, murmurând:

— La cucha es loca...

*

Convoiul regal era programat să apară la Prado fix la ora 11.00, iar străzile din jurul muzeului fuseseră blocate cu cordoane de Guardia Civil. Din cauza unei mici întârzieri în cadrul ceremoniei de la palatul regal, alaiul nu ajunse decât aproape de ora prânzului. Se auziră sirene de poliție și apărură motocicletele de poliție din escorta convoiului alcătuit din cinci limuzine negre, care opriră în fața scărilor de la intrarea în muzeu.

La intrare, directorul muzeului, Christian Machada, aștepta emoționat sosirea Majestății Sale.

Machada făcuse de dimineață o inspecție atentă, ca să se asigure că totul era în ordine, iar paznicii fuseseră avertizați să fie și mai vigilenți. Directorul era mândru de muzeul lui, și voia să-i facă o bună impresie prințului.

„Nu strică niciodată să ai prieteni sus-puși“, se gândi Machada. „Quien sabe? Poate o să fiu invitat în seara asta la cină de Majestatea Sa, la palatul prezidențial.“

Unicul regret al lui Christian Machada era că nu putea să oprească hoardele astea de turiști să umble peste tot. Dar bodyguarzii prințului și paznicii muzeului vor avea grijă ca acesta să fie protejat. Era totul pregătit pentru el. Turul regal începu de sus, de la nivelul principal. Directorul îl întâmpină pe Majestatea Sa cu un salut plin de efuziune și îl însoți către rotondă, urmat de paznicii înarmați, apoi în sălile unde erau expuse tablourile pictorilor spanioli din secolul al XVI-lea: Juan de Juanes, Pedro Machuca, Fernando Yáñez.

Prințul mergea încet, bucurându-se de sărbătoarea vizuală care se desfășura în fața ochilor săi. În țara lui era un patron al artelor și iubea sincer pictorii care reușeau să învie trecutul și să-l păstreze pentru eternitate. Neavând el însuși nici un pic de talent pentru pictură, uitându-se prin sălile acestea, prințul nu putea să nu-i invidieze pe pictorii care stăteau în fața șevaletelor, încercând să fure ceva din genialitatea maeștrilor.

După ce grupul oficial vizită sălile de sus, Christian Machado spuse cu mândrie:

— Și acum, dacă Majestățile Voastre îmi permit, aș vrea să vă conduc să vedeți expoziția Goya.

Tracy avusese o dimineață extrem de tensionată. Când văzu că prințul nu ajunge la Prado la ora unsprezece, așa cum fusese programat, intrase în panică. Toate aranjamentele ei erau programate la secundă, dar avea nevoie de prezența prințului ca să reușească.

Se plimba dintr-o sală în alta, amestecându-se în mulțime și încercând să nu atragă în nici un fel atenția asupra ei. „Nu mai vine“, își spuse Tracy în cele din urmă. „Va trebui să anulez tot.“ Și exact în clipa aceea auzi în stradă sirenele mașinilor care se apropiau.

În timp ce o urmărea pe Tracy din postul lui de supraveghere din sala alăturată, Daniel Cooper auzi și el sirenele. Rațiunea îi spunea că era imposibil să fure cineva un tablou din muzeu, dar instinctul îi spunea că Tracy va încerca să facă asta, iar Cooper avea încredere în instinctul lui. Se duse mai aproape de ea, lăsând mulțimea să treacă în fața lui, ca să nu fie văzut. Avea de gând să n-o scape din ochi nici un moment.

Tracy era în încăperea de lângă sala unde era expus Puerto. Prin ușa deschisă îl vedea pe cocoșat, pe Cesar Porretta, stând în fața șevaletului, copiind Maja îmbrăcată a lui Goya, care era exact lângă Puerto. La nici un metru de el era un paznic. În camera unde se afla Tracy, o pictoriță copia sârguincios pe pânza ei Lăptăreasa din Bordeaux, străduindu-se să nimerească nuanțele extraordinare de maro și verde ale pânzei lui Goya.

Un grup de turiști japonezi își făcu apariția în salon, sporovăind ca niște păsări exotice. „Acum!“ își spuse Tracy. Acesta era momentul pe care îl așteptase, iar inima ei bătea așa de tare, încât avea impresia că o să audă și paznicul. Se dădu la o parte din calea grupului de japonezi care se apropia, cu spatele spre femeia care picta. Când un japonez trecu prin fața ei, Tracy căzu pe spate, peste pictoriță, răsturnându-i șevaletul, pânza și vopselurile pe jos.

— Vai, îmi cer mii de scuze! exclamă ea. Dați-mi voie să vă ajut.

Apropiindu-se de artista speriată, Tracy călcă pe tuburile de vopsea, care se împrăștiară pe podea. Daniel Cooper, care văzuse toată scena, se apropie în grabă, cu toate simțurile în alertă. Era convins că Tracy făcuse prima mișcare.

Paznicul se apropie și el, strigând:

— *Qué pasa? Qué pasa?*

Incidentul captase atenția turiștilor, și toată lumea începuse să se adune în jurul femeii căzute, călcând pe tuburile de vopsea, care desenaseră pe podeaua de lemn o pictură grotescă. Era o mizerie de nedescris, iar prințul trebuia să apară din clipă în clipă. Paznicul intrase în panică.

— Sergio! Ven acá! Pronto! începu el să strige.

Tracy se uită cum paznicul din sala alăturată vine în fugă să dea o mână de ajutor. Cesar Porretta era acum singur în sala unde se afla Puerto.

Tracy era în mijlocul vacarmului. Cei doi paznici se chinuiau acum în zadar să-i împingă pe turiști din zona unde vopseaua se împrăștiase pe podea.

— Cheamă-l pe director! țipă Sergio. En seguida!

Celălalt paznic o luă la fugă spre scări.

— *Qué birria! Ce mizerie!*

Două minute mai târziu, Christian Machada se afla la locul dezastrului. Directorul aruncă o privire îngrozită și începu să strige:

— Aduceți niște femei de serviciu... Repede! Mopuri, cârpe și terebentină. Pronto!

O femeie tânără se apucă imediat de treabă.

Machada se întoarse la Sergio.

— Du-te la postul tău, se răți el.

— Da, domnule.

Tracy văzu cum paznicul își face loc să treacă în sala în care lucra Cesar Porretta.

Cooper nu-și luase nici o clipă ochii de la Tracy. Aștepta să vadă care era următoarea ei mișcare. Dar nu se mai întâmplase nimic. Nici măcar nu se apropiase de zona cu tablouri și nu avusese nici un contact cu un eventual complice. Nu făcuse decât să răstoarne șevaletul și să împrăștie vopselurile pe jos, dar el era convins că făcuse asta deliberat. Dar cu ce scop? Cumva, Cooper avea senzația că, oricare ar fi fost mișcarea plănuită de ea, deja se întâmplase. Se uită în jur la pereții sălii. Nu lipsea nici un tablou.

Cooper se întoarse repede în sala alăturată. Acolo nu mai era nimeni, în afară de paznic și de cocoșatul care picta după Maja îmbrăcată. Toate tablourile erau la locul lor. Dar ceva nu era în regulă. Cooper știa asta.

Dădu fuga spre directorul înnebunit, pe care îl întâlnise mai devreme.

— Am motive să cred, spuse Cooper repezit, că s-a furat un tablou de aici în ultimele minute.

Christian Machada se holbă la americanul cu privire rătăcită.

— Ce tot spuneți acolo? Dacă ar fi fost așa, paznicii ar fi declanșat alarma.

— Cred că, într-un fel sau altul, o pânză autentică a fost înlocuită cu una falsă.

Directorul îi zâmbi indulgent.

— Este un mic amănunt care nu se potrivește cu teoria dumitale, señor. Lucrurile astea nu sunt cunoscute de marele public, dar în spatele fiecărui tablou este ascuns un senzor. Dacă cineva ar încerca să ridice un tablou de pe perete – ceea ce ar trebui neapărat să facă dacă ar vrea să-l înlocuiască – alarma s-ar declanșa instantaneu.

Daniel Cooper nu era satisfăcut.

— Și alarma asta nu se poate deconecta?

— Nu. Dacă cineva ar încerca să taie cablul de alimentare, din nou s-ar declanșa alarma. Señor, este imposibil să fure cineva un tablou din acest muzeu. Sistemul nostru de securitate este, cum se spune, infailibil.

Cooper stătea acolo, tremurând de frustrare. Tot ce îi spunea directorul era foarte convingător. Într-adevăr, părea imposibil. Dar atunci de ce Tracy Whitney răsturnase intenționat vopselurile alea?

Cooper nu voia să se dea bătut.

— Faceți-mi pe plac. N-ați vrea să vă rugați angajații să se uite prin muzeu și să verifice dacă totul e în regulă? Mă găsiți la hotel.

Daniel Cooper nu mai putea face nimic altceva.

Seara, la ora șapte, Christian Machada îl sună pe Cooper.

— Am verificat personal, señor. Toate tablourile sunt la locul lor. Nu lipsește nimic din muzeu.

Deci asta era. Din câte se pare, fusese un simplu accident. Dar Daniel Cooper, cu instinctul lui de vânător, își dădu seama că prada îi scăpase din mâini.

Jeff o invitase pe Tracy la cină în marele restaurant al hotelului Ritz.

— Arăți deosebit de strălucitoare în seara asta, o complimentă el.

— Mulțumesc. Mă simt absolut minunat.

— Datorită companiei. Vino cu mine la Barcelona săptămâna viitoare, Tracy. Este un oraș fascinant. O să-ți placă mult...

— Îmi pare rău, Jeff, nu pot. Plec din Spania.

— Serios? Vocea lui era plină de regret. Când?

— Peste câteva zile.

— Ah. Sunt dezamăgit.

„O să fii și mai dezamăgit“, îi spuse Tracy în gând, „când o să afli că am furat tabloul“. Se întreba ce planuri își făcuse el pentru furtul ăsta. Nu că ar mai fi contat. „L-am surclasat pe Jeff Stevens.“ Cu toate acestea, dintr-un motiv absolut inexplicabil, Tracy simțea o umbră de tristețe.

Christian Machada stătea în biroul său, bucurându-se de dimineața

aceea cu o cafea tare în față, felicitându-se de succesul cu care se încheiase vizita prințului. În afară de incidentul regretabil cu vopseaua împrăștiată, totul se întâmplase exact cum fusese stabilit. Era mulțumit că prințul și alaiul fuseseră reținuți până când mizeria fusese curățată. Directorul zâmbi când își aduse aminte de idiotul acela de detectiv american care încerca să-l convingă că cineva furase un tablou din Prado. Nici ieri, nici azi, nici mâine, se gândi el trufaș.

Secretara lui intră în birou.

— Scuzați-mă, domnule. Este un domn care vrea să vă vadă. Mi-a cerut să vă dau asta.

Îi înmânâ directorului o scrisoare. Avea antetul Kunsthaus Museum din Zürich.

Stimate coleg,

Vă trimit această scrisoare pentru a vi-l recomanda pe monsieur Henri Rendell, expert senior de artă la muzeul nostru, care face un tur al muzeelor și este foarte dornic să vadă în mod special incomparabila dumneavoastră colecție. V-aș fi recunoscător dacă l-ați trata cu amabilitate.

Scrisoarea era semnată de curatorul muzeului.

„Mai devreme sau mai târziu“, se gândi el fericit, „toată lumea apelează la mine“.

— Trimite-l aici.

Henri Rendell era un bărbat înalt, distins și chel, cu un puternic accent elvețian. Când își strânseră mâinile, Machada observă că indexul de la mâna dreaptă a musafirului său lipsește.

Henri Rendell spuse:

— Vă mulțumesc foarte mult. Este o mare oportunitate. Sunt în vizită la Madrid și abia aștept să văd capodoperele dumneavoastră renumite.

Christian Machada spuse cu modestie:

— Cred că n-o să fiți dezamăgit, monsieur Rendell. Vă rog, veniți cu mine. Vă voi însoți eu, personal.

Înaintară încet prin rotonda plină de tablouri ale pictorilor flamanzi, cu Rubens și discipolii lui, apoi vizitară galeria centrală, plină de picturi ale maeștrilor spanioli, iar Henri Rendell studie atent fiecare tablou. Cei doi bărbați discutau ca niște experți, evaluând stilul artiștilor, perspectiva sau simțul culorii.

— Acum, îi spuse directorul, să vedem mândria Spaniei.

Îl conduse pe vizitator la parter, în galeria Goya.

— E o sărbătoare pentru ochi! exclamă Rendell, copleșit. Vă rog. Lăsați-mă doar să stau să privesc.

Christian Machada aștepta, bucurându-se de plăcerea vizitatorului.

— N-am văzut niciodată ceva mai magnific, declară Rendell. Se plimbă încet prin sală, studiind fiecare pictură, pe rând. Sabatul vrăjitoarelor, zise. Genial! Trecu mai departe. Autoportretul lui Goya – fantastic!

Christian Machada radia. Rendell se opri în fața lui Puerto.

— Un fals reușit.

Dădu să plece mai departe. Directorul îl apucă de braț.

— Cum? Ce-ați spus, señor?

— Am spus că e un fals reușit.

— Vă înșelați foarte tare.

Era plin de indignare.

— Nu cred.

— Cu siguranță vă înșelați, rosti Machada țeapăn. Vă asigur că este original. Am actele de proveniență.

Henri Rendell se întoarse din nou în fața tabloului și îl examină mai atent.

— Atunci înseamnă că și actele sunt false. Acest tablou a fost făcut de discipolul lui Goya, Eugenio Lucas y Padilla. Sunt convins că știți că Lucas a pictat sute de falsuri Goya.

— Cu siguranță că știu asta! izbucni Machada. Dar ăsta nu e unul dintre ele.

Rendell ridică din umeri.

— Am încredere în cuvântul dumneavoastră.

Dădu să plece mai departe.

— Eu, personal, am achiziționat pictura asta. A trecut prin testul spectrografului, prin testul pigmentului și...

— Nu mă îndoiesc. Lucas a pictat în aceeași perioadă cu Goya și folosea aceleași materiale.

Henri Rendell se aplecă să examineze semnătura din colțul de jos al picturii.

— Puteți verifica foarte simplu, dacă doriți. Duceți pictura înapoi în sala de restaurare și verificați semnătura. Chicoti amuzat. Lucas era așa de orgolios, încât își semna cu numele lui tablourile, dar problemele financiare pe care le avea l-au silit să aplice semnătura lui Goya peste a lui, ca să crească prețul tabloului. Rendell se uită la ceas. Trebuie să mă iertați. Mă tem că am întârziat la o întâlnire. Vă mulțumesc foarte mult că mi-ați arătat aceste comori.

— Cu plăcere, răspunse directorul cu răceală.

„Omul ăsta sigur e nebun“, își zise el.

— Stau la Villa Magna, dacă aveți nevoie de mine. Vă mulțumesc încă o dată, señor.

Și Henri Rendell plecă.

Christian Machada se uită după el. „Cum îndrăznește elvețianul ăsta idiot să spună că acest Goya prețios este un fals?“

Se întoarse din nou spre tablou. Era superb, o capodoperă. Se aplecă să examineze semnătura lui Goya. Absolut normal. Era oare posibil, totuși? Sămânța minusculă de îndoială nu voia să dispară. Toată lumea știa că Eugenio Lucas y Padilla, contemporanul lui Goya, pictase sute de imitații ale tablourilor lui Goya, croindu-și cariera din falsificarea operelor maestrului său. Machada plătise trei milioane și jumătate de dolari pentru Puerto. Dacă s-ar dovedi că s-a înșelat, asta ar fi fost o pată neagră pentru reputația lui, un lucru la care nici măcar nu suporta să se gândească.

Henri Rendell îi spusese un singur lucru logic: exista, într-adevăr, o modalitate simplă de a proba autenticitatea tabloului. Va verifica semnătura, și apoi o să-l sune pe Rendell și o să-i sugereze politicos să-și găsească o ocupație mai potrivită.

Directorul își convocă asistentul și îi ordonă ca Puerto să fie dus în sala de restaurare.

Verificarea unei capodopere este o operațiune foarte delicată, deoarece, dacă este făcută imprudent, poate să distrugă un lucru neprețuit și irecuperabil. Restauratorii de la Prado erau experți. Cei mai mulți dintre ei erau pictori ratați, care îmbrățișaseră cariera de restaurator ca să fie în continuare aproape de arta lor mult iubită. Începeau ca ucenici, studiind restaurările maeștrilor, și trebuiau să lucreze ani de zile până să ajungă asistenți și să li se permită să se apropie de niște capodopere, întotdeauna sub supravegherea atentă a restauratorilor seniori.

Juan Delgado, șeful restauratorilor de la Prado, așeză tabloul Puerto

pe un postament special de lemn, sub privirile lui Christian Machado.

— Vreau se verifici semnătura, îi ceru directorul.

Delgado își ascunse uimirea.

— *Si, señor director.*

Turnă alcool izopropilic pe un tampon de vată și îl puse pe masă, lângă tablou. Pe un alt tampon de vată puse petrol distilat, agentul de neutralizare.

— Sunt gata, señor.

— Atunci dă-i drumul. Dar fii atent!

Machada își dădu seama că dintr-odată începuse să respire cu greutate. Se uita la Delgado cum ia primul tampon de vată și atinge cu el G-ul din semnătura lui Goya. Imediat, Delgado luă al doilea tampon de vată și neutraliză zona, astfel încât alcoolul să nu poată penetra prea adânc. Cei doi bărbați examinară pânza.

Delgado se încruntă.

— Îmi pare rău, dar deocamdată nu pot să spun. Ar trebui să folosesc un solvent mai puternic.

— Fă-o! comandă directorul.

Delgado deschise o altă sticlă. Turnă cu grijă terebentina pe un alt tampon de vată și cu acesta atinse din nou prima literă din semnătură, după care, aproape în același timp, tamponă cu agentul de neutralizare. Camera se umpluse de mirosul pătrunzător și iute al chimicalelor. Christian Machada stătea acolo cu ochii la tablou, și nu-i venea să-și creadă ochilor. G-ul din numele lui Goya se ștergea, iar în locul lui devenea foarte vizibil un L.

Delgado se întoarse la el, palid la față.

— Să... să continui?

— Da, răspunse Machada răgușit. Continuă.

Încet-încet, semnătura lui Goya se șterse în urma aplicării solventului, iar semnătura lui Lucas începu să se materializeze. Fiecare literă era o lovitură în stomacul lui Machada. El, directorul celui mai important muzeu din lume, fusese păcălit. Consiliul de conducere va afla asta; regele Spaniei va afla asta; toată lumea va afla asta. Era distrus.

Plecă spre birou împleticindu-se și îi dădu telefon lui Henri Rendell.

Cei doi bărbați stăteau în biroul lui Machado.

— Ai avut dreptate, îi spuse directorul, articulând cuvintele cu greutate. Este un Lucas. Când se va afla lucrul ăsta, o să mă fac de râs.

— Lucas a reușit să păcălească mulți specialiști, încercă să-l liniștească Rendell. Din întâmplare, falsurile lui sunt pasiunea mea.

— Am plătit trei milioane și jumătate de dolari pentru tabloul ăsta.

Rendell ridică din umeri.

— N-ați putea să vă recuperați banii?

Directorul clătină din cap, disperat.

— L-am achiziționat direct de la o văduvă care pretindea că tabloul este în posesia familiei soțului ei de mai multe generații. Dacă aș da-o pe ea în judecată, procesul ar dura foarte mult și s-ar face publicitate negativă. Autenticitatea tuturor lucrărilor din muzeu ar fi pusă la îndoială.

Henri Rendell se gândea intens.

— Dar nu e nevoie să faceți deloc publicitate. De ce nu le explicați superiorilor dumneavoastră ce s-a întâmplat și vă debarasați de Lucas fără să știe nimeni? Ați putea trimite tabloul la Sotheby's sau la Christie's, la licitație.

Machada clătină din cap.

— Nu. Toată lumea ar afla povestea.

Fața lui Rendell se lumină.

— S-ar putea să aveți noroc. E posibil să am un client care să vrea să achiziționeze lucrarea lui Lucas. Face colecție. E o persoană foarte discretă.

— M-aș bucura să scap de el. Nu vreau să-l mai văd niciodată. Un fals în comorile mele minunate. Mi-ar plăcea să-l dau de pomană, adăugă el cu amărăciune.

— N-o să fie cazul. Clientul meu va accepta să vă plătească pe el vreo cincizeci de mii de dolari, cred. Vreți să-l sun?

— Ar fi foarte frumos din partea dumneavoastră, señor Rendell.

După o ședință convocată în grabă, consiliul director al muzeului, încă șocat, decise că trebuie să se evite cu orice preț dezvăluirea informației că unul dintre cele mai prețioase tablouri expuse la Prado era un fals. Se conveni că cel mai prudent lucru este să se descotorosească de tablou cât mai repede și cât mai discret. Bărbații în costume negre părăsiră sala de ședințe în tăcere. Nici unul nu îi adresă vreun cuvânt lui Machada, care stătea acolo, cufundat în nefericirea lui.

În după-amiaza aceea, afacerea fu încheiată. Henri Rendell se duse la Banca Spaniei și veni de acolo cu un cec în valoare de 50 000 de dolari, iar tabloul lui Eugenio Lucas y Padilla îi fu înmânat, înfășurat într-o pânză groasă de sac, din care nu se vedea nimic.

— Consiliul director ar fi foarte afectat dacă acest incident ar deveni public, îi spus delicat Machada, dar i-am asigurat că acest client pe care mi l-ați recomandat dumneavoastră este o persoană discretă.

— Puteți conta pe asta, îi promise Rendell.

După ce Henri Rendell plecă de la muzeu, se urcă într-un taxi și se duse într-o zonă rezidențială din nordul Madridului, urcă trei etaje cu tabloul în brațe, până la ușa unui apartament și ciocăni. Răspunse Tracy. În spatele ei stătea Cesar Porretta. Tracy se uită întrebător la Rendell, iar el zâmbi.

— Abia așteptau să scape de el! spuse el bucuros.

Tracy îl îmbrățișă.

— Intră.

Porretta luă tabloul și îl puse pe masă.

— Acum, spuse cocoșatul, o să fiți martorii unui miracol – un Goya reîntors la viață.

Luă o sticlă cu o substanță mentolată și o deschise. Mirosul iritant umplu imediat camera. În timp ce Tracy și Rendell se uitau la el, Porretta turnă substanță pe vată și tamponă cu ea extrem de precaut semnătura lui Lucas, literă cu literă. Treptat, semnătura lui Lucas începu să dispară. Sub ea era semnătura lui Goya.

Rendell era copleșit de admirație.

— Genial!

— A fost ideea domnișoarei Whitney, recunoscu cocoșatul. M-a întrebat dacă ar fi posibil să acoperim semnătura originală cu o semnătură falsă, și apoi s-o acoperim și pe aceea cu o altă semnătură originală.

— Dar el a știut cum să facă asta, zâmbi Tracy.

Porretta spuse cu modestie:

— A fost ridicol de simplu. Nu mi-a luat mai mult de două minute. Tot secretul e în vopseaua pe care am folosit-o. Mai întâi am acoperit semnătura lui Goya cu un strat de lac franțuzesc, ultrafin, ca s-o protejez. Apoi, peste el am pictat numele lui Lucas cu o vopsea acrilică, cu uscare rapidă. Iar deasupra am pictat numele lui Goya cu un lac de pictură pe bază de vopsea în ulei. După ce s-a

șters semnătura de deasupra, a apărut numele lui Lucas. Dacă ar mai fi insistat, ar fi descoperit că sub ea se ascunde semnătura originală a lui Goya. Dar, desigur, nu au făcut-o.

Tracy le dădu câte un plic celor doi și spuse:

— Vreau să vă mulțumesc amândurora.

— Oricând mai ai nevoie de un expert în artă..., îi făcu cu ochiul Rendell.

— Cum ai de gând să scoți tabloul din țară? o întrebă Porretta.

— Trimit un curier să-l ia de aici. Așteptați-l.

Strânse mâinile celor doi bărbați și ieși.

Pe drumul de întoarcere spre Ritz, Tracy era plină de încântare. Totul ține de psihologie, se gândi ea. Încă de la început văzuse că ar fi fost imposibil să fure tabloul din Prado, așa că trebuise să-i păcălească, să-i aducă în stare să creadă că vor să scape de el. Tracy parcă vedea fața lui Jeff Stevens când avea să afle cum fusese învins, și imaginea asta o făcu să râdă în hohote.

Aștepta sosirea curierului în camera ei de hotel, și, când acesta veni, îl sună pe Cesar Porretta.

— Curierul e aici, îi spuse Tracy. Îl trimit să ia tabloul. Ai grijă să...

— Cum? Ce spui acolo? țipă Porretta. Curierul a ridicat tabloul acum o jumătate de oră.

capitolul 31

Paris

Miercuri, 9 iulie, ora prânzului

Într-un birou retras de pe Rue Matignon, Gunther Hartog spunea:

— Înțeleg ce simți după ceea ce s-a întâmplat la Madrid, Tracy, dar Jeff a ajuns acolo primul.

— Nu, îl corectă Tracy furioasă. Eu am fost prima. El a ajuns după mine.

— Dar Jeff l-a adus. Puerto deja este în drum spre clientul meu.

După ce făcuse atâtea scheme și planuri, Jeff Stevens fusese mai șmecher decât ea. Stătuse deoparte și o lăsase pe ea să facă toată treaba, să-și asume toate riscurile, și în ultimul moment plecase liniștit cu prada. Cum o fi râs de ea în tot timpul ăsta! „Ești o femeie foarte specială, Tracy.“ Nu putea să suporte valurile de umilință care o năpădeau amintindu-și ce gândise în noaptea aceea cu dansurile flamenco. „Doamne, era gata să mă fac de râs.“

— Nu m-am gândit niciodată să omor pe cineva, îi spuse Tracy lui Gunther, dar acum aș putea să-l tai în bucăți pe Jeff Stevens cu mare plăcere.

— Vai, dragă, îi zise Gunther afectuos. Sper că nu în camera asta. Trebuie să apară și el.

— Să ce?

Tracy sări în picioare.

— Ți-am spus că am să-ți fac o propunere. Vei avea nevoie de un partener. După părerea mea, el este singurul care...

— Mai degrabă mor de foame! izbucni Tracy. Jeff Stevens este cel mai abject individ...

— O, am auzit cumva numele meu? Stătea în pragul ușii, radios. Tracy, scumpo, arăți mai superb ca niciodată. Gunther, ce mai faci, prietene?

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Tracy rămăsese în picioare, plină de o furie rece.

Jeff se uită la ea și oftă.

— Probabil ești supărată pe mine.

— Supărată?! Sunt...

Nu își găsea cuvintele.

— Tracy, dacă-mi dai voie să spun, planul tău a fost genial. Vorbesc serios. Chiar genial. Ai făcut doar o mică greșeală. Să nu ai niciodată încredere într-un elvețian căruia îi lipsește un deget.

Ea respira adânc, încercând să se stăpânească. Se întoarse spre Gunther.

— Ne auzim mai târziu, Gunther.

— Tracy...

— Nu. Indiferent despre ce e vorba, nu vreau. Nu dacă e băgat și el.

— De ce nu vrei măcar să asculți despre ce e vorba? spuse Gunther.

— N-are rost. Nu...

— Peste trei zile, De Beers va transporta un pachet de diamante în valoare de patru milioane de dolari de la Paris la Amsterdam, cu un avion de marfă de la Air France. Am un client care moare de nerăbdare să achiziționeze pietrele astea.

— De ce nu le furi înainte de a ajunge la aeroport? Prietenul tău e expert în asemenea operațiuni.

Nu putea să-și ascundă furia din voce.

„Pe Dumnezeul meu, e superbă când se înfurie“, se gândi Jeff.

— Diamantele sunt mult prea bine păzite, răspunse Gunther. O să le furăm în timpul zborului.

Tracy se uită la el surprinsă.

— În timpul zborului? Dintr-un avion de marfă?

— Avem nevoie de cineva suficient de micuț să se strecoare într-unul dintre containere. Când avionul va fi în aer, persoana respectivă nu va avea decât să iasă din ascunzătoare, să deschidă containerul de la De Beers, să ia pachetul cu diamante, înlocuindu-l cu un alt pachet pregătit dinainte, și să intre înapoi în container.

— Iar eu sunt destul de mică să încap în container.

— Nu numai asta, Tracy. Avem nevoie de cineva inteligent și curajos.

Tracy rămase așa, gândindu-se.

— Îmi place planul, Gunther. Ce nu-mi place e ideea de a lucra cu el. Individul ăsta e un escroc.

Jeff zâmbi.

— Nu suntem toți escroci, inimioara mea? Gunther ne oferă un milion de dolari pentru asta.

Tracy se uită uimită la Gunther.

— Un milion de dolari?

El încuviință din cap.

— O jumătate de milion la fiecare.

— Treaba ar putea să funcționeze, explică Jeff, fiindcă eu am o legătură la rampa de încărcare a aeroportului. Persoana asta o să ne ajute. E un om de încredere.

— Spre deosebire de tine, ripostă Tracy. La revedere, Gunther.

Ieși repede din cameră.

Gunther se uită după ea.

— E foarte supărată pe tine după chestia cu Madridul, Jeff. Mă tem că n-o să vrea să intre.

— Greșești, replică vesel Jeff. O cunosc pe Tracy. N-o să poată rezista.

Containerele se sigilează înainte de a fi încărcate în avion, le explica Ramon Vauban.

Cel care vorbea era un tânăr francez cu o figură îmbătrânită, care nu se potrivea deloc cu vârsta pe care o avea, și niște ochi negri, lipsiți de viață. Era dispecer la Air France Cargo și personajul cheie pentru succesul planului lor.

Vauban, Tracy, Jeff și Gunther stăteau la o masă pe Bateau Mouche, vaporașul turistic care face turul Parisului pe Sena.

— Dacă este sigilat, întrebă Tracy cu voce stăpânită, eu cum pot să intru în el?

— Pentru încărcăturile de ultim moment, răspunse Vauban, compania folosește ceea ce noi numim paleți moi, adică niște containere mari de lemn, cu un perete de pânză, care se leagă numai cu frânghii. Din motive de securitate, o încărcătură așa prețioasă, cum sunt diamantele, sosește întotdeauna în ultima clipă, ca să fie ultima la încărcare și prima la descărcare.

— Deci diamantele vor fi într-un palet moale? întrebă Tracy.

— Exact așa, mademoiselle. Și dumneavoastră, la fel. Voi face în așa

fel încât containerul dumneavoastră să fie așezat lângă cel cu diamantele. Tot ce aveți de făcut după ce se ridică avionul este să tăiați frânghiile, să deschideți paletul cu diamantele, puneți acolo pachetul identic, vă întoarceți la container și îl închideți la loc.

Gunther adăugă:

— După ce avionul aterizează la Amsterdam, vor veni niște gardieni care vor ridica pachetul cu diamante și îl vor duce la bijutieri. Când își vor da seama de substituire, tu o să fii într-un avion care te va scoate din țară. Crede-mă, nu se poate întâmpla nimic.

Cuvintele îi înghețaseră inima lui Tracy.

— Și n-o să mor de frig acolo? întrebă ea.

Vauban zâmbi.

— Mademoiselle, în zilele noastre, avioanele de marfă sunt încălzite. De multe ori transportă vite sau animale de companie. Nu, vă veți simți chiar confortabil. Puțin cam înghesuită, poate, dar altfel va fi bine.

Tracy acceptase în cele din urmă să le audă planul. O jumătate de milion de dolari pentru câteva ore de disconfort. Examinase schema din toate unghiurile. Ar putea să meargă, își spuse ea. Numai dacă n-ar fi fost implicat și Jeff Stevens!

Sentimentele pe care le avea pentru el erau un amestec amețitor de emoții care o făceau să fie și tulburată, și furioasă pe ea însăși. Toată purtarea lui din Madrid avusese doar scopul de a se distra păcălind-o pe ea. O trădase, o înșelase, și acum râdea pe ascuns de ea.

Cei trei bărbați se uitau la ea, așteptând să se hotărască. Vaporul trecea pe sub Pont Neuf, cel mai vechi pod din Paris, pod pe care francezii se încăpățânau să-l numească, dimpotrivă, „podul nou“. Pe mal, doi îndrăgostiți stăteau îmbrățișați, iar Tracy putea să vadă chiar și expresia de beatitudine de pe fața fetei. „Ce proastă!“ se gândi Tracy. Se hotărâse. Se uită direct în ochii lui Jeff și spuse:

— Bine. Intru și eu, și simți cum imediat tensiunea de la masă se

risipește.

— Nu avem prea mult timp, spuse Vauban. Ochii lui morți se întoarseră spre Tracy. Fratele meu lucrează la o companie de transport, și ne va permite să te introducem în paletul moale în depozitele firmei lui. Sper că mademoiselle nu are claustrofobie.

— Nu-ți face griji pentru mine... Cât o să dureze zborul?

— O să petreceți câteva minute în zona de încărcare și o oră în avion, până la Amsterdam.

— Cât de mare este containerul?

— Suficient de mare cât să puteți sta așezată. Vor mai fi acolo și câteva obiecte sub care puteți să vă ascundeți... pentru orice eventualitate.

Nimic nu s-ar putea întâmpla, o asiguraseră ei. Dar, pentru orice eventualitate...

— Am o listă cu lucrurile de care ai nevoie, îi spuse Jeff. Deja am aranjat să-ți fie aduse.

Nemernic îngâmfat! Fusese sigur că o să accepte.

— Vauban, aici de față, o să aibă grijă ca pașaportul tău să aibă vizele de ieșire și de intrare, ca să poți pleca din Olanda fără nici o problemă.

Vaporul se pregătea să ancoreze la chei.

— Putem să mai recapitulăm o dată planul mâine-dimineață, zise Ramon Vauban. Acum trebuie să mă întorc la serviciu. Au revoir.

Și plecă.

— Ce-ar fi să luăm masa împreună, toți trei, să sărbătorim? propuse Jeff.

— Îmi pare rău, se scuză Gunther, dar am deja un alt aranjament.

Jeff se întoarse spre Tracy.

— Vrei să...

— Nu, mersi. Sunt obosită, replică ea repede.

Era o scuză ca să nu mai rămână cu Jeff, dar imediat după ce rosti cuvintele, Tracy își dădu seama că era într-adevăr epuizată. Poate era efectul suprasolicitării din ultimul timp. Se simțea amețită. „După ce termin și cu asta“, își promise ea, „o să mă întorc la Londra pentru o lungă perioadă de odihnă“. Începea s-o doară capul. „Trebuie neapărat să mă odihnesc.“

— Ți-am adus un mic dar, îi spuse Jeff.

Îi întinse o cutie înfășurată în hârtie colorată. În ea era o eșarfă superbă de mătase, cu inițialele TW, brodate într-unul dintre colțuri.

— Mulțumesc.

„Își permite“, se gândi Tracy furioasă. „A cumpărat-o din jumătatea mea de milion.“

— Ești sigură că nu vrei să iei cina cu mine?

— Absolut sigură.

La Paris, Tracy se cazase la clasicul hotel Plaza Athénée, într-un apartament vechi și frumos, ale cărui ferestre dădeau spre grădina-restaurant. În hotel mai era un restaurant elegant, unde se cânta în surdină la pian, dar în seara aceea Tracy se simțea mult prea obosită să-și pună o rochie de gală. Așa că se duse la Relais, cafeneaua micuță din hotel, unde comandă o supă. Împinse farfuria pe jumătate terminată și se duse în camera ei.

Daniel Cooper, așezat la o masă în celălalt capăt al cafenelei, își notă ora.

Daniel Cooper avea o problemă. Chiar când ajunsese din nou la Paris, dorise să stabilească o întâlnire cu inspectorul Trignant. Șeful Interpolului nu fusese deloc cordial. O oră întreagă stătuse la telefon, ascultând reproșurile comandantului Ramiro la adresa americanului.

— Este loco! explodase comandantul. Am pierdut oameni, bani și timp urmărind-o pe Tracy Whitney asta, de care el spunea întruna că o să fure ceva de la Prado, și până la urmă s-a dovedit a fi o turistă inofensivă, exact așa cum am spus eu.

Conversația aceasta aproape îl convinsese pe inspectorul Trignant că Daniel Cooper nu avusese dreptate de la bun început. Nu era nici cea mai mică dovadă împotriva acestei femei. Faptul că fusese în orașele respective în perioada jafurilor nu era o dovadă în sine.

Așa că, atunci când Daniel Cooper se dusese să-l vadă pe inspector și spusese: „Tracy Whitney este la Paris. Vreau s-o puneți sub urmărire douăzeci și patru din douăzeci și patru“, inspectorul îi răspunsese: „Dacă nu îmi puteți prezenta vreo dovadă că această femeie plănuiește să comită o infracțiune concretă, nu pot să fac nimic“.

Cooper se uitase fix la el, cu ochii lui căprui strălucind și îi spusese: „Ești un prost“, după care se trezise dat afară din birou fără prea multă ceremonie.

Atunci Cooper începuse operațiunea de supraveghere de unul singur. O urmărise pe Tracy peste tot: la magazine și restaurante, pe străzile Parisului. Se ducea după ea nedormit, uneori chiar și nemâncat. Daniel Cooper nu putea să-i permită lui Tracy Whitney să-l înfrângă. Misiunea lui nu se putea încheia decât atunci când ea va fi la închisoare.

În noaptea aceea Tracy rămase întinsă în pat, recapitulând planul pentru ziua următoare. Își dorea să se fi simțit mai bine. Luase o aspirină, dar durerea de cap era și mai puternică. Începuse să transpire și i se părea că în cameră era o căldură insuportabilă. „Mâine va fi gata. Elveția. Acolo o să mă duc. În munții răcoroși din

Elveția. La château.“

Fixă alarma pentru ora 5.00 dimineața și, când sună, era în celula din pușcărie, și bătrâna Pantaloni de Fier urla: „E timpul să te îmbraci. Mișcă“, iar coridorul răsuna de zgomotul strident al soneriei. Tracy se trezi. Simțea o apăsare în piept și lumina îi rănea ochii. Făcu mari eforturi să ajungă în baie. Când se uită în oglindă, își văzu chipul roșu și lucios. „Nu se poate să mă îmbolnăvesc acum“, se gândi Tracy. „Nu azi. Am prea multe de făcut.“

Se îmbrăcă încet, încercând să nu ia în seamă durerea cumplită de cap. Își puse o salopetă neagră cu buzunare mari, pantofi cu talpă de cauciuc și o bască. Inima părea că bate haotic, dar nu își dădea seama dacă asta era din cauza febrilității care o cuprindea înainte de o operațiune sau din cauza bolii care pusese stăpânire pe ea. Se simțea amețită și slăbită. Gâtul o durea și o ustura. Văzu pe masă eșarfa pe care i-o dăduse Jeff. O luă și și-o înfășură în jurul gâtului.

Intrarea principală în hotelul Plaza Athénée este pe Avenue Montaigne, dar intrarea de serviciu se află pe Rue du Boccador, după colț. Pe un indicator discret scrie ENTRéE DE SERVICE, și dintr-un holișor aflat în spatele sălii centrale se face un coridor îngust, de-a lungul căruia sunt așezate tomberoane de gunoi până în stradă. Daniel Cooper, care își alesese un post de observație lângă intrarea principală, nu o văzu pe Tracy ieșind pe ușa de serviciu, dar, într-un mod inexplicabil, când ea plecă, el simți imediat asta. Ieși în fugă pe stradă și se uită în toate părțile. Tracy nu se vedea nicăieri.

Renaultul cenușiu care o luă pe Tracy de la ieșirea laterală porni spre étoile. La ora aceea nu erau prea multe mașini pe străzi, iar șoferul, un tânăr plin de coșuri, care părea să nu știe limba engleză, intră în viteză pe unul dintre cele douăsprezece bulevarde care alcătuiesc razele stelei. „Ce bine dacă ar merge mai încet“, se gândi Tracy. Viteza începea să-i facă rău.

După treizeci de minute, mașina opri brusc în fața unui depozit. Pe firma de deasupra ușii scria BRUCÈRE ET CIE. Tracy își aminti că acolo lucra fratele lui Ramon Vauban.

Tânărul deschise portiera mașinii și murmură:

— *Vite!*

Un bărbat între două vârste, cu un aer grăbit și tainic, apăru imediat când Tracy coborî din mașină.

— Vino cu mine, spuse el. Repede.

Tracy se chinui să țină pasul cu el până în spatele depozitului, unde se aflau vreo cinci containere, majoritatea încărcate și sigilate, gata să fie duse la aeroport. Mai era un container cu o latură de pânză, încărcat pe jumătate cu piese de mobilier.

— Intră. Repede! Nu avem timp.

Tracy simți că leșină. Se uită la container și își spuse: „Nu pot să intru acolo. O să mor“.

Bărbatul se uita ciudat la ea.

— *Avez-vous mal?*

Acum era momentul să renunțe, să pună punct.

— Sunt bine, bolborosi Tracy.

O să se termine curând. În câteva ore o să fie în drum spre Elveția.

— Bon. Ia astea.

Îi întinse un cuțit cu lamă dublă, un colac mare de sfoară groasă, o lanternă și o casetă mică și albastră de bijuterii, legată cu o panglică roșie.

— Ăsta-i duplicatul cutiei pe care trebuie s-o schimbi.

Tracy respiră adânc, păși în container și se așeză. În câteva secunde, containerul fu acoperit cu o bucată mare de pânză. Auzea cum sunt legate funiile peste container.

Abia mai auzi vocea care îi spunea prin prelată:

— De acum încolo, nu vorbești, nu te miști, nu fumezi.

„Eu nu fumez“, vru să spună Tracy, dar nu mai avea putere.

— Bonne chance! Am făcut niște găuri în peretele containerului ca să poți respira. Nu uita să respiri.

Râse singur de gluma lui, apoi ea îi auzi pașii îndepărtându-se. Era singură în întuneric.

Containerul era îngust și înghesuit, și un set de scaune ocupa mai tot spațiul. Lui Tracy i se părea că arde. Pielea frigea la atingere și respira cu mare greutate. „Am luat vreun virus“, se gândi ea, „dar va trebui să aștepte. Am treabă. Gândește-te la altceva“.

Vocea lui Gunther: „Nu ai de ce să-ți faci griji, Tracy. După ce vor descărca marfa în Amsterdam, containerul tău va fi dus într-un garaj particular în apropiere de aeroport. Acolo o să te aștepte Jeff. Îi dai pietrele și te întorci la aeroport. La reprezentanța Swissair o să găsești un bilet pentru Geneva. Pleci din Amsterdam cât poți de repede. După ce poliția o să afle de furt, o să sigileze ieșirile din oraș. Totul o să meargă bine, dar pentru orice eventualitate, ai aici adresa și cheia de la o casă din Amsterdam, unde poți să te ascunzi. Nu stă nimeni acolo“.

Probabil că ațipise, fiindcă se trezi speriată că este ridicată în aer cu tot cu container. Simțea că își pierde echilibrul, așa că întinse mâinile și se ținu de pereți. Containerul fu așezat pe ceva tare. Se auzi o portieră trântită, apoi zgomotul unui motor și o clipă mai târziu camionul se pusese în mișcare. Se duceau spre aeroport.

Planul fusese calculat la secundă. Containerul în care se afla Tracy trebuia să ajungă în zona de încărcare cu doar câteva minute înainte de sosirea celui de la De Beers. Șoferul camionului care transporta containerul lui Tracy avea instrucțiunile lui: „Mergi cu viteză constantă, 80 km/h“.

În dimineața aceea, drumul spre aeroport era mai aglomerat decât de obicei, dar șoferul nu era îngrijorat. Paletul avea să ajungă la timp la aeroport, iar el va primi un bonus de 50 000 de franci, suficient cât să-și permită să-și ducă soția și cei doi copii în vacanță.

„În America“, se gândi el. „O să mergem la Disney World.“

Se uită la ceasul din bord și zâmbi pentru sine. Nici o problemă. Până la aeroport mai erau doar câțiva kilometri, iar el mai avea zece minute să ajungă.

Exact la ora stabilită ajunse la bifurcație și o luă pe drumul care ducea spre terminalul Air France Cargo, semnalizat cu indicatorul Fertnord, trecu pe lângă clădirea joasă și cenușie a aeroportului Roissy-Charles de Gaulle, departe de intrarea pasagerilor, acolo unde un gard de sârmă ghimpată separa șoseaua de zona de încărcare. În timp ce mergea spre hala imensă, lungă de aproape cinci sute de metri, și care era plină de containere și cutii puse unele peste altele, se auzi deodată o explozie și volanul i se smuci în mâini, iar camionul începu să vibreze. „Foutre!“ își zise el. „Mi-a explodat cauciucul.“

Uriașul transportator 747 de la Air France era încărcat cu marfă. Botul avionului era ridicat, dând la iveală șinele de rulaj. Containerele de marfă erau pe o platformă înălțată la nivelul intrării, gata să fie transferate în cala avionului pe o punte de legătură. Erau treizeci și opt de paleți, dintre care douăzeci și opt așezați în cala principală și zece în cala de jos. Plafonul avionului era străbătut de o rețea complicată de conducte de încălzire, neacoperite, care mergea dintr-un capăt în celălalt, precum și o rețea de cabluri și fire care controlau mecanismele avionului. În acest avion nu se făcuse nici o redecorare.

Avionul era aproape complet încărcat. Ramon Vauban se uită din nou la ceas și trase o înjurătură. Camionul întârziase. Containerul de la De Beers deja fusese încărcat pe palet, iar laturile de pânză fuseseră legate cu sfori încrucișate. Vauban însemnase cu vopsea roșie containerul, ca femeia să-l găsească fără probleme. Acum se uita cum paletul alunecă pe șine în avion, unde fu așezat. Mai era loc lângă el pentru un singur palet, iar avionul trebuia să plece. La terminal mai erau trei containere care așteptau să fie încărcate. Unde Dumnezeu era femeia aia?

Responsabilul cu încărcarea strigă din avion:

— Hai, Ramon. Ce durează atât?

— Un minut, răspunse Vauban.

Porni în grabă spre intrarea în zona de încărcare. Nici urmă de camion.

— Vauban! Care-i problema?

Se întoarse. Se apropia inspectorul-șef.

— Termină încărcarea și lasă avionul ăsta să decoleze.

— Da, domnule. Așteptam numai să...

În clipa aceea, camionul de la Brucère et Cie intră în viteză în hală și opri în fața lui Vauban cu un scrâșnet de frâne.

— Asta e ultima încărcătură, anunță Vauban.

— Păi, bag-o repede! țipă nervos inspectorul.

Vauban supraveghe descărcarea containerului din camion și îl trimise pe pasarela care făcea legătura cu avionul. Îi făcu semn cu mâna responsabilului cu încărcarea din avion.

— E al tău.

În câteva clipe toată încărcătura era instalată, și botul avionului fu coborât. Vauban rămase să vadă cum pornesc motoarele și giganticul avion începe rulajul pe pistă. „Acum depinde numai de femeie.“

Era o furtună cumplită. Un val uriaș lovise vaporul, iar acesta începuse să se scufunde. „Mă înec“, se gândi Tracy. „Trebuie să plec de-aici.“

Dădu disperată din mâini și se lovi de ceva. Era marginea unei bărci de salvare, care se legăna în toate părțile. Vru să se ridice și se lovi cu capul de piciorul unei mese. Într-un moment de luciditate, își

aminti unde se află. Fața și părul erau pline de transpirație. Se simțea năucă, și tot corpul îi ardea. De cât timp era oare inconștientă? Zborul dura doar o oră. Oare se pregăteau de aterizare? „Nu“, își zise ea. „E în regulă. Am avut doar un coșmar. Sunt în patul meu, din Londra, și dorm. O să chem un doctor.“ Nu putea să respire. Încercă să se întindă după telefon, dar imediat căzu la loc, cu corpul greu ca plumbul. Avionul nimeri în niște turbulențe, iar Tracy fu aruncată din nou într-un perete al containerului. Rămase acolo, amețită, încercând din răsputeri să se concentreze. „Oare cât timp mai am?“ Plutea între un coșmar groaznic și o realitate dureroasă. Diamantele. Trebuia să ia cumva diamantele. Dar mai întâi... mai întâi trebuia să iasă din container.

Pipăi buzunarul salopetei, găsi cuțitul și i se păru că trebuie să facă un efort extraordinar ca să-l scoată. „Nu e destul aer“, se gândi Tracy, „trebuie să am aer“. „Pipăi marginile pânzei, bâjbâi cu mâinile prin crăpătură să găsească o sfoară, o găsi și o tăie. I se părea că durează o veșnicie. Pânza se desfăcu puțin. Mai tăie o sfoară, și apoi se făcu loc destul cât să iasă din container, în burta avionului. Aerul din afara containerului era rece. Îngheța de frig. Începu să tremure din tot corpul, și zguduiturile constante ale avionului îi accentuau senzația de greață. „Trebuie să mă adun“, își zise ea. Se strădui să se concentreze. „Ce fac eu aici? Ceva important... Da... Diamante.“

Privirea lui Tracy se încețoșă, și toate lucrurile începură să se învârtă în jurul ei. „N-o să reușesc.“

Avionul pierdu brusc din înălțime, și Tracy se trezi pe jos, agățându-se cu mâinile de șinele de metal. Se ținu bine în timp ce avionul vibra și, după ce se liniști, se chinui să se ridice din nou în picioare. Huruitul motoarelor cu reacție se învălmășea cu huruitul din capul ei. „Diamantele. Trebuie să găsesc diamantele.“

Porni împleticindu-se printre containere, uitându-se atent la fiecare, ca să vadă vopseaua roșie. Slavă Domnului! Era acolo, pe al treilea container. Rămase în picioare lângă el, încercând să-și amintească ce are de făcut în continuare. Concentrarea îi cerea un mare efort. „Dacă aș putea numai să mă așez puțin jos și dorm câteva minute, mi-aș reveni. Nu îmi trebuie decât puțină odihnă.“ Dar nu era timp. În orice moment ar fi putut să aterizeze la Amsterdam. Tracy luă

cuțitul și tăie sforile cu care era legat containerul. O singură tăietură o să fie de ajuns, îi spuseseră ei.

Abia avea putere să țină cuțitul în mână. „Nu pot să ratez tocmai acum“, se gândi Tracy. Începu iar să aibă frisoane, și tremura așa de tare încât cuțitul îi scăpă din mână. „N-o să meargă. O să mă prindă și o să mă bage iar la închisoare.“

Șovăind, nesigură, se agăță de sfoară; își dorea cu disperare să se târască înapoi în containerul ei și să doarmă, ascunsă bine, până când se va termina totul. Ar fi fost așa de simplu. Apoi, încet, mișcându-se cu grijă în ciuda durerii cumplite de cap, se întinse după cuțit și îl luă de jos. Începu să taie sfoara groasă.

În cele din urmă reuși. Tracy dădu la o parte pânza și se uită în interiorul întunecos al containerului. Nu vedea nimic. Scoase lanterna și în clipa aceea simți brusc o schimbare de presiune în urechi.

Avionul redusese puterea motoarelor, pregătindu-se de aterizare.

„Trebuie să mă grăbesc.“ Dar corpul ei refuza să reacționeze. Stătea acolo, ametită. „Mișcă-te“, îi spunea mintea.

Lumină cu lanterna interiorul containerului. Era burdușit de pachete, plicuri și cutiuțe, iar deasupra unui teanc se aflau două cutii albastre legate cu panglică roșie. Două la fel! Ar fi trebuit să fie numai... Clipi des, și cele două cutii se făcură una. Toate obiectele păreau că au în jurul lor un halou luminos.

Întinse mâna după cutie și scoase duplicatul din buzunar. Cu amândouă cutiile în mână, simți că o cuprinde o greață insuportabilă, care îi crispa tot corpul. Strânse ochii și încercă să-și revină. Dădu să pună substitutul la loc în container, dar dintr-odată își dădu seama că nu mai știe care dintre ele este. Se uita fix la cele două cutii identice. Era cea din mâna dreaptă, sau cea din stânga?

Avionul începu să coboare în unghi ascuțit. Din clipă în clipă va pune roțile pe pistă. Trebuia să ia o decizie. Puse jos una dintre cutii, rugându-se să fie cutia care trebuie, și se îndepărtă de container. Văzu că din salopetă atârnă un capăt de sfoară. „Era ceva

ce trebuia să fac cu sfoara.“ Vâjâitul din capul ei o împiedica să gândească. Își aminti: „După ce tai sfoara, o pui în buzunar și legi containerul cu altă sfoară. Să nu lași nimic care să le trezească suspiciuni“.

Atunci, stând sub razele călduțe ale soarelui pe puntea lui Bateau Mouche, i se păruse așa de simplu. Acum era imposibil. Nu mai avea deloc putere. Firma de securitate care va prelua containerul va găsi sforile tăiate și toată încărcătura va fi verificată, iar ea va fi prinsă. Ceva din adâncul ei țipa: „Nu! Nu! Nu!“

Cu un efort herculean, Tracy începu să înfășoare sfoara din salopetă în jurul containerului. Simți o zguduitură sub picioare când avionul puse roțile pe pistă, apoi alta, și când avionul frână, fu trântită jos. Se lovi cu capul de podea și își pierdu cunoștința.

Boeingul 747 mărise acum viteza, alergând pe pistă spre terminal. Tracy zăcea grămadă pe podeaua avionului, și părul îi flutura peste fața albă, albă. Liniștea motoarelor fu cea care o trezi din starea de inconștiență. Avionul se oprise. Se sprijini într-un cot și se chinui încet să se ridice în genunchi. Apoi se ridică cu greu, clătinându-se, și se sprijini de container, să nu cadă. Sfoara era legată. Strânse la piept cutia cu nestemate și se îndreptă cu pași nesiguri spre containerul ei. Se strecură prin crăpătura pânzei și se lăsă să cadă pe jos, icnind, cu trupul scăldat de transpirație. „Am făcut-o.“ Dar mai era ceva ce trebuia să facă. Ceva important. Ce? „Prinde la loc sfoara din jurul containerului tău.“

Băgă mâna în buzunar să caute banda adezivă cu care trebuia să mascheze tăietura sforii. Nu mai era. Respira gâtuit și greu, și zgomotul respirației o asurzea. I se păru că aude voci și se strădui să-și țină respirația ca să asculte. Da. Veniseră iar. Cineva râdea. Dintr-o clipă în alta se va deschide trapa avionului și va începe descărcarea. Vor vedea sfoara tăiată, se vor uita în container și o vor găsi. Trebuia să găsească o modalitate de a lega sfoara. Se ridică în genunchi și simți pe jos rotunjimea rolei de bandă adezivă care îi căzuse probabil din buzunar la un moment dat, în timpul turbulențelor. Ridică pânza și bâjbâi după capetele sforii, le prinse în mână și încercă neîndemânatică să înfășoare banda adezivă în jurul lor.

Nu vedea. Transpirația care i se scurgea pe față o orbea. Luă eșarfa de la gât și se șterse. Era mai bine. Termină de lipit și lăsă pânza să cadă la loc; nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte. Fruntea îi ardea iar, parcă și mai tare ca până acum.

„Trebuie să nu mai stau la soare“, își spuse Tracy. „Soarele tropical poate să fie foarte periculos.“

Era în vacanță, undeva, în Caraibe. Jeff venise să-i aducă niște diamante, dar sărise în valuri și dispăruse. Ea întinse mâna să-l țină, dar îl scăpă. Apa îi trecuse de cap. Începea să se sufoce, se înneca.

Auzi muncitorii care intraseră în avion.

— Ajutor! țipă ea. Vă rog, ajutați-mă.

Dar țipătul ei nu fusese decât o șoaptă pe care nu o auzi nimeni.

Containerele uriașe începură să alunece pe șine jos din avion.

Tracy era inconștientă când containerul ei fu dat jos din avion și apoi încărcat într-un camion Brucère et Cie. În urma ei, pe podeaua avionului, rămăsese eșarfa pe care i-o dăduse Jeff.

Tracy fu trezită de fulgerul de lumină care o inundă când cineva din camion ridică pânza de pe container. Deschise încet ochii. Camionul era într-un depozit.

Jeff stătea acolo, zâmbindu-i.

— Ai reușit! îi spuse el. Ești o minune. Hai să vedem cutia.

Ea se uită la el ametită cum ia cutia de lângă ea.

— Ne vedem la Lisabona. Se întoarse să plece, apoi se opri și se uită la ea. Arăți groaznic, Tracy. Te simți bine?

Abia putea să vorbească.

— Jeff, eu...

Dar el plecase. Tracy își amintea ca prin ceață ce se întâmplase după aceea. În spatele depozitului i se pregătiseră niște schimburi, și o femeie îi spuse:

— Arătați foarte rău, mademoiselle. Vreți să chem un doctor?

— Fără doctori, șopti Tracy.

„La reprezentanța Swissair o să găsești un bilet pentru Geneva. Pleci din Amsterdam cât poți de repede. După ce poliția o să afle de furt, o să sigileze ieșirile din oraș. Totul o să meargă bine, dar pentru orice eventualitate, ai aici adresa și cheia de la o casă din Amsterdam, unde poți să te ascunzi. Nu stă nimeni acolo.“

La aeroport. Trebuia să ajungă la aeroport.

— Taxi, bolborosi ea. Taxi.

Femeia șovăi un moment, apoi ridică din umeri.

— Bine. O să chem un taxi. Așteptați aici.

Acum plutea și mai sus, și mai sus, mai aproape de soare ca niciodată.

— Taxiul dumneavoastră a venit, spuse un bărbat.

Ar fi vrut s-o lase toți în pace. Nu voia decât să doarmă.

— Unde doriți să mergem, mademoiselle? o întrebă șoferul.

„La reprezentanța Swissair o să găsești un bilet pentru Geneva.“

Se simțea prea rău ca să urce acum în avion. O vor opri și vor chema un doctor. Va fi chestionată. Nu avea nevoie decât de câteva minute de somn, și apoi își va reveni.

Vocea devenea nerăbdătoare:

— Unde, vă rog?

Nu avea unde să meargă. Îi spuse șoferului adresa pe care i-o dăduse Gunther.

Polițiștii o întrebau de diamante, și când ea refuzase să le răspundă, se înfuriaseră foarte tare și o închiseseră într-o cameră, după care dăduseră drumul la căldură, până când aerul se făcuse fierbinte. Când temperatura devenise insuportabilă, o scăzuseră până când pe pereți începuseră să se formeze țurțuri.

Tracy încercă să plece din frigul acela și deschise ochii. Era întinsă pe pat și tremura fără să se poată stăpâni. Sub ea era o pătură, dar nu avea puterea s-o scoată de acolo. Rochia îi era plină de apă, fața și gâtul erau ude.

„O să mor aici. Unde era, de fapt?“

„În ascunzătoare. Sunt în ascunzătoare.“ Și cuvintele acestea i se părură deodată așa de amuzante, încât începu să râdă, iar râsul se transformă într-o repriză de tuse îngrozitoare. Totul mersese prost. Nu scăpase până la urmă. De acum, poliția o căuta probabil prin tot Amsterdamul. Mademoiselle Whitney a avut bilet la Swissair și nu s-a îmbarcat? Atunci înseamnă că este tot în Amsterdam.

Se întreba de cât timp zace în patul acesta. Ridică mâna să se uite la ceas, dar cifrele erau încețoșate. Vedea totul în dublu exemplar. Erau două paturi în camera aceea mică, două șifoniere și patru scaune. Tremuratul încetase, dar corpul îi ardea. Trebuia să deschidă o fereastră, dar era mult prea slăbită să se miște. În cameră se făcuse iar frig.

Era în cala avionului, încuiată în container și țipa după ajutor.

„Ai reușit! Ești o minune. Să vedem cutia.“

Jeff luase diamantele și acum era probabil în drum spre Brazilia, după ce încasase și partea ei de bani. Se distra cu vreuna dintre femeile lui și râdea de ea. O învinsese încă o dată. Îl ura. Nu îl ura. Ba da. Îl disprețuia.

Își revenea din când în când din delir, apoi cădea iar. Mingea tare de pelotă se îndrepta spre ea, iar Jeff o luase în brațe și o pusese la pământ, iar buzele lui erau foarte aproape de ale ei, și apoi luau

masa la Zalacain. „Știi cât de specială ești tu, Tracy?“

„Îți ofer remiză“, spusese Boris Melnikov.

Începuse iar să tremure necontrolat și era într-un tren expres care alerga printr-un tunel întunecos, și la capătul tunelului știa că va muri. Toți ceilalți pasageri coborâseră din tren, în afară de Alberto Fornati. El era supărat pe ea, o scutura și țipa:

— Pentru numele lui Dumnezeu, urla el. Deschide ochii! Uită-te la mine!

Cu un efort supraomenesc, Tracy deschise ochii și îl văzu pe Jeff deasupra ei. Fața lui era albă, și vocea suna furios. Desigur, tot un vis.

— De cât timp ești așa?

— Tu ești în Brazilia, bolborosi ea.

După asta, nu își mai aminti nimic.

Când inspectorul Trignant primi eșarfa cu inițialele TW, găsită pe podeaua transportatorului Air France, se uită mult timp la ea. Apoi spuse:

— Fă-mi legătura cu Daniel Cooper.

capitolul 32

Pitorescul sat Alkmaar, situat pe coasta nord-estică a Olandei, la Marea Nordului, este un popular obiectiv turistic, dar cartierul din sectorul estic este rareori vizitat. Jeff Stevens venise adesea în vacanță acolo, cu diverse stewardese de la KLM, care îl învățaseră limba. Își amintea bine zona, era o așezare unde localnicii își vedeau de treaba lor și nu aveau nici cel mai mic interes pentru vizitatori. Era locul perfect în care te puteai ascunde.

Primul impuls al lui Jeff fu să o ducă pe Tracy la spital, dar era mult prea periculos. Era riscant și să rămână la Amsterdam un minut în plus. O înfășură în pături și o duse în brațe la mașină, unde rămase inconștientă tot drumul până la Alkmaar. Pulsul era haotic și respirația superficială.

La Alkmaar, Jeff se cazăla un mic motel. Recepționerul se uită curios după el cum urcă scările cu Tracy în brațe.

— Suntem în luna de miere, îi explică Jeff. Soția mea s-a îmbolnăvit – are ceva probleme cu plămânii. Trebuie să se odihnească.

— Nu vreți un doctor?

Jeff nu știa nici el ce să spună.

— O să vă anunț.

Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să încerce să reducă temperatura lui Tracy. O așeză pe patul dublu din cameră și începu să-i scoată hainele, ude de transpirație. O susținu în șezut și îi scoase rochia peste cap. Apoi pantofii, apoi ciorapii. Corpul ei frigea. Jeff udă un prosop cu apă rece și o șterse delicat cu el din cap până în picioare. O acoperi cu o pătură și se așeză pe marginea patului, ascultându-i respirația neregulată.

„Dacă mâine-dimineață nu i se îmbunătățește starea“, își spuse Jeff,

„va trebui să chem un doctor“.

Dimineața, așternuturile erau ude din nou. Tracy era tot inconștientă, dar lui Jeff i se părea că respiră mai ușor. Îi era teamă să n-o vadă camerista; s-ar fi ridicat prea multe întrebări. Preferă să ceară o lenjerie nouă și se duse singur cu ea în cameră. Spălă trupul lui Tracy cu un prosop umed, schimbă cearșaful de pe pat așa cum fac infirmierele la spital, fără să deranjeze bolnavul, și o înveli la loc.

Agăță de clanța ușii semnul NU DERANJAȚI și se duse să caute o farmacie prin apropiere. Cumpără aspirină, termometru, un burete și alcool pentru frecție. Când reveni în cameră, Tracy tot nu se trezise. Jeff îi luă temperatura: 40°C. Îi fricționă trupul cu buretele îmbibat în alcool, și febra începu să scadă.

Peste o oră, se ridicase iar. Va trebui să cheme un doctor. Problema era că doctorul va insista s-o ducă pe Tracy la spital. Se vor pune întrebări. Jeff nu avea idee dacă poliția îi caută, dar dacă ar fi așa, i-ar aresta pe amândoi. Trebuia să facă ceva. Pisă patru aspirine și puse pudra între buzele lui Tracy, apoi turnă ușor câteva picături de apă, până când începu în sfârșit să înghită. Îi spălă din nou corpul. După ce o șterse, parcă i se păru că nu mai arde așa de tare. Îi verifică din nou pulsul. Parcă era mai regulat. Își lipi capul de pieptul ei și ascultă. Parcă respirația era mai ușoară? Nu era sigur. De un singur lucru era sigur, și îl repeta întruna, până devenise un fel de litanie: „O să te faci bine“. O sărută delicat pe frunte.

Jeff nu dormise deloc în ultimele patruzeci și opt de ore, era epuizat și avea ochii tulburi. „O să dorm mai târziu“, își promise el. „O să închid doar puțin ochii, să îi odihnesc.“

Adormi.

Când Tracy deschise ochii și începu să distingă tavanul de deasupra ei, nu avea nici cea mai vagă idee unde se află. Trebui să treacă multe minute până când conștiința ei începu să-și revină. Corpul o

durea de parcă fusese bătută și avea senzația că se întorsese dintr-o călătorie lungă și epuizantă. Se uită ametită în camera necunoscută, și inima i se opri brusc. Jeff era trântit într-un fotoliu de lângă fereastră și dormea. Era imposibil. Ultima oară când îl văzuse, luase diamantele și plecase. Ce făcea el aici? Și, cu o revelație care îi înmuie picioarele, știu: îi dăduse cutia cealaltă – cea cu diamante false –, iar Jeff crezuse că a vrut să-l păcălească. Probabil că o luase din ascunzătoare și o adusese aici, unde o fi aici.

În timp ce ea se ridicase în coate, Jeff se trezi și deschise ochii. Când o văzu pe Tracy uitându-se la el, fața i se lumină încet de un zâmbet fericit.

— Bine ai revenit.

În vocea lui se simțea o ușurare așa de mare, încât Tracy se tulbură.

— Îmi pare rău, spuse ea. Vocea ei era o șoaptă răgușită. Ți-am dat cutia greșită.

— Poftim?

— Am încurcat cutiile.

El se apropie de ea și îi spuse afectuos:

— Nu, Tracy. Mi-ai dat diamantele veritabile. Acum sunt în drum spre Gunther.

Ea se uită la el, nevenindu-i să creadă.

— Atunci... de ce... de ce ești aici?

Jeff se așeză pe marginea patului.

— Când ai ajuns cu diamantele, arătai ca o stafie. Am zis că ar fi mai bine să te aștept la aeroport, să mă asigur că iei avionul spre Zürich. Nu ai apărut, și atunci mi-am dat seama că ai probleme. Am venit la ascunzătoare și te-am găsit acolo. Nu puteam să te las să mori acolo, zise el încet. Ar fi fost un indiciu pentru poliție.

Ea se uita șocată la el.

— Spune-mi care e adevăratul motiv pentru care ai venit după mine.

— E timpul să-ți iau temperatura, spuse el abrupt. Nu e rău, spuse câteva minute mai târziu. Aproape treizeci și opt. Ești o pacientă minunată.

— Jeff...

— Crede-mă. Ți-e foame?

Tracy se simți deodată lihnită de foame.

— Mor de foame.

— Perfect. Îți aduc imediat ceva.

Se întoarse de la cumpărături cu o pungă plină, în care avea suc de portocale, lapte, fructe proaspete, două broodjes olandeze și pateuri umplute cu brânză, carne și pește.

— Asta pare să fie versiunea olandeză a supei de pui, dar o să meargă. Acum, mănâncă încet.

O ajută să stea rezemată de perne și îi dădu să mănânce. Era atent și delicat, și Tracy își spuse, îngrijorată: „Urmărește el ceva“.

În timp ce mâncau, Jeff îi zise:

— Când am ieșit, l-am sunat pe Gunther. A primit diamantele. Ți-a pus banii în contul din Elveția.

Nu se abținu să nu-l întrebe:

— Cum de n-ai păstrat tu toți banii?

Când răspunse, vocea lui Jeff era serioasă:

— Fiindcă e timpul să încetăm să ne mai jucăm unul cu altul, Tracy. OK?

Era tot o șmecherie de-ale lui, desigur, dar Tracy se simțea prea obosită să-și mai bată acum capul cu asta.

— OK.

— Dacă-mi spui ce mărimi ai, mă duc să-ți iau niște haine. Olandezii sunt ei deschiși la minte, dar dacă ai ieși așa pe stradă s-ar putea să-i șochezi.

Tracy își strânse mai bine pătura în jurul ei, brusc conștientă de faptul că era dezbrăcată. Își amintea ca prin vis că Jeff o dezbrăca și o spăla. Își riscase propria siguranță ca s-o îngrijească pe ea. De ce? Credea că îl cunoaște bine. „Nu îl înțeleg deloc“, se gândi ea. „Deloc.“

Adormi.

După-amiază, Jeff veni cu două genți pline cu halate, cămăși de noapte, lenjerie, rochii, pantofi, o trusă de machiaj și un uscător de păr, pastă și periuțe de dinți. Își cumpărase și el câteva schimburi și luase International Herald Tribune. Pe prima pagină era un articol despre furtul de diamante; poliția își dăduse seama cum fusese comis furtul, dar, după câte scria în ziar, hoții nu lăsaseră nici o urmă.

Jeff spuse vesel:

— Suntem liberi să plecăm acasă! Acum nu mai trebuie decât să te faci bine.

*

Daniel Cooper fusese cel care sugerase ca informația despre eșarfa cu inițialele TW să nu fie dezvăluită presei.

— Noi știm, îi spuse el inspectorului Trignant, cui îi aparține, dar

nu e o dovadă suficientă pentru o acuzare. Avocații ei vor aduce o listă întreagă cu femei din toată Europa care au aceste inițiale și vă vor face de râs.

După părerea lui Cooper, poliția deja se făcuse de râs. „Dumnezeu o să mi-o dea mie."

Stătea pe banca de lemn din mica biserică, în întuneric, și se ruga. „O, fă să fie a mea, Părinte. Dă-mi-o mie să o pedepsesc ca să-mi pot ispăși păcatele. Răul din ea să fie exorcizat, iar trupul ei gol să fie flagelat..." Și se gândi la trupul dezbrăcat al lui Tracy în puterea lui și simți că are o erecție. Ieși repede din biserică, îngrozit că Dumnezeu va vedea asta și va abate asupra lui alte pedepse.

Când Tracy se trezi, era întuneric. Se ridică într-un cot și se întoarse să aprindă veioza de pe noptieră. Era singură. El plecase. O cuprinse un val de panică. Își permisese să ajungă dependentă de Jeff, iar asta fusese o greșeală prostească. „Așa îmi trebuie", se gândi Tracy furioasă. „Crede-mă", îi spusese el, și ea îl crezuse. Avusese grijă de ea doar ca să se protejeze pe sine, nu din alt motiv. Ajunsese chiar să creadă că el simte ceva pentru ea. Voise să creadă în el, să creadă că ea înseamnă ceva pentru el. Se lăsă iar pe pernă și închise ochii, iar în gând își spuse: „O să-mi fie dor de el. Dumnezeu să mă ajute, dar o să-mi fie dor de el".

Dumnezeu îi jucase o farsă cosmică. De ce trebuia să fie tocmai el? se întreba, dar acum nu mai conta. Trebuia să-și facă un plan să plece de aici cât mai repede, să găsească un loc unde putea să se recupereze, unde să se simtă în siguranță. „Of, ce proastă am fost", își zise. „Tu..."

Se auzi ușa deschizându-se, și apoi vocea lui Jeff:

— Tracy, ești trează? Ți-am adus niște cărți și niște reviste. Am crezut că vrei să... Se opri când văzu expresia de pe chipul ei. Hei! S-a întâmplat ceva?

— Nu acum, șopti Tracy. Nu acum.

A doua zi, dimineață, febra îi dispăruse.

— Aș vrea să ies din cameră, spuse ea. Crezi că am putea să facem o plimbare, Jeff?

În holul hotelului au fost întâmpinați de priviri curioase. Cuplul care deținea motelul era încântat că Tracy și-a revenit.

— Soțul dumneavoastră a fost minunat. A insistat să se ocupe singur de dumneavoastră. Era așa de îngrijorat. Orice femeie ar fi norocoasă să aibă un bărbat care o iubește așa de mult.

Tracy se uită la Jeff și putea să jure că roșise.

Afară, Tracy îi spuse:

— Au fost foarte drăguți.

— Sentimentalisme, replică Jeff.

Jeff își amenajase un culcuș lângă patul lui Tracy. Noaptea, stând întinsă pe pat, ea își aminti din nou cum se ocupase el de ea, cum o îngrijise, cum îi spălase trupul gol. Era conștientă din plin de prezența lui. O făcea să se simtă protejată.

O făcea să fie agitată.

Încet, încet, pe măsură ce Tracy își recăpăta forțele, ei doi începură să exploreze tot mai des împrejurimile. Mergeau spre Alkmaardermeer, pe străzile întortocheate, pavate cu piatră cubică datând din Evul Mediu, și petreceau ore întregi pe câmpurile cu lalele de la marginea satului. Vizitară piața de brânzeturi și clădirea în care odinioară se cântăreau mărfurile, muzeul local. Spre uimirea lui Tracy, Jeff vorbea cu localnicii în limba olandeză.

— Unde ai învățat asta? îl întrebă ea.

— Am cunoscut odată o olandeză.

Îi părea rău că întrebase.

Pe măsură ce zilele treceau, trupul tânăr și sănătos al lui Tracy se înzdrăvenea. Când Jeff consideră că ea se recuperase destul, închirie două biciclete și se duseră să viziteze morile de vânt care erau risipite pe câmpurile din jur. Fiecare zi era o vacanță minunată, și Tracy n-ar fi vrut să se mai termine.

Jeff era pentru ea o continuă surpriză. O trata cu grijă și afecțiune, iar lucrul acesta îi topise toate zidurile de apărare împotriva lui, dar cu toate acestea, el nu îi făcuse nici un avans. Pentru ea era o enigmă. Se gândea la femeile frumoase cu care îl văzuse și era sigură că putea să le aibă oricând la dispoziție. De ce rămânea lângă ea în colțul ăsta uitat de lume?

Tracy se trezi povestindu-i lucruri pe care era convinsă că nu le va discuta cu nimeni. ÎI povesti despre Joe Romano, despre Anthony Orsatti, despre Ernestine Littlechap, Marea Bertha și Amy Brannigan. Jeff se arătă pe rând scandalizat, trist și compătimitor. Îi povesti, la rândul lui, despre mama lui vitregă, despre unchiul Willie și de zilele de carnaval, despre mariajul cu Louise. Tracy nu se simțise niciodată mai apropiată de cineva.

Și deodată veni vremea să plece. Într-o dimineață, Jeff spuse:

— Poliția nu ne caută, Tracy. Cred că ar trebui să plecăm de aici.

Tracy simți înțepătura dezamăgirii.

— Bine. Când?

— Mâine.

Ea încuviință din cap.

— Dimineață împachetez.

În noaptea aceea Tracy nu putu să doarmă. Mai mult ca niciodată,

prezența lui Jeff părea să umple camera. Fusese o perioadă de neuitat din viața ei, iar acum se termina. Se uită spre culcușul unde stătea Jeff.

— Ai adormit? șopti ea.

— Nu...

— La ce te gândești?

— La ziua de mâine. La plecarea de aici. O să-mi fie dor de locul ăsta.

— O să-mi fie dor de tine, Jeff.

Cuvintele fuseseră rostite înainte ca ea să le poată opri.

El se ridică încet în capul oaselor și se uită la ea.

— Cât de mult? întrebă el cu căldură.

— Groaznic.

O clipă mai târziu el era pe marginea patului.

— Tracy...

— Ssst. Nu spune nimic. Strânge-mă doar în brațe. Ține-mă la pieptul tău.

Începu încet, o atingere catifelată, un fior, o senzație, mângâieri tandre și delicate care stârneau simțurile. Apoi intensitatea crescu și se transformă într-un ritm înnebunitor și frenetic, care deveni o adevărată bacanală, o orgie de plăceri sălbatice și pline. Organul lui o atingea, o freca și o umplea până când era gata să țipe de atâta bucurie. Era în mijlocul unui curcubeu. Simți că este pe creasta unui val care o ridica mai sus, tot mai sus, și apoi o explozie caldă înăuntrul ei, și tot corpul se cutremură. Treptat, furtuna se domoli. Închise ochii. Simțea buzele lui Jeff pe trupul ei, jos, tot mai jos, spre centrul ființei ei, și iar a fost cuprinsă de un val de senzații copleșitoare.

Îl trase pe Jeff spre ea și îl ținu strâns, simțindu-i inima bătându-i peste a ei. Se strânse în el, dar avea impresia că tot nu era destul de aproape. Se trase pe marginea patului și începu să-i atingă corpul cu buzele, cu săruturi moi și delicate, tot mai jos, până când simți bărbăția lui devenind tare în mâna ei. O mângâie ușor, o cuprinse cu gura și ascultă gemetele lui de plăcere. Apoi Jeff se rostogoli iar deasupra ei, intră în ea și începu din nou, și mai excitant, ca o fântână de plăceri copleșitoare care se revărsa, iar Tracy își spuse: „Acum știu. Pentru prim dată, știu. Dar nu trebuie să uit că e o singură noapte, un minunat cadou de despărțire“.

Toată noaptea făcură dragoste și vorbiră despre tot și despre nimic, și era ca și cum se rupseseră niște zăgazuri pentru amândoi. În zori, pe când apele canalelor începeau să reflecte lumina zilei, Jeff spuse:

— Căsătorește-te cu mine, Tracy.

Ea fu convinsă că nu a înțeles bine ce auzise, dar el repetă, și Tracy știa că era o nebunie, ceva imposibil, care n-ar fi putut să meargă, și era minunat, ca un vis, și desigur că ar fi putut să meargă. Și șopti:

— Da. O, da!

Începu să plângă, adunată strâns la pieptul lui. „Nu voi mai fi singură niciodată“, își zise. „Suntem făcuți unul pentru celălalt. Jeff face parte din viitorul meu.“

Viitorul venise deja.

După mult timp, Tracy îl întrebă:

— De cât timp știi asta, Jeff?

— De când te-am văzut în casa aceea și am crezut că o să mori. Am crezut că o să-mi pierd mințile.

— Eu credeam că ai fugit cu diamantele, îi mărturisi Tracy.

El o luă iar în brațe.

— Tracy, ce a fost la Madrid nu am făcut pentru bani. A fost doar de dragul jocului – al provocării. De-asta am intrat amândoi în jocul ăsta, nu-i așa? Ți se dă un puzzle care pare imposibil de făcut, și apoi începi să te gândești cum ai putea să-l faci.

Tracy dădu din cap.

— Știu. La început am făcut-o pentru că aveam nevoie de bani. Apoi a devenit altceva; am făcut o mulțime de donații. Îmi place să intru în competiție cu oameni bogați, inteligenți și lipsiți de scrupule. Îmi place să trăiesc pe marginea tăioasă a pericolului.

După o tăcere lungă, Jeff o întrebă:

— Tracy... ce ai zice să renunțăm?

Ea se uită la el uluită.

— Să renunțăm? De ce?

— Până acum eram amândoi pe cont propriu. Acum se schimbă totul. N-aș putea suporta să ți se întâmple ceva. De ce să mai riscăm? Avem mai mulți bani decât vom avea vreodată nevoie. De ce nu am putea să ne retragem?

— Și ce să facem, Jeff?

El zâmbi.

— Ne gândim noi la ceva.

— Serios, dragule, cum ar fi viața noastră?

— Am putea face orice am dori, iubirea mea. Putem să călătorim, să ne cultivăm pasiunile. Eu am fost întotdeauna fascinat de arheologie. Mi-ar plăcea să fac săpături în Tunisia. Am promis asta mai demult unui prieten vechi. Aș putea să finanțez un șantier arheologic. Am putea să călătorim prin toată lumea.

— Sună bine.

— Atunci, ce spui?

Ea se uită la el un moment lung.

— Dacă asta îți dorești tu, zise ea încet.

El o îmbrățișă și începu să râdă.

— Ce-ar fi să facem un anunț oficial la poliție?

Tracy începu și ea să râdă.

Bisericile acelea erau cele mai vechi pe care le văzuse vreodată Cooper. Unele erau din epoca păgână, și de multe ori nici nu era sigur dacă se roagă la Dumnezeu sau la diavol. Stătea cu capul plecat în capela Beguine, în St. Bavokerk, Pieterskerk sau Nieuwekerk în Delpht, și, de fiecare dată, rugăciunea lui era aceeași: „Lasă-mă s-o fac să sufere așa cum sufăr eu“.

Telefonul de la Gunther Hartog sosit a doua zi, când Jeff ieșise.

— Cum te mai simți? o întrebă.

— Mă simt minunat, îl asigură ea.

Gunther telefonase zilnic după ce auzise ce i se întâmplase. Tracy se hotărî să nu îi spună despre ea și Jeff, nu încă. Voia să păstreze asta numai pentru ea, o vreme, să se gândească la evenimentul acesta și să se bucure de el.

— Te înțelegi bine cu Jeff?

Ea zâmbi.

— Ne înțelegem extraordinar.

— Ai vrea să mai lucrați împreună?

Acum trebuia să-i spună.

— Gunther... noi vrem să... renunțăm.

Urmă un moment de tăcere.

— Nu înțeleg.

— Eu și Jeff – cum se spune în filmele alea vechi cu John Cagney – vrem să o luăm pe calea cea dreaptă.

— Cum?! Dar... de ce?

— A fost ideea lui Jeff, iar eu am fost de acord. Fără riscuri.

— Dar dacă ți-aș spune că treaba pe care vreau să ți-o propun face două milioane de dolari și nu presupune nici un risc?

— Aș râde cu gura până la urechi, Gunther.

— Vorbesc serios, draga mea. Nu trebuie decât să duci la Amsterdam, care e doar la o oră de unde ești tu acum, și...

— Va trebui să găsești pe altcineva.

El oftă.

— Mă tem că nu e altcineva care ar putea să facă asta. Măcar îmi promiți că o să discuți chestiunea asta cu Jeff?

— Bine, dar nu-ți face iluzii.

— Vă mai sun diseară.

Când se întoarse Jeff, Tracy îi povesti ce vorbise cu Gunther.

— Nu i-ai spus că acum suntem niște cetățeni care respectă legea?

— Sigur că i-am spus, dragul meu. I-am spus să caute pe altcineva.

— Dar nu vrea, ghici Jeff.

— Insistă că are nevoie de noi. Spune că nu există nici un risc și că am putea lua două milioane de dolari cu efort minim.

— Ceea ce înseamnă că treaba la care se gândește el e probabil păzită ca Fort Knox.

— Sau Prado, adăugă Tracy răutăcios.

Jeff zâmbi.

— Ăla a fost un plan extraordinar, iubito. Știi, cred că atunci am început să mă îndrăgostesc de tine.

— Și eu cred că după ce mi l-ai furat pe Goya am început să te urăsc.

— Fii cinstită, o admonestă Jeff. Mă urai încă de dinainte.

— E adevărat. Ce-i spunem lui Gunther?

— Deja i-ai spus. Nu mai lucrăm în branșa asta.

— N-ar trebui măcar să vedem despre ce e vorba?

— Tracy, am convenit amândoi că...

— Oricum ne ducem la Amsterdam, nu?

— Da, dar...

— Și atunci, dacă tot o să fim acolo, de ce să nu aflăm măcar care e planul lui?

Jeff se uită suspicios la ea.

— Tu ai vrea s-o faci, nu-i așa?

— Categoric nu! Dar nu strică să-l ascultăm...

A doua zi plecară la Amsterdam cu mașina și se cazară la hotelul Amstel. Gunther Hartog luă avionul din Londra să se întâlnească cu ei.

Se îmbarcară cu toții, ca simpli turiști, pe Plas Motor, o ambarcațiune care face plimbări pe râul Amstel.

— Sunt încântat că vă căsătoriți, le spuse Gunther. Vă felicit din

toată inima.

— Mulțumesc, Gunther.

Tracy știa că era sincer.

— Vă respect foarte mult dorința de a vă retrage, dar am găsit o oportunitate unică și nu pot să nu vă spun de ea. Ar putea să fie cântecul vostru de lebădă, unul foarte profitabil.

— Ascultăm, spuse Tracy.

Gunther se aplecă spre ei și începu să vorbească încet. După ce termină ce avea de spus, adăugă:

— Două milioane dacă reușiți să faceți asta.

— E imposibil, declară Jeff, tranșant. Tracy...

Dar Tracy nu îl asculta. Era mult prea ocupată să se gândească la cum s-ar putea face asta.

Sediul poliției din Amsterdam, aflat la intersecția dintre Marnixstraat și Elandsgracht, este o clădire elegantă de cinci etaje, veche, de cărămidă maro, cu un coridor lung, cu stucatură albă, la parter, și o scară de marmură care duce la etajele superioare. Într-o sală de ședințe de la etaj, ofițerii de la Gemeentepolitie aveau ședință. În sală se aflau șase detectivi olandezi. Străinul singuratic era Daniel Cooper.

Inspectorul Joop Van Duren era un adevărat uriaș, mare cât toate zilele, cu o față buhăită, împodobită cu o mustață stufoasă și avea o voce tunătoare de bas. Vorbea cu Toon Willems, comisarul-șef, spilcuit și dichisit, comandantul poliției din oraș.

— Tracy Whitney a ajuns la Amsterdam azi-dimineață, domnule comisar-șef. Interpolul e convins că ea e autoarea furtului de diamante de la De Beers. Domnul Cooper, aici de față, spune că ea a venit în Olanda ca să mai comită o infracțiune.

Comisarul-șef Willems se întoarse spre Cooper:

— Aveți vreo dovadă în acest sens, domnule Cooper?

Daniel Cooper nu avea nevoie de nici o dovadă. El o cunoștea pe Tracy Whitney și pe dinafară, și pe dinăuntru. Evident că era aici pentru o infracțiune, ceva scandalos, ceva la care mintea lor nici nu s-ar putea gândi. Se strădui să-și păstreze calmul.

— Nici o dovadă. De aceea ar fi cel mai bine s-o prindem în flagrant.

— Și cum propuneți dumneavoastră să facem?

— Să n-o scăpăm din ochi pe femeia asta nici o secundă.

Folosirea persoanei întâi plural îl deranjă pe comisarul-șef. Vorbise cu inspectorul Trignant, la Paris despre Cooper. „E nesuferit, dar știe despre ce vorbește.“ Dacă l-ar fi ascultat, ar fi prins-o pe femeia aia, Whitney, în flagrant. Aceeași expresie pe care o folosise Cooper acum.

Toon Willems luase deja o hotărâre, iar hotărârea lui se baza în parte pe neputința poliției franceze, atât de discutată în presă, de a-l prinde pe autorul furtului de diamante De Beers. Acolo unde poliția franceză dăduse greș, poliția olandeză va reuși.

— Foarte bine, spuse comisarul-șef. Dacă doamna a venit în Olanda să testeze eficiența poliției noastre, o să-i facem pe plac. Se întoarse spre inspectorul Van Duren. Luați toate măsurile pe care le considerați necesare.

Poliția orașului Amsterdam este împărțită în șase districte, și fiecare dintre acestea se ocupă de teritoriul lui. Din ordinul inspectorului Joop Van Duren, nu se mai ținu cont de aceste limite, și mai mulți polițiști din toate districtele primiră misiunea de a participa la supraveghere.

— Vreau s-o urmăriți douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Nu o scăpați din ochi nici o clipă.

Inspectorul Van Duren se întoarse spre Daniel Cooper.

— Ei, domnule Cooper, sunteți mulțumit?

— Până n-o prindem, nu.

— O s-o prindem, îl asigură inspectorul. Vedeți, domnule Cooper, noi ne mândrim cu cea mai bună poliție din lume.

Amsterdamul este un paradis pentru turiști, un oraș plin de mori de vânt, diguri și rânduri nesfârșite de case cu frontoane înghesuite unul în altul, de-a lungul celor trei canale pe care sunt o mulțime de case lacustre, decorate cu mușcate, verdeață și rufe întinse la uscat. Olandezii erau oamenii cei mai prietenoși pe care îi întâlnise Tracy vreodată.

— Toată lumea pare așa de fericită, spuse ea.

— Adu-ți aminte, ei sunt oamenii cu florile. Lalele.

Tracy râse și îl apucă de braț pe Jeff. Se simțea așa de bine cu el. Era un bărbat minunat. Iar Jeff se uita la ea și își spunea: „Sunt cel mai norocos bărbat din lume“.

Tracy și Jeff urmară traseul obișnuit al oricărui turist. Se plimbară pe Albert Cuyp Straap, prin piața deschisă care se întinde pe sute de metri și este plină de tarabe cu antichități, fructe, legume, flori și haine, hoinăriră prin piața Dam, unde se adună tinerii să asculte muzică interpretată de cântăreți ambulanți și trupe punk. Vizitară Volendam, vechiul satul pitoresc de pescari de la Zuider Zee, și Madurodam, care este Olanda în miniatură. Când trecură prin fața aglomeratului aeroport Schiphol, Jeff spuse:

— Nu cu mult timp în urmă, terenul pe care se află acum aeroportul era în Marea Nordului. Schiphol înseamnă „cimitir de corăbii“.

Tracy se strânse mai tare lângă el.

— Sunt impresionată. E plăcut ca iubitul tău să fie un tip așa deștept.

— Nu ți-am spus mai nimic deocamdată. Douăzeci și cinci la sută din Țările de Jos este pământ asanat. Tot teritoriul țării se află la cinci metri sub nivelul mării.

— Sună cam sinistru.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. Suntem absolut în siguranță, dacă puștiul ăla nu ne stropește cu apă.

Peste tot unde se duceau, Gemeetepolitie era după ei, și în fiecare seară, Daniel Cooper studia rapoartele care i se aduceau inspectorului Van Duren. Nu conțineau nimic ieșit din comun, dar asta nu-i adormea bănuielile lui Cooper. „Pune ea ceva la cale“, se gândea el, „ceva mare. Mă întreb dacă și-a dat seama că e urmărită. Mă întreb dacă știe că am s-o distrug“.

Din ce vedeau detectivii care îi urmăreau, cei doi se comportau exact ca niște turiști.

Inspectorul Van Duren îi spuse lui Cooper:

— N-ar fi posibil să vă înșelați? Ar fi putut foarte bine să vină în Olanda doar ca să se distreze.

— Nu, răspunse Cooper, încăpățânat. Nu mă înșel. N-o scăpa din ochi.

Avea presimțirea că timpul trece și că, dacă Tracy Whitney nu face mai repede o mișcare, iar va fi suspendată urmărirea de către poliție. Începu să-i însoțească pe detectivii care o urmăreau pe Tracy.

Tracy și Jeff aveau la hotelul Amstel două camere care comunicau între ele.

— Ca să păstrăm aparența de respectabilitate, îi spusese Jeff lui Tracy, dar n-o să te las să stai departe de mine.

— Promiți?

În fiecare noapte Jeff stătea la ea până în zori și făceau dragoste toată noaptea. Era un amant schimbător, uneori era tandru și afectuos, alteori sălbatic și agresiv.

— Este prima dată, spuse Tracy în șoaptă, când mi-am dat seama cu adevărat la ce e bun corpul meu. Mulțumesc, iubirea mea.

— Plăcerea e de partea mea.

— Numai jumătate.

Colindau orașul, aparent fără țintă. Luau prânzul la Excelsior, restaurantul hotelului de l'Europe și cina la Bowedery, și gustară din toate cele douăzeci și două de feluri de mâncare servite la restaurantul indonezian Bali. Mâncară erwtensoep, faimoasă supă olandeză de mazăre; savurară kutspot – cartofi, morcovi și ceapă – și boerenkool met worst, o mâncare făcută din treisprezece tipuri de legume și cu cârnați afumați. Se plimbară prin walletjes, cartierul cu felinare roșii din Amsterdam, unde prostituate grase, îmbrăcate în chimonouri, stăteau în vitrine, arătându-și dotările generoase; în fiecare seară, raportul scris, care era trimis inspectorului Joop Van Duren, se încheia cu aceeași frază: „Nimic suspect".

„Răbdare", își spuse Daniel Cooper. „Răbdare."

La insistențele lui Cooper, inspectorul Van Duren se duse la comisarul-șef Willems să-i ceară permisiunea de a plasa dispozitive de ascultare în camerele de hotel ale celor doi suspecți. Permisiunea i-a fost refuzată.

— Când veți avea argumente mai substanțiale, spuse comisarul-șef, întoarce-te la mine. Până atunci, nu pot să-ți permit să asculți convorbirile unor oameni care până acum sunt vinovați doar de vizitarea Olandei.

Discuția aceasta avusese loc vineri. Luni dimineață, Tracy și Jeff se duseră în Paulus Potterstraat, la Coster, centrul nestematelor din Amsterdam, să viziteze fabrica și muzeul de diamante. Daniel Cooper făcea parte din echipa de urmărire. Fabrica era înțesată de

turiști. Un ghid care vorbea în engleză îi conduse prin fabrică, explicându-le fiecare etapă a prelucrării diamantelor, iar la finalul turului îi introduse pe vizitatori într-o sală mare de expoziție, care avea pereții plini cu vitrine în care se aflau diamante de vânzare. Acesta era, evident, punctul culminant al vizitei. În mijlocul sălii era o casetă de sticlă montată ostentativ pe un piedestal înalt și negru, iar înăuntru se găsea cel mai superb diamant pe care Tracy îl văzuse vreodată.

Ghidul anunță cu mândrie:

— Iar aici, doamnelor și domnilor, este faimosul diamant Lucullan, despre care ați citit cu toții. A fost achiziționat mai de mult de un actor de teatru pentru soția lui, care era vedetă de film, și valorează zece milioane de dolari. Este o piatră perfectă, unul dintre cele mai fine diamante din lume.

— Probabil că este ținta tuturor hoților de bijuterii, afirmă Jeff cu glas tare.

Daniel Cooper se apropie mai mult ca să audă mai bine.

Ghidul zâmbi cu indulgență.

— Nee, mijnheer. Arătă cu capul spre paznicul înarmat care stătea lângă exponat. Piatra aceasta este mai bine păzită decât bijuteriile păstrate în Turnul Londrei. Nu e nici un pericol. Dacă cineva atinge sticla vitrinei, pornește alarma – en onmiddellijk! – și toate ferestrele și ușile sunt închise automat. Noaptea este pusă în funcțiune o perdea fotoelectrică, și dacă cineva pătrunde în cameră, alarma sună direct la sediul poliției.

Jeff se uită la Tracy și spuse:

— Presupun că nimeni s-o să fure vreodată diamantul acesta.

Cooper schimbă o privire cu unul dintre detectivi. În după-amiaza aceea, inspectorul Van Duren primi raportul în care era consemnată acea conversație.

A doua zi, Tracy și Jeff vizitară Rijksmuseum. La intrare, Jeff luă un plan al muzeului și apoi intrară amândoi în holul central, îndreptându-se spre Galeria de Onoare, plină de tablouri semnate Fra Angelico, Murillo, Rubens, Van Dyck și Tiepolo. Merseră încet, oprindu-se în fața fiecărui tablou, apoi pătrunseră în Sala Rondul de noapte, unde se afla pictura celebră a lui Rembrandt. Acolo se opriră. Iar frumoasa Fien Hauer, polițista care îi urmărea, își spuse în gând: „O, Doamne!“

Titlul complet al lucrării este Compania căpitanului Franc Banning Cocq și a locotenentului Willem van Ruytenburch și înfățișează cu o claritate extraordinară de compoziție un grup de soldați care se pregătesc să pornească în rondul de noapte, sub comanda căpitanului lor îmbrăcat într-o uniformă colorată. Zona din jurul tabloului era înconjurată de corzi de catifea care să țină vizitatorii la distanță, iar lângă el se afla un paznic.

— E greu de crezut, îi spuse Jeff lui Tracy, dar Rembrandt a avut multe necazuri din cauza acestui tablou.

— Dar de ce? Este fantastic.

— Cel care i-a comandat tabloul – căpitanul care este pictat aici – a fost nemulțumit că Rembrandt a acordat prea multă atenție celorlalte personaje din pictură. Jeff se întoarse spre paznic. Sper că tabloul ăsta este bine protejat.

— Ja, mijnheer. Dacă cineva ar vrea să fure ceva din acest muzeu, ar trebui mai întâi să treacă de bariera electronică, de camerele de supraveghere, iar noaptea, de paznicii care patrulează cu câini.

Jeff zâmbi degajat.

— Presupun că tabloul va rămâne aici pe veci.

La sfârșitul după-amiezii, conversația i-a fost raportată lui Van Duren.

— Rondul de noapte! exclamă el. Alstublieft, imposibil!

Daniel Cooper clipi spre el cu ochii lui miopi, cu privirea aceea ușor dementă.

La Centrul de Convenții din Amsterdam se desfășura o expoziție de filatelie, iar Tracy și Jeff sosiră printre primii. Sala era bine păzită, pentru că multe timbre de acolo erau neprețuite. Cooper și detectivul olandez se uitau cum cei doi vizitatori se plimbau prin fața colecțiilor de timbre rare. Tracy și Jeff se opriră în fața vitrinei unde era expus „British Guiana“, un timbru cu șase laturi, de un roșu neplăcut.

— Ce timbru urât, observă Tracy.

— Nu spune așa, draga mea. E singurul timbru din lume de genul ăsta.

— Cât valorează?

— Un milion de dolari.

Curatorul încuviință din cap.

— Este adevărat, domnule. Multă lume nu își dă seama de asta când se uită la el. Dar văd că dumneavoastră, domnule, iubiți timbrele la fel ca mine. În ele se găsește toată istoria lumii.

Tracy și Jeff plecară mai departe, spre următoarea vitrină, și priviră un timbru „Jenny“ cu imaginea răsturnată a unui avion.

— Ăsta e interesant, spuse Tracy.

Curatorul care stătea lângă vitrină spuse:

— Valorează...

— Șaptezeci și cinci de mii de dolari, completă Jeff.

— Da, domnule. Exact.

Apoi se apropiară de un „misionar“ hawaiian, de doi cenți, albastru.

— Ăsta valorează un sfert de milion de dolari, îi spuse Jeff lui Tracy.

Cooper îi urmărea acum îndeaproape pe cei doi, ascuns în mulțime.

Jeff arătă spre alt timbru:

— Uite unul rar. Un timbru de un penny cu ștampila poștei din Mauritius. În loc să scrie „preplătit“, un gravor aiurit a scris „oficiu poștal“. Azi valorează o grămadă de penny.

— Mi se par așa de mici și vulnerabile, spuse Tracy, și așa de ușor de furat.

Paznicul zâmbi de la locul său.

— Un hoț n-ar avea prea multe șanse aici, domnișoară. Vitrinele sunt protejate electronic, iar paznicii înarmați patrulează perimetrul expoziției zi și noapte.

— Ce ușurare, rosti Jeff relaxat. În ziua de azi trebuie să fii foarte atent, nu?

În după-amiaza aceea, Daniel Cooper și inspectorul Joop Van Duren se duseră împreună la comisarul-șef Willems. Van Duren puse rapoartele de supraveghere pe biroul comisarului și așteptă.

— Nu e nimic clar aici, spuse comisarul în cele din urmă, dar trebuie să admit că suspecții voștri par să adulmece niște ținte foarte valoroase. Bine, inspectore. Dă-i drumul. Ai permisiunea oficială de a plasa dispozitive de ascultare în camerele lor de hotel.

Daniel Cooper jubila. De acum nu mai exista intimitate pentru Tracy Whitney. Din clipa aceea avea să știe tot ce gândește, tot ce spune și tot ce face. Se gândi la Tracy și la Jeff în pat și își aminti atingerea lenjeriei lui Tracy pe obrazul lui. Mirosul acela așa de fin și de plăcut.

După-amiază se duse la biserică.

Când Tracy și Jeff plecară de la hotel în seara aceea, pentru a merge la masă, o echipă de tehnicieni din poliție trecu la treabă și instală emițătoare fără fir în camerele lor, ascunzându-le în spatele

tablourilor, în lămpi sau sub masă.

Inspectorul Joop Van Duren închirie camera aflată chiar deasupra apartamentului lor, iar acolo tehnicienii instalară un receptor radio cu antenă, pe care îl conectară la un aparat de înregistrare.

— Este activat vocal, explică tehnicianul. Nu trebuie să stea nimeni aici să-l monitorizeze. Când cineva vorbește, înregistrează automat.

Dar Daniel Cooper voia să fie acolo. Trebuia să fie acolo, căci era voința lui Dumnezeu.

capitolul 33

La primele ore ale dimineții următoare, Daniel Cooper, inspectorul Joop Van Duren și tânărul lui asistent, detectivul Witkamp, erau în camera de deasupra celor doi și ascultau conversația de mai jos.

— Mai vrei cafea? – vocea lui Jeff.

— Nu, mulțumesc, dragul meu. – vocea lui Tracy. Gustă puțin din brânza asta pe care ne-au trimis-o de la hotel. Este chiar extraordinară.

O scurtă tăcere.

— Mmm. Delicioasă. Ce vrei să facem azi, Tracy? Am putea să luăm mașina și să mergem la Rotterdam.

— Ce-ar fi să stăm pur și simplu în cameră, să ne relaxăm?

— Sună bine.

Daniel Cooper înțelese ce voiau să spună cei doi prin „relaxare“ și strânse din buze.

— Regina inaugurează un nou cămin pentru orfani.

— Frumos. Cred că olandezii sunt cei mai ospitalieri și mai generoși oameni din lume. Sunt iconoclaști. Nu le plac regulile și regulamentele.

Un hohot de râs.

— Desigur. De-aia ne și plac așa de mult.

O discuție obișnuită de dimineață, dintre doi amanți. „Cu câtă ușurință și relaxare își vorbesc“, se gândi Cooper. „Dar cum va plăti!“

— Apropo de generozitate – vocea lui Jeff –, ghici cine stă la hotelul nostru. Fantomaticul Maximilian Pierpont. L-am ratat atunci pe QE II.

— Iar eu l-am ratat în Orient Express.

— Probabil a venit aici să mai falimenteze vreo companie. Acum, că l-am întâlnit din nou, Tracy, chiar ar trebui să facem ceva. Adică, dacă tot e lângă noi...

Râsul lui Tracy.

— Sunt absolut de acord cu tine.

— Am înțeles că prietenul nostru are obiceiul să-și ia la el tot felul de lucruri prețioase. Mă gândeam să...

Altă voce, de femeie.

— Dag, mijnheer, dag, mevrouw. Doriți să vă fac curățenie în cameră?

Van Duren se întoarse spre detectivul Witkamp.

— Vreau o echipă care să-l supravegheze pe Maximilian Pierpont. În secunda în care Whitney sau Stevens vine în contact cu el, în orice fel, vreau să știu.

Inspectorul Van Duren îi raporta comisarului-șef Toon Willems:

— S-ar putea să urmărească mai multe ținte, domnule comisar. Par foarte interesați de un american bogat, pe nume Maximilian Pierpont, au fost la o expoziție de timbre, s-au dus să vadă diamantul Lucullan la Muzeul de Diamante al Țărilor de Jos, au stat două ore în fața tabloului Rondul de noapte...

— Een diefstal van de Nachtwacht? Nee! Imposibil!

Comisarul-șef se rezemă de spătarul fotoliului și începu să se întrebe dacă nu cumva își pierde timpul și ține atâția polițiști ocupați

degeaba. Erau prea multe speculații și prea puține dovezi.

— Deci în momentul ăsta habar n-aveți ce țintă au.

— Nu, domnule comisar. Sunt sigur că nici ei nu știu. Dar în clipa în care se vor decide, ne vor informa.

Willems se încruntă.

— Vă vor informa?

— Microfoanele, explică Van Duren. Ei nu știu că sunt ascultați.

Poliția făcu descoperirea a doua zi dimineață, la ora nouă. Tracy și Jeff își încheiau micul dejun în camera lui Tracy. La postul de ascultare de sus se aflau Daniel Cooper, inspectorul Joop Van Duren și detectivul Witkamp. Auziră zgomotul cafelei turnat în ceașcă.

— Uite o chestie interesantă, Tracy. Prietenul nostru a avut dreptate. Ascultă: „Amro Bank transportă cu vaporul lingouri de aur în valoare de cinci milioane de dolari în Antilele Olandeze“.

În camera de deasupra, detectivul Constable Witkamp spuse:

— E imposibil să...

— Ssst!

Ascultară.

— Mă întreb ce greutate poate să aibă cinci milioane în aur? – vocea lui Tracy.

— Nu pot să-ți spun cu exactitate, draga mea. Cam șapte sute șaizeci de kilograme, vreo șaizeci și șapte de lingouri. Ce e frumos la aurul ăsta e faptul că rămâne întotdeauna anonim. Îl topești și poate să fie al oricui. Desigur, nu ar fi așa ușor de scos lingourile astea din Olanda.

— Să presupunem că am putea să le scoatem, dar cum să pui mâna

pe ele? Te duci la bancă și le iei?

— Ceva de genul ăsta.

— Glumești.

— Nu glumesc niciodată când e vorba de atâția bani. Tracy, ce-ar fi să dăm o fugă la Amro Bank și să ne uităm puțin pe acolo?

— La ce te gândești?

— Îți spun pe drum.

Se auzi o ușă, după care nu a mai fost nici o voce.

Inspectorul Van Duren își răsucea mustața plin de nervozitate.

— Nee! E imposibil să pună mâna pe aurul ăla. Eu, personal, le-am aprobat măsurile de securitate.

Daniel Cooper rosti sec:

— Dacă există o breșă în sistemul de securitate al băncii, Tracy Whitney o va găsi.

Inspectorul Van Duren făcu mari eforturi să-și stăpânească temperamentul coleric. Americanul ăsta ciudat fusese o pacoste încă din prima clipă. Era greu să-i suporți aerele de superioritate, de parcă se credea trimisul lui Dumnezeu pe pământ. Dar inspectorul Van Duren era mai întâi de toate polițist și avea ordin să coopereze cu omulețul ăsta ciudat.

Inspectorul se întoarse la Witkamp.

— Vreau să faci o echipă de supraveghere mai mare. Imediat. Vreau să vă puneți în mișcare toate contactele și vreau fotografii. Clar?

— Da, domnule inspector.

— Și foarte discret, te rog. Nu trebuie să-și dea seama că sunt urmăriți.

— Da, domnule inspector.

Van Duren se uită la Cooper.

— Așa. Acum te simți mai bine?

Cooper nu se sinchisi să-i răspundă.

În următoarele cinci zile, Tracy și Jeff le dădură de lucru oamenilor lui Van Duren, iar Daniel Cooper examină cu grijă rapoartele zilnice. Noaptea, după ce detectivii părăseau postul de ascultare, Cooper rămânea. Aștepta să audă sunetele pe care le scoteau cei doi în timp ce făceau dragoste, așa cum era el convins că făceau. Nu se auzea nimic, dar în mintea lui, Tracy gemea și spunea: „O, da, dragule, da, da. O, Doamne, nu mai pot... e așa de bine... Acum, o, acum...“

Apoi urma un suspin prelung și întretăiat, după care se așternea o tăcere moale, de catifea. Și toate erau pentru el.

„Curând o să fii a mea“, se gândea Cooper. „Nimeni nu te va mai avea.“

Ziua, Tracy și Jeff avură drumuri diferite, și oriunde se duceau, polițiștii erau după ei. Jeff vizită o imprimerie din apropiere de Leidseplein, iar cei doi detectivi îl urmăriră din stradă cum purtă o conversație foarte animată cu tipograful. După ce plecă, unul dintre polițiști se duse după el. Celălalt intră în magazin și îi prezentă tipografului legitimația plastifiată cu ștampila oficială, fotografia și liniile roșu, alb, albastru așezate în diagonală.

— Bărbatul care a ieșit acum de aici. Ce voia?

— A terminat cărțile de vizită. Vrea să-i fac altele.

— Dă-mi să văd.

Tipograful îi arătă modelul scris de mână:

Servicii de Securitate Amsterdam

A doua zi, polițista Fien Hauer aștepta în fața unui magazin în care se vindeau animale de companie de pe Leidseplein, în care intrase Tracy. După cincisprezece minute, când Tracy ieși de acolo, Fien Hauer intră și scoase legitimația.

— Ce-a vrut doamna care a plecat acum?

— A cumpărat un bol cu un peștișor auriu, doi papagali amorezi, un canar și un porumbel.

O combinație ciudată.

— Un porumbel, ați spus? Adică un porumbel obișnuit?

— Da, dar nici un magazin de animale nu are așa ceva în stoc. Va trebui să găsim în altă parte.

— Și unde trimiteți toate astea?

— La hotelul unde stă, la Amstel.

În partea opusă a orașului, Jeff stătea de vorbă cu vicepreședintele băncii Amro. Discutară timp de treizeci de minute, și, după ce Jeff părăsi sediul băncii, un detectiv intră în birou.

— Bărbatul care tocmai a ieșit. Vă rog să-mi spuneți de ce a fost aici.

— Domnul Wilson? Este investigator-șef la o companie de securitate cu care lucrează banca noastră. Vor să revizuiască sistemul de securitate.

— V-a cerut să discutați despre sistemul de securitate pe care îl folosiți în prezent?

— Păi, da, de fapt, despre asta am vorbit.

— Și dumneavoastră i-ați spus?

— Desigur. Evident că mai întâi m-am asigurat și am dat telefon la companie ca să văd dacă este în ordine.

— Unde ați sunat?

— La sediul companiei – numărul era trecut pe cartea de vizită.

În după-amiaza aceea, la ora trei, un camion blindat parcă în fața băncii Amro. De pe trotuarul opus, Jeff făcea fotografii camionului, în timp ce, la câțiva metri de el, un detectiv îl fotografia pe el.

La sediul poliției din Elansgracht, inspectorul Van Duren îi întinsese pe biroul comisarului-șef Toon Willems probele care începuseră să se adune.

— Și ce înseamnă toate astea? întrebă comisarul cu vocea lui uscată și subțire.

Daniel Cooper luă cuvântul:

— Vă spun eu ce vrea să facă. Vorbea apăsat, plin de convingere. Plănuiește să fure lingourile de aur care vor fi transportate.

Toată lumea se uită la el. Comisarul Willems întrebă:

— Și presupun că știți și cum vrea să înfăptuiască acest miracol?

— Da.

El știa ceva ce ei nu știau. Știa și inima, și sufletul, și mintea lui Tracy Whitney. Intrase în interiorul ei, ca să poată gândi ca ea, să plănuiască la fel ca ea... și să-i anticipeze fiecare mișcare.

— Se va folosi de un fals camion blindat, care să intre în bancă înaintea celui adevărat, după care va pleca cu lingourile.

— Pare destul de complicat, domnule Cooper.

Interveni și inspectorul Van Duren:

— Nu știu care e șmecheria pe care vor s-o facă, dar sigur plănuiesc

ceva, domnule comisar. Avem înregistrările cu vocile lor.

Daniel Cooper își aminti și de sunetele pe care și le imaginase: șoaptele, țipetele și gemetele din noapte. Se purta ca o cățea în călduri. Ei bine, unde o s-o pună el, n-o s-o mai atingă nici un bărbat.

Inspectorul spunea:

— Au aflat planurile de securitate de la bancă. Știu la ce oră este încărcat camionul blindat și...

Comisarul-șef studia raportul pe care îl avea în față.

— Papagali amorezi, porumbel, peștișor auriu, canar – credeți că toate prostiile astea au legătură cu jaful?

— Nu, zise Van Duren.

— Da, zise Cooper.

Ofițerul Fien Hauer, îmbrăcată într-un costum strâmt de poliester, o urmări pe Tracy Whitney prin Prinsengracht, peste podul Magere, iar când aceasta ajunse pe partea cealaltă a canalului, Fien Hauer se uită după ea, frustrată, cum intră într-o cabină telefonică și vorbește timp de cinci minute. Polițista n-ar fi fost mai lămurită nici dacă ar fi ascultat convorbirea.

Gunther Hartog, din Londra, spunea:

— Putem să ne bazăm pe Margo, dar are nevoie de mai mult timp – cel puțin două săptămâni.

Ascultă un moment.

— Înțeleg. Când e gata totul, o să te contactez. Ai grijă. Și transmite-i lui Jeff complimente din partea mea.

Tracy puse receptorul în furcă și ieși din cabină. Înclină din cap, prietenoasă, spre femeia cu costum de poliester care aștepta lângă

cabina telefonică.

A doua zi la ora unsprezece dimineața, un detectiv îi raporta inspectorului Van Duren:

— Sunt la compania de închirieri Wolters, domnule inspector. Jeff Stevens tocmai a închiriat o mașină de aici.

— Ce fel de mașină?

— O mașină de serviciu, domnule inspector.

— Ia-i datele. Stau în telefon.

Peste câteva minute, detectivul reveni:

— Am datele. Mașina este...

— Un microbuz de transport, șase metri lungime, doi metri lățime, osie dublă.

Urmă o tăcere uluită.

— Da, domnule inspector. De unde știți?

— Nu contează. Ce culoare?

— Albastră.

— Cine îl urmărește pe Stevens?

— Jacobs.

— Goed. Întoarce-te la sediu.

Joop Van Duren puse telefonul în furcă. Ridică privirea spre Daniel Cooper.

— Ai avut dreptate. Atâta că microbuzul e albastru.

— O să-l ducă la un atelier să-l vopsească.

Vopsitoria se afla într-un garaj de pe strada Damrak. Doi angajați vopseau mașina cu un spray, într-un gri-închis, iar Jeff aștepta. Pe acoperișul garajului, un detectiv făcea fotografii prin luminator.

Fotografiile i-au fost duse o oră mai târziu inspectorului Van Duren. Acesta le împinse lui Cooper.

— O vopsește în aceeași culoare pe care o are și adevărata mașină blindată. Am putea să-i ridicăm acum, să știi.

— Sub ce acuzație? Că are niște cărți de vizită false și că vopsește o mașină? Singurul mod în care putem să ne asigurăm că acuzațiile nu ne vor fi demontate este să-i prindem când iau lingourile.

„Scârba asta se poartă de parcă el ar conduce departamentul.“

— Ce crezi că vor să facă acum?

Cooper studia cu atenție fotografia. Mașina asta n-o să poată susține greutatea aurului. Va trebui să consolideze podeaua.

Era un garaj mic și dosnic în Muider Straat.

— Goede morgen, mijnheer. Cu ce pot să vă ajut?

— O să transport niște fier vechi cu mașina asta, explică Jeff, și nu sunt sigur că podeaua asta e destul de solidă ca să suporte greutatea. Aș vrea s-o întăresc cu niște bare de metal. Ai putea să faci asta?

Mecanicul se apropie de mașină și o studie.

— Ja. Nici o problemă.

— Bine.

— V-o pot face vrijdag – vineri.

— Eu speram s-o am mâine.

— *Morgen? Nee. Ik…*

— Îți plătesc dublu.

— Donderdag – joi.

— Mâine. Îți plătesc triplu.

Mecanicul se scărpină gânditor în bărbie.

— Mâine la ce oră?

— La prânz.

— Ja. OK.

— *Dank je wel.*

— *Tot uw dienst.*

La câteva momente după plecarea lui Jeff, un detectiv îl luase la întrebări pe mecanic.

În aceeași dimineață, echipa de experți în urmăriri care primise sarcina s-o supravegheze pe Tracy se duse după ea la Oude Schans Canal, unde stătu o jumătate de oră de vorbă cu proprietarul unei barje. După ce ea plecă, unul dintre detectivi urcă pe barjă. Se legitimă în fața proprietarului, care sorbea dintr-un pahar mare de bessenjenever, un gin tare făcut din coacăze roșii.

— Ce voia tânăra doamnă?

— Vrea să facă un tur al canalelor, împreună cu soțul ei. A închiriat barja de la mine pentru o săptămână.

— De când?

— De vineri. E o vacanță frumoasă, mijnheer. Dacă vă interesează să faceți și dumneavoastră asta împreună cu soția...

Detectivul plecase.

Porumbelul pe care Tracy îl comandase la magazin i-a fost adus la

hotel într-o colivie. Daniel Cooper se duse iar la magazin și îl chestionă pe proprietar.

— Ce fel de porumbel i-ați dat?

— Păi, ce să vă spun, un porumbel obișnuit.

— Ești sigur că nu e un porumbel călător?

— Da. Bărbatul chicoti. Știu sigur că nu este porumbel călător, fiindcă eu l-am prins cu mâna mea în Vondelpark.

Patru sute cincizeci de kilograme de aur și un porumbel ordinar? De ce? se frământă Daniel Cooper.

Cu cinci zile înainte ca transferul de lingouri de la banca Amro să aibă loc, pe biroul inspectorului Joop Van Duren se adunase un morman imens de fotografii.

„Fiecare fotografie e o za din lanțul în care se va prinde“, își zise Daniel Cooper. Polițiștii din Amsterdam n-au pic de imaginație, dar Cooper trebuia să admită că măcar erau conștiincioși. Fiecare pas care ducea spre iminenta infracțiune era fotografiat și documentat. Era imposibil ca Tracy Whitney să scape de justiție. „Pedeapsa ei va fi mântuirea mea.“

În ziua în care Jeff își luă duba proaspăt vopsită, se duse cu ea la un mic garaj pe care îl închiriase în apropiere de Oude Zijds Kolk, cea mai veche zonă a orașului Amsterdam. La garaj i-au mai fost livrate și șase lăzi mari de lemn, pe care scria APARATURĂ.

O fotografie cu lăzile stătea pe biroul inspectorului Van Duren, în timp ce el asculta ultimele înregistrări.

Vocea lui Jeff:

„— Când pleci cu mașina de la bancă spre barjă, să nu depășești viteza legală. Vreau să știu precis cât durează drumul. Ia un

cronometru.

— Dar tu nu vii cu mine, dragul meu?

— Nu. O să fiu ocupat.

— Dar de Monty ce știi?

— O să ajungă joi seara.“

— Cine e Monty? întrebă inspectorul Van Duren.

— Probabil vreun bărbat care să se dea drept al doilea angajat al companiei de securitate, afirmă Cooper. O să le trebuiască și uniforme.

*

Magazinul de costume era pe Pieter Cornelisz Hooft Straat, într-un centru comercial.

— Am nevoie de două uniforme pentru o petrecere, îi explică Jeff vânzătorului. Ceva asemănător cu cea expusă în vitrină.

O oră mai târziu, inspectorul Van Duren se uita la fotografia uniformei de gardian.

— A comandat două. I-a spus vânzătorului că va trece joi să le ia.

Mărimea pe care o ceruse la cea de-a doua uniformă arăta că era destinată unui bărbat mult mai mare ca Jeff Stevens. Inspectorul spuse:

— Prietenul nostru Monty trebuie să aibă cam unu optzeci înălțime și vreo sută de kilograme. O să le cer celor de la Interpol să caute prin baza lor de date, îl asigură el pe Daniel Cooper, și, până la urmă, o să-i descoperim identitatea.

În garajul privat pe care îl închiriase, Jeff stătea ghemuit pe

plafonul mașinii, iar Tracy la volan.

— Ești gata? strigă Jeff. Acum.

Tracy apăsă un buton de pe bord. O prelată imensă, pe care scria HEINEKEN HOLLAND BEER, s-a lăsat de o parte și de alta a dubei.

— Merge! se bucură Jeff.

— *Heineken beer? Alstublieft!*

Inspectorul Van Duren se uită în jur la detectivii adunați în biroul său. Pereții erau plini de fotografii frapante și hârtiuțe.

Daniel Cooper stătea tăcut în fundul camerei. Din punctul lui de vedere, ședința asta era o pierdere de timp. El anticipase de mult toate mișcările pe care Tracy Whitney și amantul ei le vor face. Intraseră direct în capcană, iar acum capcana începea să se închidă. În timp ce detectivii din birou erau din ce în ce mai bucuroși, Cooper simțea în mod ciudat un anticlimax.

— Toate piesele s-au potrivit la fix, spunea inspectorul Van Duren. Suspecții știu la ce oră trebuie să vină adevărata mașină blindată la bancă. Planul lor e să ajungă cu o jumătate de oră mai devreme, dându-se drept angajați ai companiei de transport valori. Până când va ajunge mașina blindată, ei vor fi de mult plecați.

Van Duren arătă spre fotografia unei mașini blindate.

— Vor pleca de la bancă cu o mașină ca asta, dar peste o sută cincizeci de metri, pe o străduță laterală – arătă la fotografia cu mașina care avea reclama la berea Heineken – mașina va arăta dintr-odată așa.

Un detectiv din spatele sălii întrebă:

— Știți cumva și cum vor să scoată aurul din țară, domnule inspector?

Van Duren indică o fotografie care o înfățișa pe Tracy urcând pe

barjă.

— Mai întâi, cu o barjă. Olanda e traversată de canale și râuri pe care și-ar putea pierde urma multă vreme. Arătă apoi spre o fotografie făcută din aer, în care se vedea mașina care se îndrepta spre canal. Au calculat să vadă cât le ia să ajungă de la bancă la barja pe care au închiriat-o. Ar avea destul timp să descarce lingourile pe barjă și să plece de acolo înainte să înceapă cineva să aibă suspiciuni. Van Duren se duse spre ultima fotografie de pe perete, în care se vedea un cargobot. Acum două zile, Jeff Stevens a rezervat un spațiu de marfă pe transportatorul Oresta, care pleacă săptămâna viitoare la Rotterdam. Încărcătura a fost înregistrată ca aparatură, cu destinația Hong Kong.

Se întoarse cu fața spre oamenii din birou.

— Ei bine, domnilor, o să facem o mică modificare în planul lor. Îi vom lăsa să ia lingourile de la bancă și să le încarce în camion. Se uită la Daniel Cooper și zâmbi. Flagrant delict. O să-i prindem pe isteții ăștia în flagrant delict.

Un detectiv o urmări pe Tracy la un oficiu American Express, de unde ridică un mic colet; se întoarse imediat la hotelul ei.

— A fost imposibil să aflăm ce se afla în colet, îi spuse inspectorul Van Duren lui Cooper. Am căutat în ambele camere, după ce au plecat, dar nu s-a găsit nimic nou.

*

Computerele Interpolului nu au reușit să furnizeze nici o informație despre acel Monty de o sută de kilograme.

La Amstel, joi seara, târziu, Daniel Cooper, inspectorul Van Duren și

detectivul Witkamp, erau în camera de deasupra celor doi, ascultându-i.

Vocea lui Jeff:

— Dacă ajungem la bancă exact cu treizeci de minute mai înainte de ora la care este planificată mașina blindată, o să avem timp destul să încărcăm aurul și să dispărem. Până când ajunge mașina, noi trebuie să depozităm aurul pe barjă.

Vocea lui Tracy:

— Am pus mecanicul să verifice mașina și să-i facă plinul. Este gata.

Detectivul Witkamp rosti:

— N-ai cum să nu-i admiri. Nu au lăsat nimic la întâmplare.

— Mai devreme sau mai târziu, toți greșesc, zise sec inspectorul Van Duren.

Daniel Cooper nu spunea nimic, asculta.

— Tracy, când terminăm cu toate astea, nu ți-ar plăcea să facem săpăturile alea de care am vorbit?

— Tunisia? Pare un paradis, dragul meu.

— Perfect. O să aranjez. De acum încolo nu mai facem altceva decât să ne relaxăm și să ne bucurăm de viață.

Inspectorul Van Duren murmură:

— Eu zic că următorii douăzeci de ani vi i-ați aranjat bine de tot. Se ridică și se întinse. Ei, eu cred că putem să mergem la culcare. Avem totul pregătit pentru mâine-dimineață, și toți avem nevoie de un somn bun.

Daniel Cooper nu putea să doarmă. Vedea aievea cum Tracy este prinsă și bruscată de polițiști, vedea groaza care i se întipărea ei pe

față. Îl excita. Se duse la baie și dădu drumul la apa caldă. Își scoase ochelarii, se dezbrăcă de pijama și se băgă în apa fierbinte. Era aproape gata, iar ea va plăti, așa cum le făcuse el să plătească și pe celelalte târfe. Mâine pe vremea asta va fi în drum spre casă. „Nu, nu spre casă“, se corectă Daniel Cooper. „În apartamentul meu.“ Acasă era un loc cald, sigur, unde mama lui îl iubea mai mult decât iubea pe oricine din lumea asta.

— Tu ești micul meu bărbat, spunea ea. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.

Tatăl lui Daniel dispăruse când avea patru ani, iar la început el se învinovățise, dar mama lui îi explicase că de vină era o altă femeie. O ura pe femeia aceea, pentru că o făcuse pe mama lui să plângă. N-o văzuse niciodată, dar știa că e o târfă, fiindcă o auzise pe mama că îi spunea așa. Mai târziu, era fericit că femeia aia îl luase pe taică-său, fiindcă acum mama era numai a lui. Iernile din Minnesota erau reci, iar mama lui Daniel îi dădea voie să se strecoare la ea în pat, sub pătura caldă.

— Într-o zi o să mă căsătoresc cu tine, îi promisese Daniel, iar mama râsese și îl mângâiase pe păr.

Daniel era întotdeauna primul din clasă. Voia ca mama să fie mândră de el.

„Ce băiețel deștept aveți, doamnă Cooper.“

„Știu. Nu e nici unul mai deștept ca micul meu bărbat.“

Când Daniel avea aproape șapte ani, mama lui îl invitase la masă pe vecinul lor, un bărbat uriaș și păros, iar Daniel se îmbolnăvise. Zăcuse o săptămână în pat, cu febră periculos de mare, iar mama lui îi promisese că nu va mai face asta niciodată. „Nu am nevoie de nimeni pe lumea asta în afară de tine, Daniel.“

Nimeni nu era mai fericit ca el. Mama lui era cea mai frumoasă femeie din lume. Când ea nu era acasă, Daniel se ducea în dormitorul ei și deschidea sertarele de la dulap. Scotea de acolo un

articol de lenjerie și își freca obrajii cu materialul fin. Mirosea, o, așa de frumos.

Rămase întins în cada cu apă caldă din hotelul de la Amsterdam, cu ochii închiși, amintindu-și de ziua îngrozitoare în care murise mama lui. Era ziua lui, împlinea doisprezece ani. Îl trimiseseră acasă de la școală, fiindcă îl durea urechea. Se prefăcuse că îl durea mai tare decât în realitate, fiindcă voia să se ducă acasă, unde mama lui urma să-l alinte, să-l culce în patul ei și să îl îngrijească. Daniel, ajuns acasă, intrase în dormitorul mamei, iar ea era în pat, goală, numai că nu era singură. Îi făcea niște lucruri oribile bărbatului care locuia în casa de alături. Daniel văzuse cum ea începe să-i sărute pieptul acela păros și burta umflată, apoi sărutul ei ajunsese mai jos, spre arma aceea roșie și uriașă dintre picioarele lui. Înainte să pună gura acolo, Daniel auzise cum mama lui geme și spune „O, te iubesc!“

Iar asta era mai grețos ca orice. Daniel se dusese repede în baie și vomitase, murdărindu-se din cap până în picioare. Se dezbrăcase cu grijă și se curățase bine, fiindcă mama lui îl învățase să fie ordonat. Urechea îl durea acum foarte tare. Auzise voci pe hol și ascultase.

Mama lui spunea:

— Ar trebui să pleci acum, dragul meu. Trebuie să fac o baie și să mă îmbrac. De acum trebuie să se întoarcă Daniel de la școală. Îi pregătesc o petrecere de ziua lui. Ne vedem mâine, iubitule.

Se auzise zgomotul ușii care se închide, apoi cum curge apa în baia mamei sale. Doar că acum nu mai era mama lui. Era o curvă care făcea treburi murdare în pat cu bărbații, lucruri pe care cu el nu le făcuse niciodată.

Intrase în baia ei, dezbrăcat, iar ea era în cadă, cu un zâmbet așternut pe fața ei de curvă. Întorsese capul, îl văzuse și spusese:

— Daniel, scumpule! Ce vrei să...

El avea în mână o foarfecă grea de croitorie.

— Daniel...

Gura ei devenise un O cu contur roz, dar nu scosese nici un sunet până când el nu înfipsese prima oară foarfeca în pieptul străinei aceleia din cadă. El acompania țipetele ei cu propriile lui strigăte:

— Curvă! Curvă! Curvă!

Era stropit peste tot de sângele ei. Intrase sub duș la ea și se frecase până i se înroșise pielea.

Bărbatul care stătea alături o ucisese pe mama lui și acum trebuia să plătească.

După aceea, parcă toate se petrecuseră cu o claritate divină, ca și cum ar fi fost o scenă în reluare. Daniel șterse amprentele de pe foarfeca aceea cu un prosop și apoi o aruncase în cadă. Se auzise un zăngănit înfundat când se lovise de emailul căzii. Se îmbrăcase și dăduse telefon la poliție. Veniseră două mașini, cu sirenele pornite, și apoi încă o mașină plină cu polițiști; îi puseseră întrebări lui Daniel, iar el le spusese cum venise mai devreme de la școală fiindcă îl dureau urechile, și cum îl văzuse pe vecinul lor, Fred Zimmer, ieșind pe ușa din spate. Când îl interogaseră pe bărbat, el recunoscuse că era iubitul mamei lui Daniel, dar negase că ar fi ucis-o. La tribunal, mărturia lui Daniel îl condamnase pe Zimmer.

— Când ai venit de la școală, l-ai văzut pe vecinul tău, Fred Zimmer, fugind din casă pe ușa din spate?

— Da, domnule.

— L-ai văzut bine?

— Da, domnule. Avea mâinile pline de sânge.

— Ce ai făcut atunci, Daniel?

— Eu am... m-am speriat. Mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva groaznic cu mama mea.

— Și apoi ai intrat în casă?

— Da, domnule.

— Și ce s-a întâmplat?

— Am strigat „Mamă!“. Și ea nu a răspuns, așa că m-am dus în baia ei și...

În clipa aceea băiețelul începuse să plângă în hohote isterice și trebuise să fie scos din boxa martorilor.

Fred Zimmer fusese executat treisprezece luni mai târziu. Între timp, micul Daniel fu trimis să stea la o rudă îndepărtată din Texas, mătușa Matițe, pe care n-o mai văzuse niciodată. Era o femeie aspră, o baptistă habotnică, cu un pronunțat simț al dreptății și cu o convingere nestrămutată că focul iadului îi așteaptă pe toți păcătoșii. În casa ei nu era nici iubire, nici bucurie și nici milă, iar Daniel crescuse în atmosfera aceea, îngrozit de conștiința secretă a vinovăției lui și de damnarea care îl aștepta. La scurt timp după uciderea mamei, Daniel începuse să aibă probleme de vedere. Doctorii spuneau că era o problemă psihosomatică.

— Încearcă să blocheze ceva ce nu vrea să vadă, spuseseră doctorii.

Lentilele ochelarilor lui deveneau tot mai groase.

La șaptesprezece ani, Daniel fugise pentru totdeauna din casa mătușii Mattie și din Texas. Făcuse autostopul până la New York, unde se angajase curier la Asociația Internațională de Asigurări și Protecție. În trei ani ajunsese investigator. Devenise cel mai bun dintre angajații lor. Nu ceruse niciodată măriri de salariu sau condiții mai bune de muncă. Era indiferent la toate astea. Era mâna dreaptă a Domnului lui, biciul cu care acesta îi pedepsea pe cei răi.

Daniel Cooper ieși din baie și se pregăti de culcare. „Mâine“, se gândi el. „Mâine va fi ziua în care târfa își va primi răsplata.“

Ar fi vrut să fie și mama lui aici, să vadă.

capitolul 34

Amsterdam

Vineri, 22 august, ora 8.00

Daniel Cooper și cei doi detectivi care aveau misiunea să stea la postul de ascultare îi auzeau pe Tracy și Jeff stând de vorbă în timp ce își luau micul dejun.

— Un pateu, Jeff? Cafea?

— Nu, mersi.

Daniel Cooper se gândi: „E ultimul mic dejun pe care îl vor lua împreună“.

— Știi de ce sunt nerăbdătoare? Abia aștept să facem excursia aceea pe barjă.

— Asta-i ziua cea mare, iar tu ești nerăbdătoare să ne plimbăm cu barja? De ce?

— Pentru că o să fim doar noi doi. Crezi că sunt nebună?

— Clar. Dar ești nebuna mea.

— Pupic.

Zgomotul unui sărut.

„Ar trebui să fie mai speriată“, își spuse Cooper. „Vreau să fie speriată.“

— Într-un fel, îmi pare rău că plecăm de aici, Jeff.

— Încearcă să vezi lucrurile așa, draga mea. După experiența asta, nu vom fi mai săraci.

Râsul lui Tracy.

— Ai dreptate.

La ora 9.00, discuția încă mai continua, iar Cooper se gândea: „Ar trebui să se pregătească. Ar trebui să-și facă planurile de ultim moment. Dar Monty? Unde se vor întâlni cu el?“

Jeff spunea:

– Draga mea, vrei să te ocupi tu de portar, înainte de a face formalitățile de plecare? Eu o să fiu cam ocupat.

— Desigur. S-a purtat minunat. De ce nu avem și în State portari?

— Presupun că numai în Europa se obișnuiește. Știi de la ce a pornit?

— Nu.

— În 1627, în Franța, regele Hugh a construit o închisoare la Paris și a pus un nobil să se ocupe de ea. I-a dat titlul de comte des cierges, sau concierge, cum ar veni, „contele lumânărilor“. Plata lui era două lire și jarul de la șemineul regelui. După aceea, toți cei care aveau grijă de o închisoare sau de un castel s-au numit concierge, și până la urmă așa li s-a spus și celor de la hotel.

„Ce dracu’ vorbesc atât?“ se întrebă Cooper. „E nouă jumate. Ar trebui să plece.“

Vocea lui Tracy:

— Nu-mi spune de unde știi asta – ai ieșit odată cu o frumoasă concierge.

O altă voce de femeie:

— *Goede morgen, mvrouw, mijnheer.*

Vocea lui Jeff:

— Nu există așa ceva.

Vocea femeii, uimită:

— *Ik begrijp het niet.*

Vocea lui Tracy:

— Pun pariu că dacă ar exista, le-ai găsi tu.

— Ce dracu' se întâmplă acolo? întrebă Cooper.

Detectivii păreau perplecși.

— Nu știu. Camerista l-a sunat pe manager. A venit să facă ordine în cameră, dar zice că nu înțelege – aude voci, dar nu vede pe nimeni.

— Ce?!

Cooper fu în picioare într-o secundă, fugi la ușă și zbură pe scări. Peste câteva momente, el și cei doi detectivi dădeau buzna în apartamentul lui Tracy. În afară de camerista tulburată, nu mai era nimeni. Pe măsuța de cafea așezată în fața canapelei era un casetofon care mergea.

Vocea lui Jeff: „Cred că m-am răzgândit în legătură cu cafeaua. Mai e caldă?"

Vocea lui Tracy: „Îhî".

Cooper și detectivii se holbau la aparat și nu le venea să creadă.

— Nu... nu înțeleg, se bâlbâi unul dintre detectivi.

— Care-i numărul de urgență la poliție? țipă Cooper.

— Douăzeci și doi douăzeci și doi douăzeci și doi.

Cooper se repezi la telefon și formă numărul.

Vocea lui Jeff se auzea din casetofon: „Știi, am impresia că e mai bună cafeaua lor decât a noastră. Mă întreb cum o prepară“.

Cooper țipă în receptor:

— Sunt Daniel Cooper. Luați legătura cu inspectorul Van Duren. Spuneți-i că Tracy Whitney și Stevens au dispărut. Spuneți-i să verifice la garaj și să vadă dacă mașina e acolo. Eu plec la bancă!

Trânti receptorul în furcă.

Vocea lui Tracy spunea: „Ai băut vreodată cafea cu coji de ou? E chiar...“

Cooper ieșise din cameră.

Inspectorul Van Duren spuse:

— Este în regulă. Mașina a plecat de la garaj. Vin încoace.

Van Duren, Cooper și doi detectivi erau la postul de comandă al poliției, amplasat pe acoperișul unei clădiri din fața băncii Amro.

— Probabil s-au hotărât să-și devanseze puțin planul când și-au dat seama că sunt ascultați, dar calmează-te, prietene, zise inspectorul. Uite.

Îl împinse ușor pe Cooper spre telescopul puternic montat pe acoperiș. Pe strada de sub ei, un bărbat îmbrăcat în uniformă de îngrijitor lustruia sârguincios placa de alamă pe care era gravat numele băncii... un măturător curăța strada... un vânzător de ziare stătea în colțul străzii... trei muncitori veniseră la lucru. Toți erau echipați cu stații miniaturale de emisie-recepție.

Van Duren vorbi în stația lui:

— Punctul A?

Îngrijitorul răspunse:

— Vă aud, domnule inspector.

— Punctul B?

— V-am recepționat, domnule. Asta spunea măturătorul.

— Punctul C?

Vânzătorul de ziare ridică privirea și dădu din cap.

— Punctul D?

Muncitorii își întrerupseră lucrul, iar unul dintre ei spuse în stație:

— Totul e pregătit aici, domnule.

Inspectorul se întoarse spre Cooper.

— Nu-ți face griji. Aurul este încă în bancă, la loc sigur. Singurul mod în care pot pune mâna pe el e să vină aici să-l ia. În clipa în care vor intra în bancă, ambele capete ale străzii vor fi blocate. E imposibil să scape. Se uită la ceas.

— Mașina trebuie să apară din clipă în clipă.

În sediul băncii, tensiunea era în creștere. Angajații fuseseră informați în legătură cu ce avea să se întâmple, iar paznicilor li se spusese să dea o mână de ajutor la încărcare, atunci când va veni mașina. Toată lumea trebuia să fie cooperantă.

Detectivul deghizat din fața băncii continua să lucreze, uitându-se pe furiș spre capătul străzii, să vadă mașina.

Pe acoperiș, inspectorul Van Duren întrebă, pentru a zecea oară:

— Nu se vede nici acum mașina aia nenorocită?

— *Nee.*

Detectivul Witkamp se uită la ceas.

— Au întârziat treisprezece minute de la ora stabilită. Dacă ei...

Stația de emisie-recepție prinse viață:

— Domnule inspector! A apărut mașina! A traversat Rozengracht și se îndreaptă spre bancă. Ar trebui s-o vedeți și de acolo într-un minut.

Aerul părea brusc încărcat de electricitate. Inspectorul Van Duren spuse repede în stație:

— Atențiune, către toate unitățile. Peștii sunt în plasă. Lăsați-i să înoate.

O mașină blindată cenușie ajunse la intrarea în bancă și opri. În timp ce Cooper și Van Duren se uitau de sus, doi bărbați îmbrăcați în uniforma companiei de securitate coborâră din mașină și intrară în bancă.

— Unde e ea? Unde e Tracy Withney? întrebă Cooper cu glas tare.

— Nu contează, îl asigură inspectorul Van Duren. N-o să stea departe de aur.

Și chiar dacă ar sta, se gândi Cooper, tot nu ar conta. Înregistrările erau suficiente s-o condamne.

Angajații băncii, speriați, îi ajutară pe cei doi bărbați să încarce lingourile de aur din depozit în cărucioare și le împinseră până la mașină. Cooper și Van Duren urmăreau de pe acoperișul de vizavi siluetele îndepărtate. Încărcarea dură opt minute. După ce ușile din spate ale mașinii fură încuiate și cei doi bărbați se urcară în față, inspectorul Van Duren urlă în stație:

— *Vlug! Pas op! Toate unitățile să se apropie imediat! Apropiați-vă!*

Se dezlănțui haosul. Îngrijitorul, vânzătorul de ziare, muncitorii îmbrăcați în salopetă și un roi de detectivi fugiră spre mașina blindată și o înconjurară, cu pistoalele în mână. Pe stradă, traficul fusese blocat pe ambele sensuri.

Inspectorul Van Duren se întoarse spre Cooper și zâmbi.

— E destul de flagrant delict pentru tine? Hai să-i săltăm.

„În sfârșit, s-a terminat“, își zise Cooper.

Coborâră repede în stradă. Cei doi bărbați erau acum pe trotuar, cu fața la perete, cu mâinile ridicate, înconjurați de detectivi înarmați. Daniel Cooper și inspectorul Van Duren își făcură loc printre ei.

— Puteți să vă întoarceți acum, spuse Van Duren. Sunteți arestați.

Cei doi se întoarseră cu fața spre detectivi, pământii la față. Daniel Cooper și inspectorul Van Duren îi priviră șocați. Erau doi bărbați cu totul necunoscuți.

— Cine... cine sunteți voi? întrebă inspectorul Van Duren.

— Noi suntem... de la compania de securitate, se bâlbâi unul dintre ei. Nu trageți. Vă rugăm, nu trageți.

Inspectorul Van Duren se întoarse spre Cooper.

— Planul lor a eșuat. Vocea lui avea ceva isteric. Au abandonat.

Daniel Cooper simți fierea verde care se formează în stomac, umplându-i încet pieptul și urcând spre gât, și, din cauza aceasta, când reuși în sfârșit să articuleze, vocea lui era sugrumată:

— Nu. N-a eșuat nimic.

— Ce tot spui?

— Nici nu au urmărit să fure aurul. Toată înscenarea asta nu a fost decât o momeală.

— E imposibil! Păi, toate astea, mașina, barja, uniformele... avem fotografii...

— Nu pricepi? Și-au dat seama. Au știut de la bun început că suntem pe urmele lor!

Fața inspectorului Van Duren se albi.

— O, Doamne! Zijn ze?... Unde sunt?

*

Pe Paulus Potterstraat, Tracy și Jeff se apropiau de fabrica de prelucrare a diamantelor Coster. Jeff avea barbă și mustață, iar forma obrajilor și a nasului fusese remodelată cu niște bureți. Era îmbrăcat în trening și avea un rucsac. Tracy avea perucă neagră, o rochie de gravidă și o burtă falsă, machiaj gros și ochelari de soare. Avea o servietă mare și un pachet rotund înfășurat în hârtie maro. Cei doi intrară în holul fabricii, unde se alăturară grupului de turiști care ascultau explicațiile ghidului. „... și acum, dacă veniți cu mine, doamnelor și domnilor, o să-i vedeți la lucru pe șlefuitorii de diamante și o să aveți ocazia să și cumpărați, dacă doriți, niște diamante foarte fine făcute aici“.

Cu ghidul în frunte, mulțimea intră pe ușile fabricii. Tracy mergea odată cu grupul, în timp ce Jeff rămăsese în urmă. Când cei din fața lui se îndepărtară, Jeff se întoarse și porni în fugă pe o scară exterioară care ducea spre subsol. Deschise rucsacul și scoase de acolo o salopetă cu pete unsuroase și o mică trusă de scule. Îmbrăcă salopeta, se apropie de panoul electric și se uită la ceas.

Sus, Tracy era în mijlocul grupului, deplasându-se din cameră în cameră, pe măsură ce ghidul le arăta diversele stadii prin care trec diamantele în procesul de finisare. Din când în când, Tracy își arunca ochii spre ceas. Turul întârziase cu cinci minute. Ar fi vrut ca ghidul să se miște mai repede.

În sfârșit, la finalul turului, intrară în camera cu vitrine. Ghidul se apropie de piedestalul înconjurat cu cordoane.

— În această casetă de sticlă, anunță el cu mândrie, este diamantul Lucullus, unul dintre cele mai valoroase diamante din lume. A fost cumpărat inițial de un celebru actor de teatru pentru soția lui, care era vedetă de film. Valoarea lui este estimată la zece milioane de dolari și este protejat de cel mai modern...

Luminile se stinseră. Alarma se porni imediat și niște panouri de oțel se lăsară în fața ușilor și a ferestrelor, sigilând toate ieșirile. Câțiva turiști începură să țipe.

— Vă rog! încercă ghidul să-și facă vocea auzită prin hărmălaie. Nu trebuie să vă îngrijorați. Este o simplă pană de curent. În clipa în care generatorul de rezervă o să...

Lumina se aprinse din nou.

— Vedeți? spuse ghidul, liniștitor. Nu aveți de ce să vă îngrijorați.

Un turist german, în lederhosen, arătă cu mâna spre panourile de oțel.

— Ce sunt alea?

— O măsură de precauție, explică ghidul.

Scoase o cheie cu aspect ciudat, o introduse într-un orificiu din perete și o răsuci. Panourile de oțel se retraseră din fața ușilor și a ferestrelor. Un telefon de pe birou începu să sune, iar ghidul ridică receptorul.

— Hendrik la telefon. Mulțumesc, domnule căpitan. Nu, totul e în regulă. A fost o alarmă falsă. Probabil un scurtcircuit. O să cer imediat să se verifice. Da, domnule. Așeză receptorul în furcă și se întoarse spre grup. Scuzele mele, doamnelor și domnilor. Când ai o asemenea piatră prețioasă, trebuie să fii foarte precaut. Acum, cei dintre dumneavoastră care doresc să cumpere diamantele noastre fine...

Luminile se stinseră iar. Alarma începu să sune, iar panourile de oțel coborâră din nou.

O femeie țipă din mulțime:

— Hai să plecăm de aici, Harry.

— Taci odată, Diane, mormăi soțul ei.

Jos, la subsol, Jeff stătea în fața panoului electric, ascultând țipetele

turiștilor din camera de deasupra. Așteptă câteva clipe, apoi apăsă din nou pe butonul întrerupătorului. Sus, luminile se aprinseră.

— Doamnelor și domnilor, țipa ghidul în mijlocul vacarmului. E doar un incident tehnic.

Scoase iar cheia și o răsuci în gaura din perete. Panourile de oțel se ridicară.

Telefonul sună, și ghidul se grăbi să răspundă:

— Hendrik la telefon. Nu, domnule căpitan. Da. O să rezolvăm cât se poate de repede. Mulțumesc.

Se deschise o ușă, și Jeff intră cu trusa de scule în mână și cu șapca dată pe spate.

Îi făcu semn ghidului.

— Care-i treaba? Cineva a anunțat o problemă la circuitul electric.

— Luminile se sting și se aprind, îi explică bărbatul. Vezi dacă poți să rezolvi repede, te rog. Se întoarse spre turiști, cu un zâmbet forțat. Ce-ar fi să vă apropiați de această vitrină ca să vă alegeți un diamant așa de fin, la un preț foarte rezonabil?

Grupul de turiști se apropiară de vitrină. Jeff, fără să fie observat de mulțimea care se înghesuia în fața vitrinei, scoase un mic obiect cilindric din salopetă, trase de o tijă și aruncă dispozitivul în spatele piedestalului pe care era așezat diamantul Lucullan. Mașinăria începu să scoată scântei și fum.

Jeff strigă la ghid:

— Hei! Uite unde e problema. Aveți un scurtcircuit la cablurile de sub podea.

O femeie începu să țipe:

— Foc!

— Vă rog, toată lumea, strigă ghidul. Nu intrați în panică. Păstrați-

vă calmul. Se întoarse la Jeff și rosti printre dinți: Repară-l! Repară-l!

— Nici o problemă, răspunse Jeff degajat.

Se apropie de cordoanele de catifea din jurul piedestalului.

— Nee! strigă paznicul. Nu ai voie să te apropii!

Jeff ridică din umeri.

— Din partea mea, nici o problemă. Atunci repară tu.

Se întoarse și dădu să plece.

Fumul era din ce în ce mai dens. Oamenii începuseră iar să se panicheze.

— Stai! strigă ghidul, rugător. Așteaptă o clipă. Dădu fuga la telefon și formă un număr. Domnule căpitan? Hendrik sunt. Vreau să vă rog să opriți alarmele; avem o mică problemă. Da, domnule. Se uită la Jeff. De cât timp ai nevoie?

— Cinci minute, zise Jeff.

— Cinci minute, repetă ghidul la telefon. Dank je wel. Puse receptorul în furcă. În zece secunde, alarmele vor fi deconectate. Grăbește-te, pentru numele lui Dumnezeu! Nu oprim niciodată alarma!

— N-am decât două mâini, prietene.

Jeff așteptă zece secunde, apoi intră în spațiul înconjurat de cordoane și se apropie de piedestal. Hendrik îi făcu semn gardianului înarmat, acesta dădu din cap și stătu cu ochii pe Jeff.

El lucra în spatele piedestalului. Ghidul, excedat, se întoarse din nou spre grup.

— Acum, doamnelor și domnilor, așa cum v-am spus, avem aici o colecție frumoasă de diamante la prețuri incredibil de mici. Puteți plăti cu cardul, cu cecuri de călătorie – chicoti slab – și chiar cash.

Tracy stătea în fața vitrinei.

— Achiziționați diamante? îl întrebă ea pe ghid cu glas tare.

Ghidul se holbă la ea.

— Poftim?

— Soțul meu face prospecțiuni. Tocmai s-a întors din Africa și vreau să vând astea.

În timp ce vorbea, deschise servieta pe care o avea la ea, dar pentru că o ținea invers, un torent de diamante strălucitoare se revărsă pe jos, împrăștiindu-se în toată camera.

— Diamantele mele! țipă Tracy. Ajutați-mă!

Fu o clipă de tăcere înghețată și apoi se dezlănțui iadul. Grupul politicos se transformă în gloată. Oamenii se lăsară în patru labe și începură să adune diamantele, îmbrâncindu-se cu coatele.

— Am luat ceva...

— Ia și tu un pumn, John...

— Dă-i drumul, ăla-i al meu...

Ghidul și gardianul rămaseseră șocați. Erau purtați încoace și încolo de masa de oameni lacomi care se îmbrânceau și își umpleau buzunarele și gențile cu diamante.

Gardianul început să strige: „Înapoi! Opriți-vă!“, dar fu trântit la podea.

Un autobuz abia descărcase un grup de italieni, care intrară în sală și, după ce înțeleseră ce se întâmplă, se alăturară și ei căutătorilor frenetici de diamante.

Gardianul încercă să se ridice și să apese butonul de alarmă, dar talazul uman îl împiedică. Călcau peste el. Toată lumea își pierduse dintr-odată mințile. Era un coșmar care părea că nu se mai sfârșește.

Când gardianul năucit reuși în cele din urmă să se ridice de jos, se împinse prin mulțime, ajunse la piedestal și rămase acolo, uitându-se și nevenindu-i să creadă.

Diamantul Lucullan dispăruse.

La fel dispăruseră și femeia gravidă, și electricianul.

Tracy își curăță machiajul și își scoase burta falsă într-o cabină de la o baie publică din Oosterpark, la câteva sute de metri de fabrică. Cu pachetul înfășurat în hârtie maro în brațe, se îndreptă spre o bancă din parc. Toate ieșeau perfect. Se gândi la gloata aceea de oameni care se târau pe podea, alergând după pietrele de zirconiu lipsite de valoare, și râse în hohote. Îl văzu pe Jeff apropiindu-se, îmbrăcat într-un costum gri-închis, fără barbă sau mustață. Tracy sări de pe bancă. Jeff veni la ea și zâmbi.

— Te iubesc, spuse el.

Scoase din buzunarul hainei diamantul Lucullan și i-l dădu lui Tracy.

— Hrănește-ți prietenul cu asta, draga mea. Ne vedem mai târziu.

Tracy se uită după el cum se îndepărtează. Ochii îi străluceau. Erau destinați să fie împreună. Urmau să ia avioane diferite și să se întâlnească în Brazilia, iar după aceea vor fi împreună tot restul vieții. Tracy se uită în jur, ca să fie sigură că nu o vede nimeni, apoi desfăcu ambalajul de hârtie. Înăuntru era o colivie în care stătea un porumbel cenușiu ca ardezia. După ce sosise la oficiul American Express, în urmă cu trei zile, Tracy îl luase, îl dusese în camera ei și eliberase celălalt porumbel pe fereastră, uitându-se cum se îndepărtează, dând greoi din aripi. Acum, Tracy luă un mic săculeț de piele din geantă și puse acolo diamantul. Scoase porumbelul din colivie și îl ținu bine, ca să-i lege strâns săculețul de picior.

— Bravo, Margo. Du-l acasă.

Un polițist în uniformă apăru de nicăieri.

— Stai așa! Ce vrei să faci?

Inima lui Tracy se opri.

— Dar... dar ce s-a întâmplat, domnule polițist?

El stătea cu ochii pe colivie și era foarte supărat.

— Știi foarte bine ce s-a întâmplat. Una e să dai de mâncare la porumbei, dar să-i prinzi și să-i pui în colivie este împotriva legii. Acum, dă-i drumul imediat, dacă nu vrei să te arestez.

Tracy înghiți în sec și respiră adânc.

— Dacă spuneți dumneavoastră, domnule polițist.

Ridică mâna și aruncă porumbelul în sus. Pe fața ei apăru un zâmbet plăcut, în timp ce se uita după el cum zboară tot mai sus. Pasărea făcu un ocol, apoi se îndreptă spre Londra, aflată la 370 de kilometri spre vest. Un porumbel călător zboară în medie cu șaizeci și cinci de kilometri pe oră, îi spusese Gunther, deci Margo urma să ajungă la Londra în șase ore.

— Să nu mai faci asta niciodată, o avertiză polițistul.

— N-o să mai fac, îi promise Tracy, solemn. Niciodată.

Mai târziu, în după-amiaza aceea, Tracy era la aeroportul Schiphol, îndreptându-se spre poarta la care se făceau îmbarcările în avionul care mergea spre Brazilia. Daniel Cooper stătea într-un colț, urmărind-o cu o privire fioroasă. Tracy Whitney furase diamantul Lucullan. Cooper știuse din clipa în care auzise că se raportase furtul. Era stilul ei, îndrăzneț și creativ. Și totuși, nu era nimic de făcut. Inspectorul Van Duren îi arătase gardianului de la muzeu fotografii cu Tracy și cu Jeff.

— Nee. Nu i-am văzut pe niciunul dintre ei. Hoțul avea barbă și mustață, iar obrajii și nasul erau mai proeminente, iar doamna cu diamantele era brunetă și gravidă.

Nici urmă de diamant. Jeff și Tracy fuseseră percheziționați, la fel ca și bagajele lor.

— Diamantul se află încă la Amsterdam, îi spuse convins inspectorul Van Duren lui Cooper. O să-l găsim.

„Nu, n-o să-l găsiți“, își zise Cooper furios. Schimbase porumbeii. Diamantul fusese scos din țară de un porumbel călător.

Cooper se uita neputincios cum Tracy Whitney se mișcă nestingherită prin aeroport. Era prima persoană care îl învinsese vreodată. Din cauza ei va ajunge în iad.

Când Tracy ajunse la poarta de îmbarcare, șovăi o clipă, apoi se întoarse și se uită drept în ochii lui Cooper. Știuse tot timpul că el o urmărește prin toată Europa, ca un fel de dușman personal. Avea ceva bizar, înspăimântător, dar în același timp, jalnic. Într-un mod inexplicabil, lui Tracy îi era milă de el. Îi făcu un semn discret cu mâna de rămas-bun, apoi se întoarse și se îmbarcă în avion.

Daniel Cooper duse mâna la buzunarul de la piept, unde avea scrisoarea prin care își anunța demisia.

Era un avion luxos, un Boeing 747 de la Pan American, iar Tracy avea locul 4B, pe rândul din mijloc, la clasa întâi. Era euforică. În câteva ore va fi cu Jeff. Se vor căsători în Brazilia. „Gata cu escapadele“, se gândi Tracy, „dar n-o să-mi fie dor de ele. Știu că nu. Viața e destul de aventuroasă și așa, ca doamna Jeff Stevens.“

— Mă scuzați.

Tracy înălță capul. Un bărbat gras, între două vârste, cu un aer cam aiurit, stătea în fața ei. Arătă cu mâna spre locul de la fereastră.

— Ăla-i locul meu, scumpo.

Tracy își strânse picioarele ca să poată trece pe lângă ea. Când fusta i se ridică puțin, el îi măsură picioarele admirativ.

— O zi minunată pentru zbor, nu?

Se simțea pofta în glasul lui. Tracy întoarse capul. Nu avea chef să stea la discuții cu vecinul de scaun. Avea așa de multe lucruri la care trebuia să se gândească. O viață complet nouă. Se vor stabili undeva și vor deveni cetățeni model. Ultrarespectabilii domnul și doamna Jeff Stevens.

Vecinul ei o înghionti ușor.

— Dacă tot vom fi vecini de scaun în zborul ăsta, domnișorico, ce-ar fi să facem cunoștință? Numele meu este Maximilian Pierpont.